TEMMUZ - AĞUSTOS - EYLÜL 2011 / 03 • 106422 • YIL 15 • SAYI 63 • 6 TL

JAZZ, BLUES, EMPROVİZE MÜZİK DERGİSİ

JAZZ

BOYUT

18. İstanbul Jazz Festivali

Victor Wooten
Bilal Karaman
Janusz Szprot
Erhan Ersin
Ayşe Gencer
Yinon Muallem
Ozan Musluoğlu

Tribute To Miles

vodafone

RAYMOND WEIL

GENEVE

INDEPENDENCE

IS A STATE OF MIND

raymond-weil.com | parsifal collection

GÜNSAL

Tel: (0212) 292 86 20 Pbx

gunsal@gunsal.com

NARDIS

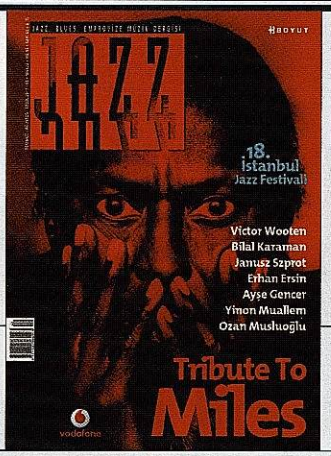

JAZZ

Sayı: 63
Temmuz-Ağustos-Eylül 2011

Merhabalar,

Jazz severlerin beklediği ay geldi çattı... Herkesin merakla beklediği, 18. İstanbul Jazz Festivali'ne kimler, hangi gruplar, projeler gelecek sorularının cevabı Mayıs ayı içinde bir basın toplantısı ile açıklanmıştı. Her ne kadar aralarında her zamanki gibi pop isimler de olsa bizce bu sene, hem mekanlar konusunda hem de isimler konusunda oldukça başarılı bir program kotarılmış. Festivalin en önemli projesi **"Tribute to Miles"**. Ölümünün 20. yılında birlikte çalmış olduğu müzisyenlerden Wayne Shorter, Herbie Hancock ve Marcus Miller'ın başı çektikleri proje, Avrupa turnesine İstanbul'dan başlıyor. Biz de bu konuda hep yapmayı istediğimiz, ama bir şekilde vaktini beklediğimiz çalışmayı hazırlaması için yazarlarımızdan **Can Ergelmiş**'e ricada bulunduk. Festival yönetiminden aylar önce belli olan bu proje haberini aldığımızda çalışmaya başlayan arkadaşımız bu sayımızda okuyacağınız çok özel bir dosya yazısı hazırladı. Çok anlaşılır, çok derli toplu bu çalışma umarım **Miles Davis**'e gönül borcumuzu ödetir.

Festival projeleri arasında bu yıl 5.si yapılacak olan **"European Jazz Club"** konserleri çok heyecan verici. 2.si yapılacak olan **"Tünel Şenliği"** ise başlıbaşına bir festival. Pekçok yerli müzisyenin sahne alma imkanı bulduğu bu projeler bizim festivalimizi "çok özel" kılıyor ve sadece "uluslar arası" olmanın da ötesine taşıyor. Ayrıca **"şu tuhaf yer"** projesi de bence diğer projeler kadar sevilecek ve ilgi görecek.

Festival konuları içinde özellikle ele aldığımız ana başlıklar arasında; "Sing The Truth", "Jamie Cullum", **"Paul Simon"**, "Joss Stone", "Jazz için Tuhaf Bir Yer" ve tabi ki "European Jazz Club" konserleri var.

Bu arada birkaç sayıdır fazlaca yer ayırmaya çalıştığımız yeni çıkan CD tanıtım röportajlarını ne kadar çok seviyoruz. Bu sayımızda da yer vermekten çok keyif aldığımız **"Bilal Karaman"**, "Erhan Ersin", **"Ayşe Gencer"** röportajlarını umarız siz de aynı keyifle okursunuz. Basçımız **Ozan Musluoğlu**'nun basçı **Victor Wooten** ile yaptığı muhabbeti kesmeye kıyamadım. Çok özel, çok güzel...

İstanbul dışında da "bir jazz bereketidir" gidiyor. Sessiz sedasız Bodrum Karsanat Mayıs, Afyon Jazz Festivali ve Antalya Jazz Festivali Haziran ayı içinde oldu. Bir de İstanbul Samatya'da "Zil ve Caz Festivali" ve Aksanat'da mini jazz festivali olmak üzereydi biz baskıya hazırlanırken...

Yurt dışından Fransa'dan ve İtalya'dan, ABD New Orleans'dan olan biteni de bu sayımızda okuyacaksınız.

Eğitimle ilgili de pek çok yazı var bu sayımızda. Bunlardan biri, Ankara'da yeni bir okul müjdesi ilgilenenleri sevindirecektir. **Janusz Szprot**, Bora Uslusoy, Güher ve Süher Pekinel röportajlarından başka, Tayfun Avdan, Erdem Korkmaz da eğitim ile ilgili yazılar yazdılar. Hatta Victor Wooten röportajının önemli bir kısmı bu konu ile ilgili...

Yine bu sayımızda bir döneme ışık tutan önemli isimlerden Erol Büyükburç ile, Kaan Çağlayangöl'ün yaptığı özel röportajı da okuyabileceksiniz.

Bu arada dergimiz baskıya hazırlanırken Emin Fındıkoğlu'dan üzücü bir haber aldık. Kendisi de kontrbascı olan Cüneyt Sermet'in en beğendiği kontrbascılarımızdan **Günnur Perin** (74) 22 Haziran günü İzmir'e bağlı Çandarlı'da toprağa verildi. İstanbul Belediye Konservatuarı'nda önce keman sonra trombon öğrenen Perin 1960'ların başlarında kontrbasa geçti ve 7 yıl İsmet Sıral 6tet'inde (İstanbul'da ve İsveç'te), daha sonra da Özdemir Erdoğan orkestrasında çaldı. Ayrıca aranjörlük de yaptı. Komple bir müzisyendi. Kontrbas çalışı daha çok Paul Chambers etkisindeydi. 1970-71 kışında Emin Fındıkoğlu'nun The Rhythm Section adlı kulübünde kornocu Melih Gürel ile de çalan Perin o yıllarda ülkemizde jazz'ı şekillendiren müzisyenlerdendi. Nurlar içinde yatsın...

Hepinize jazz'ı bol bir yaz diliyoruz...

Zuhal FOCAN
focan@nardisjazz.com

YAYIMLAYAN: BOYUT YAYINCILIK A.Ş.
Genel Yönetmen ve Sorumlu Müdür
Bülent ÖZÜKAN

Genel Sanat Yönetmeni
Murat ÖNEŞ

Yayın ve Reklam Yönetmeni
Zuhal FOCAN
focan@nardisjazz.com

Tasarım **Çetin ÖZBİLEN, Seda GÜMÜŞ**

Katkıda Bulunanlar
Batu Akyol, Can Ergelmiş, Ceyda Kalafatçıoğlu, Devrim DİKKAYA, Derya Doğu, Dilek HİMAM ER, Elif SEVEN, Emra İşlek, Erdem KORKMAZ, Erdinç Aktuğ, Filiz KÜÇÜK, Füsun LEVET, Işıl KILKIŞ, İsben ÖNEN, Kaan ÇAĞLAYANGÖL, Leyla Diana GÜCÜK, Ozan Musluoğlu, Özgen ÖZMAN, Özge Calafato, Sezgi Olgaç, Sami Kısaoğlu, Seçil Kuran, Seval Deniz KARAHALİLOĞLU, Sevim YOLAÇTI, Şule USLUTEKİN, Tayfun AVDAN, Uğur HÜKÜM, Ülkem ÖZSEZEN

YÖNETİM / REKLAM

Genel Müdür
Nilgün ÖZÜKAN

Genel Müdür Yardımcıları
Matbaa: **Memduh ARSLAN**
Müessese: **Ejvet OKTAY**

Reklam Müdürü
Şenay TÜZER KAVAK

Reklam Satış/Pazarlama
Zeynep GÖKIRMAK BİÇİCİ
zeynep.bicici@boyut.com.tr

Abone: Sedef Varıcı
sedef.varici@boyut.com.tr

www.boyutstore.com

Yönetim
Boyut Yayın Grubu
Koza Plaza A26 Tekstilkent 34235
Esenler / İSTANBUL

Baskı
Boyut Matbaacılık A.Ş.
Matbaacılar Sitesi 1. Cadde
No: 115 34204
Bağcılar / İSTANBUL
Tel: +90 212 413 33 33
info@boyut.com.tr

ISSN 1300-8846

© Her türlü yayın hakkı, Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Boyut Yayın Gurubu'na aittir. Tanıtım amacıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

BOYUT YAYIN GRUBU

© 2011 BOYUT YAYINCILIK ve TİCARET A.Ş.

Meltem Ege (vo)
Nardis Jazz Club 2010
Fotoğraf: Burçin Ankara

içindekiler

1 NARDIS

4 RIFFS
- JAZZARAZZI, Zuhal Focan
- ALFIE, Elif Seven
- JAZZ TARİHİNDEKİ KADINLAR, Leyla D. Gücük
- OFFICIUM NOVUM, Sami Kısaoğlu
- OBERLIN COLLGE, Erdem Korkmaz
- YAZARLARIMIZ; CAN ERGELMİŞ, Devrim Dikkaya

22 ŞU JAZZ DEDİKLERİ
- Ali Sönmez

24 RÖPS.
- EUROPEAN JAZZ CLUB, Eray Aytimur
- BİLAL KARAMAN Eray Aytimur
- YINON MUALLEM, Şule Uslutekin
- VICTOR WOOTEN, Ozan Musluoğlu
- OZAN MUSLUOĞLU, Tunçel Gülsoy
- JANUSZ SZPROT, Tunçel Gülsoy
- AYŞE GENCER, Eray Aytimur
- ERHAN ERSİN, Tunçel Gülsoy
- GÜHER & SÜHER PEKİNEL, Tunçel Gülsoy
- LAZARO VALDES, Seval Deniz Karahaliloğlu
- METİN YILMAZ, Devrim Dikkaya
- MÜZİK VE GİYSİ: EBRU AYARCI, Dilek Himam
- JOE MARDIN, Hülya Tunçağ
- BORA USLUSOY, Seçil Kuran
- ZEB & HANIYA, Özge B. Calafato

66 NELER OLACAK
- 18. İSTANBUL JAZZ FESTİVALİ, Zuhal Focan
- TRIBUTE TO MILES, Can Ergelmiş
- JAZZ İÇİN TUHAF YER, Sevin Okyay
- SING THE TRUTH, Eray Aytimur
- JAMIE CULLUM, Ülkem Özsezen
- PAUL SIMON, Sezgi Olgaç
- JOSS STONE, Sami Kısaoğlu
- NARDIS JAZZ CLUB, Zuhal Focan
- TAMİRANE, Ceyda Kalafatçıoğlu
- MONK, Işıl Kılkış
- ANKARA JAZZ FESTİVALİ 15, Erdinç Aktuğ
- YAZ VE JAZZ, Emra İşlek
- JAZZ KENTİ HARDFORT, Sevim Yolaçtı

92 NELER OLDU
- JAZZ'IN NABZI, Batu Akyol
- FRANSA'DAN HABERLER, Füsun Levet
- FRITZ PAUER VE JOHANNES STRASSER, İsben Önen
- NEW ORLEANS'DAN, Emra İşlek
- ISVEÇ'DE MÜZİK EĞİTİMİ, Tayfun Avdan
- RAY BYRANT, Viktor Bensusan
- EROL BÜYÜKBURÇ, Kaan Çağlayangöl
- PARIS'TEN Uğur Hüküm

- MAVİ NOTA MÜZİK ÖDÜLÜ 2010, Zuhal Focan
- VİYANA DEYİNCE JAZZ, MAZ, İsben Önen
- SEVİM YOLAÇTI SERGİSİ
- GEORGE SHEARING, Viktor Bensusan
- JOE MORELLO, Viktor Bensusan
- BILLY TAYLOR, Viktor Bensusan
- PARIS'TEN Uğur Hüküm

108 CD VİTRİNİ
- Ozan Musluoğlu (40th Day), Bilal Karaman (Bahane), Erhan Ersin (Seslerin Peşinde), Okan Ersan (A Reborn Journey), Yinon Muallem (Nefes / Breath), Oğuz Büyükberber & Tobias Klein (Electroacoustic Duo), Russell Malone (Triple Play), Terell Stafford (This Side of Strayhorn), Sean Jones (No Need For Words), Dave Grusin (An Evening With), Gordon Goodwin's (Big Phat Band), Herb Ellis (Nothing But The Blues), Michel Legrand & Miles Davis (Legrand Jazz + Ascenseur pour L'echafaud), Charlie Byrd (Byrd in the Wind & Blues for Night People), Three Giants (Clifford Brown & Sonny Rollins & Max Roach), Donald Byrd (Byrd in Hand), Sidney Bechet – Buck Calyton Sextet (In Concert at the Brussels Fair, 1958), Ben Webster & Art Tatum (Quartet Jimmy Giuffre Clarinet), Stan Getz (At The Shrine), John Coltrane (Complete Live in Stuttgart 1963), Eric Dolphy (In Hilversum & Paris 1964), Bill Evans (Live in Koblenz 1979), John Coltrane Quartet (The Complete 1962 Copenhagen Concert), Johnny Griffin Quartet (Live in Cologne 1973 w/Kenny Drew & Art Taylor), Dave Brubeck Quartet (Live in Portalnd 1959), Ornette Coleman Quartet (Reunion 1990), Tommy Flanagan Trio (The Complete Overseas Session), Art Blakey & Jazz Messengers (Live in Zurich 1958), Chet Baker (Complete Milan Sessions) Yusef Lateef (Cry! – Tender), Red Garland & Paul Chambers & Art Taylor Trio (Complete Studio Recordings), Benny Goodman & His Orchestra (The Complete Benny in Brussells), Sonny Stitt & Barry Harris (The Complete Late Quartets), Pat Martino (Footprints), Nina Simone (At Town Hall), Benny Goodman (Happy Session), Ambrose Akinmusire (When the Heart Emerges Glistening), Karrin Allison (Round Midnight), Imam Baildi (Cookbook), Gary Burton Quartet (Common Ground), Nada (Oda), Compay Segundo (Gracias Compay), Jehro (Paradise), Tab Benoit (Medicine), Eric Bibb (Troubadour Live), David Russell (Isaac Albeniz / Spanish Music for Classical Guitar), Fernando Lima (Pasion), Aretha Franklin (The Great American Songbook), Yanni (Truth of Touch), Zaz (Zaz), Azam Ali (From Night to the Edge of Day), Klez-mez (Klez-mez), Coşkun Karademir & Emirhan Kartal & Hatice D.Sevinç (Dönüş Yolu), Sedef Erçetin & Maria Papapetropoulou (Metamorphosis), Mutant (Blues in Z), Amina Alaoui (Arco Iris), Ozan Boz & Özgü Özman (Minor Empire), Hacı Tekbilek (Türlü), Murat Aydemir Trio, Zeynep Karababa (Çamşılı Türküleri).

117 HI-FI
- AKG, Derya Doğu

118 KLİNİK
- ALTERE DİZİLER Cem Tuncer

119 RADYOLAR
- Filiz Küçük

121 KÖRLEME
- BORA ÇELİKER Ülkem Özsezen

122 BULMACA
- Ülkem Özsezen

122 CAZGIR
- Özgen Özman

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Jazz camiası içinde pekçok şeyi yakından ve birinci ağızdan duymak gibi bir önceliğimi kullanma kararı alarak, ben de kendime köşe yapmaya karar verdim. Bildiğiniz gibi bir müzisyen eşi, editör ve jazz külüp işletmecisi olmanın getirdiği "olayların içinde" olmaktan dolayı duyduklarımı sizlerle paylaşmaya karar verdim. Bunların bir kısmı daha sonra "geniş haber olmaya aday" konular olabileceği gibi bir kısmı da "aramızda kalmasın" olmasını istediklerimdir. Bu sayımızın "jazz-arazzi" konuları şöyle;

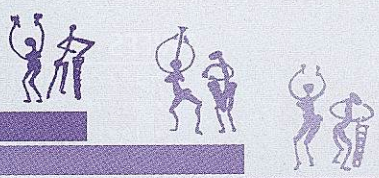

JAZZ-ARAZZİ

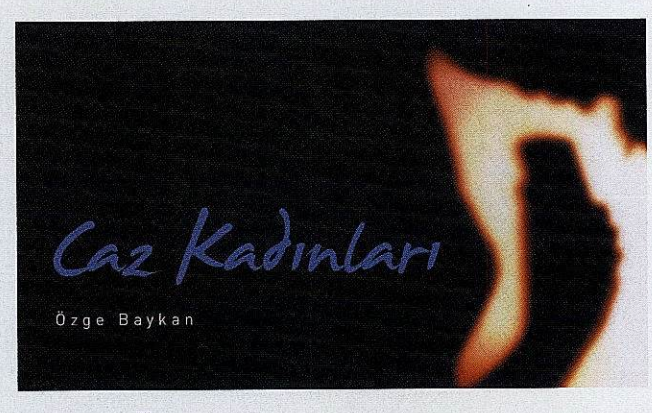

Yazarımız Özge Baykan Calafato'nun Caz Kadınları e-kitabı yayınlandı!

Caz Kadınları, Jazz Dergisi ve Altzine için jazz kadın vokalistler üzerine yazdığı 2000 - 2004 arasında yayınlanan yazılardan bir derleme. Caz Kadınları e-kitap formatında Altkitap Internet Yayınevi'nden ücretsiz olarak indirilebilir. (http://altkitap.com/)

Kitabın özel bir tasarımı var - bir nevi "müzikli kitap" - kitaptaki her vokalist ya da grup için bir örnek şarkı bulunuyor. Şarkılar YouTube'tan linkler olarak kitabın sonunda yer alıyor. Bunun yanı sıra ilginç bir uygulama daha yapılmış. 8 kadar şarkı için kitaba videolar yerleştirilmiş. Yani bir klikle kitabın içinden müzik dinleme olanağı var! "Neden kadın vokal?" sorusu sıkça karşılaşılan bir soru olmalı diye kendisine sorduk; "Herhalde vokalin ve kadın sesinin bana yakın olması, o dile kendimi daha yakın hissetmem" diyor.

Dünyanın dört bir yanından farklı kuşak ve farklı akımlardan vokaller var bu seçkide: divalar, divalaşanlar, divalaşacak olanlar... Billie Holiday ve Ella Fitzgerald gibi temel taşları, Sidsel Endresen, Lisa Ekdahl gibi kuzeyliler, Norveç Samilerinden Mari Boine ve Orta Asya'nın Tuva Cumhuriyeti'nden Sainkho Namtchaylak gibi ayrıksı sesler seçkiye dahil. "Kitaptaki yazıların yapmayı umduğu şey, adeta bir ressam gibi vokalin portresini çizmek. Pastelle ya da belki karakalem. En önemlisi de müziği merak ettirmek, okuyanı müziğe götürmek - hem de bunu kitabın tam da içinden yapabilmek, Caz Kadınları'nın en büyük hoşluklarından. Bütün bunları yapmaya çalışırken de olabildiğince geçirgen olmaya çalıştım" diyor Özge Baykan Calafato.

Synthesizer Teknolojileri ve Programlama

Çitlembik Yayınları

Synthesizer, modern müzik türlerinin vazgeçilmez enstrümanlarından birisi olmasının yanında, geleneksel enstrümanlara kıyasla çok daha geniş bir yelpazede ses tonları üretebilmesi ile de bir adım öne çıkmaktadır. Bu bakımdan, synthesizer, ihtiyaç duyulabilecek hemen her türlü ses türünün elde edilmesinde kullanıcıya programlama imkânı vermektedir. Synthesizer programlama, bazen yüzlerce parametrenin bilinçli bir şekilde ayarlanması ile gerçekleşen profesyonel bir işlemdir. Değişik sentez tekniklerine bağlı olarak oldukça derin akademik temelleri olan programlama, bilinçli bir şekilde yapıldığı takdirde son derece başarılı sonuçlar verebilmektedir.

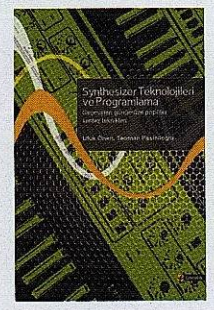

Bu kitapta, synthesizer`ların uzun gelişim sürecini öğrenecek, değişik sentez tekniklerini yakından tanıyacak ve kendi seslerinizi programlamak için gereken teorik ve pratik bilgileri edineceksiniz.

İstanbul'da Coffee & Jazz

2011 yılının Şubat ayında Kumbaracı Yokuşu'nda tarihi bir binanın girişinde jazz aşkına bir yer açılmış; Coffee & Jazz demişler adına. Pek çok yer için "kendinizi evinizde hissedeceksiniz" ifadesi kullanılır ama, burası hem dekorasyonuyla, hem sevimli küçüklüğüyle, sahibinin de jazz'a olan ilgisinden dolayı gerçekten de bir jazz evi olmus.

Jazz severlerin gelip sohbet edebilecekleri, jazz kitaplarına bakabilecekleri, hatta prova bile yapabilecekleri ve lezzetli kahveler ile ev yapımı tatlılar tadabilecekleri, sergilerin workshopların olabileceği şirin bir jazz evi.

Cafe'nin hikayesi ve konsepti böyle ama, bakalım sahibi neler yapmış?

Daha öncesinde yine Galata'da tarihi Doğan Apartmanı altında, bir mekan işleten cafe sahibi Bilgen Korzay'ın müziğe olan ilgisi çocukluk döneminde başlamış, ama lise yıllarında jazz'a özel bir ilgi duymuş ve vokal dersleri almaya başlamış. Aslında Marmara Ü. Almanca Öğretmenliği mezunu olmasına rağmen, müzik tutkusunun önüne geçemeyip 2009 yılında Modern Müzik Akademisi'nde jazz piyano okumaya karar vermiş. Müzisyen kişiliğinin yanı sıra lezzet konusundaki hünerlerini de jazz'da olduğu gibi zaman zaman doğaçlama yaparak sergilemekte ve hem alternatif hem de klasik tadları yine müzisyen olan kızkardeşi Tijen Korzay ile misafirlerine sunmakta. "Tenderly" cafenin vazgecilmez tatlarından biri haline gelmiş ve şimdiden pek çok kişinin favorisi olmuş bile. Bilgen Korzay'ın bizlere önümüzdeki dönemlerde hangi sürprizleri sunacağını bilemiyoruz ama, Coffee & Jazz'a mutlaka bir uğramanızı öneriyoruz...

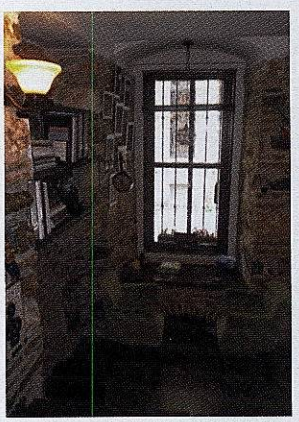

Kumbaracı Yokuşu No: 52/A (Leb-i Derya karşısı)
Tünel – Beyoğlu
Tel : 245 40 15

Amatör Jazz Müzisyenleri Festivali 10. Yaşına Yelken Açtı

Engin Recepoğulları, Tamer Temel, Serhan Erkol gibi yıllardır pek çok genç jazz müzisyeninin kariyerine basamak olan festival, 2012'de kutlayacağı 10. yaşgünü etkinliklerine erken başlayacak.

facebook.com/genccazcilar adresinden takip edilecek program sürprizlere gebe... Doğum günün şimdiden kutlu olsun ACMF...

14 yıldır...

garantitakvim.com

AKLIMIZDA CAZ KALBİMİZDE FESTİVALİ

Garanti Caz Yeşili'nden cazseverlere 18. İstanbul Caz Festivali.
1-19 Temmuz 2011.

Garanti
Başka bir arzunuz?

Caz Yeşili

İSTANBUL CAZ FESTİVALİ
2011 SPONSORU

İKSV CAZ

Murat Aydemir'den Makam'lara Dair...

Yaklaşık on senedir Tanbûr ve Lavta dersleri veriyorum. Bu süre zarfında genellikle bireysel olarak Türk müziği çalışmış, Türkiye'de ve Dünyada ki çeşitli müzik okullarına gitmiş, çok farklı kesimlerden gelen öğrencilerime Tanburun yanı sıra Türk müziği makamlarını da öğretmeye çalıştım. Öğrencilerim Türk müziğine ve nazariyatına yabancı olmamalarına rağmen kafaları karışıktı. Nazariyatını ezbere bildikleri makamları icra etmekte zorlanıyorlar perde ve çeşnileri çoğu zaman doğru icra edemiyorlardı. Bende onlara yardımcı olacağını düşündüğüm daha sade, anlaşılması kolay makam tarifleri yazmaya başladım. Kendiliğinden adeta konsantre makam tarifleri ortaya çıkmaya başladı. Bu notları öğrencilerimde çok sevince devam etmeye karar verdim. Sevgili Erman Dirikcan'la tanışmamız, makamlar hakkında öğrenmek istediği konular üzerine çalışmalarımız ve benim makam tariflerimi Makam Guide' i oluşturmak için kullanmak istemesi "Makam Guide" kitabının hazırlanma sürecini başlatmış oldu.

Başlangıç olarak 60 tane Türk müziği makamını seçtim. Sayının özel bir sebebi yok. Sadece bir sınır koymak ve ucu bucağı olmayan makam denizinde kaybolmamak için. Bu 60 makamı repertuarımızda eser örneği nispeten fazla olanlardan seçtim. Doğrusu Pesendîde, Sûzidilâra gibi çok sevdiğim bazı nadide makamları da kendi zevkimi göz önünde bulundurarak seçtim.

Türk müziğinin genel çerçeveleri belli olmakla birlikte katı kuralları ve sınırları yoktur. Gelenekçi ama aynı zamanda modern, kemalâtı yüksek ve gelişimini yüzyıllardır devam ettiren köklü bir sanattır. Türk müziği sazlarıyla yapılan Taksimler, insan sesiyle okunan Gazel ve Kasideler doğaçlamanın en güzel örnekleridir. Bireysel olarak sanatçının kabiliyetini ve iç dünyasını en iyi ifade ettiği bu formlarda sanatçının başarısı kabiliyeti oranında makam bilgisine de bağlıdır. Hiç nazariyat bilmedikleri halde çeşnileri kulağına iyice yerleştirmiş pek çok gazelhan ve kasidehan harikulade doğaçlamalar yapabilmektedir. Buda bize makamların ruhunu, kulakta bıraktıkları tesiri anlamamız gerektiğini gösteriyor. Nazariyat yani teoriyi hayatiyete geçiren şey makamları meydana getiren çeşnilerdir.

Öğrencilerime çeşniyi şöyle tarif ediyorum. Baharatları düşünelim. Her baharatın kendine özgü tadı, kokusu, rengi vardır. Herhangi bir baharat hakkında çok şey okusak, muhteviyatını öğrensek, rengini incelesek ama tatmasak? O baharat hakkında bir fikrimiz olur ama tadını asla bilemeyiz. Tadını öğrendikten sonra nerede, ne kadar kullanacağımıza kendimiz karar verebiliriz. İşte Türk müziği çeşnileri de böyledir. Aralıkları hesaplayarak dörtlü-beşlileri ezberlemek, dizilerin muhteviyatını teori olarak bilmek yetmez. Kulak bu sesleri doğru kaynaktan duyduğu zaman çeşni tadılmış olacak, defalarca dinlemek ve duyduğu sesleri taklit etmek suretiyle de çeşni içselleştirilmiş olacaktır. Bu aşamadan sonra icracı çeşnileri istediği yerde istediği şekilde kullanabilir, duyduğu bir melodinin hangi makama ait olduğunu ayırt edebilir.

Makamları anlatırken Türk müziğinin iki temel yapı taşı olan Perde ve Çeşniler üzerinden hareket ettim. Perdeler çeşnileri, çeşniler makamları meydana getirir. Dörtlü-beşli ve dizilerde makamın iskeletini meydana getirir ki çok önemlidir. Bu iskelet üzerindeki sesler (perde ve çeşniler) makamın ruhunu yansıtır. Bu yüzden teorik olarak dörtlü-beşlileri ve bu dörtlü-beşlilerin birleşmesiyle oluşan dizileri bütün makam tariflerine koydum. Bu dizilerin seslendirilmesi öğrenciye perdelerin ve çeşnilerin duyurulması zaruriydi. Böylece kitabın ekinde yer alan CD'ler ortaya çıktı. Önce yaklaşık bir dakikalık didaktik bir taksimle perdeleri, çeşnileri ve makamın seyir hareketini ortaya koyduktan sonra, anlatılan makamı en güzel ifade eden klasik Türk Müziği repertuarından seçilmiş eserlerin bir bölümünü Tanburumla icra ettim. Çok detaylı teferruat vermektense kulağı eğitmeye odaklı bir sitem kurmaya çalıştım. Hiçbir şekilde bir öğretmenle meşk etme imkânı olmayan veya nazariyatını bildiği halde makamları yeteri kadar tanımayan öğrenci, benim makam tariflerimi okuyup, arkasından taksim ve örnek eseri can kulağı ile dinlediğinde çalıştığı makamın ruhunu anlamaya başlayacaktır diye ümit ediyorum.

2010 Kültür Başkenti Ajansı'nın katkılarıyla Pan Yayıncılık tarafından çıkan "Turkish Music Guide: Makam" isimli kitabın yazarı Murat Aydemir kitabı için böyle diyor.

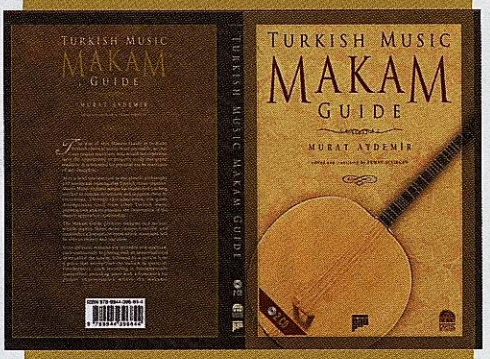

Pan Yayınları 2 CD

23 Ekim 1971 tarihinde Almanya, Hannover'de doğdu. 1982'de İTÜ Türk Musikisi Devlet Konservatuarı'na girdi. On yıl süren konservatuar eğitimi boyunca Necip Gülses'le tanbur çalıştı ve 1992 yılında Çalgı Eğitimi bölümünden mezun oldu.

1989'da Necdet Yaşar'ın yönetimindeki Kültür Bakanlığı İstanbul Devlet Türk Müziği Topluluğu'nda bir yıl misafir sanatçı olarak çalıştı. Bu dönemden itibaren Necdet Yaşar başta olmak üzere, Bekir Sıdkı Sezgin, Alâeddin Yavaşça, İhsan Özgen, Cinuçen Tanrıkorur, Erol Deran gibi ustalarla çalışma şansını yakaladı.

Kemençevi Derya Türkan ile birlikte yaptıkları klasik saz eserlerinden oluşan Ahenk Volüm/1 (1997) ve Ahenk Volüm/2 (2006), ABD'de Golden Horn, Türkiye'de Kalan Müzik tarafından yayınlandı. İkili, 2003'te Almanya'da ve 2005'te ABD'nin California eyaletinde sekiz konserden oluşan iki turne yaptı. www.ahenkduo.com

2002'de ney sanatçısı Salih Bilgin ile klasik saz eserleri ve taksimlerden oluşan Neva adlı albümü Türkiye'de Kaf Müzik tarafından, ABD'de Golden Horn plak şirketi tarafından yayınlandı. İkili, Ocak 2006'da Washington'da Smithsonian Institution'de gerçekleştirilen Osmanlı kaftanları sergisinde üç konser verdi. www.salihbilgin.com

1999 yılında kurdukları Cantemir Ensemble grubu ile 2000 yılında Yapı Kredi Kültür ve Sanat Yayınları tarafından Yalçın Tura'nın çevirisi ile yayınlanan "Kantemiroğlu Edvar"ı için iki CD yaptı. Bu grupla konser, seminer ve sempozyumlara katıldı.

Sanatçı 2003 yılında ilk konserlerini yapan ve 2007 yılında "Mızrabın Nefesi" isimli albümleri Kalan müzik tarafından yayınlanan grubun sazendelerinden biridir. www.mizrabinnefesi.com

Cengiz Onural ve Derya Türkan ile beraber 1997'de kurdukları İncesaz grubu ile Eski Nisan, İkinci Bahar, Eylül Şarkıları, İstanbul'a Dair, Mazi Kalbimde, Elif ve Kalbimdeki Deniz isimli yedi albümü daha bulunmaktadır. Bu albümlerde ve İncesaz grubunun müziklerini yaptığı pek çok TV dizisi ve Belgesellerde beste çalışmalarını değerlendiren sanatçı, aynı zamanda lavla da çalmaktadır. www.incesaz.com

Sanatçı 2008 yılında kendi adını taşıyan ilk solo tanbur albümünü kalan müzikten yayınladı. www.murataydemir.com.tr

Sanatçı Haziran 2009'da Washington'da Smithsonian İnstitution'de Neva Özgen, Linda Burman-Hall & Lux Musica ile birlikte, "Cantemir: Music in İstanbul and Ottoman Europe around 1700" CD'sinin konserlerine ve workshoplarına katıldı.

1990'dan beri T.C Kültür ve Turizm Bakanlığı İstanbul Devlet Klasik Türk Müziği Korosu'nda çalışmalarını sürdüren ve koronun yurtiçi ve yurtdışı konserlerinde solist olarak görev yapmaktadır.

Seçkin otel ve restoranlarda indirim kazanıyorum

adios Premium

adios Premium ile yurt dışında yapacağınız tüm otel ve restoran harcamalarınızda **%5 indirimden,** yurt içindeki anlaşmalı restoran ve otellerde ise **%15 indirimden** yararlanabilirsiniz.

İSTANBUL
Beyti
Bistro33
Changa
Delicatessen
Go Mongo
Gourmet Burger Kitchen
Juke Box
Kaşıbeyaz
Mangerie
Midpoint
Müzede Changa
Sortie
SushiCo
T.G.I. Friday's
Yelken
Zanzibar

ÇEŞME
15 Eylül Kıraathanesi
Biber Bar
Bu'ra
Göz Lounge
Ilıca Otel
İmren Han Cafe
İncirli Ev
Köprü Bistro
Köşem Emin'in Yeri
Köşe Kahve
La Capria Suit
Marinada
Marrakech
Nice Club
Picante
Sapa Otel
Wineway
Yaya

BODRUM
Balıkçı Sait
Bianca Beach
Ceramic Bar
Divan Palmira
Havana Beach
Levendiz Rum Meyhanesi
The Marmara Beach
Yu Otel

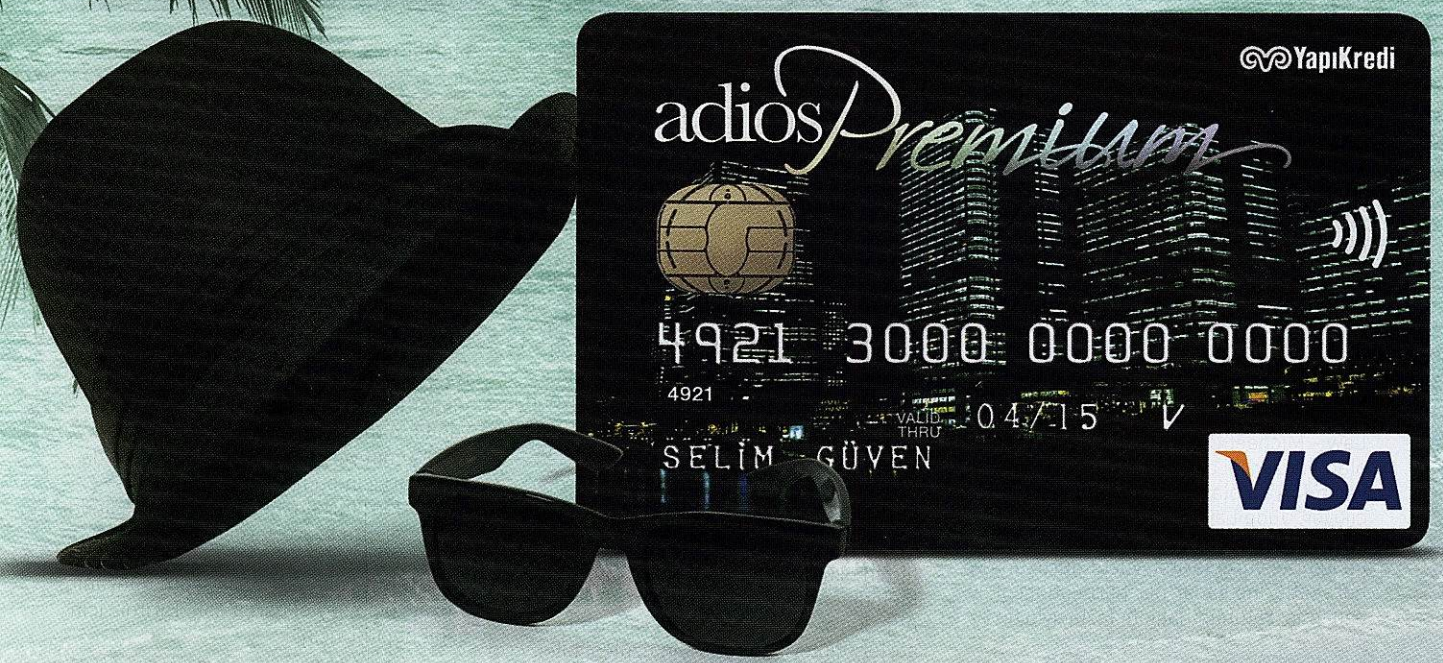

M.A.®K.A.

YapıKredi

Çok özel seyahat ettiren kart adios Premium

%15 indirim kampanyasından aynı ay içinde en fazla 250 TL'lik indirim kazanılabilir. Kampanya diğer kampanyalardan doğacak indirimlerle birleştirilemez. Yapı Kredi kampanya süresinde ve mekân listesinde değişiklik yapma hakkına sahiptir. %5 indirim kampanyası yurt içi ve yurt dışı tüm otel ve restoranlarda geçerlidir. Seyahat acenteleri üzerinden yapılan otel rezervasyonları, ticari kullanım, puan harcamaları ve nakit çekim işlemleri kampanyaya dahil değildir. Kampanyadan bir müşteri aylık bazda en fazla 500 TL indirim kazanabilir.

444 0 446
Yapı Kredi VIP Line | **adiospremium.com.tr**

Elif Seven
elifseven@yahoo.com.tr

Jazz ve Sinema;

Alfie ve Burt Bacharach & Hal David

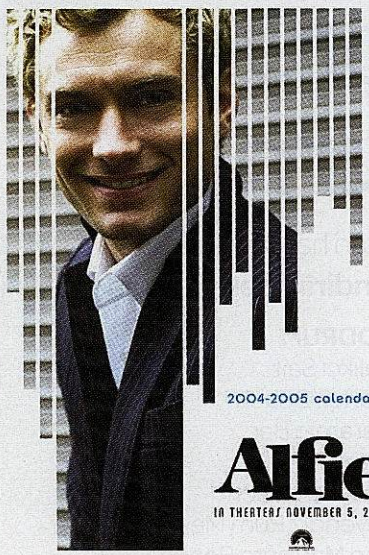

"What's it all about Alfie?". Bunlar Hal David'in 1965 senesinde "Alfie" adlı parçanın sözlerini yazmaya başlarken filmden aldığı Michael Caine'in (nam-ı diğer Alfie) sözleri. Söz: Hal David. Beste: Burt Bacharach.

Her şey, yönetmenliğini Lewis Gilbert'ın yaptığı "Alfie"ye yapımcıların bir müzik istemesiyle başladı. Yapımcılar film için Burt Bacharach'dan bir şarkı bestelemesini istediler. O da önce sadık dostu, yıllarca birlikte çalıştığı müzikal partneri Hal David'den parçaya söz yazmasını istedi. Konu basit: bir erkek, çok kadın, bir film. Alfie, şöförlük yaparak hayatını kazanan, hayattaki tek amacı "cinsel tatmine ulaşmak" olan hatta bu amaçta dostunu bile satabilecek incelikte yakışıklı ve zeki kahramanımız. Evli, bekar medeni durumu farketmeksizin beğendiği her kadınla ilişkiye giren ve onların ilişkiye dair hissettiklerini umursamayıp kendini hayatın merkezine koyan bir adam. Filmin 1966 yapımında başrolü Michael Caine oynarken, 2004 tarihli günümüz uyarlamasında en az onun kadar başarılı Jude Law yer alıyor. Yapımcılar bu iki oyuncunun benzerliğini farketmiş ve memnun da kalmışlar anlaşılan ki Jude Law - Michael Caine ikilisinin birbirine olan benzerliği daha sonra 1972 ve 2007 yapımları da olan "Sleuth"te de karşımıza çıkıyor. Jude Law özellikle Alfie'de Michael Caine'in yüz mimiklerinden tutun da kelime vurgularına, vücut duruşuna ve hareketlerine kadar her hareketini çok iyi çalışmış, rolünün hakkını fazlasıyla vermiş. Filmin eski ve yeni iki yorumunda da aşağı yukarı olaylar aynı. Zaten bakıyorum aradan onlarca yıl geçse de insanların aradığı şeyler de aşağı yukarı aynı çünkü insan aynı. Bu tekdüzelik içinde ancak hayata güzellikler katanlar farklılaşabiliyorlar. Burt Bacharach & Hal David ikilisi gibi. Yağmur damlalarının kafamıza düştüğü ilk gençlik günlerimizden, aşk dolu bakışları onun gözlerinde gördüğümüz, yanında olduğumuzda gökte yıldızların belirdiği günlere uzanan keyifli bir yolculuk. 30 seneye yayılan bir birliktelik onlarınkisi. Her ne kadar 1966 yapımı eski versiyonda filmin müziğini ilk film müziği denemesi olan Sonny Rollins yapmış olsa da ve bu soundtrack arka arkaya en az beş kere dinlenebilecek güzellikte olsa da, Bacharach & David ikilisinin "Alfie"si filmin en sonuna konmuş olsa da bence filmin özü bazen tek bir parçada gizli. Melodiden de öte Hal David'in sözleri Alfie karakterini o kadar iyi yansıtmış ki sözleri dinleyince Alfie için üzülesi bile geliyor insanın. Film boyunca ilginç bir teknikle karşılaşıyoruz. Alfie arada kameraya dönüp bizimle konuşuyor. Hatta bu durum o kadar abartılıyor ki biz filmin açılışındaki kim kimdir yazılarını beklerken Michael Caine bize dönerek "beklemeyin boşuna, bu filmde giriş yazıları yok" diyor. Bunu yönetmen, bizi film izlediğimiz gerçekliğinden uzaklaştırmak için yaparken acaba bir yandan da Alfie'nin hayatın gerçeklerine olan ilgisizliğini anlatmak için yapmış olabilir mi? Olabilir. Alfie'nin hayatında her şey olabilir. Herkesin hayatında bir Alfie'si de olabilir. Alfie pişmanlık duymaz, Alfie geleceği düşünmez, Alfie plan yapmaz çünkü Alfie'nin hayatında her zaman sadece kendisi vardır. Etrafındakiler hep gelip geçicidir. Hayat tatlı ve güzel, yaşamak keyiflidir. Ta ki sert kayaya çarpana kadar. Herkesin bir kırılma noktası vardır Alfie. Herkes bir gün yanılır. Hayatta yaptığı hataları yapmadıklarından daha çok seven ben, bu yazıyı yazarken dinlediğim kırk küsür Bacharach & David parçasının beni yaşlı hissettirmeyeceğini düşünürken de yanıldım mesela. Otuziki senelik yaşantımın yarısından çoğunda yanımda oldukları için bu muhteşem ikiliye minnettar olurken, geriye kalan yarısında da yakınımda bir yerlerde olmalarını temenni ediyorum. Sonuçta insanın en temel ihtiyacı bi parça aşk. Tüm dünyanın ihtiyacı olan şey bi parça aşk. Birimiz için değil hepimiz için.

"I believe in love Alfie.
Without true love we just exist, Alfie.
Until you find the love you've missed, you're nothing, Alfie.
When you walk, let your heart lead the way
And you'll find love any day, Alfie".

Bu yaz herkesin aşkı bulması dileğiyle.

Her şey için bir imzanız yeter.

Çünkü World Signia, yalnızca bir kredi kartı değil aynı zamanda
özel asistanınız, seyahat acenteniz, yatırım danışmanınız, doktorunuz, avukatınız...

Dünyanın her yerinde size özel ayrıcalıklar sunan World Signia, tek bir imza ile
her şeye sahip olmak isteyenler için Finansbank Private Banking'te.

FINANSBANK PRIVATE BANKING

Private Banking Hizmet Hattı: 0212 318 57 57
www.finansbankprivate.com.tr

L.Diana Gücük
jazzcaffee@gmail.com

Jazz Tarihindeki Kadın Sanatçılar IX

Nina Simone

21 Şubat 1933 tarihinde Tryon, Kuzey Carolina, ABD'de Eunice Kathleen Waymon olarak dünyaya gelmiştir. Küçük yaşlarda kilisede kardeşleriyle birlikte annelerinin korosunda piyano çalmış ve şarkı söylemeye başlamıştır. 1939'da yeteneğinin farkedilmesiyle hayırsever biri tarafından ilk piyano derslerini almıştır.
1943 yılında ilk piyano resitalini verdiğinde ırkçılık savaşını da o gün vermeye başlamıştır. Kendisi için hiç hoş olmayan bir görüntüye tanık olmup, resital sırasında anne ve babası ilk sıralardan kaldırılarak yerlerine bazı beyazları oturtmuşlardır. Bu olay onun için çok kötü bir deneyim olmuş, belki de onun özgürlük ve medeni haklar uğruna savaşımının başlangıç noktasını oluşturmuştur.

1950 yılında Kuzey Carolina'yı terk ederek, New York'taki Julliard Müzik Okulu'na gittikten sonra, ailesi Philadelphia'ya taşındı. Philadelphia'daki Curtis Enstitüsü'nde burs için sınava girmiş fakat muhtemelen beyaz olmadığından dolayı bursu kazanamamıştır. Para kazanmak için bir öğretmene piyanoda eşlik etmeye başlamış ve daha sonraları 1954'te, Atlantic City'deki Midtown Bar ve Grill'de Nina Simone sahne adıyla piyanist ve şarkıcı olarak sahnelerde yerini almıştır. İspanyolca 'kız' anlamına gelen Nina ve hayranı olduğu oyuncu Simone Signoret'ten esinlenerek, bilindiği sahne adını aldı. Dönemin kalıplarını kıran Nina Simone, 1950'li yılların başında çoğu siyah insanın hayal bile edemeyeceği bir fırsatı yakaladı ve kısa sürede yükselen bir isim haline geldi.

1957 yılında Bethlehem Records ile 14 parçalık ilk ses kaydını gerçekleştirdi. Ancak albüm bir yıl sonra „Little Girl Blue" ismiyle piyasaya çıktı. İlk single „I Loves You Porgy" dir. Billy Holiday'in meşhur ettiği ve Gershwin'nin Porgy and Bess suitine ait olan parçasıdır.
1959 tarihinde parça 13. sıraya ulaşarak rhythm & blues dalında hit oldu ve bir milyonu aşan bir satışa ulaşmıştır. Tam otuz yılın ardından 1987 yılında, aynı albümün başka bir parçası olan, "My Baby Just Cares for Me" Chanel No. 5 parfümü için reklam müziği olmuş ve İngiltere pop listelerinde 5. sıraya kadar yükselmiştir.
İlk kayıtlarındaki başarısı sayesinde, Nina 1959 yılında Colpix (Columbia Pictures Records) ile, 1964 yılına kadar süren bir anlaşma imzalamıştır. Colpix ile çalıştığı süre içinde Simone 10 albümünü Colpix ile çıkartmıştır. Bunların bazıları canlı performans kayıtlarıdır. Aralarında şu ünlü filmlere ait müzikleri de vardır; Wild Is The Wind, „Sayonora" ve „Samson and Delilah". Ayrıca "I Loves You Porgy"nin yeni versiyonu da bulunuyordu.
1961 yılında geleneksel bir şarkı olan „The House of the Rising Sun"ı yaptı. Bu parça, Mart 1962 yılında Bob Dylan'ın çıkışında ve 1963 yılındaki Animals'ın albümünde yer almıştır. 1961 yılında Nina, manejeri Andrew (Andy) Stroud ile evlendi ve bu evliliklerinden bir kızları oldu. 1964'te Nina Simone Mercury'ye bağlı Philips ile çalışmaya başladı. Bu dönemdeki en önemli şarkılarından biri "Don't Let Me Be Misunderstood" idi.
0 yıllarda yayılmaya başlayan insan hakları ve siyah vatandaşlara eşitlik gibi konularda tavrını belli eden bir tutum izledi. Aynı tavır ve tutumu tüm hayatı boyunca etkili oldu. Kariyeri boyunca politik konulardan uzak kalmayan sanatçı, "Four Women" ve "Missisippi Goddamn" gibi çok ünlü olmuş protest şarkılara da imza attı. "Missisippi Goddamn, onun Medgar Evers'ın 1963 yılında Mississippi'de ve dört siyahi öğrencinin Alabama'da öldürülmesinden sonra yazdığı ilk protest şarkısı olmuştur.
Ünlü müzikal "Hair"de yer alan "Ain't Got No" adlı şarkını yorumu ile İngiltere listelerinde 2. sıraya kadar yükselmiştir. Bee Gees'in "To Love Somebody" şarkısının soul versiyonu 1969 yazında yine İngiltere'de ilk 10'a girmiştir. 1972 yılında Aretha Franklin tarafından „To Be Young, Gifed and Black" isimli parçası söylenerek ses getirmiştir.
Nina Simone, sadece müzik aracılığı ile siyasi fikirlerini belirtmekle kalmayıp, Martin Luther King, Lorraine Hansberry ve Malcolm X isimleri ile de münasebetleri olduğu bilinmektedir. Öyleki Martin Luther King'in bir suikast sonucu öldürülmesinden sonra "'Why? The King Of Love is Dead" adlı şarkısını bestelemişti. Irkçılığına dair başyapıt olarak gösterilebilecek diğer eserleri arasında "To Be Young", "Gifted And Black" sayılabilir. Ancak Simone, sadece

LANCIA – DELTA (HARDBLACK REMIX)

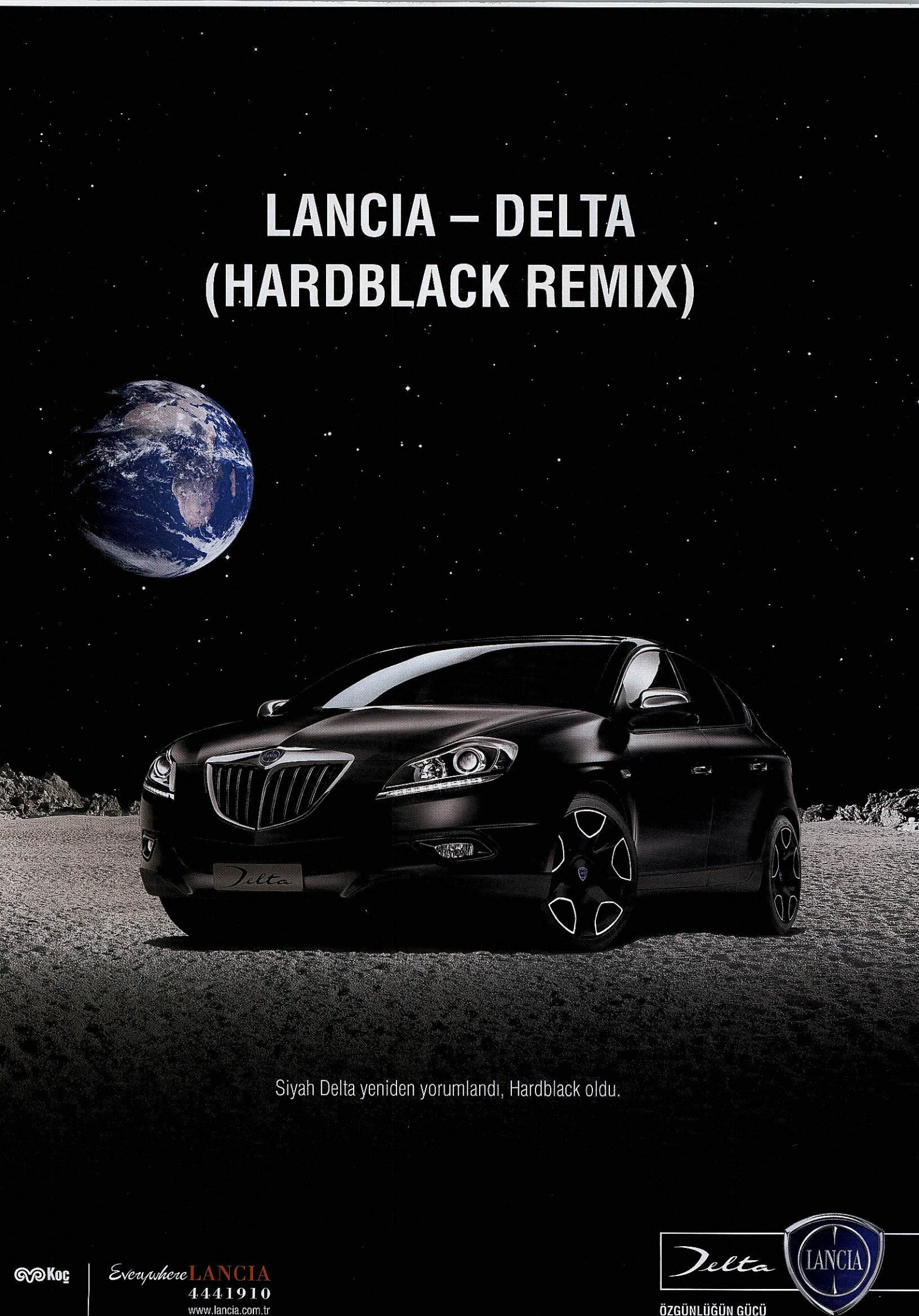

Siyah Delta yeniden yorumlandı, Hardblack oldu.

Koç

Everywhere LANCIA
4441910
www.lancia.com.tr

Delta LANCIA
ÖZGÜNLÜĞÜN GÜCÜ

ırk ayrımcılığına karşı mücadele etmenin ötesinde, ABD'nin işgalci savaşlarına da meydan okuyordu. Nina, ırkçılıktan duyduğu acı nedeniyle 1969 yılında ülkesini reddederek dünyaya açılmaya başladı. Liberya, Barbados, İsviçre, Fransa, Trinidad, Hollanda, Belçika ve İngiltere'de yaşadı.
1978 yılında CTI ile „Baltimore" adlı LP'yi ve 1982 yılında da „Fodder on my Wings" isimli LP'yi çıkardı. 1985 yılında ABD'de „Nina's Back" ve „Live and Kickin" adlı albümleri çıkardı.
1987'de "My Baby Just Cares For Me"de sağladığı başarıyla yeniden gündeme gelen Nina, 1992 yılında bir hayal şeklinde baş karakter olarak gösterildiği „Point Of No Return" filminde kullanıllmıştır. Aynı yıl Nina Verve Records için Hollywood'daki The Vine Street Bar & Grill'de „Let It Be Me" parçasının kaydını yaptı.
90'lı yıllardan sonra Fransa'ya yerleşen Nina Simone, Nice Jazz Festival'ının 1977 yılından beri konuğu olmuştur. Avrupa'nın çeşitli ülkelerindeki festivallere birçok davet almış ve Yunanistan'da yapılan Thessalonica Jazz Festival'inde sahneye çıkmış ve yıllar sonra Carnegi Hall'da 2001 yılında verdiği konserle ABD'deki sevenlerine dönmüştür.
Jazz ve soul müziğinin en önemli isimlerinden biri olan Nina Simone, 21 Nisan 2003 tarihinde Fransa'da hayata veda etmiştir.

Julie London

26 /09/1926 tarihinde Kaliforniya Santa Rosa'da Julie Peck olarak dünyaya gelmiştir. Anne ve babası vodvillerde dans edip şarkı söylemişlerdir. Ailesi 1940 yılında Los Angeles'e taşınınca 1945 yılında Hollywood'da okula giderek şarkıcı olarak eğitimini tamamlamıştır. İkinci dünya savaşı sırasında en ünlü isimlerden biri olmuştur. Ayrıca en sevilen „pin-up kızı" olmuştur. Pin-up; moda modellerinden ya da kadın oyunculardan seçilen ve resimleri yaygın şekilde basılmış poster haline getirilmiş hallerine verilen isimdir.
1947 ile 1953 yılları arasında aktör Jack Webb ile evliliğinden, sanatçının iki kızı olmuştur. 1959 yılında da besteci, şarkı yazarı ve jazz piyanisti olan Bobby Troup ile evlenmiş ve bu evliliğinden de bir kız ve ikiz oğulları olmuştur.
Şarkıcının 32 adet albümü olup, bunlardan ilki 1950'li yıllarda çıkmış olan „Julie is Here" isimli albümüdür. 1955-1956 ve 1957 Billboard dergilerinde o yıllara ait en iyi ses ve kategorisinde zirve yaptığına dair övgü dolu yazıları çıkmıştır. „Cry me a River" (şarkının sözleri lise yıllarındaki okul arkadaşı Arthur Hamilton tarafından yazılmıştır) 1956 yılında „The Girl Can't Help It" isimli filmde hem oynamış hem de şarkıyı söylemiştir. Diğer meşhur ettiği şarkılar ise „Makin Whoopie", „Blue Moon", „Vaya Con Dios" ve „It Had To Be You" olmuştur. 1970'li yıllara kadar zirve yapan sanatçı, son albümü olan „My Funny Valentine" i 1981 yılında Burt Reynolds'un filmi „Sharkys Machine" için yapmıştır.
Aktrist olarak da 20'nin üzerinde oynadığı filmleri olmuştur. „Task Force" (1949) ve „Man of The West" (1958) Gary Cooper ile oynadığı filmelerdendir. Bunların dışında birçok televizyon filminde oynamıştır. Bunlardan bazıları 1972-1979 yılları arasında eski eşi Jack Webb'in prodüksonluğunu üstlendiği ve hastanede geçen „Emergency" isimli dizi olup, hemşire rolündeki Dixie McCall'i canlandırmıştır. 1974 yılında yer aldığı bir seri ile de „Golden Globe"' u almıştır.
1955 yılında felç geçirdikten sonra bir daha kalkamamış ve Los Angeles'taki Forest Lawn Hollywood Hills Mezarlığı'na gömülmüştür.

Barbara Thompson

27/07/1944 tarihinde Oxford'da doğan İngiliz saksofoncu, besteci ve flüt sanatçısıdır.
Öğrenimine Royal College of Music'te klarinet ile başlayan sanatçı, flüt, piyano ve klasik bestecilik eğitimi almıştır. Duke Ellington ve John Coltrane hayranlığı ile de jazzz'a ve saksofona geçmiştir. Daha sonra New Jazz Orchestra'da ve Graham Collier, Howard Riley, Keef Hartley, John Dankworth gruplarında çalmıştır. Müzik hayatına çocuklarının olmasıyla bir ara veren sanatçı, 1975 yılından sonra kendi jazz-rock grubu olan Barbara Thompson's Paraphernalia'yı kurmuştur. Ayric yine aynı yılda United Jazz and Rock Ensemble topluluğunun kurucusu oldu. Grup; Wolfgang Dauner (p), Albert Mangelsdorf (tb), Ian Carr (tp), Charlie Mariano (s), Ack van Rooven (tp), Volker Kriegel (g), Eberhard Weber (b) ve John Hieseman (d) oluşmaktadır.
1997 yılında parkinson hastalığına yakalanan sanatçı, 2001 yılında bir veda turnesi ile yeniden aktif olarak saksofon çalmaya başlamıştır. 2004 yılında da yeniden, ağır hasta olan İngiliz blues-rock saksofoncu Dick Heckstall-Smith için „Tomorrow's Blues" turnesiyle sahneye geri dönmüştür. 2005 yılında „Never Say Goodbye" turnesiyle yine kendini göstermiştir.
Kısa bir süreliğine Andrew Lloyd Webber ile Cats, Starlight Express ve Requiem'de birlikte çalışma fırsatları da olmuştur. Birçok sayıda beste yapan sanatçının film ve televizyon müzikleri için çalışmaları olup, „United Jazz and Rock Ensemble" için besteler yapmıştır. Ayrıca „Love Songs In Age" isimli şiir derlemeleri (İngiliz şair Philip Larkin'in metinleri üzerine) 1995 yılında Times'ta yayınlanmış ve Londra Jazz Festival'inde kutlanmıştır.

180gr LP'LER,
100'DEN FAZLA ÇEŞİT VE ÖZEL FİYATI İLE
PLAK RAFLARINDA!

Miles Davis
Kind of Blue
JWR 4534 LP

Bill Evans
Portrait in Jazz
771687

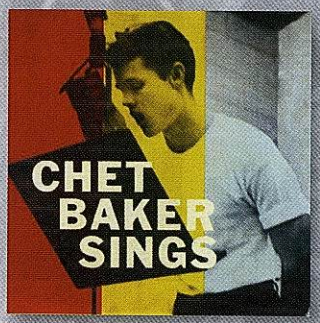

Chet Baker
Sings
JT 1004 LP

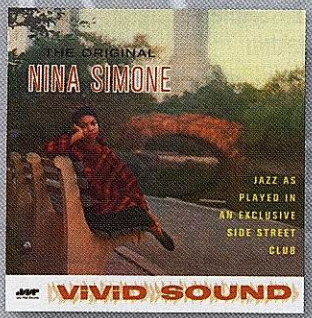

Nina Simone
Little Girl Blue
JWR 4509 LP

Ray Charles
Genious + Soul = Jazz
771693

Ella Fitzgerald &
Louis Armstrong
Ella & Louis | 771672

Frank Sinatra
Come Dance with Me
771685

Clifford Brown, Max Roach
Roach & Brown Quintet
771660

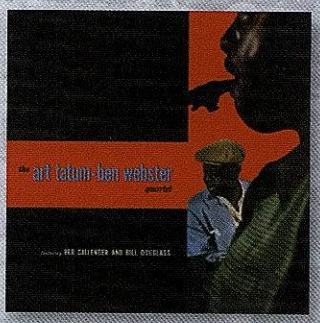

Art Tatum, Ben Webster
The Art Tatum &
Ben Webster Quartet
JT951

CAZIN KLASİKLERİ DOST, LALE PLAK, MEPHİSTO, OPUS 3A'DA...

AK MÜZİK

A.K. MÜZİK YAPIM ORG. | T: (212) 243 4151 | W: WWW.AKMUZIK.COM.TR

INTERMUSIC

Officium Novum

Sami Kısaoğlu
sami.kisaoglu@gmail.com

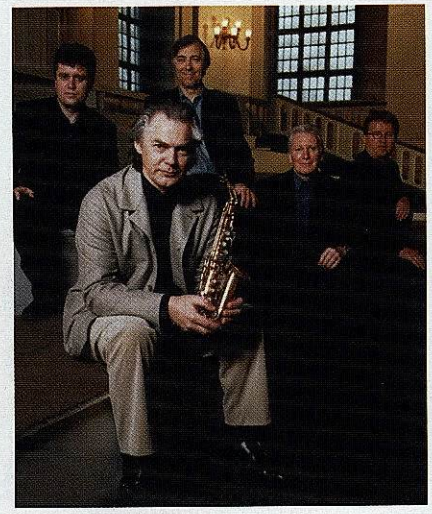

İngiliz vokal topluluğu The Hilliard Ensemble ve Norveçli saksofon ustası Jan Garbarek, ilk defa 1993 yılında "Officium" albümüyle işbirliğine gittiklerinden bu yana onsekiz yıl ve üç albüm geride kaldı. Garbarek'in saksofon sololarının tenor, kontrtenor ve bas sesleri üzerine kurmuş olduğu armonik zarafet, hem jazz hem de koral müzik tutkunlarını oldukça memnun etmişti o dönemde. Tam olarak ne klasik ne de jazz türlerine ait olan albüm, doksanların ilk yıllarında o zaman hiç de tahmin edilmeyen bir satış başarısı yakalarken, birçok ülkede de liste başı olmuştu. Ortaçağ kilise müziklerinin dört erkek sesi ve Garbarek'in saksofonları tarafından yorumlandığı bu albümün ardından beş yıllık bir aradan sonra gelen "Mnemosyne" albümü ortaçağın müzikal coğrafyasının ötesine geçerek, yirminci yüzyıl bestecilerinin eserlerine de yer verir.

İkinci albümün ardından oniki yıl bekleyen The Hilliard Ensemble ve Garbarek, 2010 yılının son günlerinde bu kez yaşadığımız toprakların hiç de yabancısı olmayan bir bestecinin ekseninde oluşturulmuş bir albüm ile huzurlara geldi. İlk albümün ismine biraz da atıfta bulunarak "Officium Novum" ismini alan çalışma, diğer iki albüm gibi Avusturya'daki St. Gerold Manastırı'nda kaydedilir. Sağlamış olduğu akustik zenginlik ile The Hilliard Ensemble, Garbarek ortaklığında kaydedilen üç albümde önemli bir yere sahip olan St. Gerold Manastırı, içermiş olduğu doğal yankılanma ile dört insan sesi ve saksofonun sesinde kolay kolay yakalanamayacak olan bir görkem ve derinlik sunuyor.

Coğrafyalar ve Zamanlar Arasında Bir Yolculuk:

Albümde yer alan bestecilerin coğrafyalar ve zamanlar arası göstermiş oldukları çeşitlilik dikkate değer bir konu. Bir anlamda doğu-batı ve geçmiş-gelecek kontrastı yakalanan albümde Ermenistan, Bizans, Fransa, İspanya ve Rusya gibi diyarlara yolculuklar söz konusu. Odak noktasında Türkiye doğumlu Ermeni müzisyenlerden Komitas Vardapet'in bestelerinin olduğu albümün repertuarının büyük bir kısmı, The Hilliard Ensemble'ın Ermenistan'a yapmış olduğu ziyaretler sonucunda şekillendi. Bu parçalar her ne kadar 1910 ile 1915 yılları arasına tarihlenmiş olsa da, kökenleri neredeyse antik çağlara kadar uzanmaktadır. Besteci kimliğinin yanısıra; aynı zaman etkin çalışmalar gerçekleştirmiş bir etnomüzikolog olan Komitas bu parçalarda dini içerikli Ermeni müziğinin nasıl halk müziğinden gelişmiş olduğunu gözler önüne sererken, bir yandan da bu folklorik temaların sanat müziğinde nasıl kullanılabileceğini gösterir. Albümde yer alan Komitas eserlerinden ikisi olan "Hays hark nviranats ukhti" ve "Surb, surb" Ermeni kilisesi ayinlerde söylenmek üzere yazılmış olan eserler olsada bestecinin kendisi tarafından farklı zamanlarda farklı formlarda düzenlenmiştir. Bu iki eserin albümde yer alan versiyonları ise bestecinin 1914-15 yıllarında İstanbul'da yazmış olduğu şekilleridir.

Komitas seçkisinin yanısıra; Arvo Pärt'ın topluluk için yazmış olduğu "Most Holy Mother of God" eserini şüphesiz

albümün en çok iz bırakan parçalarından biri. Pärt'ın 2003 yılında The Hilliard Ensemble için yazmış olduğu ve ilk performansı gerçekleştirildiği zaman a cappella olarak yorumlanan esere, bu kez Garbarek'in saksofon doğaçlamaları da eşlik ediyor. Dinleyenleri daha ilk dakikalarından itibaren büyülemeyi başlayan eserde, önce solistler birer birer sonrasında dört ses olarak müthiş bir uyum içinde oktavlar ve gamlar arasında geziniyor. Tüm bunlar yaşanırken Garbarek'in nefesi topluluk üyelerinin sesine karışıyor ve bastığı her notada birkez daha topluluğun beşinci üyesi haline geliyor.
Rimsky Korsakov'un (1844-1908) öğrencisi olan Nikolai N. Kedrov (1871-1940) onüç dakikalık eseri "Litany"nin yanısıra; onüçüncü yüzyıla tarihlenen bir Bizans ilahisi ve on altıncı yüzyıla ait olan anonim bir İspanyol ilahisi olan "Tres morillas"ın da yer aldığı albümde, Perotin'nin "Alleluia, Nativitas" eserine getirilen yeni bir yorum yer alıyor.

Özellikle Perotin'nin eserinde gözlemlenen serbest yaklaşım, Hilliard üyelerinin zaman içinde jazz müziğinin doğaçlamaya dayanan tavrını benimseyişlerini gösteriyor.
Alman oyuncu Bruno Ganz'ın seslendirmiş olduğu, İzmir doğumlu Yunanlı şair Giorgos Seferis'in (1900 – 1971) "Nur ein Weniges noch" isimli şiiri ile son bulan albümde Garbarek'in de iki eserine, iki şiir kaynaklık ediyor. "Allting finns" isimli parçada İsveçli şair Pär Lagerkvist'in (1891-1974) "Den Döde" ("The dead one") şiirinin sözleri üzerine bestesini kurgulayan Garbarek, albümdeki diğer bestesine ise (We are the stars). Kuzey Amerika kıtasına yerleşen ilk yerli halklardan biri olan Pasamaquoddy halkının bir yerel şiiri üzerine besteler. Daha evvel 1998 tarihli "Rites" albümünde de yer alan ve Torstein Gerthe yönetimindeki çocuk korosu tarafından yorumlanan "We are the stars" bu kez ilkinden biraz daha kısa olarak karşımıza çıkıyor.

The Hilliard Ensemble ve Garbarek Ortaklığı

Coltrane sonrası dönemin ardından büyük ölçüde İskandinav folkloru üzerine inşaa etmiş olduğu semavi saksofon soundu ve kendine has müzikal grameri ile dünya çapında bir üne kavuşan Garbarek'in, The Hilliard Ensemble ile olan ortaklığı da onu çok daha farklı kitlelere tanıtır. Hilliard üyeleriyle birlikte inşaa etmiş olduğu, kültürler arası müzik köprüsünde olabildiğince özgür bir yaklaşım sergileyen Garbarek, gerçekleştirdikleri her performansda ne derece usta bir doğaçlama ustası olduğunu kanıtlar. Hilliard üyelerinde bariton Gordon Jones bir röportajında Garbarek ile ilgili olarak şöyle der: "The Hilliard Ensemble ve Jan Garbarek'in birlikte çalışması düşüncesi ilk önerildiği zaman Garbarek bizim için bir bilinmeyendi. Geride kalan onca yılın sonrasında ise; onun da müzikal karakterinin bizim ile benzer olduğunu fark ediyoruz. Daha önce birçok müzisyen ile ortak projeler gerçekleştirdik fakat onun, içlerinde birkez bile olsun bizim yaptığımız gibi nota sayfalarına bakmayan ve tamamen doğaçlama çalan tek isim olduğunu söyleyebilirim. Garbarek'in parçalara eklemiş olduğu doğaçlamalar, zamanla bizleri de bu konuda cesaretlendi.

Doğaçlamalara ilk İtalyan Magrigalleri'nde başladık ve gerisi geldi". Bir röportajında Garbarek ise; Hilliard üyeleri ile olan müzikal ortaklığına dair olarak şu sözleri söyler: "Çalışmalarımın büyük bir kısmı farklı kültürlerden olan müzisyenler ile birlikte yapılmıştır. The Hilliard Ensemble ile olan çalışmalarımız da benim için böyle. Bu coğrafyalar anlamında değilse bile zamansal olarak böyledir. Topluluk ile en iyi anlarımız daha önce duyulmamış bir müziği ortaya çıkardığımız anlardır".

GÖRDÜKLERİNİZDEN VE DUYDUKLARINIZDAN FAZLASI

İçinizde her şeyin ötesine geçme dürtüsü varsa Bang & Olufsen'e biraz daha yakından bakın. Ürünlerimiz eşsiz görünümleri ve muhteşem performanslarıyla tanınıyorlar. Sıra dışı tasarımları sayesinde Bang & Olufsen, New York Modern Sanat Müzesi (MOMA) sabit koleksiyonunda 'tek audio-video markası' olarak bulunuyor.

Bang & Olufsen'de gözün görebildiğinden fazlası var. Yıllardır sürdürülen, gerçek ev ortamında kullanıcı deneyimini iyileştirme çalışmalarına BeoLink System ile son nokta koyuldu. BeoLink sayesinde evinizin herhangi bir yerinde, hoparlörlerden, ses ekipmanından ya da televizyondan gelen gerçek sesin keyfine varabilir ve uzaktan kumandasıyla her şeyi kolayca kontrol edebilirsiniz. Çünkü Bang & Olufsen ekipmanınız kadar yaşayacağınız deneyimin de muhteşem olması bizim için önemlidir.

En yakın mağazamızı ya da bang-olufsen.com'u ziyaret edin ve bırakın Bang & Olufsen sizi nereye gitmek isterseniz oraya götürsün.

İstinyePark Showroom 0212 345 54 66 • Nişantaşı Showroom 0212 240 61 92
Ankara Showroom 0312 437 61 20 • İzmir Showroom 0232 388 19 90

BANG & OLUFSEN
www.bang-olufsen.com

Erdem Korkmaz
erdem@genccazcilar.org

Oberlin College Conservatory of Music

Dergimizin bu sayısında tekrar ABD'deki bir eğitim kurumu ile iletişime geçtik. Bu sayıda inceleyeceğimiz Oberlin College Ohio'da yer alıyor ve 1833 yılında Oberlin Collegiate Institute adıyla kurulmuş olup 1850 yılında Oberlin College adını almış. Üniversite bünyesindeki konservatuar ise 1867 yılında eğitim vermeye başlamış ve sahip olduğu bu özelliği ile halen ABD'de en uzun süredir kesintisiz olarak eğitime devam eden konservatuvar. Bölüm hakkında biraz sıkıcı(!) sayısal bilgi vermek gerekirse; 615 öğrenci, öğrenci başına 8 öğretim elemanı, 207 adet Steinway Grand Piano ve 150 adet çalışma odası. Oberlin Konservatuvarı bünyesinde ayrıca çeşitli büyüklüklerde konser salonları, derslikler, zengin bir kütüphane (121.000 kitap ve nota, 4700 ses kaydı, 43 müzik dinleme istasyonu ve 6 adet görsel/işitsel dinleme odası), donanımlı bir kayıt odası ile 8 performans sahnesi bulunuyor. Okulun kütüphanesi gerçekten üzerinde durmaya değer görünüyor. Her ne kadar günümüzde internet aracılığıyla neredeyse her şeye ulaştığımızı düşünüyor olsak da bu kadar çok kaynağın derli toplu bir biçimde bir arada yer alıyor olmasının ciddi olarak artı puan olduğu ortada.

Oberlin Konservatuvarı bünyesindeki programlar; performans, kompozisyon, müzik eğitimi, müzik teorisi, elektronik müzik, jazz, müzik tarihi. Jazz bölümü altında ise performans ve kompozisyon olmak üzere iki ana başlık altında eğitim veriliyor. Bölümdeki tam zamanlı öğretim elemanlarının alanları; saksofon, trompet, trombon, bas, gitar, perküsyon ve piyano. Jazz bölümünde eğitim almakta olan öğrencileri ilgi duydukları taktirde müzikoloji, müzik tarihi, güncel müzik, müzik eğitimi ve müzik teorisi gibi programları da ikinci bir dal olarak tercih edebiliyorlar. Sadece verilen dersler değil öğrencilerin performans imkanlarının olması da son derece önem taşıyor. Öğrenci toplulukları, öğretim elemanları ve konuk müzisyenler tarafından her yıl 500'den fazla konser düzenleniyor.

İlgilenen öğrenci adayları için başvuru aşamasında yapılması gerekenleri kısaca sıralamak gerekirse; başvuru formunun doldurulması (web üzerinden), iki adet referans mektubu (web üzerinden), orta öğretim kurumundan istenilen rapor (web üzerinden), fotoğraf, jazz bölümü için web üzerinden mp3 dosyası olarak kayıt gönderimi, kompozisyon bölümü için web üzerinden partisyon gönderimi, orta öğretim kurumuna ait not çizelgesi, TOEFL,

teorik test (e-posta aracılığıyla yapılıyor) ve $100 başvuru ücreti. Yabancı uyruklu öğrenciler için Eylül ve Şubat aylarında kayıtlar yapılıyor. Ancak kayıtların genellikle Eylül ayında yapıldığı unutulmamalı. Şubat ayındaki ara dönemde ise kayıtlar daha çok vokal, piyano, org ve yaylı çalgılar gibi öğrenci sayısının görece fazla olduğu majör diye adlandırabileceğimiz bölümler için yapılabiliyor. Eğer kontenjan varsa başka bölümler için de veya her iki dönem için de kayıt tarihlerine yetişilemediyse başvuru yapabilmek mümkün. Okul yöneticileri Şubat ayındaki kayıtlarda finansal desteğin düşük olduğunu hatırlatıyorlar.

Üniversite yetkilileri ABD dışından gelen öğrencilere kolaylıklar yapıldığını ifade ediyorlar. Bunun bir göstergesi olarak ABD'deki 45 eyalet dışında 22 farklı ülkeden öğrenci ve 190 yabancı öğrencinin 2010-2011 eğitim öğretim yılında konservatuvar bünyesinde öğrenimine devam ettiğini söyleyebiliriz. Yabancı öğrencilerin % 80'inden fazlası çeşitli düzeylerde finansal yardım alıyorlar. Sözü edilen yardımlar; çeşitli burslar, çalışma imkanları ve kredileri olarak sınıflandırılabilir. Okul yöneticilerinin ifadelerine göre öğrenciler eğitim harcamalarının ¾'üne kadar finansal desteğe sahip olabiliyorlar.

Okulun ayrıca yaz okulu programları ve yine yaz dönemleri için çeşitli atölye çalışmaları bulunuyor. Öğrenci orkestralarından Oberlin Jazz Ensemble ve Oberlin Jazz Septet çeşitli zamanlarda yaptıkları çalışmalar ve verdikleri konserler ile öğrencilerin gelişimine ve deneyim kazanmalarına yardımcı oluyor. Öğrenci orkestraları sadece kampüsteki konser salonlarında değil başka şehirlerde ve zaman zaman yurt dışında da sahne alma imkanı bulabiliyorlar. Ayrıca okuldaki çeşitli kulüpler ve diğer olanaklar öğrencilerin sosyalleşmeleri noktasında yararlı olacaktır. Oberlin Müzik Konservatuvarı hakkında merak ettikleriniz için caz@genccazcilar.org adresinden bizimle iletişime geçebilirsiniz. Okul ile ilgilenen okuyucularımıza okulun broşürlerini ve ilgili dokümanları ulaştırabiliriz.

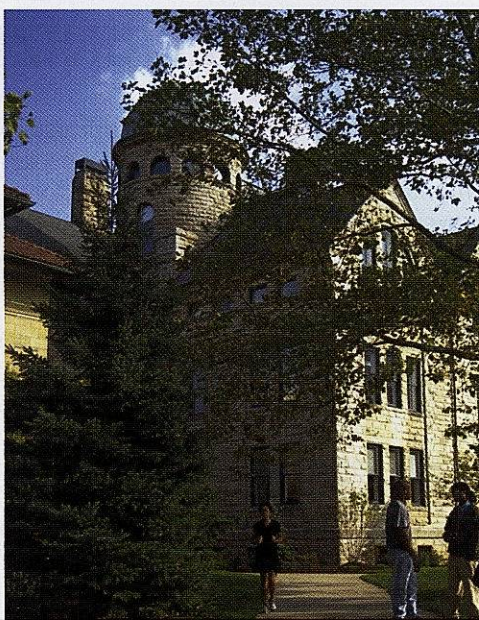

*İsteğe bağlı olarak devreye alınan sistem 30 km/s hız altında seyrederken çarpışma riskini azaltır. Sistemin işleyişiyle ilgili detaylı bilgi için www.ford.com.tr/focus. Sistem, otomobil dışındaki nesnelere (yaya, hayvan, motosiklet, kamyon vb) tepki vermez. Sistemin, araç, yol ve hava koşullarından etkilenebileceği ve algılayıcılarının engellenmesine yol açabilecek, kar, buzlanma, çamur gibi durumlarda tepki vermeyebileceği unutulmamalıdır. Aktif Şehir İçi Güvenlik Sistemi, sürücünün aracı trafik kurallarına uygun bir şekilde dikkat ve özenle kullanma ve önündeki araç ile güvenli bir mesafe bırakma sorumluluğunu hafifletmez. Aracın ve sistemin güvenli bir şekilde kullanılması her zaman araç sürücüsünün sorumluluğundadır. Sistem çalışma koşulları için lütfen Araç Kullanıcı El Kitabı'nı inceleyiniz.

EURO NCAP FOR SAFER CARS
www.euroncap.com

Kendi kendine park ederek rahatınızı düşünür
Otomatik Park Sistemi sayesinde doğru yeri bulur ve sizin yerinize park eder.

Yoğun şehir içi trafiğinde sizi ve sevdiklerinizi düşünür
Aktif Şehir İçi Güvenlik Sistemi* sayesinde acil durumlarda sizin yerinize fren yapar.

Virajlarda güvenliğinizi düşünür
Dinamik Tork Kontrolü sayesinde üstün yol tutuşu sağlar.

Kısacası sizin yerinize her şeyi düşünür

YENİ FORD **FOCUS.** Otomobilden fazlasını isteyenlere.

Akıllı telefonunuza Microsoft Tag Reader yükleyerek yandaki QR kod ile mobil sitemizi ziyaret edebilirsiniz. Ayrıca iTunes Store'dan "Yeni Ford Focus" uygulamasını iPhone veya iPad'inize indirerek akıllı teknolojiler ile tanışabilirsiniz.

yenifordfocus.com
facebook.com/FordTurkiye

Ford

Feel the difference

Koç

Devrim Dikkaya
devrim@genccazcilar.org

Müzik Sevgisinden Aldığı İlhamla Jazz Birikimine Artı Değerler Katan Can Ergelmiş...

Pazarlama alanındaki mesleki deneyimlerini jazz sevgisi ile birleştiren, genç kuşak yazarlarımız arasında önemli bir yere sahip olan Can Ergelmiş, dergimize emek veren yazarları tanıttığımız bu serinin yeni konuğu...

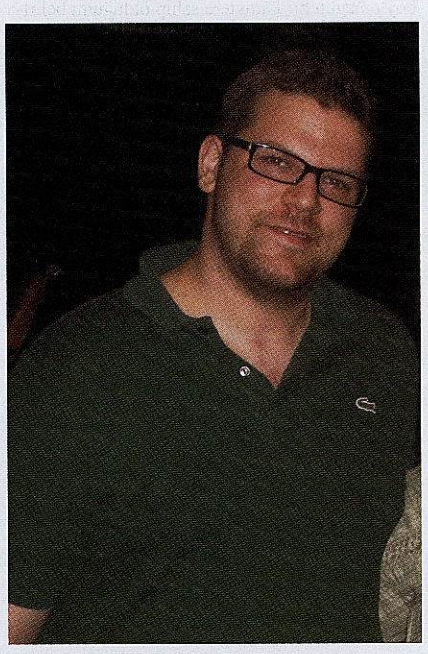

Piyanoya İlk Dokunuşla Başlayan Müzik Sevgisi

1984 yılında İstanbul'da doğan yazarımızın yaşamına müzik erken yaşta girer.

"Henüz 4, belki de 5 yaşındayken, evimizde bulunan piyanonun kapağını ilk kez açtığım günleri, amatörce bir iki notaya basmanın verdiği mutluluğu, belki kısa, basit bir çocuk şarkısının kulağımda kalan tınılarını çalmaya çalışmamı bugün gibi hatırlıyorum."

Piyanoyla ilişkisi ailesinin de desteğiyle tanışıklığın ötesine geçer. 6 yaşında almaya başladığı ilk piyano derslerini takiben öğrenim yaşamı boyunca da müzikle bağı hiç kopmayacaktır. 12 yıl boyunca, İstanbul'da seçkin konservatuar hocalarından düzenli olarak ders alan Ergelmiş, bir dönem akordiyon çalışsa da asıl sevgisini piyanoya yöneltecektir.

İlköğrenimini Nişantaşı Işık Lisesi'nde tamamlayan Can Ergelmiş'in ortaokul ve lise yaşamı Robert Kolej'de geçer. Bilim ve sanatın ayrılmaz bir bütünlükle verildiği bu kültür yuvasının orkestrasında dört yıl boyunca piyano çalarak müzik eğitimini yansıtma ortamı bulur.

Klasik batı müziği yanında, klasik Türk ve halk müziği ile Türkçe ve yabancı pop eserlerini repertuarında bulunduran ve okul orkestraları arasında özel bir yeri olan bu toplulukta tabii ki jazz'a da yer vardır. Fakat jazz müziğiyle gerçek ilişkisi sürpriz bir davetle başlayacaktır:

"Summertime"la Başlayan Jazz Yolculuğu

Değerli yazarımızın yaşamına "*jazz*" güzel bir film sekansı gibi lise koridorlarında girer... Robert Kolej'in müzik bölümünün prova odalarının birinde piyano çalışmaktadır Ergelmiş. Daha sonradan çok yakın arkadaşı olduğu iki öğrenci birden içeri girer ve kendisine yılsonunda verecekleri bir konserde birkaç parça çalmayı planladıklarını, onlarla birlikte "*Summertime*"ı çalıp çalamayacağını sorarlar.

"Aslında, henüz Summertime'ı bile hiç alıcı gözüyle dinlememiştim; belki de birkaç kez duymuştum ama ilgimi bile çekmemişti. Ama yine de, bu projeyi yepyeni bir macera olarak görüp, hemen kabul ettim."

Aniden gelen bu öneri karşısında duraksamaz ve hemen notaları ister. Kendisine duyduğu güvenle "***Bana sağ el, sol el notalarını getirin, çalışırım çalarım tabi ki,***" dese de ekipte gitar çalan arkadaşı kendisine önce şarkıyı dinlemesini, sadece bir yorumcudan da değil, bulabildiği kadar çok farklı yorumcudan dinlemesini önerir. Ona göre bir müzisyen ancak bu şekilde şarkıyı tanıyabilir ve güzel çalabilir.

Yazarımız kendisine akıllıca gelen bu öneri üzerine "*Summertime*" ile ilgili bulabildiği tüm yorumları dinler. İlk dinlediği ve üzerine çalıştığı yorum, Fazıl Say'ın Gershwin parçalarını seslendirdiği albümünde çaldığı bir down-tempo bir de up-tempo versiyonudur.

"Sonra onlarca farklı yorum dinledim; çalmaya çalıştım, biraz daha dinledim, biraz daha çalıştım. Doğrusu, bırakın özgün bir yorum katmayı, henüz swing'i bile hissettirememiştim. Konsere çıkmadık – iyi ki de çıkmadık - ancak benim için jazz'la çok güzel bir tanışma, çok güzel bir tutkunun başlangıcı oldu."

Jazz'ı sevdirmekte eşsiz bir gücü olan, ünlü George Gershwin bestesi "*Summertime*", yazarımızın jazz'a daha bir yakınlaşmasına aracılık eder.

İlk jazz albümü, lise döneminden bu yana en çok sevdiği yorumcu ve bestecilerden biri olarak tanımladığı usta piyanist Ahmad Jamal'in 1993'te Joe Segal's'ta canlı olarak gerçekleştirdiği "*Chicago Revisited*"dır.

"Sonra sadece dinlemek yetmedi, jazz tarihiyle ilgili, müzisyenlerle ilgili kitaplar almaya onları okumaya başladım. Jazz Dergisi'nin de sürekli takipçisi olmuştum, her sayıyı alıp baştan sona okuyor, sonra sözü geçen müzisyenlerin albümlerini alıyor, dinliyor; dinlerken de röportajlarını, dergideki yazıları bir kez daha okuyordum."

"***Hakikaten, onlarca, onlarca müzisyeni sayabilirim...***" diyerek ilgi alanının genişliğini vurgulayan Can Ergelmiş, Brad Mehldau, Esbjörn Svensson, Bill Evans, Bill Charlap, Enrico Pieranunzi, Fred Hersch, Herbie Hancock, Chick Corea, Keith Jarrett ve Gonzalo Rubalcaba başta olmak üzere oldukça geniş bir coğrafyadan çok sayıda jazz müzisyenini takip etmektedir.

Kariyeri Nedeniyle Müzikle Olan Yol Ayrımı

Küçüklüğünden beri müziğin içinde olmuş, enstrümanı piyano ile küçüklü büyüklü çeşitli gruplarda çalmış olan yazarımız Can Ergelmiş, üniversite eğitimine başlarken kariyerini sorgulamaya başlamış, deneyimlerine rağmen müzik tutkusunu icracı olarak ileri bir seviyeye taşıyabileceği konusunda kararsızlık yaşamaktadır.

"...sadece yetenekle ya da sadece çalışmakla iyi müzisyen olunmuyor. Bugün tanıştığım, sohbet etme fırsatını bulduğum birçok müzisyenle de aynı konuyu tartışıyoruz; yetenek yetmiyor, çok çalışmak da gerekli; aynı şekilde sadece çok çalışmak da yetmiyor, gerçek bir yeteneğe sahip olmanız da şart... Her ikisini buluşturan, bir de üstüne üstlük gerçekten yaratıcı olan, kendi doğrularını sanatta ve müzikte yaratabilen insanlar bugün hepimizin hayranlıkla takip ettiği müzisyenler oluyor. Bu açıdan baktığımda, benim piyano sevdam, sadece güzel bir hobi olmaktan öteye gitmedi."

Bu düşüncelerle lisans eğitimini bilgisayar mühendisliği dalında yapmak ister. Başarılı geçen dört yılın ardından 2006 yılında Koç Üniversitesi'nden mezun olsa da, ülkemizdeki pek çok profesyonel gibi uzmanlık alanından farklı olarak Aygaz'da dört yıla yakın bir süre "*Pazarlama Sorumlusu*" olarak çalışır.

Pazarlamacı Gözüyle Müziğe Bakışı

Can Ergelmiş, her ne kadar rekabetin üst düzey olduğu bir sektörde şirketi için doğru kararlar almaya çalışan bir uzmansa da aklında hep müzik vardır ve yarattığı artı değerin sanat için nasıl kullanabileceği üzerine kafa yormaktadır.

"...sanatla ve özellikle müzikle yakından ilgilenen biri olarak, özel sektörün ülkemizde sanatın ve toplumun gelişmesi için çok önemli bir göreve sahip olduğunu görme fırsatım oldu... Bu bir döngü; firmalar gerçekleştirdikleri ticari faaliyetler sonucunda belli bir kazanç elde ediyorlar ve bu kazancın bir kısmını, tekrar topluma geri ödeyerek değer yaratmaları gerekiyor. Bu değeri, farklı sosyal sorumluluk faaliyetleriyle de gerçekleştirebilirler, sanata yatırım yaparak da."

Aygaz'daki görevi sırasında şirketlerin yaptıkları yatırımları profesyonelce yönettiklerinde sanata dair anlamlı etkiler yarattıklarını birinci elden gözlemleme sansı bulur.

"Benim için önemli olan bunun planlı bir şekilde gerçekleştirilmesi. Sadece dünyadaki trendleri takip etmek, ya da popüler konular neyse o alanlara yatırım yapmak değil, düzenli ve sürdürülebilir yatırımlar yapmak, bu yatırımları yaparken de konunun uzmanlarına danışmak..."

Günümüzde bu anlayışla çalışan bazı firmaların, desteklekdikleri aktivitelerle bütünleşmeleri sonucu markalarının akıllarımızda olumlu bir şekilde yer ettiğini belirten yazarımız, bu tür çalışmalar ile sanatın gelişmesine ve sanatçıların gelir elde etme derdine düşmeden özgür bir şekilde kendilerini ifade edebilmesine de imkân sağlandığını vurgulamaktadır.

Londra Günleri...

Türkiye'deki mesleki kariyerini daha ötelere taşımak isteyen Can Ergelmiş, 2010 yılının Ağustos ayından itibaren Avrupa'nın önemli okullarından biri olan "***London Business School***"da MBA yapmak üzere Londra'ya taşınır.

"Londra'ya gelmemin ve kısa bir süre için bile olsa eğitim hayatına dönmemin, hem kariyerim, hem de kişisel gelişimim açısından olumlu bir gelişme olduğunu düşünüyorum." Okuduğu bölüm MBA dalında dünyanın en önemli okullarından biridir. İngiltere'nin başkentine gelirken alacağı eğitimin ağırlığını bilse de, Avrupa jazz'ını yakından takip eden biri olarak kentin nimetlerinden yararlanmayı hayal etmektedir. Fakat düşündüğü gibi olmayacaktır.

"***İstanbul'dayken jazz dünyasının daha çok içindeydim***" diyerek itirafta bulunan yazarımız Türkiye'de ayda en az 3, hatta 4 konsere gittiğini, farklı jazz kulüplerinde canlı performanslar dinlediğini ve elinden geldiği kadarıyla da yeni çıkan albümleri alabildiğini, fakat Londra'ya geldiğinden bu yana, biraz da okulun yoğunluğundan ötürü, eskisi kadar sıkça jazz'ı takip etme fırsatını bulamadığını vurgulamakta.

"Londra gerçekten jazz anlamında çok renkli, çok dinamik bir şehir: Ronnie Scott's, Jazz Cafe, Club 606, Jazz After Dark gibi neredeyse her akşam canlı müzik olan, sürekli dünyaca ünlü müzisyenlere ev sahipliği yapan birçok kulüp, yine aynı şekilde programları insanı heyecanlandıran çok başarılı festivalleri var."

Gözlemleri sonucunda ülkemizden çok fazla müzisyenin Londra'da tanınmadığını belirten yazarımız, son yıllarda bazı kıpırtıların olduğunu, İngiltere'de konser veren ya da kayıt yapan Önder Focan, Kerem Görsev ve Ferit Odman gibi müzisyenlerin artması ile yetenekli jazz'cılarımızın bu ülkede de kendilerini gösterebileceklerini düşünmekte.

JAZZ Dergisiyle Başlayan Yazarlık Serüveni

Dergimize sekiz yıldır katkıda bulunan Can Ergelmiş, uzun bir süredir takip ettiği, jazz'ı öğrenmesinde kendisine en önemli okul olarak gördüğü bu sayfalara aktif bir şekilde katkıda bulunmak ister ve Michel Camilo'nun 2002 yılındaki İş Sanat konseriyle ilgili yazdığı yazısını heyecanla dergimize gönderir. Kendisi gibi çok sayıda yazarın heyecanını görerek, destek veren sevgili editörümüz ***Zuhal Focan*** sayesinde artık düzenli yazarlarımız arasındadır.

"2003 yılının ilk sayısında, henüz 18 yaşında, Michael Nyman ve Kerem Görsev'in İş Sanat konserlerinin değerlendirmesini yaptım. Sanırım uzun bir süre de dergideki en genç yazardım. O zamandan bu yana da, çok sevdiğim ve katkıda bulunmaktan gurur duyduğum Jazz Dergisi'nde düzenli olarak yazılarım yayınlanıyor."

Can Ergelmiş, sevdiği ve takip ettiği müzisyenler için derinlemesine yazılar yazmakta. Belirli bir bölge ayrımı yapmadan jazz müzisyenlerinin kimi zaman albümlerini röportaj tekniğiyle tanıtmakta, kimi zamanda kısa biyografilerini hazırlamakta. Zaman zaman da "***Akbank Jazz Festivali***" gibi önemli etkinliklerin programlarını okuyucuları ile paylaşmakta.
Çoğunlukla her sayı için dergiye birden fazla sayfa hazırlayan yazarımız, örneğin derginin aynı sayısında Kamil Erdem gibi ülkemizin usta bir basçısının son albümünü tanıtırken, ünlü Amerikalı saksofoncu Wayne Shorter'ın yaşam hikayesini sayfalar dolusu yazabilmekte, bir başka sayfada ise Kübalı ünlü klarnet ve tenor saksofoncusu Paquito D'Rivera'nın İstanbul'da

Hülya Tunçağ, Can Ergelmiş

vereceği konser öncesi tanıtım metnini hazırlayabilmektedir.

"Jazz Dergisi, hem dinleyicilerin Türk ve yabancı müzisyenleri daha iyi anlamasına katkıda bulunan, hem de müzisyenlerin kendilerini bir kez de kelimeler aracılığıyla ifade etmelerine olanak sağlayan çok önemli bir platform. Onun ötesinde, tüm sanat dallarında olduğu gibi, jazz'ın gelişimi için teorik ve pratik bilgisi olan, müzisyenleri yakından takip eden, zihinleri açık ve cesur yorumculara ihtiyaç var. Jazz Dergisi de, hem bu yorumcuların yetişmesi için bir okul görevi taşıyor, hem de projelerin, eserlerin, icraların ve müzisyenlerin objektif bir şekilde değerlendirilip, yapıcı geribildirimler verilen tek platform."

Yurtdışında bulunduğu bu süre içinde, Jazz Dergisi için yeni bir hedefinin, kendisine has üslubu ve sunumu ile derginin en önemli yazarlarından biri olan, "***Paris'ten Mektup***" köşesinin yazarı Uğur Hüküm gibi bir köşe yaratmak olduğunu belirten Can Ergelmiş, Londra'da daha aktif olup, izlediği konserleri ve görüştüğü müzisyenleri okuyucularımızla paylaşmayı planlıyor.

"Jazz Dergisi'nin benim için çok büyük önemi var. 8 yılı aşkın bir süredir emek veriyorum, yazılar yazıyorum. Jazz Dergisi sayesinde, müziğe, jazz'a, hatta yazı yazmaya dair çok şey öğrendim; öğrenmeye de devam ediyorum. Tabi bir de, her seferinde yeni bir sayıyı elime aldığımda, kendi yazımı dergide gördüğümde heyecanlanıyor, mutlu oluyorum."

Nardis Vokal Yarışmasındaki Jüri Üyeliği

Can Ergelmiş, dergi yazarlığındaki deneyimin artmasına paralel olarak genç jazz vokalistlerine sunduğu fırsatlar ile ülkemizin en önemli yarışmalarından biri olan "***Nardis Genç Jazz Vokal Yarışması***" jüri üyeliğine davet edilir.
Türkiye'nin önemli müzik insanları ve eleştirmenleri ile aynı masada bir araya gelen yazarımız, özellikle müzisyenlerin farklı bir üslup geliştirip müziğe ne kadar yansıtabildiğine odaklanır.

"Yarışmalar süresince de kendi aramızda tekrar ettiğimiz gibi, müzikte aslında birinci, ikinci yoktur. Sıralama yapmak imkansızdır, çünkü müzik objektif bir olgu değildir. Sadece biz o yarışmada başarılı olan, diğerlerinden sıyrılan, kendi karakterini müziğe yansıtarak özgün bir yorum getiren, bunları yaparken de tekniği kuvvetli vokalistleri seçmeye ve onların gelişmelerine katkıda bulunacak ödüller vermeye çalıştık."

Yazarımız, "***Müzik Kariyeri Yönetimi***"nin, bir ürün ya da marka yönetiminden bağımsız olsa da, bazı ortak yönleri olduğunu düşünmektedir. Özellikle jazz konusundaki duayenlerden biri yirmi beş yılı aşkın bir süredir Blue Note'un başında olan, Kurt Elling, Patricia Barber, Terence Blanchard, Bill Charlap, Robert Glasper, Lionel Loueke, Joe Lovano, Wynton Marsalis, Jason Moran, Dianne Reeves, Gonzalo Rubalcaba, Cassandra Wilson gibi müzisyenleri keşfeden ve onların kariyerine yön veren "***Bruce Lundvall***" örneğini vererek, bu değerli müzik insanının keşfettiği müzisyenlerin hepsinin kendine özgü bir karakteri olduğunu, diğerleri gibi olan müzisyenlerin, başkalarını taklit edenlerin, ne sanatsal açıdan, ne de finansal açıdan başarılı olamayacağını Lundvall'in her fırsatta vurguladığını belirtir. Ergelmiş'e göre pazarlama teorisinde de farklılaşma, ürün ve markaların kritik başarı kriterleri arasında yer almaktadır. Ona göre bir ürün veya marka, rakiplerinden farklılaştığı, müşterilere gerçekten farklı faydalar sunduğu, onlarda farklı duygular uyandırdığı takdirde, başarılı olabilir.
"Elbette müzisyenleri ürün olarak düşünmek hoş olmaz, ancak onların da kendi karakterlerini oluşturmaları gerekli. Başkalarını taklit etmek, belki genç bir müzisyenin kariyerinin başlangıcında, onun gelişmesini, şimdiye kadar başarılı olmuş müzisyenlerin tekniğini anlamasını ve kendi tekniğini oluşturması için faydalı olabilir. Ancak, bu süreyi minimumda tutmak ve bir süre sonra kendi tarzını oluşturmak çok önemlidir."

Özgün müzisyenlerin sağlam bir teknik ve farklı bir üslubu aynı potada erittiğinde başarılı olabildiğini vurgulayan yazarımız, bugün hepimizin takip ettiği, ilgiyle dinlediği müzisyenlerin de böyle özgün bir karaktere sahip olduğunu belirtmektedir.

"...genç müzisyenlere en büyük tavsiyem, tekniklerini mümkün olduğunca geliştirmeleri, mümkün olduğunca çok müzik ve farklı yorum dinlemeleri; başka müzisyenlerle fikir alışverişi gerçekleştirmeleri, çalışmaları, usta-çırak ilişkisi içerisinde öğrenmeleri ve en önemlisi kendi üsluplarını geliştirmeleri, kendi müzikal karakterlerini oturtmaları olacaktır."

Jazz'a Dair Yeni Hedefleri

Uzun bir süredir dergide yazıları yayınlanan Can Ergelmiş, okurlardan gelecek her türlü mesajı mutlulukla kabul edeceğini vurgulamakta. "***Gerçek anlamıyla okurlara ulaştığımı, yazılarımın okunduğunu hissediyorum***" diyerek tanımladığı bu iletişim isteğinin amacını, günümüzde internet'in yoğun kullanılmasıyla birlikte, basının tek taraflı olmaktan çıkarak yazarlarla okuyucuların karşılıklı iletişim içine soktuğunu söyleyerek örneklemekte.

"...buradan okurlarımıza seslenmek ve her zaman için olumlu ya da olumsuz görüşlerini, yorumlarını bizlerle paylaşabileceklerini, şahsen onlarla iletişim içinde olmaktan mutluluk duyacağımı belirtmek isterim."

Can Ergelmiş, uzun dönemde, profesyonel kariyerinde belli bir seviyeye ulaştıktan sonra, Türkiye'de yerel ve uluslararası müzisyenlerin de katılacağı jazz workshop'ları düzenlemek istemekte. "***Sonuçta, bilgi gerçekten paylaşarak çoğalıyor***" diyerek karakterini özetleyen, meslek yaşamındaki tutarlılık ve engin birikim çabasını sanat sevgisiyle birleştirerek bizlere yansıtan, genç kuşak yazarlarımız arasında özel bir yere sahip Can Ergelmiş'e çok sevdiği ülkesinden sevgilerimizi gönderiyoruz...

Can Ergelmiş, Zuhal Focan

Derleyen: Ali Sönmez
(ali.sonmez.2010@gmail.com)

Şu jazz dedikleri...

"Jazz is the continual pulsation of the now. / Jazz şu anın ardı arkası kesilmeyen nabız atışıdır." – **Pat Martino**

Genç Koleksiyoncu: GIL EVANS

(13 Mayıs 1912 – 20 Mart 1988)

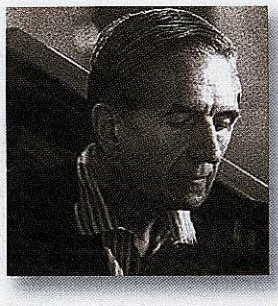

Doğaçlama yeteneğinin el üstünde tutulduğu Jazz dünyasını derinden etkilemiş nadir besteci ve aranjörlerden biri olan piyanist ve orkestra şefi Gil Evans, 5 Mayıs 1912'de, Kanada'nın Toronto kentinde, dünyaya gözlerini açtı. Asıl adı Ian Ernest Gilmore Green'dir. Babasını hiç tanımadı, annesi Margaret Julia MacChonechy ve bir madenci olan üvey babası Bay Evans tarafından büyütülen Gil, 10 yaşına kadar ailesiyle birlikte madenci kasabaları arasında mekik dokudu, bazen de yatılı okullarda kaldı. Sonunda California'nın Stockton kentine yerleştiler. 1920'li yılların ortasından itibaren, Louis Armstrong, Earl "Fatha" Hines, Duke Ellington ve Red Nichols'ın plaklarını dinlemeye ve radyodan Jazz yayınlarını takip etmeye başladı. 14 yaşındayken San Francisco'da bir konserde izlediği Duke Ellington ve orkestrasına hayran kalınca, kendi kendine piyano çalmayı öğrenmeye soyundu. Plaklarda duyduğu ilginç bölümleri notaya dökmeye başladıktan sonra, bunların daha iyilerini yazabileceğine kanaat getirdi. Önceleri plak kayıtlarından derlediği, daha sonra kendi yaratıcılığını ön plana çıkaran alışılmış kalıpların dışındaki düzenlemelerini çevredeki Swing orkestralarıyla paylaşmaya başladı. 1933 yılında Stockton'da kurduğu 9 kişilik bir orkestrayla çevre kentlerde konserler veren genç piyanist, 1936-37'de orkestrasıyla, Balboa Beach'teki ünlü Rendezvous Ballroom'da çalıştı. O dönemde topluluğundaki piyano taburesini önce Buddy Cole'a, sonra da Stan Kenton'a bırakarak düzenlemeci yönüne ağırlık vermişti. 1938'de orkestranın eşlik etmeye başladığı şarkıcı Skinnay Ennis sayesinde Bob Hope'un NBC radyosundaki şovuna katıldılar. Evans, bu şovun müzik aranjörlüğünü birlikte yaptığı ve müzikal fikirlerinin çok iyi uyuştuğu piyanist Claude Thornhill'in yeni kurduğu orkestrada çalışmak üzere 1941 yılında New York'a gitti. Sadece birkaç ay beraber çalışma ve Evans'ın bir düzenlemesini ilk kez plak olarak kaydetme olanağı bulabildiler. Çünkü ABD 2. Dünya Savaşı'na girmiş; müzisyenler askere çağırılınca orkestra dağılmıştı. Evans ta bu sırada Amerikan vatandaşlığına geçti ve orduya yazıldı. Yurt dışına savaşa yollanmadı ve çeşitli bandolarda davul çaldı. 1945'te terhis olduklarında Thornhill ve Evans yeniden bir araya geldiler. Bu arada Thornhill kornoları ve tubayı kattığı, klarinetlere ağırlık verdiği, saksofonları vibratosuz çaldırmaya başladığı yeni bir orkestra kurmuş ve alışılagelmişten çok farklı bir grup tınısı yakalamıştı, ancak bundan nasıl yararlanabileceği konusunda fazla bir fikri yoktu. İşte bu noktada Gil Evans devreye girerek, bir laboratuar olarak kullandığı bu orkestranın aranjörlüğünü üstlendi ve kısa süre içinde yazdığı ilginç aranjmanlarla, Modern Caz'ın bu ilk big band'ini uçurmaya başladı. Müzik zevki, klasik Jazz repertuarına eklediği Bebop müzisyenlerinin yenilikçi ritmik ve armonik yaklaşımıyla sınırlı olmayan; Ravel, Debussy, Musorgski ve Manuel de Falla'yı da dinleyip etüd eden Evans, iki yıl içinde orkestranın repertuarını o kadar genişletti ki, bir yandan Charlie Parker melodilerinin (örneğin "Donna Lee" ve "Anthropology"), öte yandan da Musorgski'nin "Bir Sergiden Tablolar"daki temalarının son derece kişisel yorumlarını rahatça seslendirebiliyorlardı. Evans'ın Claude Thornhill Orkestrası için hazırladığı çeşitlemelerde, form ve doku açısından sergilediği korkusuz hayal gücü, o güne dek ancak Duke Ellington'ın en seçkin beste ve düzenlemelerinde görülebilmişti. Ünlü parçaları kendine göre yeni baştan yazmaktan hiç çekinmediği gibi, basit temalara bile bambaşka bir hava vermeyi başarabiliyordu. Üstelik bunu, Thornhill'in topluluğunun imajını popüler bir dans orkestrası olarak koruma endişesine olabildiğince ayak uydurarak sağlamıştı. Ama ne yazık ki anlaşmazlıkları had safhaya gelince, Thelonious Monk'un "Yıllardır dinlediğim gerçekten başarılı tek big band!" diye övdüğü bu orkestradan 1948 yazında ayrılmak zorunda kaldı. Artık kendini çok daha özgür hisseden Evans'ın Manhattan'da, 55. sokaktaki küçük bodrum dairesi, kısa bir süre içinde, onun Thornhill Orkestrası için yazdığı ve düzenlediği sıradışı müziğin etkisinde kalan ve benzer ilerici çalışmalar yapmak için can atan genç ve yetenekli müzisyenlerin buluşma yeri oldu. Evans'ı guruları olarak gören bu gençler arasında George Russell, trompetçi Johnny Carisi, piyanist John Lewis, kornocu Gunther Schuller, tubacı John Barber, tromboncu J.J. Johnson, Thornhill Orkestrası'ndan alto saksofoncu Lee Konitz ile bariton saksofoncu Gerry Mulligan, ve Charlie Parker'ın trompetçisi Miles Davis de vardı. Bunların çoğu iyi birer besteci ve aranjördüler de. Miles'ın adı altında, 1948 Eylül'ünde, New York'taki Royal Roost Jazz kulübünde iki hafta sahne alan dokuzlu, 1949 ve 1950'de de 3 kez stüdyoya girerek ileriki yıllarda, Jazz tarihini dönemlere ve türlere ayırarak yazmayı yeğleyen eleştirmenlerin Cool akımının öncüsü saydıkları "Birth of the Cool" kayıtlarını gerçekleştirdi. Thornhill Orkestrası'ndaki enstrümantasyonunun küçültülmüş ve daha fazla Jazz karakteri taşıyan bir versiyonu olan bu kadro, o dönemde Jazz'ın en ileri ve sofistike şekli kabul edilen Bebop'a alternatif bir yol açmışsa, bunda vitrinde görülen Miles'ın yanısıra Evans'ın rehber rolü de çok önemlidir. O dönemde pek ilgi görmeyen bu kayıtlardan sonra evlenen ve Jazz piyasasından elini ayağını çeken Evans, altı yıl süreyle ticari ve popüler plak kayıtlarında stüdyo aranjörü ve orkestra şefi olarak çalıştı. Bu dönemde müzik teorisine eğilen ve gelecekteki atılımları için enerji ve bilgi depolayan Evans, 1956 yazında, şarkıcı Helen Merrill'in "Dream of You" albümünün düzenlemelerini yaparak Jazz dünyasına geri döndü. Aynı yıl, Gunther Schuller'in "Third Stream" projesi "Music for Brass" albümünde, büyük orkestra eşliğinde flügeliyle seslendirdiği parçalardan çok hoşnut kalan Miles Davis, benzer bir albümü kendi adına kaydetmek istediğinde, düzenlemeler için aklına gelen ilk isim tabii ki eski dostu Gil Evans olmuştu. Beyazlardan genelde hiç haz etmeyen Miles, tüm yaşamı boyunca Evans'ı gerek müzisyenliği, gerekse sağlam karakteri nedeniyle baş tacı etmiş ve hatta babasının ölümünün ardından, ona bir baba figürü olarak özel bir saygı ve sevgi duymuştu. Evans ile Miles'ın 1950'li yılların sonu ile 1960 yılında gerçekleştirdikleri çok verimli üç ortak çalışmanın ilki, 1957 Mayıs'ında yaptıkları "Miles Ahead" albümüdür. Miles'ın, çeşitli bestecilerden 10 parçayı, Evans'ın çarpıcı düzenlemeleriyle, 19 kişilik bir büyük orkestra önünde, flügeliyle tek solist olarak seslendirdiği bu albümün olağanüstü ilgi görmesinin ardından, Evans kendi adına plak doldurması için teklif aldı. O yılın sonbaharında Jimmy Cleveland, Lee Konitz ve Stev Lacy'yi de içeren 10 kişilik bir grupla, "Gil Evans and Ten"; 1958'in ilkbaharında, alto saksofoncu Cannonball Adderley'nin solocu müzisyen olarak görev aldığı 14 kişilik bir toplulukla, geleneksel Jazz'ın başyapıtlarından seçkin modern bestelere uzanan 8 parçayı düzenlediği "New Bottle, Old Wine"; 1959'un Ocak ayında ise, bu kez Steve Lacy'yi ön plana çıkaran "Great Jazz Standards" adlı albümleri doldurdu. Evans'ın Miles Davis'le ortak projeleri ise, 1958 yazında kaydettikleri "Porgy and Bess" ve 1959-60 kışında kaydettikleri "Sketches of Spain" albümleriyle sürdü. Gershwin'in ünlü operasının radikal değişiklikler içeren yorumu, "Summertime" düzenlemesi dışında pek beğenilmezken, Rodrigo'nun gitar konçertosunun Jazz uyarlamasının yanı sıra, Evans'ın İspanyol motiflerleriyle bezenmiş modal besteleri, "Sketches of Spain"i en sevilen Miles Davis albümlerinden biri yaptı. Gil Evans'ın kendi adı altında doldurduğu plaklar arasında en fazla beğenileni ise, 1960 yılının sonlarında Impulse! plak şirketi için kaydettiği ve özellikle ünlü bestesi "La Nevada"nın 16 dakikalık yorumuyla dikkat çeken "Out of the Cool" albümü olmuştur. 1960'lı yılların başında, Miles Davis'le beraber "The Time of the Barracudas" adlı oyunun müziğini besteleyip kayıtlarını da yapan Evans'ın 1963-64'te seçkin müzisyenlerle beraber Verve için kaydettiği parçalar "The Individualism of Gil Evans" adlı albümde toplandı. 1960'lı yıllarda kendi adına doldurduğu plakların yanısıra, gitarist Kenny Burrell ve şarkıcı Astrud Gilberto'nun birer albümünün düzenlemelerini de yaptı. 1968 yılında Miles Davis'le "Filles de Kilimanjaro" albümünde bir kez daha işbirliğine giden Evans, o projeden itibaren, tıpkı kadim dostu gibi, orkestrasyonlarında elektrikli enstrümanlara yer vermeye ve Jimi Hendrix'in müziğine ilgi duymaya başladı. Evans, ünlü gitaristin, birlikte gerçekleştirecekleri albümün hazırlık aşaması sırasındaki beklenmedik ölümü üzerine, yine Hendrix'in bestelerinden oluşan bir albümü 1974'te yayınladı. Bir önceki yıl kaydettiği ve saksofoncu David Sanborn'u şöhrete ulaştıran "Swengali" isimli albümünden itibaren düzenlemelerinde synthesizer da kullanmaya başlayan sanatçı, o dönemdeki orkestrasında, Arthur Blythe, Hamiet Bluiett, John Faddis, John Scofield, Jaco Pastorius ve Billy Cobham gibi, müziğini tanıyan ve yöntemlerini benimseyen genç yeteneklere yer vermişti. 1970'li yılların ikinci yarısında ABD'de ilgi görmeyince çalışmalarını Avrupa'ya kaydıran Evans, yeni orkestrasıyla çeşitli Avrupa ülkelerinde konserler verdi ve bir ara Fransa'ya yerleşti. 1980'li yıllarda, 70 yaşını aşmış olmasına karşın dinamizminden hiçbir şey kaybetmeden, her Pazartesi gecesi New York'taki Sweet Basil'de orkestrasıyla sahneye çıkan, filmler için müzikler yazan, 1983'te Miles Davis'in "Star People" albümü ve Sting için düzenlemeler yapan Evans, 1987 yılında da, şarkıcı Helen Merrill'le, 30 yıllık bir aradan sonra, ikinci kez stüdyoya girdi. Duke Ellington'ın düzeyine erişememiş olsa bile, yazılı müzik ile doğaçlamayı kusursuzca iç içe geçirme becerisiyle moden Jazz'da en başarılı aranjör ve orkestra şefi kabul edilen Gil Evans, geçirdiği bir ameliyatın ardından ortaya çıkan peritonitis sonucu, 20 Mart 1988 günü Meksika'nın Cuernavaca kentinde yaşama veda etti... Sanatçının gerek kendi adına, gerekse başka müzisyenler için yaptığı plak çalışmaları arasından yaptığımız seçkiyi aşağıda bulacaksınız. Her zaman olduğu gibi, öncelikli olarak alınması gereken, en başarılı yapıtları birer okla vurguladık. Bunlar arasından belli bir dönemde ülkemize ithal edilmiş olan CD'leri de de birer ay-yıldızla işaretledik.

DERLEME ALBÜMLER

(İlk CD'lerini alacaklar ve kısıtlı bütçeler için)

➲Jazz Profiles (1956-75) COLUMBIA 728865 ☪
*Gil Evans (1957-58) GIANTS OF JAZZ 53158 ☪
➲Priceless Jazz (1960-1) GRP 9895 ☪
➲Verve Jazz Masters 23 VERVE 521860 ☪

ÖZGÜN ALBÜMLER

(Kapsamlı bir koleksiyonu hedefleyenler için)

➲Gil Evans & Ten (1957) PRESTIGE / OJC OJCCD 346 ☪
➲New Bottle Old Wine (1958) PACIFIC JAZZ CDP 46855 ☪
*Great Jazz Standards (1959) PACIFIC JAZZ CDP 46856 ☪
➲Out of the Cool (1960) IMPULSE! MCAD 5653 ☪
*Into the Hot (1961) IMPULSE! MCAD 39104 ☪
➲The Individualism of Gil Evans (1964) VERVE 833804 ☪
➲Blues in Orbit (1971) ENJA 3069 ☪
*Where Flamingos Fly (1971) A&M 75021-0831☪
➲Svengali (1973) WEA / ATLANTIC 75353 ☪
➲Plays the Music of Jimi Hendrix (1975) RCA BLUEBIRD ND 88409 ☪
➲There Comes a Time (1975) BMG 38087
*Tokyo Concert (1976) WEST WIND 2056
➲Priestess (1977) ANTILLES 826770 ☪
*Little Wing /1978) DIW 329
*Listen to the Silence - Live at the Public Theater Volume 1 & 2 (1980) BLACK HAWK BKH 525/6 (2 CD)
*Heroes (1980) (w/ Lee Lonitz) VERVE 511621 ☪
*Anti-Heroes (1980) (w/ Lee Lonitz) VERVE 511621 ☪
*Lunar Eclipse (1981) NEW TONE NT 6711
*Live at Sweet Basil (1984) EVIDENCE ECD 22026
*Live at Sweet Basil – Volume 2 (1986) EVIDENCE ECD 22027
*Farewell - Live at Sweet Basil (1986) EVIDENCE ECD 22031
*In Memoriam: Bud and Bird (1986) EVIDENCE ECD 22003
➲Collaboration (w/ Helen Merrill) (1987) EMARCY 834205
*75th Birthday Concert (1987) BBC JAZZ LEGENDS 7007 (2 CD)
*Paris Blues (duo with Steve Lacy) (1987) OWL 049
➲Last Session (w/ Sting) (1987) JAZZ DOOR 1228

DİĞER ALBÜMLER

(Kapsamlı bir koleksiyonu hedefleyenler için)

➲The Real Birth of the Cool (1941-47) SONY 25DP5321 (Claude Thornhill Orchestra)
➲The Complete Birth of the Cool (1948-50) CAPITOL JAZZ 94550 (Miles Davis) ☪
➲Dream of You (1956) EMARCY 514074 (Helen Merrill) ☪
➲Miles Ahead (1957) COLUMBIA / LEGACY 65339 (Miles Davis) ☪
*Porgy and Bess (1958) COLUMBIA / LEGACY 65338 (Miles Davis) ☪
➲Sketches of Spain (1960) COLUMBIA / LEGACY 43949 (Miles Davis) ☪ (2CD)
*Quiet Nights (1963) COLUMBIA / LEGACY 65293 (Miles Davis) ☪
*Look To The Rainbow (1965) VERVE 821556 (Astrud Gilberto) ☪
➲Guitar Forms (1965) VERVE 521403 (Kenny Burrell) ☪
➲Filles de Kilimanjaro (1969) COLUMBIA / LEGACY 86555 (Miles Davis) ☪
A Tribute to Gil (1988) SOUL NOTE 121209 (Gil Evans Orchestra)

KOMPLE SET

(Tuzu kuru Gil Evans & Miles Davis hayranları için!)

➲Miles Davis & Gil Evans: The Complete Columbia Studio Recordings (1957-68) COLUMBIA 67397 (6 CD) ☪

ÖLÜMSÜZ STANDARTLAR

ON GREEN DOLPHIN STREET

Söz: Ned Washington
Müzik: Bronislaw Kaper

Lover, one lovely day,
Love came, planning to stay;
Green Dolphin Street supplied the setting,
The setting for nights beyond forgetting;

And through these moments apart,
Memories live in my heart.
When I recall the love I found on,
I could kiss the ground on
Green Dolphin Street.

Lover, one lovely day,
Love came, planning to stay;
Green Dolphin Street supplied the setting,
The setting for nights beyond forgetting;

And through these moments apart,
Memories live in my heart.
When I recall the love I found on,
I could kiss the ground on
Green Dolphin Street.

THERE WILL NEVER BE ANOTHER

Söz: Mack Gordon
Müzik: Harry Warren

This is our last dance together,
Tonight soon will be long ago,
And in our moment of parting,
This is all I want you to know.

There will be many other nights like this
And I'll be standing here with someone new.
There will be other songs to sing,
Another fall, another spring,
But there will never be another you.

There will be other lips that I may kiss
But they won't thrill me like yours used to do.
Yes, I may dream a million dreams,
But how can they come true
If there will never ever be another you.

ŞU CAZ DEDİKLERİ

Her Cuma gecesi
23:00 - 24:00 arasında, **TRT Radyo 3**'te.

2011'de TRT Radyo 3'teki 18. yayın yılını sürdürmekte olan ŞU CAZ DEDİKLERİ'nde, geride bıraktığımız 900'ü aşkın programda, 100 yıllık Jazz tarihini gözden geçirdik, farklı akımları, Jazz'ın usta müzisyenlerini, Jazz tarihine damgasını vurmuş plak şirketlerini, en ünlü Jazz albümlerini, unutulmaz Jazz konserlerini, Jazz'in Divaları diye andığımız en önemli kadın şarkıcıları kapsamlı olarak tanıttık... 2011'de ise, yoğun iş haftasının son dakikalarını biraz daha dingin geçirmeniz için, gecenin bu ileri saatine uygun, balad ve blues tarzlarında seçkin yorumlardan oluşan programlar hazırlıyoruz.

Yeni program şablonumuzda ağırlık, Jazz tarihinin gelmiş geçmiş en romantik ve hüzünlü yorumlarına yer verdiğimiz "Geceyarısına Doğru Caz" bölümümüzde. Jazz tarihinde farklı müzisyen ve şarkıcılar tarafından kaydedilmiş balad tarzında ünlü bir standartın üç farklı yorumunun yer aldığı "Bir Standart, Üç Yorum" ve içerdiği baladlarla seçkinleşen Jazz albümlerini 2 veya 3'er parçayla tanıttığımız "Haftanın Albümü", programımıza renk katan diğer bölümler. Her Cuma gecesi saat 23:00'te, TRT Radyo 3'te buluşalım!

Program içerikleri ve daha fazlası için:
http://www.facebook.com/pages/Şu-CAZ-Dedikleri/172974716069743

BİR KİTAP / BİR VİDEO

THE JAZZ EAR
Conversations Over Music

Ben Ratliff
Times Books (ABD), 2009 (2008)
ISBN: 978-0-8050-9086-4
236 sayfa
Karton Kapaklı
15:00 $

Özet:
15 yıldır New York Times gazetesinin Jazz eleştirmenliğini yapan Ben Rafliff, ilk kez gazetedeki köşesinde "Listening With" başlığı altında yayımladığı, günümüzün en önemli Jazz müzisyenlerinden bazılarıyla yaptığı söyleşileri bu kitapta toplamış. Ancak yazar, müzik hakkındaki sorularına direkt olarak cevap verecek müzisyenlerin psikolojik baskı altında kalıp klişelere kaçabileceğini düşündüğü için, dolaylı bir yolu seçmiş: Her müzisyenden, beğendiği, dinlemekten zevk aldığı 3-5 müzik parçasını seçmesini istemiş ve evlerinde bunları birlikte dinleyip sohbet etmişler. Sonuçta ortaya çıkan söyleşiler, bu müzisyenlerin müzik dünyasına bakışlarını en içten biçimde yansıtmış. Bir oturuşta bitirilen, çok keyifli bir kitap!

Detay: Ratliff, kitabının önsözünde de anlattığı gibi, eleştirmenlerin genelde tarzlarını belli kalıplara yerleştirmeyi yeğlediği ve bu nedenle haklarında bazı önyargılara sahip olduğumuz Jazz müzisyenlerinin bilinmeyen yönlerini ortaya çıkarmak için adeta bilimsel bir metod uygulamış. Wayne Shorter, Pat Metheny, Sonny Rollins, Andrew Hill, Ornette Coleman, Maria Schneider, Bob Brookmeyer, Bebo Valdés, Dianne Reeves, Joshua Redman, Hank Jones, Roy Haynes, Paul Motian, Branford Marsalis ve Guilermo Klein'a kendi seçtikleri müzikler hakkında sorular sorarken, aldığı samimi cevaplardan bu müzisyenlerin hem müzik ve hayat felsefelerini, hem de duygu ve düşüncelerinin pek bilinmeyen yönlerini keşfetmiş. Aralık 2004 – Mart 2007 arasında gerçekleştirilen bu keyifli sohbetlerde, kimin hangi müzikleri dinletip hakkında konuştuğunu merak ettiğinize eminim. Dilerseniz bu kitabı okuma hevesinizi arttıracak birkaç ilginç örnek vereyim: Wayne Shorter sadece Ralph Vaughan Williams'ın senfonilerini tartışmayı yeğlemiş. Sonny Rollins'in tercihleri Coleman Hawkins, Lester Young ve Charlie Parker'dan yana olmuş. Ornette Coleman'ın seçtikleri arasındaysa, Ukrayna kökenli bir kantorun 1916 tarihli kaydı, Alabama Sacred Harp Singers'tan Gospel ve Kırgız şarkıcı Zainidin İmanaliyev'in kopuzu eşliğinde söylediği bir şarkı var!

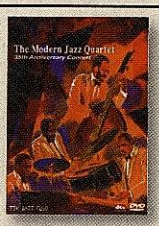

THE MODERN JAZZ QUARTET
35th Anniversary Concert

Yönetmen: Hans-Klaus Petsch
TDK DV-JMJQ35
Almanya, 2001 (1987)
56', Renkli; 1.33:1
Dolby Digital 5.1 Surround, DTS 5.1
DVD Region 2 / Pal
14.95 Euro

Özet:
Jazz dünyasında en uzun süre ayakta kalmayı başarmış topluluk olarak tarihe geçen Modern Jazz Quartet'in (MJQ), 1987 yazında Almanya'da, 5. Freiburg Müzik Festivali kapsamında verdiği açık hava konserinin kayıtları. Her konserine smokinlerle çıkan (bu kez yazlık beyazlar içindeler) ünlü dörtlünün artık ne yazık ki hiçbiri hayatta olmayan üyeleri, yılların verdiği deneyimle hayranlarını mest edecek bir performans sergiliyorlar. Tek şikâyetiniz, konserin (veya bu video kayıtlarının) sadece 56 dakika sürmesi olabilir.

Detay: İlk kez 1952 yılında kurulan ve kadrosu 1955'ten itibaren, piyanist John Lewis (1920-2001), vibrafoncu Milt Jackson (1923-1999), basçı Percy Heath (1923-2005) ve davulcu Connie Kay'den oluşan (1927-1994) Modern Jazz Quartet'in yaptığı sıradışı, dingin müzik, grubun müzik direktörlüğünü üstlenen John Lewis'in klasik formlara dayanan ve sık sık kontrpuana başvuran bestelerinin yanısıra, Milt Jackson'ın muhteşem swing duygusuyla, Jazz ve Klasik Müziğin uyumlu bir harmanı olarak ortaya çıkmıştı. Sadece Jazzseverler tarafından değil, çok daha geniş bir dinleyici kitlesi tarafından sevilen, "Jazz gruplarının Rolls Royce'u" diye tanımlanan ve 45 yılı aşan verimli beraberlikleriyle Jazz'ın efsane isimleri arasına giren MJQ, 35. yıllarını kutlamak için çıktıkları Avrupa turnesi kapsamında verdikleri bu konserde repertuarlarının demirbaşı olan pek çok parçayı seslendiriyor. Milt Jackson'ın tanıtım konuşmalarının ardından grup, "Rockin' in Rhythm" (6:25), "Echoes" (7:30), "Kansas City Breaks" (5:40), "Django" (6:55), "Summertime" (3:35), "Bag's Groove" (4:50) ve bis parçası olarak John Lewis'in detaylı sunumunun adından "A Day in Dubrovnik" (15:15) yorumlarında, her zaman olduğu gibi falsosuz bir performans sergiliyor. Görüntü kalitesi, 1980'lerde TV için yapılmış bir kayda göre normal, ses kalitesi ise muhteşem sayılacak bu DVD, Modern Jazz Quartet hayranlarının kaçırmak istemeyecekleri bir belge niteliğinde. MJQ'i bugüne kadar dinlememiş olanlar için de çok iyi bir tanışma vesilesi.

LAKAPLARIYLA JAZZ MÜZİSYENLERİ-2

Jazz dergisinin 48. sayısında tamamladığımız Jazz Sözlüğü'nde, ünlü Jazz müzisyenlerinin lakaplarını alfabetik sırayla sunmuştuk. Bu kez müzisyenleri alfabetik sıraya dizip farklı kaynaklardan derlediğimiz lakaplarının (ve bazen de meslek yaşamlarında kullandıkları takma isimlerinin) anlamlarını ve kaynaklarını açıklayacağız.

Breitenfeld, Paul - Paul Desmond
İddiaya göre, alto saksofoncu takma soyadını telefon rehberinden rastgele seçmiş!

Brown, Clifford - *Brownie*
Genç yaşta yaşama veda eden yetenekli trompetçiye çikolatalı ıslak kek "Brownie" lakabının neden takıldığı açıktır.

Coltrane, John - *Trane*
Coltrane'in lakabı olan "Trane", soyadının kısaltılmış versiyonudur.

Davis, Eddie - *Lockjaw* (Tetanos); *Jaws* (Ağız)
İddiaya göre, çapkın tenor saksofoncunun erkekliği fazla güçlüydü. Lakabının da, hanım hayranlarıyla girdiği ilişkilerde "tetanos" bulaştırdığı esprisinden kaynaklandığı sanılmaktadır. "Lockjaw" lakabı daha sonraları" Jaws" olarak kısaltılmıştı.

Davis, Miles - *The Prince of Darkness* (Karanlıklar Prensi)
Aslında vampir kont Dracula'ya ait olan bu korkutucu lakabın, ünlü trompetçinin sahnedeki gizemli, soğuk tavırları ve özellikle izleyiciye sırtını dönerek çalma alışkanlığından kaynaklandığı varsayılmaktadır.

Dorham, McKinley – *(Kinny) Kenny*
Trompetçi McKinley Dorham'ın lakabı aslında başlangıçta "Kinny"ydi; ancak bu zaman içinde, yanlış anlaşılıp "Kenny"ye dönüşmüştür.

Edison, Harry – *Sweets* (Tatlı, Şeker)
Trumpetçi Harry Edison'a bu lakabı, müzisyen arkadaşlarına isim takmakla ünlenen tenor saksofoncu Lester Young uygun görmüştür. İddiaya göre, Edison'ı ağzı iyi laf yaptığı, tatlı dilli olduğu ve güzel çaldığı için bu lakabı takmıştır.

Eldridge, Roy - *Little Jazz* (Küçük / Minik Jazz)
Trompetçi Roy Eldridge'e bu lakap boyunun çok kısa (1.56) olmasından dolayı takılmıştır.

Ellington, Edward Kennedy - *Duke* (Dük)
Ünlü piyanist, besteci ve orkestra şefi "Duke" Ellington'a bu lakap (ya da ünvan!), daha çocukluğundan itibaren giyim kuşamına çok özen gösterip gayet kibar davrandığı için, bir komşusu tarafından takılmış ve önce ailesi daha sonra ad müzisyen arkadaşları tarafından benimsenmiştir.

Evans, William (Bill) - *Lateef, Yusef*
Ünlü tenor saksofoncu Yusef Lateef (veya Yusuf Latif) Jazz dünyasında Müslümanlığı seçtikten sonra kullanmaya başladığı isimle tanınmıştır. Ama 1949 yılında Dizzy Gillespie'yle çalışırken kayıtlara da geçtiği üzere, aslında onun da gerçek adı, tıpkı ünlü piyanist (1929-1980) ve genç tenor saksofoncu (1958) adaşları gibi William (Bill) Evans'tır!

Eray Aytimur
erayaytimur@yahoo.com

European Jazz Club

Bu kulüp başka kulüp...

Ferit Odman Quartet feat

Geçtiğimiz yıllarda olduğu gibi 18.İstanbul Jazz Festivali'nde de en ilgi çekici başlıklardan biri European Jazz Club konserleri. Avrupa'nın farklı kentlerinden yolları İstanbul'da kesişen müzisyenlerin buluşma noktası olan European Jazz Club konserleri, Doğu ile Batı arasındaki anlayış, diyalog ve etkileşim platformunun güçlenmesi adına bir adım niteliği taşıyor. Avrupa ve Türkiye jazz'ının en iyi temsilcilerinin bir araya geldikleri konserlerde jazz müziğinin ufku kültürlerarası bir etkileşim ile genişliyor çünkü farklı kültürler, yaratıcı fikirler ve yetenekler birbirleriyle buluşuyor.
Türkiye'de 30'a yakın jazz albümünün yayınlandığı bir senenin sonunda festival yetkililerinin işi belki geçen yıllara göre daha zordu ama European Jazz Club konser serisi için yine en doğru isimlerin seçildiğini görüyoruz. 2010'a dek İstanbul'un gerçek jazz kulübü Nardis'te gerçekleşmiş olan bu seri geçen seneden itibaren İKSV'nin Deniz Palas'taki mekanı Salon'da gerçekleşiyor.
European Jazz Club konserleri kapsamında **4 Temmuz Pazartesi** akşamı **123 feat. Arve Henriksen, 5 Temmuz Salı** akşamı **Ferit Odman Quartet feat. Stefano Di Battista, 6 Temmuz Çarşamba** akşamı **Serdar Barçın feat. Ibrahim Maalouf, 7 Temmuz Perşembe** akşamı **Alp Ersönmez "Cereyanlı" Feat. Bugge Wesseltoft, 11 Temmuz Pazartesi** akşamı **Selen Gülün Trio (Patrick Zambonin** ve **Jörg Mikula** ile**), 14 Temmuz Perşembe** akşamı **Çağrı Sertel Trio feat. Wolfgang Muthspiel**'in konserleri yer alıyor.
Biz de yaklaşmakta olan European Jazz Club konserlerini sahipleriyle değerlendirmek üzere Ferit Odman, Alp Ersönmez, 123 adına Dilara Sakpınar, Serdar Barçın, Selen Gülün ve Çağrı Sertel ile hasbıhal ettik.

European Jazz Club konseri için partner belirleme kriterinizle başlayalım. Enstrümana göre mi müzisyen, müzisyene göre mi enstrüman, tarza göre mi müzisyen, müzisyene göre mi tarz seçtiniz?

Ferit Odman: Çalacağım proje zaten belliydi. 'Nommo' albümümden parçalara yer vereceğim. O yüzden bu gruba ve projeye uyacak beğendiğim dört Avrupalı müzisyen seçtim (üçü saksofoncu, biri trompetçi). Listemin başında altocu Stefano di Battista vardı. Albümümdeki Vincent Herring'in 'sound'una en yakın Avrupalı saksofoncu da odur zaten. Şansıma liste başı olan Stefano o gün müsaitmiş. Gerçekten çok sevindim ve onun gibi üstün bir altocuyla çalacağım için heyecanlıyım.

Alp Ersönmez: Festivalde 'Cereyanlı' projemle yer alıyoruz. Elektronik jazz denemeleri yaptığım bir proje bu. Bu tarzın yaratıcılarından olan Bugge Wesseltoft ile çalmayı ben seçtim ve çıkacak olanı merakla bekliyorum.

Dilara Sakpınar: Biz aslında her zaman birlikte çalmak istediğimiz bir müzisyeni seçtik. Son albümümüz 'arve'de Arve Henriksen zaten bize eşlik etmişti. Kendisiyle ortak bir konser tarihi ayarlamak ile ilgili girişimimiz hep vardı. Jazz festivali bir konukla konser yapmamız teklifiyle gelince aklımıza tek bir isim geldi. O kadar.

Serdar Barçın: Festival kapsamında gelen solist veya gruplar hep aynı popülerlikte ilerliyor. Ya çok meşhur Amerikalılar veya kuzey tarafından olup Türkiye'nin kaale aldığı müzisyenler. Ben kendi albüm konseptimden biraz uzak ama yaklaştıkça farklı ve tınısal güzelliklere gidecek bir solist seçtim, Ibrahim Maalouf. Öte yandan Amerika'dan tenor saksofoncu Donny McCaslin ile de bu albümü çalmayı isterdim festivalde.

Selen Gülün: Ben 'Answers' albümünü çaldığım arkadaşlarım Patrick Zambonin (elektrik bas -İsviçre) ve Jörg Mikula (davul - Avusturya) ile çalıyorum bu konseri. Aslında başka projeler de düşündüm ama albüm çıktığından beri, ki neredeyse bir sene oluyor, bu grup bir araya gelip çalamadık. Patrick ve Jörg ile özellikle Türkiye'de çalmak önemliydi benim için. Bir türlü bir araya gelemedik. Herkes başka projeler peşinde. Bu vesileyle albümü ve yeni parçaları çalacağız.

Çağrı Sertel: Ben müziğe göre müzisyen seçtim. Yani Wolfgang'ın yaptığı müzikleri, çalım ve anlayışını çok beğendiğim için tercih ettim.

Peki birlikte çalma olasılığınız olan müzisyenlerin isimleri ortaya döküldüğünde kararınızı etkileyen dış faktörler oldu mu; çalacağınız salonun özellikleri, müzisyenin tanınırlığı, gelmişken eli boş göndermeyelim de bir kayıt yapalım temennisi vs. gibi?

Odman: Aslında olmadı, benimki dediğim gibi biraz kolay oldu. Bu proje için en çok istediğim müzisyen ile zaten çalacağım, diğerlerini de seçerken

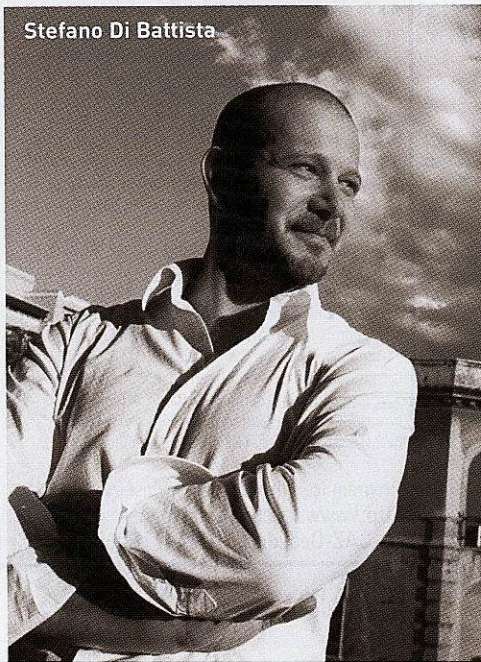
Stefano Di Battista

Müzik almak da büyük keyiftir, lütfen tadını çıkarın

CD, DVD, PLAK, KİTAP ve
çok yakında geniş NOTA seçkisiyle!

opus3a

Cihangir Cad. 3/A Beyoğlu (212) 2518405 www.opus3a.com

BİZDEN CAZ

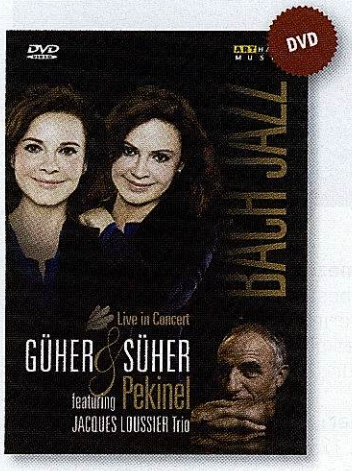

GÜHER & SÜHER PEKINEL, JACQUES LOUSSIER TRIO
Bach Jazz
101389

MUTANT
Blues In Z
AK1104-2

PHILIPPE POUSSARD, SPIRAL QUARTET
Diyar Diyar Caz
AK1107-2

AK MÜZİK

A.K. MÜZİK YAPIM ORG. | T: (212) 243 4151 | W: WWW.AKMUZIK.COM.TR

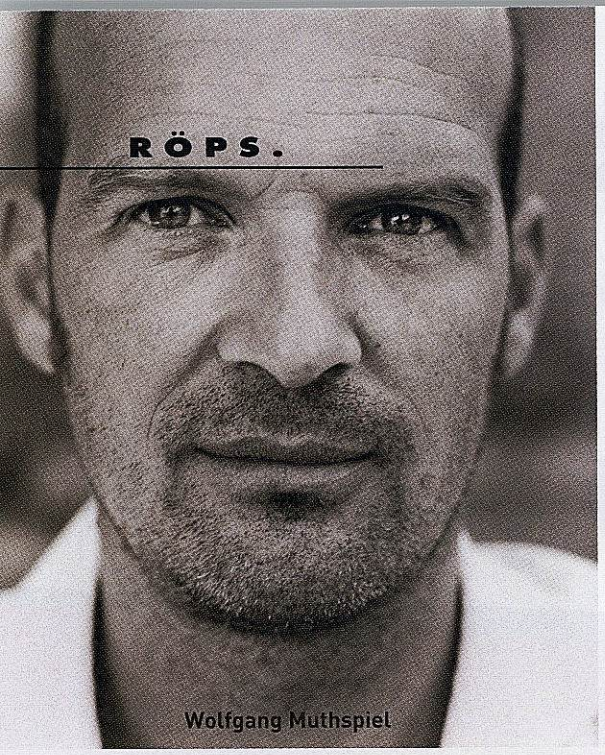

Wolfgang Muthspiel

sadece müzik düşündüm, kararımı etkileyecek başka bir dış etken olmadı, olmazdı da herhalde.

Ersönmez: Dediğim gibi tamamen istediğim müzisyeni seçtim. Menüden adam seçmedik yani.

Sakpınar: Biz Arve Henriksen'den başkasını düşünmemiştik bu organizasyon için. Festival de bize başka isim önerileriyle gelmedi zaten. Arve'yle daha önce kayıt yaptığımız için bir araya gelmişken birşey daha kaydedelim diye bir düşüncemiz de yok. Dış faktörler dediğin, yani Arve'nin burada kim tarafından ne kadar tanındığının da bizim için hiç önemi olmadı çünkü biz onun müziğini istiyoruz sadece.

Barçın: Evet, mesela Ibrahim'i bana öneren arkadaşım Ediz Hafızoğlu. Araştırdıktan sonra, festivale talep ettik. Ama herhangi bir kayıt planlanmadı şu an için.

Gülün: En önemli faktör 'Answers' albümünü çalabilmek, yeniden orijinal ekiple. Kayıt yapmak çok isterdim aslında onlarla. Ama ben Haziran ve Temmuz ayları boyunca zaten albüm kaydı döneminde olacağım. Ama malesef geldikleri gibi gidecekler bu sefer. İkisi de çok yoğun o günlerde. Benim de aklımda bambaşka bir proje kaydetmek var açıkcası o sıralar.

Sertel: Açıkcası yaptığımız bu etkinlik zaten meraklısına yönelik olduğu için herhangi bir kaygıyla hareket etmedim. Gelecek albümümde Wolfgang ile bir kaç track kaydetmeyi düşünüyorum ancak kendisi geldiğinde sadece prova ve konseri yapabileceğimiz için, bir kayda girmek şu anda söz konusu değil.

Birlikte çalacağınız müzisyeni ne kadar zamandır dinliyorsunuz veya hiç canlı izlediniz mi? Çünkü böyle bir deneyimin son kararınızı ne kadar etkilediğini bilmek önemli.

Odman: Canlı olarak hiç izlememiş olsam da sıklıkla youtube'dan izlediğim ve albümlerini 90'lı yılların sonlarında keşfettiğim bir saksofoncu Stefano. 2000 yılında Elvin Jones ile yaptığı albümü ve Blue-Note'dan yeni çıkan albümlerini çok severek dinliyorum.

Ersönmez: Bugge'yi ilk 2000 yılında Babylon'da izlemiştim.Çok etkilenmiştim müziğinden ve müziğe kattıklarından. Daha sonra Ghetto ve Hayal Kahvesi Bistro'da iki uzun jam session'da çaldık. O geceleri de kaydetmişti kendisi. İnsan olarak çok olumlu bir adam Bugge, sahne enerjisi de öyle.

Sakpınar: Arve Henriksen'i en az on yıldır takip ediyoruz. İstanbul'da canlı seyretme şansımız olmadı kendisini ama kayıtlı o kadar çok görüntüsünü izledik ki, capcanlı izlemişiz kadar oldu.

Barçın: Çok fazla dinlemedim açıkcası, ama festival konsepti içcin çok uygun olduğuna karar verdim. Ayrıca müziğime farklı tatlar katacağını biliyorum, Ortadoğu tınılarını severiz biz.

Gülün: Biz Jorg ve Patrick ile Berklee College of Music'te öğrenci olduğumuz zamanlardan beri çalıyoruz. Yani 12 sene oldu birbirimizi tanıyalı. Çok iyi arkadaşız. İlk albümüm 'Just About Jazz Live'da çalan müzisyenlerdir ikisi de. Hiç çalamasak da her sene tatil zamanlarında en azından bir kez bir araya gelmeye çalışıyoruz. İkisi de inanılmaz müzisyenlerdir. Ben çeşitli tarzlar arasında çabuk hareket edebilen, kafası açık ve sahnede çalım esnasında başına gelebileceklerden korkmayan müzisyenler ile çalmayı çok seviyorum. İkisi de bir parçayı benim yazdığımdan çok başka yerlere götürme sorumluluğu almaktan çekinmez ve sahnede çok güvenilir müzisyenlerdir. Müthiş keyifli bir konser olacak. Ben ikisiyle ayrı ayrı projeler de yürütüyorum. Jörg ile ünlü Alman basklarnetçi Ulrich Drechsler ile bascısız bir müzik çalıyoruz. Patrick, bana ve Ediz Hafizoğlu'na Akbank Jazz Festivali turnemizde dahil oldu. Ayrıca ikisini de çok başka türde müzikler çalarlarken defalarca dinledim. Jörg'un bir Balkan grubu var mesela. Ünlü Alman piyanist Chris Gall ve punk sarkicisi Enik ile turne yapıyor. Patrick'in bir Afro-Küba grubu var, Motimba diye. Hala Londra'ya gidip onlarla çalıyor sık sık.

Sertel: Ben kendisinin, yanlış hatırlamıyorsam, üç adet albümünü, Aydın Esen ile yaptığı bazı çalışmaları ve vokalist Rebekka Bakken ile yaptığı albüm çalışmalarını dinledim. Burada sevgili Aydın Esen ile bir konser verdiler geçtiğimiz aylarda ancak ona da şehir dışında olduğum için gidip izleyemedim o nedenle canlı bir performansını görmek kısmet olmadı.

Konuk müzisyeninize albüm repertuvarınız dışında "gelmişken şunu da bir çalalım" diyeceğiniz şeyler olur mu?

Odman: Tabii ki, albüm repertuvarı dışında iki veya üç parça da Stefano'nun isteklerine yer vereceğim.

Çağrı Sertel

Ersönmez: Gecenin asıl repertuvarı benim bestelerim. Bugge'nin albümlerinden bir kaç şey de çalabiliriz. Ama kesinlikle doğaçlama parçalar olacaktır.

Sakpınar: Arve Henriksen ve 123 olarak sadece 123 repertuarından şarkılar çalacağız. Henüz yayınlanmamış olan albümlerimizden de parçalar olacak, eskilerden de. Elbet doğaçlama bölümler de olacak bu şarkıların içinde.

Barçın: Evet, bunu talep ettik. Albümüm haricinde Ibrahim'in kendi bestelerinden bir kaçını çalabiliriz. Ama gelmişken cılkını çıkaralım şeklinde değil.

Modiki

Su gibi uyumlu, akıcı ve davetkar bir tasarım.

Kullanıcı dostu ürünlerin tasarımcısı Adolf Babel'den göz okşayan bir seri; Zero. Kale'nin kalite, estetik ve fonksiyonelliği birleştirdiği Zero Serisi, sunduğu lavabo, klozet ve küvet seçenekleriyle, herkesin içinde kendini bulmak isteyeceği çarpıcı bir banyo atmosferi yaratıyor. Banyoya dair her şey Kale satış noktalarında sizi bekliyor...

kale.com.tr

444 5253
MÜŞTERİ İLETİŞİM MERKEZİ

Kale

Selen Gülün

Gülün: Yeni parçalar var. Eminim onlar ile çalmak için yazacağım yepyeni parçalar da olacaktır. Fakat sadece benim müziklerimi çalacağımız kesin.

Sertel: Wolfgang ile mesajlaştık ve ben kendi parçalarımın yanı sıra kendisinin parçalarından da çalmak istediğimi söyledim. O da iki parçasını çalmak istediğini söyledi. Yani onun parçalarından da duyma şansı olacak dinleyicilerin.

Konuğunuzla kayıt yapmayı planlıyor musunuz?

Odman: Hayır, zaten ikinci albüm kayıdımı New York'ta Terell Stafford, Vincent Herring, Anthony Wonsey ve Peter Washington ile tamamladım.

Ersönmez: Bunun için zamanımız olursa evet. Belki konseri kaydedebiliriz.

Sakpınar: Bir ihtimal, konseri kaydedebiliriz ama bir albüm çalışması yapmayacağız, zira Arve bizim son albümümüzde zaten çaldı.

Barçın: Öncelikle festival, konserini festival zaten kaydedecek ve bize ulaştırabilecek diye ümit ediyorum. Ekstradan, provalar kayıt altına alınabilir, eğlenceli olabilir.

Gülün: Malesef bu sefer vaktimiz olacakmış gibi gözükmüyor.

Sertel: Geldiğinde sadece prova ve konseri yapabileceğimiz için bir kayda girmek şu anda söz konusu değil.

Bütçe, coğrafya, tarih vs. faktörleri bir kenara bırakırsak çalmayı hayal ettiğiniz tek bir isim istesem.

Odman: Charlie Parker.

Ersönmez: Wayne Shorter.

Sakpınar: Biz sanırım şu ana kadar konuştuklarımızla cevabı vermiş olduk.

Barçın: Megadeth'ten Dave Mustaine. Jazz ile alakası yok tabii ki, ama ne değişik olurdu fusion jazz içerisinde; bir heavy metal gitarcısı ve solisti ile çalmak.

Gülün: Bill Frisell.

Sertel: Dünya çapında, beraber müzik yapmayı en çok istediğim sanatçı Chris Potter diyebilirim.

İstanbul Jazz Festivali'ne yönelik genel algınızı da bir iki cümleyle özetler misiniz lütfen? Örneğin, albümünüz olmasa festivalde çalmak ne kadar mümkündü dersiniz?

Odman: Ben çok şanslıyım ki, eşlikçi olarak yıllardır her sene çaldığım yegâne festival İstanbul Jazz Festivali. Hatta geçen sene üç konserde çaldığım için Harun İzer "Festival's house-drummer" diyordu bana. Ama tabii ki, bu sene kendi projem ile çalıyor olmak tamamen albümümle alakalı. Sunacak bir albümünüzün olması festivalde yer alma ihtimalinizi çok yükseltiyor. 18 senedir Türkiye'deki jazz dinleyicisinin mabedi olan bu festival artık dünya çapında her jazz'cının çalmak istediği bir festival haline geldi. Türkiye için çok gurur verici. Vakfa çok teşekkür etmek lazım.

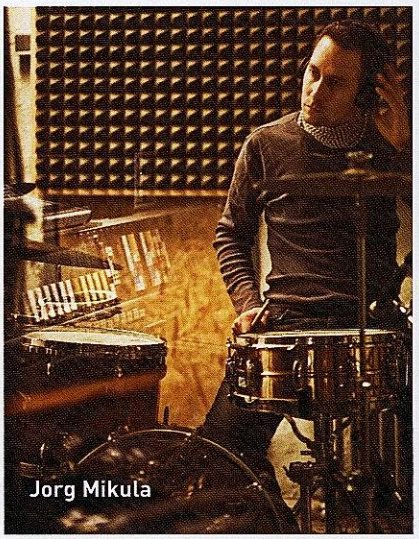
Jorg Mikula

Ersönmez: Kültür seviyesinin yükselmesine yardımcı olan ve genel beğeni seviyesine pek seslenmediği için günlük hayatımızda her zaman izleyemediğimiz sanat etkinliklerine kim, ne şekilde destek oluyorsa onları kutlamak, sanatçının eserlerini izleyicisiyle buluşturmasına aracılık ettikleri için bu düzenlemeleri yapan organizasyonlara da teşekkür etmek gerekiyor. Para gücü olanların bu kaynaklarını kendi şirketleri dışında, isimleriyle beraber anılacak başarılı sanat olaylarıyla değerlendiriyor olmalarının çok önemli bir hizmet olduğunu düşünüyorum. Albümüm olmasa da çalar mıydım? Belki evet. Bu sorunun gerçekçi yanıtını veremem galiba.

Patrick Zambonin

Sakpınar: Albümümüz olmasa festivalde çalabileceğimizi hiç sanmıyorum. Çünkü bu
festivalin de dünyanın bütün büyük jazz festivalleri gibi 'tanınmış kişilere' mümkün olduğunca yer vermek gibi bir kaygısı var bizce.

Barçın: Daha önce albümüm olmadığı halde dört kez bu festivalde çaldım. Üç kez İstanbul Super Band ile bir kez de Kamil Erdem & Şirin Pancaroğlu Quartet ile. Tabii ki, kendi projemi festivalde değişik stillerde bir trompetçi ile çalmak güzel.

Gülün: Ben İstanbul Müzik Festivali ile büyümüş bir müzisyenim. Aklına, hayaline gelmeyecek insanları bu festivalde izledim. Miles Davis, Pat Metheny'nin efsanevi grubu, Carla Bley, Mahavishnu Orchestra, Oregon, Ray Charles, Stan Getz... Say say bitmez. İstanbul Jazz Festivali bu festivalin içinden türedi. Ucuz öğrenci bileti alabilmek için önceden dağıtılmış formları doldurur AKM'nin önünde sıraya girer, çadır kurup sabahlardık eskiden. Şarkılar çalınır, söylenir... Bir sürü müzisyen bir arada bilet almak için kuyrukta. Çok büyük olaydı orada festival bileti için kuyruğa girmek. Herkes birbirinin listesine bakardı. Tabii ki

MMA

MODERN MÜZİK AKADEMİSİ

İyi çalmak isteyenler için...

www.mma.gen.tr

Sertifika programlarında %30'a varan erken kayıt indirimi, 12 aya kadar taksit ve %50'ye kadar karşılıksız burs imkanından yararlanmak için acele edin!

Gitar
Bas
Davul
Vokal
Tuşlu Çalgılar
Ses Teknolojileri
ve
Müzik Prodüksiyonu

Sertifika Programları
Yarı Zamanlı Kurslar ve Atölyeler
Özel Dersler
Hızlandırılmış Yaz Kursları

Modern Müzik Akademisi
İnönü Mahallesi Yeni Nalbant Sokak No:31 Elmadağ 34373 İstanbul Tel. 0212 291 06 31 (4 Hat) - Fax. 0212 291 73 46
www.mma.gen.tr - www.mmastudyolari.com - info@mma.gen.tr

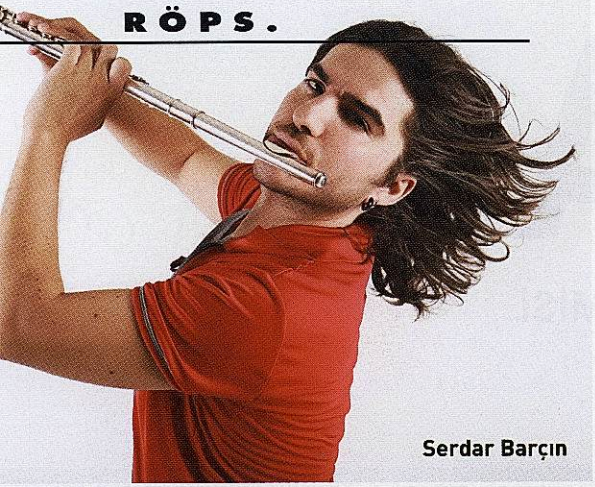

Serdar Barçın

benim jenerasyonumun üzerinde çok ciddi bir etkisi var. Ben Amerika'da okurken "Miles'ı sahnede en son ekibiyle izledim" dediğimde çok acayip havam oluyordu, İKSV ve Eczacıbaşı sayesinde. Eminim şimdi de aynı heyecanı duyan müzisyenler üzerinde büyük etkisi vardır. Ben yoğunluktan malesef eskisi kadar, bütün konserleri takip edemiyorum. Aktif işler yapıyorlar gençlere yönelik. Genç Jazz konserleri yapıyorlar mesela. O konserlerde çalan bir çok genç müzisyen eğitimine veya sahneye devam etti, ediyor. Yakından takip eden birisi olarak biliyorum. Ama anladığım kadarıyla çok az konser öğrenci olduğumuz dönemki kadar ilgi çekiyor. Bu, müzik sektörünün son durumu ile alakalı bir şey ama sanırım saatlerce konuşulacak bir konu bu şu anda. O yüzden burada kesiyorum. Albümüm olmasa festivalde çalabileceğimi düşünmüyorum. Ama aslında, sanırım, bu da yakında değişir. Çünkü albüm denen şey ne anlam ifade ediyor, o tamamen değişti. Sosyal paylaşım sitelerinin yakından takibiyle festival yöneten, organize eden insanlar var. Ne kadar tıklanıyorsun, kim tarafından tıklanıyorsun bilgileri de önemli artık. Bazı festivaller geçen senelerde, Myspace çok acayip bir platformken, oradaki sayfanın adresini istiyordu sadece, albüm istemiyordu. Bakalım ileride onun yerine ne geçecek?

Sertel: Albümüm olmasa belki pek mümkün olmayabilirdi çünkü albüm müzisyenin ciddiyetini, durumunu, müzisyenliğini gösteren bir kartvizit. Böylelikle organizasyon aşamasında belli adımları otomatik olarak elimine ediyor ve festival tarafının müzisyeni seçmesine katkısı oluyor. İstanbul Jazz Festivali çok önemli ve bizim de çok beğendiğimiz, takip ettiğimiz isimleri İstanbul'a getiriyor. Bu da muazzam bir durum. Farklı kültürlerin müziklerini, en underground sound'dan en popüler sound'a bizlere sunan çok ciddi bir festival olduğunu düşünüyorum.

Bu durumda son soru, en kıdemliniz olarak Selen'e geliyor, izninizle. İstanbul Jazz Festivali'nin, müzisyenlerin, basının, dinleyicinin, performans mekanlarının geldiği noktayı nasıl değerlendiriyorsun?

Gülün: Şimdi bu soru da aslında uzun uzun değerlendirme yapılması gereken bir konuya parmak bastı. Geçenlerde bir yazı yayınlandı Herald Tribune ve New York Times'da, İstanbul'da jazz müziğinin 'yükselen' son durumu ile ilgili, orada da söyledim. Bence müzisyenlik bir disiplin artı kimlik olarak daha yeni yeni ciddiye alınmaya başlandı. Türkiye'de. Basının artık daha fazla ilgi göstermesi, performans mekanlarının artması, özellikle Salon'un ve Borusan Müzik Evi'nin açılması gözle görülür değişiklikler... Yeni, kuvvetli ve bilinçli jazz müzisyenlerinin de yetişmekte olduğunu görüyoruz, duyuyoruz. Bu sene ve geçen sene şimdiye kadar hiç gerçekleşmemiş olan bir durum gerçekleşti Türkiye'de. Piyasaya neredeyse sayısı 30'a yaklaşan yeni jazz albümü çıktı. Çoğu orijinal müzikler. O yüzden bu sene İstanbul Jazz Festivali'nde yeni proje anlamında çalmaya aday çok müzisyen vardı. İstanbul Jazz Festivali sokaktaki insanın da ilgisini bu müzik türüne çekecek konserler düzenliyor. Sokak performansları, vapur konserleri gibi.

İbrahim Maalouf

Bu, jazz'ın korkulacak bir müzik olmadığının altını çizmek olarak açıklanıyor ama bana sorarsan, söylem olarak aslında bu, jazz müziğini hala biraz ötekileştirmek. 'Korkulacak bir şey yok' dediğin zaman bile negatif bir yafta yapıştırmış oluyorsun. Böyle konuşmak, duyurmak yerine performansların sadece festival döneminde değil her zaman gerçekleşebilecek bir platforma taşınması gerekiyor ki, yılda bir kez, bu insanlar çıkıyor sokaklara, böyle böyle yapıyorlar diye yaklaşılmasın. Festival seyircisi/dinleyicisi ancak böyle artar. Müziğin varlığının, performansların, müzisyenlerin ulaşılabilir yerlerde olması, normalleşmesi gerekiyor. Ben de tüm jazz müzisyenleri gibi, sadece belirli bir kesim tarafından takip edilen, edilebilen bir müzisyen olmak istemiyorum. Ulaşabildiğim kadar çok insana ulaşmak istiyorum. İstanbul Jazz Festivali bu anlamda müzisyen açısından hem medyada çok yer alabilmesi hem de takipçisinin çok olması açısından önemli bir festival. Bu arada söylemeden edemeyeceğim. Yeni performans mekanları açılıyor ama umuyoruz ki, bir gün cidden ses yalıtımı, akustik, teçhizat gibi konulara daha fazla özen gösterilecek. Çok az mekanda insan mutlu mesut çalıyor.

Geçtiğimiz yılların European Jazz Club konserlerini hatırlayalım:

2007
Sibel Köse Trio & Michel Bostlap
South Maxico
Önder Focan "The Bosphorus Project" feat. Stéphane Spira
Selçuk Sun & Bodil Niska Quartet

2008
Maffy Falay Quintet "Türkiye-İskandinavya Buluşması"
Sabri Tuluğ Tırpan & Wolfgang Puschnig Rhythm Section
Oliver Grönewald & Önder Focan Group
Alp Ersönmez Trio feat. Alexander Tassel
Sibel Köse Band feat. Jean-Loup Longnon Band
Burak Bedikyan Trio feat. Kestutis Vaiginis
Sarp Maden Quartet feat. Stéphane Belmondo
Ataman-Vloeimans Experience
Baki Duyarlar & Stanislav Mitrovic

2009
Cenk Erdoğan Trio & Tineke Postma
Genco Arı & Ada Rovatti
Yıldız İbrahimova & Mike Del Ferro
Kamil Erdem & René Sopa
Nilüfer Verdi & Andreas Buchmann
Ayşe Tütüncü & Mathias Eick
Marc Sinan

2010
Önder Focan & Raivo Taffenau
Jülide Özçelik Quartet feat.Maarten Ornstein
Volkan Hürsever Band & Magnus Lindgren
İmer Demirer Quartet & Enrico Rava
Ozan Musluoğlu "Acous-tet" feat. Tore Johansen
Bora Çeliker Band feat. Stephane Guillaume

European Jazz Club'ımızı tanıyalım

123 Feat. Arve Henriksen: 2004 yılında kurulan 123, son yıllarda ismini duyuran en özgün gruplardan biri olarak öne çıkıyor. 2009 yılında ilk albümleri **'aksel'**i ve 2010 yılında **'aksel'**de anlattıkları hikâyenin devamı olarak da kurguladıkları **'arve'** adlı albümlerini yayımlayan grup elektronikle jazz'ın yan yana geldiği dingin ve çok katmanlı müzikleriyle kısa zamanda önemli bir dinleyici kitlesi edindi. 123, **'arve'** adlı albümlerinde onlara albüme adını veren parçada eşlik eden Norveçli ünlü trompetçi Arve Henriksen'le bu konserde yeniden bir araya geliyor. Dört solo albümünün yanı sıra üyesi olduğu Supersilent ile birlikte albümler yayımlayan, David Sylvian, Nils Petter Molvaer gibi müzisyenlerle de çalışan Henriksen, Japon geleneksel müziğinden etkilenerek geliştirdiği trompet ve vokal tekniği ile dikkat çekiyor.

Ferit Odman Quintet Feat. Stefano Di Battista: Genç yaşta Türkiye jazz

SM | Efsanevi Performans Mikrofonları

Konser ve performansların sesi klasik Shure mikrofonları ile belirlenir. Sanatçılar ve ses mühendisleri nesiller boyunca SM57® ve SM58® mikrofonlarını endüstri standardı haline getirmişlerdir. Yeni SM86® kondansatörlü vokal mikrofonu bu standardı yeni sınırlara çekiyor.

SM86®
Kondansatörlü Solist Mikrofonu

SM58®
Vokal Mikrofonu

SM57®
Enstrüman Mikrofonu

NEFAN TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Bahar Sok. No: 4 Gayrettepe - İstanbul Tel: (0212) 288 4139 Fax: (0212) 275 9118
Uğur Mumcu Sok. No: 23/7 G.O.P. Ankara Tel: (0312) 447 0792 Fax: (0312) 447 0793
nefan@nefan.com www.nefan.com

SHURE®
It's Your Sound®
www.shure.com

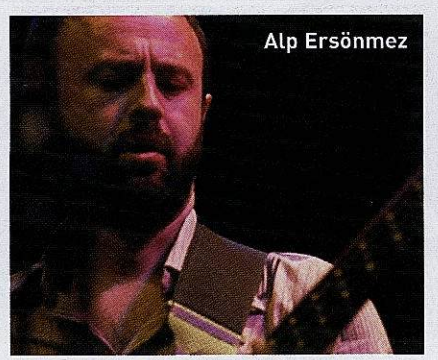
Alp Ersönmez

Bugge Wesseltoft

sahnesinin önemli isimlerinden biri haline gelen davulcu Ferit Odman, İstanbul'daki müzik eğitiminin ardından New York'ta jazz performansı üzerine eğitimini tamamladı. Odman, New York'ta Mulgrew Miller, Harold Mabern ve Bill Goodwin gibi usta sanatçılarla çalışma fırsatı buldu. 2010 yılında da ilk albümü '**Nommo**'yu yayımladı. European Jazz Club konserinde Ferit Odman Quintet, İtalyan saksofoncu Stefano di Battista eşliğinde sahneye çıkacak. İlk albümü '**Volare**'yi 1997 yılında yayımlayan di Battista, bu albümle büyük ilgi topladı. Sonraki albümlerinde ünlü jazz plak şirketi Blue Note ile çalışmaya başlayan Di Battista, dinamik yorumuyla jazz dünyasının önemli saksafoncuları arasında yerini almış durumda.

Serdar Barçın Feat. Ibrahim Maalouf: Serdar Barçın, Hacettepe Ankara Devlet Konservatuvarı'nda flüt eğitimi aldı. Bu eğitiminin yanında alto saksofon üzerine çalıştı. Bugüne kadar hem jazz hem de pop sahnesinden birçok isimle çalışan Barçın, aynı zamanda Yeni Türkü grubunun da bir üyesi. Enerjik flüt tekniği ve heyecan verici doğaçlamalarıyla tanınan Barçın, 2010 yılında füzyon jazz albümü 'Barbun'u yayımladı. Daha önce İstanbul Jazz Festivali'ne İstanbul Superband ile üç kez, bir kez de Kamil Erdem ile katılan Barçın'ın bu konserde sahneyi paylaşacağı isim ünlü trompetçi, besteci ve aranjör Ibrahim Maalouf. Maalouf, babası Nassim Maalouf'un icat ettiği çeyrek pistonlu trompet geleneğini devam ettiren nadir müzisyenlerden biri. Maalouf'un müziğinde Arap kültürünün ve klasik Arap müziğinin yoğun etkisinin yanı sıra, jazz-funk, güncel rock ve elektronik müziğe ait unsurlar da yer alıyor.

Alp Ersönmez "Cereyanlı" Feat. Bugge Wesseltoft: Türkiye'nin önde gelen basçılarından biri olarak kabul edilen besteci ve aranjör Alp Ersönmez, Norveçli ünlü piyanist, besteci ve prodüktör Busse Wesseltoft ile aynı sahneyi paylaşacak. Kangroove, Quartet Muartet, Wax Poetic, İstanbul Sessions gibi toplulukların ve Tarkan, Nil Karaibrahimgil gibi yıldızların bas gitaristliğini yapan sanatçı, ilk solo albümü '**Yazısız**'ı geçtiğimiz aylarda yayınladı. Ersönmez, "Cereyanlı" projesinde ise jazz ve funk bestelerini elektronik altyapılarla destekleyerek oldukça hareketli ve enerjik bir müzik yapıyor. Elektronik müzik ile jazz'ı sentezleyen öncü isimlerinden Bugge Wesseltoft, 1980'lerin sonları ve 90'lı yıllarda Norveç jazz sahnesindeki birçok grupla ve Jan Garbarek, Nils Petter Molvær, Sidsel Endresen gibi jazz sanatçılarıyla çalıştı. Jazz, ambient, tekno müzik, "gürültü" ve doğaçlamayı harmanladığı projesi "New Conception of Jazz" ile kendi müzik tarzını oluşturan Wesseltoft, 2004 yılından beri devam ettiği solo projesi de melodik piyano bölümlerinden deneysel ve atonal müziğe uzanan geniş bir skalaya sahip.

Selen Gülün Trio (with Patrick Zambonin, Jörg Mikula): Türkiye jazz sahnesinin önemli bestecilerinden biri olan piyanist Selen Gülün, 1996'da Berklee College of Music'ta lisansüstü eğitim bursunu kazandı. Gülün, burada okul arkadaşlarıyla birlikte Just About Jazz adlı grubu kurdu. Gülün'ün, basçı Patrick Zambonin ve davulcu Jörg Mikula ile kurduğu Selen Gülün Trio bu grubun devamı niteliğinde. İsviçre doğumlu Patrick Zambonin ve Avusturya doğumlu Mikula okul yıllarında tanışarak kurdukları toplulukta sanatçının zarif, etkileyici ve dramatik müziğini icra ediyorlar. Solo çalışmalarına da devam eden Gülün, '**Answers**' adını taşıyan son albümünü geçen yıl yayımladı.

Çağrı Sertel Trio Feat. Wolfgang Muthspiel: Piyanist Çağrı Sertel, Kağan Yıldız (bas) ve Ediz Hafızoğlu'ndan (davul) oluşan Çağrı Sertel Trio, ünlü gitarist ve besteci Avusturyalı Wolfgang Muthspiel'le European Jazz Club'da bir araya geliyor. 12 yaşında ailesinin aldığı oyuncak bir klavyeyle müziğe ilgisini keşfeden Çağrı Sertel, sonraları piyano kompozisyon eğitimi aldı ve Çağrı Sertel Trio olarak 2010 yılında '**Newborn**' adlı albümü yayımladı. Dünya çapında tanınan Wolfgang Muthspiel, teknik becerinin ön plana çıktığı, bunun yanı sıra açıklığa da önem veren müziğiyle tanınıyor. Hem klasik hem de jazz gitar eğitimi alan Muthspiel 12 yıl boyunca kaldığı New York'ta sayısız sanatçıyla işbirliği yaptığı projelerle uluslararası üne kavuştu. 2000 yılında kendi plak şirketini kuran Muthspiel, European Jazz Prize dâhil olmak üzere birçok ödülün de sahibi.

123

Arve Henriksen

Ozan Musluoğlu ile 40th Day veya Kırkıncı Gün

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

Ben Ozan Musluoğlu'nu uzun yıllardan beri tanıyorum. Yıllar önce ilk tanıştığımızda Şenova Ülker Big Band'de çalan gencecik bir çocuktu. Zaman içerisinde bir insan ve bir müzisyen olarak gelişimini her zaman ilgiyle izledim. Yaptığı işe olan saygısını ve müziğe olan tutkusunu müzisyenlik mesleğini seçmiş ve bu yolda yürümek isteyen tüm gençlere örnek gösterdim. Ozan'ın ilk albümü olan "Coincidence"ı Jazz Dergisi için ben yazmıştım. O zaman ikinci albümünün kaydı da hazırdı ama yayınlanmamıştı. Geçtiğimiz bahar günlerinde güzel haber geldi, Ozan yeni bir albüm ile müzikseverlerin karşısına çıkıyordu. Hemen buluştuk, tıpkı geçen sefer yaptığımız gibi bizim evde bir yandan albümü dinledik, bir yandan çay içtik ve bir yandan da o yeni albümün öyküsünü anlattı, ben de dinledim.

Bu albümü 2009 yılının Şubat ayında kaydettim. Bir ay önce ilk albümüm olan "Coincidence"ı kaydetmiştim, ona sığmayan bestelerimi bu albüme aldım. Arkadaşım piyanist Danny Grissett'in İstanbul'a bir konser için geldiğini duyunca yeni albümümü onunla kaydetmek istedim. Biz onunla 2005 yılında İstanbul'da Vanessa Rubin'e eşlik ederken tanışmıştık. Danny İstanbul Jazz Center'a trompetçi Jeremy Pelt ile geliyordu. O ve arkadaşları ile kayıt yapmak istediğimi söyledim, kabul etti, arkadaşlarını da ikna etti. MIAM stüdyolarından da bir gün aldık. Çok vaktimiz yoktu, akşam konserleri vardı ve bir çok teknik aksaklık oldu. Ama sonunda ikişer "take" ile bu albümde dinlediğiniz parçaları kaydettik. Çok yoğun ama aynı zamanda güzel bir çalışma günü oldu. Çok keyif aldım. Sonra aradan 1,5 yıl geçince mix ve mastering'e başladık. Aynı zamanda Berk Kula ile birlikte kaydı da yapmış olan Alp Turaç mix'i Babajim stüdyolarında yaptı. Alp bana göre Türkiye'nin en iyi ses mühendislerinden birisi, son derece titiz çalıştı. Mastering safhası benim için çok önemli idi, bir çok beğendiğim albümün masteringini yapmış olan Allan Tucker ile çalışmak istedim. Can Aykal sağ olsun yardımcı oldu ve onunla temasa geçtik. Anlaştık ve kayıtları ona gönderdim. Mastering New York'da Foothill Digital Studios'da gerçekleştirildi. Allan çok güzel bir iş çıkarttı ve albüm hazırlandı.

Albümü hangi firmadan çıkartacağımız konusunda da epey karasız kaldım ama sonunda Ferit Odman'ın albüm lansmanında tanıştığım Alper Tuğsuz bana çok destek oldu ve Equinox Music'den albüm çıktı. Bence Equinox Türkiye'deki en başarılı markalardan birisi, bir çok başarılı projeye imza atıyorlar. Albümümün onlardan çıkmasından dolayı çok memnunum. Lansman gecesi geçtiğimiz 14 Mayıs'ta Borusan Müzik Evinde yapıldı. Çok güzel bir konser oldu, aynı zamanda bu sezonun kapanış konseri idi.

Benim için albümler birer sesli fotoğraftır ve müzisyenlerin belli bir dönemlerini yansıtırlar.
Bu albümle nereye geldiğimi tam olarak bilmiyorum, tek bildiğim şey yolumda yürümeye devam ettiğim. Gezdiğim gördüğüm yerlerden de çok mutluyum.

Albümde yer alan 2 parçayı, ***40th Day ve***

Requiem for K.C*'yi babaannem Kamuran Cin için yazmıştım. Babaannemin benim müziğe başlamamda çok desteği oldu. Ona tonton derdim, ailede benim müziğe ilgi duyduğumu ilk fark eden o oldu. Hatta bana göre bu albümün tohumlarını atan kişi de o olmuştur diyebilirim. Küçükken rock müzik dinler ve hep bas gitar çalmayı hayal ederdim, Hatta bisikletimin fren tellerini söküp bulduğum tahta parçasına çakıp kendime bir bas gitar yapmıştım. Babaannem bir gün beni ayna karşısında bas gitar çalar gibi yaparken yakaladı ve İlhan Börekçi'nin müzik mağazasına götürdü. O dönemde hayal ettiğim, sürekli gidip vitrinden tutkuyla seyrettiğim bas gitarı bana alarak müzik hayatımın başlamasına sebep oldu.*
Bu iki parçanın yeri bende ayrıdır. Hastanedeki tedavisi sırasında ona yardım edemememin mutsuzluğuyla eve dönüp yaptığım beste ertesi gün babaannemin vefat haberini alınca "Requiem for K.C" adını aldı. Vefatının ardından yapılan 40. gün duasına gidemediğim için o gece yaptığım besteye de "40th Day" adını koydum. Hayatını tek başına üç çocuğunu ve yedi torununu büyütmeye adamış tonton babaannemin cennette huzur içinde beni dinlediğine inanıyorum.

Albümde toplam 7 parça var. Davulda daha önce bahsettiğim gibi piyanoda Danny Grissett, trompetde Jeremy Pelt var. JD Allen tenor saksofon, Darrell Gren ise davul çalıyor.

Üçüncü albümün nasıl olacağını şimdiden tasarladım, 2011 yazının sonunda onu da kaydetmeyi planlıyorum. Trio olacak ve davulda ilk albümümde de yer alan eski dostum Ferit Odman olacak. Albümlerimde hep bestelerime yer verdiğim için jazz standartlarını da yorumladığım bir albümüm olsun istiyorum. Bu albüm Ray Brown anısına olacak ve onun seneler once yaptığı "My best friends are piano players"in bir devamı niteliğinde olacak. Her parçada farklı bir piyanist olacak, sonbahar kayıt için çok güzel bir dönem. Şimdiden sabırsızlanıyorum.

Türkiye'de albümlere hem müzisyenler tarafından hem de yayıncı firmalar tarafından gerçekten çok büyük emekler veriliyor ve çok uzun zamanlar alabiliyor. Dinleyici ile birlikte bir döngü oluşuyor ve bu döngünün dönmesi lazım. O döndüğü sürece bu müzisyene bir sonraki albüm olarak gelebiliyor. Bir de işin para boyutu var. Siz biliyorsunuz, ben bu albümü iki yıl vadeli banka ihtiyaç kredisi çekerek, borçlanarak yaptım. İsterim ki müzikseverler çıkan yerli albümleri alıp desteklesinler ki ardından gelecek diğer albümleri çıkartmak da mümkün olsun.

Albümün kapak yazısını Ron Carter yazmış, başlığı da *"Ozan Musluoğlu'nun dünyasına hoş geldiniz"*.
Ron Carter her bir parçayı teker teker anlatıyor, ama en önemlisi albümün son parçası olan "**Panic**" hakkında söylediği şey:

"Harika bir davul, bas ve piyano birlikteliği var, bu parça kanıtlıyor ki jazz'in geleceği emin ellerde".

Ozan **www.cazkolik.com** da yayınlanan "Evde Çalamadıklarım" programına da konuk olmuş, orada dinleyicilerden birisi olan Burcu Cengüsev bakın neler demiş:

Ozan'ın iki şeyini çok sevdim: birincisi babaannesine olan sevgisini, kendisi için özel biri anlaşılan, ikincisi ise jazz'ı halk müziğinden alınan temalarla yapmaya çalışmaması. Ben bu ikincisini çok önemli buluyorum. Aksi halde beceremiyoruz, Amerika'yı yeniden keşfetmeyelim jazz'ın kendi dili var o dilde iyi olanı yapmaya çalışalım değil mi ama... Herkese sevgiler.

Ben de Ron Carter'a katılıyorum, jazz emin ellerde. Şimdi ise Ozan'ın yeni albümünü bekliyorum, ah şu yaz çabuk geçse, kim bilir sonbaharda jazz adına daha ne güzel şeyler olacak.

Eray Aytimur
erayaytimur@yahoo.com

Beste benim 'Bahane'mdi, esas amaç müzik yapmak

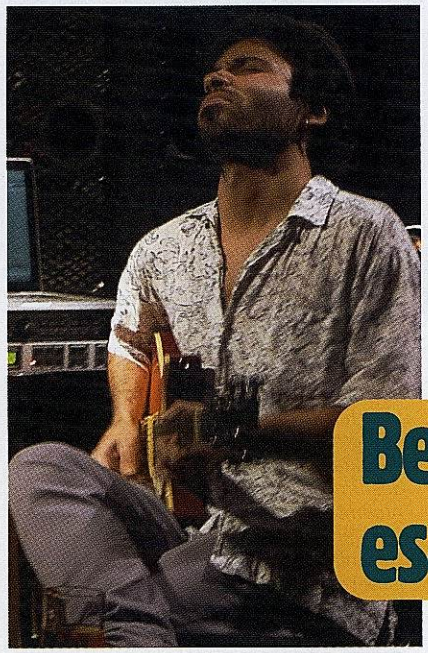

11 yaşından beri çaldığı gitarıyla yerli-yabancı sayısız sahneye çıkan Bilal Karaman ilk albümü 'Bahane'yi geçtiğimiz haftalarda yayımladı.
Doğan Canku'yla flamenko teknikleri çalışan, Önder Focan'ın atölyelerine katılan, Donovan Mixon ve Wolfgang Muthspiel ile jazz gitar, Erkan Oğur ile Türk müziği ve perdesiz gitar, Aydın Esen ile yüksek armoni ve doğaçlama çalışan Bilal Karaman ileri seviyedeki müzikal bilgisi ve tekniğinin yanı sıra kendine has tarzı ile geleneksel Türk müziklerine çağdaş yaklaşımlar getiriyor. Bu yaklaşımlardan beslendiği, modal ve melodik motifler ile modern armoniler ve doğaçlamalar kullandığı 'Bahane'yi bahane edip Bilal'le sohbet ettik.

Uzun zamandır beklediğimiz albümün nihayet çıktı. Bu albüme neden 'Bahane' ismini verdin ve hangi bahanelerle bu kadar sürüncemede kaldı?
Albüme ismini veren bestemi 2006 yılında yaptım. Çok fazla beste yapmak istemediğimden ve sırf benim bestem diyebilmek için beste yapmadığımdan, beni itekleyen bir güç ve motivasyon gerekli. Sırf bu nedenden çoğu bestemi okuldayken zorunlulukla ödev olarak yapmışımdır veya sahnede müzik yapmak istediğim zamanlarda nasıl bir müzik yapmak istediğime karar verip müzik yapma bahanesiyle beste yapmışımdır. Bu parça da onlardan biridir. Kendi müziklerimi çaldığım ilk konser 2006 yılında 25 yaşındayken Jazz Café'de İzzet Kızıl ve Yaz Baltacıgil ile verdiğimdi ve o konserin gündüzünde farkettim ki, benim yapmak istediğim tarzda fazla bir bestem yok ve akşam özellikle basçının da müziğin içine kolaylıkla girebileceği modal ve doğaçlamaya uygun bir beste yapmam lazım. Hemen bu parçayı yazdım hızlıca, o kadar hızlı oldu ki, parçanın B kısmına melodi bile bulamadım ve akşam o bölümleri doğaçlama çaldım. Beste benim 'Bahane'mdi, tıpkı bu albüm gibi, esas amaç müzik yapmak.

Senden iyi olmasınlar, çok iyi müzisyenlerle çaldın albümde. Örneğin Stan Getz, Chet Baker, John Scofield, Kenny Barron, Dexter Gordon, Tony Bennett, Pat Metheny, Michael Brecker, James Brown, Chick Corea, Gil Evans, Art Farmer, Jim Hall, Lee Konitz, Dave Leibman, Paul Motion, Danilo Perez, Maria Schneider, Toots Thielemans gibi isimlerle çalan Harvie S. akustik basta. Nasıl buldunuz birbirinizi?
Harvie, New York'ta yaşayan benim de daha önceden bildiğim ve takip ettiğim efsane bir kontrbas ustası. Buraya sadece dört günlüğüne geldi. Önder Focan'la çalmak için, albümü kaydettiğimiz 2009 Ekim'inde. Biz de o zaman Nardis'te bir konser verdik Monika, Burak, Harvie ve Polonyalı bir saksofoncuyla .Gündüzünde benim albümü kaydetme fikri ortaya çıktı ve iki provayla albümü konserin gündüzünde kaydettik.

Peki ya Monika Bulanda ve Humam Al Sayid ile nereden denk geldiniz?
Monika; Polonyalı bir müzisyen, ressam ve dansçı. İstanbul'da tanıştık ve 1.5 sene beraber yaşadık. Müzik zevkimiz çok uyuşuyor ve albüm için çok çalıştı. Humam Irak'tan aforoz edilmiş bir müezzin ve şarkıcı, burada yaşıyor. Bir arkadaşımın performansında dinledim ve çok etkilendim. Gerçekten çok iyi bir ses.

'Bahane' kendi bestelerin ve türkü düzenlemelerinden oluşuyor. Anadolu müziği ve türkülerle ilişkin ne kadar eskiye dayanır?
Bu sorunun cevabını hatırlamıyorum. Ama düşünecek olursak Anadolu kültürüyle Türkiye'de doğan bir bebeğin durumundan farksız sanırım.

O zaman basın bülteninden güzel bir cümleyle ilerleyelim: "Jazz'ın entelektüel müzikal dağarcığına yeni bir soluk getirerek Anadolu'nun hüzünlü sesine de evrensel bir boyut kazandırıyor." Jazz'ın entellektüel dağarcığından kasıt ne?
Jazz müziğin bilimsel kısmından da epey faydalanmış bir müzik türüdür. Yani kağıt kalem işi de var, hafıza oyunları var, teoriler, hesaplamalar, buluşlar, deneyler, kurgulamalar vs. Bugüne kadar "jazz" adı altında kaydedilmiş müziklere kulak verirsek şunu görürüz ki, sürekli olarak gelişmekte olan yazılı teoriler, buluşlar, deneyler, hafıza oyunları var. Ortak paydaları bu müzikal dağarcık. Birçok yüksek zeka sahibi jazz müzisyeni dünyanın her yerinde çok fazla eser ortaya koymuş ve aslında onların hepsi kendi müziklerini yapmıştır fakat ticari açıdan böyle ortaya konulduğu için böyle isimlendiriliyor.

Aslında tam da buradan ele alıp senin şu "Türk Jazz" kavramına geçelim. Vurgulamak istediğin nedir tam olarak?
Burada benim vurgulamak istediğim şu isimlerdir: Erdoğan Çaplı, Okay Temiz, Emin Fındıkoğlu, Aka Gündüz Kutbay, Ergün Şenlendirici, Özdemir Erdoğan, Tuna Ötenel, Erkan Oğur, Aydın Esen gibi Türk müzisyenlerin müziklerini incelemek. Doğaçlama üsluplarını analiz etmek. Hepsinin ortak bir paydası var mı ve bunlar neler olabilir incelemek. Ve jazz'ın kağıt üzerinde zaten tecrübe edilmiş çokça teorisinden faydalanarak yeni eserler ortaya koymak.
Biraz açacak olursak eğer: Üslup, tavır, usül, fikir, anlayış, hissiyat olarak Türk-i denebilecek (veya doğu kültürünün içinden) olan melodi ve ritmleri doğal ve bilinçli bir şekilde armonize etmek, bu anlayışta yeni besteler yapmak. Bu parçaların içerisine mutlaka doğaçlamalar koymak fakat, tonal, modal, atonal gibi farklı yaklaşımları kaynaştırarak Türk müziğinde genelde bir veya iki makamla yapılan doğaçlamaların sıkıcılığından kurtulmak. Bu müzikleri interaktif bir şekilde grupla çalarak fikirleri sahnede o anda geliştirmek, atışmak. Müzigi belli kalıplardan koparabilecek cesaretle, doğaçlamalarda dinamik olarak yükselmek, alçalmak, tansiyon olarak germek ve çözmek. Sürekli yenilik arayışında olmak ve daha önceki Amerikan geleneklerinde kullanılan melodi kalıplarını taklit etmek yerine formülüze edebilmek. Türk müziginde pek geliştirilmemiş olan uzak intervalleri kullanmak, kromatik yaklaşımları kullanmak ve bunları, sık kullanılan Rast, Nihavend, Kürdi, Uşak, Hijazz, Segah, Buselik, Çargah gibi makamlar üzerinde kullanmak. Tek bir türkü içerisinde birden fazla tonal merkez yaratmak, birden fazla makam kullanmak ve doğaçlamalarda türkünün melodisi, armonik yapısı, formu ve beraber çaldığınız müzisyenlerle bir bütünlük oluşturacak doğaçlamalar çalmak.

Bir örnek teşkil edebilir sanırım. Neşet Ertaş var. Zülfü Livaneli ve Theodorakis'ten Sis'in aranjmanlarını albüme koymuşsun. Bu parçaları seçme nedenin ne?
İkisi de armonizasyon ve çeşitlemelere çok uygun çok güzel melodiler, kendime çok yakın buluyorum. Bir Çin halk şarkısını kendime yakın bulursam onu da çalarım herhalde bir gün.
Yüzümü sağa sola döndürmektense yukarı bakmayı tercih ediyorum. Fakat bir Aşık Veysel Türküsünü ne kadar kendime yakın hissediyorsam Anadolu'nun bir parçası olan Ege türküsü dinlediğim zaman da kendime o kadar yakın hissediyorum. Sis zeybek havasında bir parça ve buram buram Ege kokuyor.

Belki de tek tek parçaları sormaktansa senden dinlemek lazım. Bu albüme koyduğun beste ve düzenlemeler arasında nasıl bir bütünlük kurmayı hedefledin?
Bu albümde her şey farklı, hiç bir şeyin tekrarı yok. Parçalar birbirinden farklı yapılara sahip ve müzisyenler farklı altyapılardan geliyorlar. Böyle bir albümde bütünlük oluşturması gereken yegane kişi benim, sanırım. Yani benim bütün albüm boyunca çaldığım gitar.

Ağabeyin Selçuk Karaman da müzisyen. Bence bu noktada, her ikinizi de bu konuda müthiş destekleyen annenden biraz bahsedelim.
Evet ağabeyim de besteci ve bas gitarist. Annem her ikimize de nasıl tahammül etti, tek başına büyüttü, okuttu ben hala anlayamıyorum. Çok güçlü ve azimli bir kadın. Kendisi hemşire ve köyde kısıtlı imkanlar içinde doğmuş bir kadın. Ama kendini geliştirecek cesareti ve azmi hep varmış sanırım. Fakat bizim ailede pek kültür sanat, sefa yoktu. Sadece kitap-gazete okunurdu. İlk başlarda hiç istemedi annem müzisyen olmamızı, korktu müzik aleminden. Fakat beni 15 yaşımdayken elimden tutup Doğan Canku'ya götürdü. Annemi tanıyan herkes gibi ben de ona hayranlık duyuyorum. Cesaretim ve iş disiplinim ondan geliyor sanırım.

Sen de Bilgi'nin Performans bölümündensin. Kimlerle çalıştın, çaldın, okudun? Ve bu bölümün yokluğunu nasıl değerlendiriyorsun?
Bilgi'de 2000-2004 yılları arasındaki öğrenimimde en çok vakit geçirdiğim hocam Donovan Mixon olmuştur. Ondan çok şey öğrendim. Bölümün kapanması tabii ki çok saçma ve çok kötü oldu. Adeta 12 Eylül darbesinin yaptığı etkiler gibi, bence gelecekte olabilecek büyük açılımları etkiledi. Fazla konuşmaya gerek yok, bölümün kapanmasını hangi kafa düşündüyse Türkiye'nin orta çağda kalmasını isteyen bir kafa olmalı.
Bu arada, eminim ki, yüz kere duymuşsundur. Django Reinhardt'a, Bireli Lagrene'e fiziksel olarak da çok benzetiyorum seni. İşin bu gibi oyuncaklı kısmı bir yana, bu iki ismin sende ne gibi etkileri var? Çünkü buradan da Manouche projeni biraz anlatmanı isteyeceğim.
Çok önemli iki farklı kuşak Avrupalı çingene gitar virtüözü Django ve Bireli. Bu kadar çok gitar çalışmamın sebeplerinden biridir Bireli. 98 yılında ağabeyim vasıtasıyla 'Standarts' albümünü dinlediğimde mucize gibi gelmişti çaldıkları. İşin bilimsel teorik kısmıyla pek ilgilenmesem de, gitardaki ustalığıyla beni her zaman çok etkilemiş ve hep şaşırtmıştır. Django Reinhardt ismini ise ilk duymam 99 yılında Akademi İstanbul'da Önder Focan vasıtasıyla oldu. Bana 'Django gibi çalıyorsun' dedi. Ben de "o kim bilmiyorum" deyince anlatmıştı ve ilk albümünü almıştım. O zamanlar çok anlamasam da şimdi çok iyi anlıyorum ki, Django'yu diğerlerinden ayıran en büyük özellik oluşturduğu çalım stili ve yaratıcılığı. Nerede olurlarsa olsunlar çingenelerin müzikleri hep ilgimi çektiğinden Fransa'da gelişen bu çingene gitar ekolüne de büyük sempati duyuyor ve bu tarzda bir takım denemeler yapıyorum. Hemen önümüzdeki yıllarda albüm olarak kaydetmeyi planladığım 'Manouche A La Turca' projem var, zaman zaman konserler de veriyorum bu grupla.

Esasında bir sanatçıyı çok iyi bile olsa başkasına benzetmek tatsız geliyor ama Bilal Karaman sound'u üstünde etkisi olan isimleri saysan?
İşte herkes gibi, duyduklarım ve belleğimde yer eden sesler. Börtü böcek, insanlar, makinalar. Ama gitarist olarak soruyorsan eğer Charlie Christian, Django Reinhardt, Wes Mongomery, Joe Pass, Mick Goodrick, Pat Metheny, Wolfgang Muthspiel, Vicente Amigo, Erkan Oğur gibi birçok isim sayabilirim.

Diğer projelerinden de biraz bahseder misin lütfen? Elif Çağlar, Evrim Özşuca, Burak Bedikyan'la olanlar derken geçen kış seni yakalayabilene aşkolsun.
Elif ve Evrim'le ayrı ayrı hem duo hem de grupla beraber epey bir sahne aldık. Ne şanslıyım ki, Türkiye'nin en iyi genç jazz vokalleriyle çalışıyorum. İkisi de çok yetenekliler. Burak zaten albümde de çaldı, beraber de çok çaldık farklı konserlerde. Müzikal olarak yüksek seviyede ve her müziğe kolaylıkla uyum sağlayabiliyor. Kendi projelerim dışında içine bir yenilik katabileceğimi düşündüğüm her grupla çalışıyorum, monotonluk hissettiğim anda bırakıyorum. Müzik tarzından çok iş disiplinine ve müzisyenlerin hakimiyetine bakıyorum.

Nardis Jazz Gitaristi birincilerindensin. Yarışmanın Türkiye'deki jazz gitaristleri açısından önemini ve faydası ne?
Aslında dünyanın neresine gidersem birinci olabileceğimi düşünmüyorum, ama en azından gitar çalmasını birçok yönüyle biliyorum. Günümüzde insanlara kendini anlatmanın en etkili iki yöntemi var, biri hitabet diğeri sanat. Muhabbet ve meşk. Ben gitarla tanıştığım 11 yaşımda içime kapanık ve fazla konuşmayan bir çocuktum, kendimi gitarla ifade edebileceğimi düşündüm ve bunun için çalıştım. Müzikte yarışma tamamen sanata şevklendirici ve gençleri bir şekilde çalışmaya motive etme amaçlı olmalı bence. Kişisel beğeni ve tercihlerden uzaklaşıp objektif bir şekilde en çok emek vereni, en çok çalışanı takdir etmek gerekir ki, diğer müzisyenler de çalışmaya motive olsun. Böyle yarışmalar çoğalsa keşke, onlara gitar ekipmanları gitarlar dağıtılsa, sponsorlar sanatı desteklese ücretsiz atölyeler düzenlense ordaki en başırılı öğrencilere burslar verilse. Umuyorum bunlar yavaş yavaş çoğalacaktır ülkemizde.

Ne var ne yok son zamanlarda dinlediğin? Bu yaz hangi konserlere gideceksin?
Son zamanlara dinlediğim bir Fairuz şarkısı var, düzenlemesini de oğlu yapmış, çok güzel. Son zamanlarada beğenerek dinlediğim Raul Midon konseri var Richard Bona'yla, ona gitmeyi düşünüyorum. Richard Bona'yı dördüncü izleyişim olacak fakat harika bir müzisyen, Raul Midon da öyle.

Yükseliş yükselmeyiş, şudur budur derken Türkiye jazz'ının son bir kaç yıldaki gidişatını çıkan albümler, özgün beste sayısı, kulüpler, festivaller, izleyiciler ve medyanın yaklaşımı açısından nasıl görüyorsun?
Türkiyede 1980'de hızlıca artan yozlaşma, müzikte 90'larda doruğa ulaştı. Pop kültürü Türkiye'ye de iyice aşılandı. Pop müziğin iyice popüler olması sağlandı, hatta zorlamayla şişirildi. Halen de devam ediyor izleri. Fakat 2000'lerin başında insanların bu monotonluktan sıkılması ve doğal olarak pop'a alternatif şeyler aramaya daha çok başlaması ve mp3 devrimi, alternatif müziklerin daha fazla yayılmasına yol açtı. Bütün bunlar Türkiye'de gelişmiş ülkelere kıyasla çok daha geç oldu hep. Kısaca yerelden popülizm doğar, ulusal veya evrensel olur. Sonra onun açıklarından alternatifler doğar, bazen de popun önüne geçer. Türkiye'de sadece pop dinleyen insanların birçoğu bugün rock, jazz, rap, hip-hop, dünya müzikleri, fusion gibi farklı müzik tarzlarını da dinliyor. Jazz'a olan ulaşım kolaylığı ve alternatif müziklere olan ilgi son yıllarda giderek arttı. Fakat böyle zor bir pazarda yer bulabilmek için alternatif müzik yapanların daha çok mücadele vermesi gerekiyor. Desteklenmesi gerekiyor. Devlet ve sponsorlor tarafından desteklenen alternatif müzisyenler ancak uzun yıllar böyle ayakta kalabilir onun dışında çok zor. Türkiye, özgün müzikler yazan alternatif müzisyenler konusunda da hala yetersiz, çoğunluk sığ müzikler yapıyor. Bu anlamda farklı tarzlarda da olsa jazz eksenli albümler, jazz müzisyenlerinin teknik donanımlarıyla alternatif işler içerisinde bence öne çıkıyor. Popülist medya zaten evde müzik dinliyor mu pek emin değilim.

'Bahane'nin konserlerini ne zaman yapacaksın ve önünde seni bekleyen nasıl bir dönem var?
Ağustos'tan sonra konserlere tekrar başlıyorum. Internette sanal bir gitar akademisi kuruyorum. İkinci albüm çalışmalarımı bitirmek üzereyim. Bir performans DVD'si çıkartmayı planlıyorum. Daha fazla bilgi edinmek isteyenler sosyal ve video paylaşım sitelerinden, ayrıca kişisel web adresimden kolaylıkla takip edebilirler.

Çevirenler: Elif Seven & Eser Ispartalı

Ozan Musluoğlu
ozanmus@gmail.com

Victor Wooten

Victor Wooten'i ilk Bela Fleck "Flecktones" ile tanıdım. 90'ların ortalarıydı. Daha sonra büyük hayranı olmuştum. Bas gitar nasıl bu şekilde çalınabilirdi?

Geçtiğimiz 14 Mayıs'ta ikinci albümüm "40th Day"in lansmanını Borusan Müzik Evi'nde gerçekleştirdik . Gerçekten benim için çok güzel ve anlamlı bir gündü. Bu güzel günün sabahında ise bas gitar virtüözü Viktor Wooten ile harika bir sohbetimiz oldu. Equinox Music ortaklarından Alper Tuğsuz ile sanatçımızı otelinden aldık, bulduğumuz sessiz ve sakin güzel bir kafede sohbetimiz başladı. Equinox Music tarafından Türkiye'de dağıtılan "A Show of Hands" albümü üzerine uzun uzun konuştuk.

Bu benim albümüm, sizin için...

Aaa harika! K.C Nedir?

K.C. benim babaannem. Albümde onun için iki şarkı yazdım. İlki "Requiem for K.C" ikincisi ise "40th Day". 2 sene önce kaybettik. Benim müziğe başlamamdaki en önemli etkendir. Bana ilk bas gitarımı alan insandır, her şey onunla başladı diyebilirim dolayısıyla her şey onunla bağlantılı aslında.

Ne güzel...

Evet başlayabiliriz, bunu bir röportajdan ziyade bir sohbet havasında yapmak istiyorum. Bu yazı Türkiye`nin ilk ve tek jazz dergisi olan "Jazz Dergisi"nde yayınlanacak. Son albümünüzle ilgili bir soruyla başlamak istiyorum. Hatırladığım kadarıyla bu albüm sizin 1996`da piyasaya çıkardığınız ilk albümünüz aynı zamanda da. İlk ve son "A Show Of Hands" arasındaki 15 senede Victor Wooten tarafında neler değişti?

Umuyorum ki büyüdüm. Pek çok açıdan geliştiğimi umuyorum. Her şeyden önce kendimi daha iyi tanıdım. Benim için müzik hayatın bir sunumudur. Hayat müzikten ibaret değildir belki ama müziğim yaşadıklarımdan ibarettir. İlk albümümden bu yana dört çocuğum oldu. Pek çok insanla çalma, seyahat etme şansım oldu. Doğa ve müzik üzerine eğitim veren müzik kamplarına öğretim üyesi olarak katıldım. Yani hayatımda pek çok şey değişti ve umarım tüm bunlar müziğime de yansıyabilmiştir.
Yaptığım her albüm bir öncekinden farklı oldu. İlk 'A Show of Hands'i hazırlarken, on yıl içerisinde yalnızca solo bas çaldığım başka bir albüm daha yaparım diye planlamıştım ama olmadı. O on yıl geçtiğinde hazır değildim ve zaten pek gerekliymiş gibi de gelmedi. 1995'te 'A Show of Hands'in kayıtlarına başladığımda bunu yapmam gerektiğini hissetmiştim. Sırf kendim için, yalnızca bas gitar üzerine kurulu bir albüm yapılıp yapılamayacağını görmek istedim. Hepsi bu ve kendimi bir kez bu konuda mutlu ettikten sonra on yıl içinde tekrar yaparım diye düşündüm ama ihtiyaç duymadım. Üzerinden on beş yıl geçtikten sonra bile hala gerekli değildi. Başka birinin bunu yapmasının daha iyi olacağını düşündüm ve şu anda insanlar yapıyorlar. Artık kontrabas ve bas gitar çalan pek çok harika basçı bu tür albümler yapıyor. Dolayısıyla benim de söyleyecek başka bir şeyim yoktu ve aynı albümü yeniden yayınlamak için iyi bir vakit olduğunu düşündüm. Çünkü pek çok yeni hayranım var ve şu anda benim ilk albümü kaydederken kullandığımdan daha iyi bir teknoloji olduğundan aynı albümü birkaç ilave parçayla daha iyi bir şekilde kaydedip yeni hayranlarım için yeniden piyasaya sunabilirim diye düşündüm.

İlk albüm bas gitar açısından bir devrim gibiydi. İçinde çok fazla yenilik vardı. O albümden sonra pek çok genç basçının sizin gibi çalmaya çalıştığını gördüm. Çok şeyi değiştirdiniz denebilir.

Öyle hakikaten. Pek çok basçının evde benzer şeyler yaptığını düşünüyorum. Ancak bunları paylaşabilecekleri bir ortam yoktu. Hiçbir plak firması solo bas üzerine albümler yayınlamıyordu. Ben benimkini hazırladığımda herkesten red cevabı aldım. Şansıma Nashville Tennesse'deki ufak yeni bir firma kabul etti ve bunun pek çok basçının önünü açtığını düşünüyorum. Özellikle doksanların ortalarında yaptığım turneler insanların bas gitarın da en az gitar ya da piyano kadar geçerli bir enstrüman olduğunu anlamalarını sağladı ve bunun diğer insanların da kendi yollarını bulmalarına olanak sağladığını düşünüyorum. Tabi ki Michael Manring gibi insanlar vardı ve bunu zaten yapıyordu. Ben yeni bir stil yaratmadım. Stanley Clarke gibi insanlar nasıl bunu benim için kolaylaştırdılarsa ben de bunu pek çok insana taşıdım diye düşünüyorum.

Tabii ki, sizin Steve Bailey ile hazırladığınız "Bass Extremes"i çalıştığımı hatırlıyorum. Harika bir kitapdı.

İlk çalışma kitabı ve CD'nin basılması için ciddi bir mücadele vermiştik. Firma bunu basmak istemedi çünkü iki bas gitaristin hazırladığı bir CD için bir pazar olduğunu düşünmüyordu. Bize çok düşük bir ödeme önerdiler. Ama biz bunun iyi satacağını ve onunda onların da mutlu olacağını söyledik ve oldular da. Bu kitap onların en çok satan bas kitaplarından biri oldu. Bundan hemen sonra bir de bunun video kaydını yapmayı teklif ettiler ve bunu da hazırladık. Bu çalışmanın da basçılara oldukça faydası olduğunu düşünüyorum.

Yıllar sonra Victor Wooten Bas ve Doğa

kampını kurdunuz. Bu proje nasıl doğdu?
Bu fikir aslında benim katıldığım bir doğa kampından gelişti. Burada doğayla nasıl uyum içerisinde yaşayabileceğiniz üzerine dersler veriliyordu. Doğayla mücadele etmek yerine ağaçları anlamanın, yiyecek ve barınacak yer bularak hayatta kalmanın yolları öğretiliyordu. Doğada yaşamak, iz takibi yapmak, oralardan kimlerin geçtiğini, neler olduğunu anlamak gibi meziyetler atalarımızda tümüyle mevcuttu aslında. Atalarımız manava gitmezdi, sütü, sebzeyi dükkandan almazdı. Hava sıcaksa havalandırmayı açmazlardı, kendilerine elbise almaya mağazalara gitmezlerdi, birbirlerinle konuşmak için interneti kullanmazlardı. Peki nasıl hayatta kaldılar? Gayet iyi hayatta kaldılar ve yeryüzüne de zarar vermediler. Ben bunun yollarını Tom

Brown Jr. adlı ilginç ve çok bilgili öğretmenden dinleyerek öğrenmeye başladığımda kendime dedim ki "Bu adam farkında olmadan müzik öğretiyor, O buna doğa, farkındalık, iz takibi diyor ama bu gerçekten müzik ve insanlar müziği böyle öğretmeli". Sadece diziler, notalar ve teknikleri anlatıp buna müzik demek doğru değil. Deneyim, duygular, hisler üzerinden eğitim verilmeli. Tabi ki teknik kurallar ve uygulama bilgileri de verilmeli ancak çoğunlukla yalnızca bunlardan bahsediliyor. Bu adam senin duyuların aracılığıyla bir temas kurmana yardımcı oluyor. Ona bir soru sorduğunuzda size cevabı vermek yerine size soruyla karşılık veriyor ve sorunuz üzerine düşünmenizi sağlıyor. Dolayısıyla cevabı bulurken aslında sorduğunuz sorunun cevabından fazlasını kavramış oluyorsunuz. Bunun çok çok iyi bir yol olduğunu düşündüm ve ben de bu şekilde öğretmeyi öğrenmek istedim. Sonuç olarak bunu 2000 yılında kendi kampıma taşıdım. Bu adam aracılığıyla aynı zamanda doğayla bir bağ kuruyor olmanın faydalarını öğrendim. Doğayla bağ kurduğunuzda yanlış yapma şansınız yoktur ve bu hayatınızın diğer tüm alanlarında da size yardım eder.

Farkında olsanız da olmasanız da ne yaparsanız yapın doğa gibi olmaya çalışırsınız ve olursunuz. Yani doğal olursunuz. Yürürken, araba sürerken, konuşurken, röportaj yaparken kendinizi kasıp konsantre olmanız gerekmez. Akışına bırakır ve doğal olursunuz. Doğal olmak demek doğa gibi olmaktır. Çünkü bir ağaca nasıl büyüyeceğini söylemeniz gerekmez. Bir kuşa nasıl şakıyacağını kimsenin öğretmesi gerekmez. Kediler yiyeceğini kendi bulurlar, onlara göstermeniz gerekmez. Doğa ne yapacağını bilir. Bizim akıllı olduğumuz söylenir ama tüm bunları bilmiyoruz. Doğaya dönmek sizin daha doğal olmanıza yardımcı olur. En azından bizim ülkemizde işinde çok iyi doğal birine rastladığımızda "vay be, adam ne kadar doğal!" deriz. Bu onun ne kadar doğa gibi olduğu anlamına gelir. Ne dediğimizin farkında değilizdir ama aslında bunun anlamı onun ne kadar "doğa gibi" olduğudur. Ancak biz müziğin içindeki doğa kavramını soyutluyoruz sonra da doğa gibi olmaya çalışıyoruz. Bu çok yavaş bir süreçtir. Bir odada oturup çalışmak yıllarınızı alır ve müzik denilen bu dili tek başınıza öğrenmek zordur. Bir odada kapanıp Türkçe öğrenmeye çalıştığınızı farz edin. İşe yaramaz, bunun ne kadar komik olduğunu fark ediyorsunuz. Ancak bunun müzik için de ne kadar aptalca olduğunu anlamıyoruz. İşe yaramıyor, çok uzun zaman alıyor. Ancak ufak bir çocuğu alıp müzik çalan bir ailenin içine bırakırsanız her gün dinler, bu işi iyi yapan insanlarla çalar ve bir kaç yıl sonra iyi olur. Çok uzun sürmez. Ancak onu bir odaya kapatıp her gün çalışmaya zorlamak çok zaman alır.

Sizin bu kampta yaptığınız biraz bas terapisi gibi geliyor bana...
Evet, öyle. Ve şimdi bunu tüm enstrümanlar için yapmaya da başladık. Haziran ayında bunu her enstrüman için yapıyoruz. Bunun duyurulması konusunda belki bize yardımcı olursunuz çünkü pek çok insan halen daha bunu bilmiyor. Şu anda onikinci yılımızdayız ve ilk dokuz, on yıl boyunca bas üzerine olmasının ardından artık bunu her enstrümana da uygulamaya karar verdik.

Her enstrüman ve her seviyede mi eğitim veriyorsunuz?
Evet. Vokal, saksofon, her seviyeden her enstrüman için eğitim veriyoruz. Çünkü bana göre eğer daha yeni doğmadıysanız başlangıç seviyesinde müzisyen yoktur. Nedeni de şu, hayatınız boyunca müziği zaten duyuyorsunuz. Bir şarkı duyar ve dans etmek isterseniz soru sormanız gerekmez. Akor değişimlerini ya da parçanın kaç kaçlık olduğunu bilmeniz gerekmez. Dinlersiniz, hissedersiniz ve müzik size ne yapacağınızı söyler. Bu da müziği bildiğiniz anlamına gelir. Müziği ne kadar bildiğiniz kaç yaşında olduğunuza bağlıdır. Eğer on yaşındaysanız on yıldır müziği biliyorsunuzdur. Öğrenmeniz gereken şey bir enstrümandır. Eğer müziği bildiğinizi unutmazsanız bir enstrümanı öğrenmek çok uzun sürmez. Ancak pek çok hoca size müziği bildiğinizi unutturup hiçbir şey bilmiyormuşsunuz gibi baştan başlatıyor. Ama aslında çok şey biliyorsunuz. Tek yapmanız gereken hissetmek, bir dansçı gibi dinlemek, müzik sizi harekete geçirecektir ve bir şarkıcı gibi çalacaksınız. Hepsi bu. Dinleyin ve söyleyin. Dans edin ve söyleyin. Bir kez dans edip şarkı söylemeye başladığınızda yapabilirsiniz. Yani bir enstrüman üzerinde tek bir nota basabiliyorsanız çalmaya hazırsınızdır. Olup olacağı budur. Bu kampa geldiğinizde bizimle bir nota çalabiliyorsanız biz sizi insanlarla çaldırmaya başlarız.

O anda da orada olmalı ve konsantre olunmalı değil mi?
Evet, kesinlikle. Eğer sana çok şey öğretirsem hiç bir şey çalamazsın çünkü enstrümanına yoğunlaşırsın. Ancak bir kez müzik yapmayı öğrenirsen aklında enstrümanın yerine hep müzik olur. Dolayısıyla çaldıkça daha fazla öğrenirsin ve hep müzik yapıyor olursun yalnızca enstrüman çalıyor olmazsın.

Bir enstrüman çalmakla müzik yapmak arasında dağlar kadar fark var.
Doğru. Müzik yapmanın normal sürecini öğrenmek oldukça uzun bir zaman alır. İyi bir müzisyen olmak uzun zaman alır. Bir dili konuşmaktan bahsediyorsak üç yaşındaki bir çocuk da konuşabilir. Emprovize yapar, sohbetlere katılır, muhabbet edebilirsiniz. Üç yaşındaki bir çocuk bunları yapabiliyor ama bir müzisyen yirmi üç yaşına gelse de yapamıyor. Neden? Bu sistem, işleyiş yüzünden. Ben sistemin yanlış olduğunu söylemiyorum. Benim söylediğim bu sistemin yavaş olduğu. Uzun zaman alıyor ve daha hızlı bir yolu var. Kamp bunun üzerine kuruludur. Şimdi daha çok kamp yapıyoruz. Eşimle beraber bir çiftlik aldık ve onu bir enstitü haline getirdik. www.wootenwoods.com'dan burası ile ilgili bilgilere ulaşabilirsiniz.

Evet, Maya bundan bana bahsetmişti fuarda. Tüm yılı kapsayan bir şey mi yoksa belirli zamanlarda işleyen bir yapısı mı var?
Şimdiye kadar kışın yapılmıyordu. Mart'ta başlayıp Eylül, Ekim civarında bitiriyorduk.

Ve insanlar istedikleri kadar kalabiliyorlar herhalde?
Tabii, kamp olduğu sürece istedikleri kadar. Haftanın altı günü ve istedikleri kadar. Yaz aylarında da üç haftalık kamplar yapıyorum ve daha fazla kamplar düzenlemenin yollarını arıyorum. Yakında da kampa gelen insanlar lise için kredi alabilecek hale gelecekler. Yani bu kamplar bir nevi lise kursuna dönüşebilecek. Burada harika eğitmenlerimizin yanı sıra ara sıra sürpriz konuklarımız da oluyor. Müzik öğretmenlerinin yanı sıra doğa eğitmenleri de var. Öğrenciler bu eğitmenlerin orada olduğunu bilirler ama bazen Marcus Miller, Stanley Clarke, Esperanza Spalding, Dennis Chambers gibi sürpriz müzisyenler de aramıza katılır. Burada bir rutine girilmesini istemiyoruz dolayısıyla sürprizler hazırlıyoruz ki öğrencilerin zihni öğrenmeye hazır ve açık olsun. Belirli bir rutine girdiğinizde yalnızca belirli şeyleri görürsünüz. Bazı şeylere kapalı kalırsınız. Burada insanları açık tutmaya gayret ediyoruz. Bu hayatı ilginç kılıyor. Yaşlanıp hikayeler anlatmaya başladığımızda hatırladıklarımız genellikle planlamamış olduğumuz şeyler oluyor. Sürpriz olarak farklı gelişen olaylar oluyor. Bu yüzden hayatımı böyle tutmaya çalışıyorum. Tabii ki bir düzene ihtiyacımız var, belirli şeyleri bilmemiz lazım ama bazı şeyler de sürpriz olmalı, ilginç olmalı.

Ve de denge halinde tabii, Ying Yang'taki gibi.
Kesinlikle.

Çok fazla turneye çıkıyorsunuz, bir yandan da dört çocuklu bir aileniz var. Örneğin bu turnenin hemen ardından yedi günlük bir aradan sonra Bela Fleck'le turneye çıkacaksınız.
Turne yedi gün sonra başlayacak ama geri döner dönmez provalara başlıyoruz. Bir ara olmayacak. Bu sene benim için çok yoğun bir sene. Bu hem iyi hem de kötü bir şey benim için. Ailemden uzak kalıyorum.

Aileniz bununla nasıl başa çıkıyor? Sizi anlıyorlar mı?
Çocuklarım ve eşim her ne kadar benim evde olmamı isteseler de anlıyorlar tabi. Bununla başa çıkabilmelerini sağlayan eşimdir.

Eşiniz de müzisyen mi?
Evet o hem şarkı söyler hem de bir aktrisdir. Durumu anladığından aileyi idare ediyor. Çocuklar için endişelenmeme gerek kalmıyor. Evin düzeninin yerinde, çocukların güvende olduğunu biliyorum. Ben çalışıp işimi yaparken eşimin de dışarıda çalışmasına gerek kalmıyor.
Çocuklar temel eğitimlerini evde alıyorlar. Yani eşim onları eğitiyor. Okula gitmiyorlar. Ben de onları bazen turnelere giderken yanımda götürebiliyorum çünkü okula gitmeleri gerekmiyor ve onlara turne sırasında ders verebiliyoruz. Kendilerince şovlar ve performanslar sergiliyorlar. Müzikle, oyunculukla, sanat dalları ve sporla haşır neşirler. Eşim Holly ailemi, menejerim Danette de mesleki yaşamımı idare ediyorlar. Bu iki insan sayesinde her şey yolunda gidiyor ve ben bir şeyler üretebiliyorum. Eğer ben onlar için çalışsaydım çok daha farklı olurdu.

2012'de bu kadar çok turneye çıkmayı düşünmüyorum ama. Yıllardır turnelere gidiyorum ama sonra bir arazi aldık. Wootenwoods'u inşaa etmeye başladık ve ödemelerim vardı. Dolayısıyla çok daha fazla çalışmam gerekti. Kamp kar amacı gütmeyen bir kuruluş. Bundan sonra işlemesi için bağışlar alabileceğiz, belki bir fon kuracağız. Dolayısıyla bir şeyleri cepten ödemem gerekmeyecek artık. Umarım benim de eskisi kadar çok turne yapmam gerekmez artık. Kendi plak şirketimle daha farklı tarzlarda daha çok albüm yayınlayabilirim. Daha fazla kamp düzenleyebilir ve eğitim verebilirim.

Artık daha farklı şeyler yapmak istiyorum. Şimdilik gayet güzel üç haftalık bir kampımız var. Artık her enstrümana yönelik eğitim veriyoruz. Temmuzda çocuklar için her enstrümana yönelik bir kampımız olacak. Genellikle onbeş yaş ve üstü için eğitim veriyorduk. Bu Temmuzda çocuklar için kamp hazırladık. Müziğe farklı bir açıdan yaklaşan "Müziğin Ruhu" adında bir kamp düzenledim. Aynı zamanda müzik teorisi üzerine dersler verdiğimiz iki günlük hafta sonu programları hazırladık. Müzik teorisini insanlar için kolaylaştırmaya çalıştık. Ayrıca yine hafta sonlarında "jam-session" programları sunuyoruz. Çünkü insanlar artık hiç eğlenmek için bir araya gelip çalmıyorlar. Ben böyle sürekli insanlarla çalarak büyüdüm halbuki. Dolayısıyla tüm gün boyunca "jam-session"lar yapılan hafta sonları olacak ve ben müzisyenler getireceğim. Kardeşlerimi, JD Blair'i ve başka müzisyenleri getireceğim ki insanlar birlikte çalabileceği harika müzisyenler bulsunlar.

"Jam-session"larda bir problem yaşandığını düşünüyorum. Bir lider olmalı. Eğer kimse olmazsa dipsiz kuyuya dönüşüyor.
Evet ama bu kişiden kişiye değişen bir şey. Ben bunun insanların "jam-session"a nasıl yaklaştığıyla ilgili olduğunu düşünüyorum. Birilerinin yönlendirmesi iyi bir şey ama eğer insanların doğru düşünmesini sağlayabilirseniz hiçbir yönlendirmeye gerek kalmayacaktır. Şunu herkese söylerim; "jam-session"u bir sohbet ortamı olarak düşünün. Beş kişinin biraraya gelip sohbet ettiğini düşünü, kimsenin bunu yönetmesine gerek olmaz. Bir lider olmasına gerek yok. Yalnızca konuşuruz. Sen konuştuğunda ben dinlerim. Ne kadar iyi olduğumu kanıtlamak için boyuna konuşup durmam. İşte "jam-session" da böyle olmalıdır. İnsanlar birbirlerini dinlemek için çalmıyorlar, kendilerini göstermek için çalıyorlar. Yapılması gereken birinin bu yaklaşımı değiştirmesidir. Daha çok dinlemeye ve diğer müzisyenlerin daha iyi tınlamasına nasıl katkıda bulunabileceğimize odaklanmalıyız. Sonra birden durup dinlemeye başlarsınız ve bunu herkes hisseder. Pek çoğumuzun müziğe yaklaşımı yüzünden "jam-session"lar işe yaramaz hale geliyor. Çünkü kanıtlamamız gereken bir şeyler varmış gibi çalıyoruz. Ama böyle olması gerekmiyor.

Öğretmenlerimden biri şöyle derdi: Sahneye çıkarken egolarınızı portmantoya asın.
Katılıyorum. Ancak ben şahsen egonuzun ne kadar iyi olduğunuzu kanıtlamaya çalışan kısmını askıya bırakın derdim. Çünkü ego kötü bir şey değildir. Egonuz diğer insanlara "dinlemekte" ne kadar iyi olduğunuzu göstermenize de yardımcı olabilir. "Sana dinleme konusunda ne kadar iyi olduğumu göstereceğim", "Sana senin daha iyi duyulmanı sağlayabildiğimi göstereceğim". Bu iyi bir egodur. Ego kendine güvene dönüşebilir. Ancak benim egom yalnızca ne kadar iyi çalabildiğimi göstermek üzerine kuruluysa kötüdür. Ne kadar iyi dinlediğimi göstermek üzerine kuruluysa bu iyi değil midir? İstediğin şey bu değil midir zaten? Ego kötü bir şey olmak zorunda değildir. Dolayısıyla egonun müziğe hizmet etmeyen, müziği daha iyi yapmayan kısmını bir kenara bırakabilirsin, yaptığın müziği daha iyi kılan egoyu kullanırsın. Eğer benim kadar iyi olmayan insanlarla çaldığımı biliyorsam bunu bilmek kötü değildir. Bu egoist bir tavır değildir. Ancak "ben iyiyim, sen değilsin" diye ortalıkta dolanıyorsam bu kötü egodur. Ancak egomu "bu insanlara yardım edebilirim" diye kullanabilirim, şöyle çalarsam yardımım dokunur diyebilirim. Eğer

İKSV CAZ

Garanti | CAZ YEŞİLİ

18. İSTANBUL CAZ FESTİVALİ

18th ISTANBUL JAZZ FESTIVAL

1-19 TEMMUZ
JULY 2011

PAUL SIMON | JOSS STONE | RANDY CRAWFORD & JOE SAMPLE | NATALIE COLE | JAMIE CULLUM
"TRIBUTE TO MILES" HERBIE HANCOCK, WAYNE SHORTER & MARCUS MILLER
"MUJERES DE AGUA" JAVIER LIMON, BUIKA, GLYKERIA, RITA, AYNUR | "SING THE TRUTH" ANGELIQUE KIDJO
DIANNE REEVES, LIZZ WRIGHT | MICHEL CAMILO WITH GIOVANNI HIDALGO & CHARLES FLORES
RICHARD BONA & RAUL MIDON | AMADOU & MARIAM | OKAY TEMİZ | RANDY BRECKER/BILL EVANS SOULBOP FEAT.
MEDESKI, MARTIN & WOOD | İLHAN ERŞAHİN'S LOVE TRIO FEAT. ARTO TUNÇBOYACIYAN | DAN BERGLUND'S TONBRUKET
PATRICK WOLF | MISIRLI AHMET, ZAKIR HUSSAIN, NILADRI KUMAR | MATT BIANCO
123-ARVE HENRIKSEN | FERİT ODMAN-STEFANO DI BATTISTA | SERDAR BARÇIN-IBRAHIM MAALOUF | ALP ERSÖNMEZ-BUGGE WESSELTOFT
SELEN GÜLÜN-PATRICK ZAMBONIN-JÖRG MIKULA | ÇAĞRI SERTEL-WOLFGANG MUTHSPIEL | TÜNEL ŞENLİĞİ'NDE
NEIL COWLEY TRIO, THE SOULJAZZ ORCHESTRA, EMİN FINDIKOĞLU, ELİF ÇAĞLAR,
LILIAN VIEIRA & CARIOPA VE DAHA FAZLASI

www.iksv.org

bilet ix

JAZZ'IN KATKILARIYLA YAYIMLANMIŞTIR.

TÜM CAZKALPLİLER, FESTİVAL SİZİ BEKLER

18. İstanbul Caz Festivali biletleri Biletix ve İKSV'de. 1-19 Temmuz tarihleri arasında İstanbul'un kalbi cazla atacak. Kentin tarihi, kültürel ve doğal dokusu eşliğinde birbirinden etkileyici konser mekânlarında, klasik ve modern cazdan pop, rock, dünya müziği ve folka varan geniş bir yelpazede merakla beklenen konserler 18. İstanbul Caz Festivali'nde.

Festival süresince Lale üyelerine özel ayrıcalıklar ve %25'e varan indirimler.
Lale kart üyelikle ayrıntılı bilgi için: (216) 556 98 56 www.lalekart.org

iksv öncü sponsor
Eczacıbaşı

iksv resmi sponsorlar

havayolu
TURKISH AIRLINES

iletişim
vodafone

taşıyıcı
DHL

konaklama
THE MARMARA Hotels & Residences

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı
İSTANBUL BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ
6.DAİRE

davulcu gününde değilse her ölçünün sonunda gerçekten dümdüz çalarım ki bu ona yardımcı olur. Eğer koşuyorsa ben de ritmi koştururum ki onun koştuğu anlaşılmasın. Bu egonun pozitif yönde kullanılmasının bir yoludur. Ne zaman egodan bahsetsek olumsuz şeyler aklımıza gelir ama böyle olması gerekmez. Egonun olumlu yönde kullanılmasının bir yolu vardır ve sanırım hepimizin bunu bir şekilde bulması gerek.

Siz bir öğretmensiniz. Tüm bu anlattıklarınızın ardından benim vardığım kanı budur. Kamplarda da bizzat ders veriyor musunuz?
Günün 24 saati oradayım. Asla ayrılmam.

Tüm yaz dönemi boyunca mı?
Hayır, çünkü turnelerim var. Dönemlik kamplarımız var zaten. Hafta içi ya da hafta sonu. Web sitemde programımdan görebilirsiniz. Haziran'ın 21'inden 26'sına müzik/doğa kampı olduğunu göreceksiniz. Bu tüm enstrümanlara açıktır. Dolayısıyla 21'inden 26'sına kadar orada olacağım. Sonra yine yollara düşeceğim. Bir sonraki ay çocuklar için bir kampımız olacak ve ben yine orada olacağım. Yani tüm yaz boyu orada değilim çünkü çalışmam gerek. Ancak nihayet daha az turneye çıkıp bu işlere daha fazla vakit ayırabileceğim günlerin de geleceğini umuyorum. Sanırım hep turnelere çıkmak isteyeceğim. Çünkü seyahat edip insanlarla tanışmayı seviyorum. Ancak bu kadar fazla değil çünkü çocuklarımı özlüyorum. Gösteriler hazırlıyorlar ve ben tümünü kaçırıyorum. Tüm sezon boyunca maçlara çıkıp top oynuyorlar kaçırıyorum. Bu yüzden bu kadar çok turneye çıkmak istemiyorum.

Onlar da enstrüman çalıyorlar mı?
Evet.

Ne çalıyorlar?
İki kızım var, biri 13 diğeri 7,5 yaşında. İkisi de piyano çalıyor, şarkı söylüyor ve oyunculuk yapıyorlar. İki oğlumdan biri 10 diğeri 6 yaşında. İkisi de davul çalıyor. 10 yaşındaki oğlum piyano da çalıyor.

Hiçbiri bas çalmıyor yani.
Henüz değil (gülüşmeler)...

Bu işin diğer bir zorluğu da her gün başka bir ülkede çalmak olmalı.
Evet bugün buradayım. Yarın İsrail. Sonraki gün Fas.

Pek çok konser sizi bekliyor. Hepsinde harika bir performans göstermelisiniz. Sürekli seyahat ediyorsunuz her ülkenin farklı bir nem oranı, sıcaklığı, yemeği var. Bünyeniz zorlanmıyor mu? Bu zor bir iş.
Benim için bedenime iyi bakmak çok önemli. Bu yüzden yalnızca meyve suyu ve çay içiyorum. Çok çok nadiren Coca-Cola içerim.

Hiç alkol almaz mısınız?
Hiç içmem çünkü tadını sevmiyorum.Tadını sevmediğim için şanslıyım. Egsersizlerimi yaparım, dinlenirim. Fiziksel durumum kadar zihinsel durumuma da önem veririm çünkü müzik hem fiziksel hem de zihinsel bir uğraştır. Sadece parmaklarınla çalmaktan ibaret değildir, tüm bedenin ve zihninle çalarsın. Bu yüzden bunlara çok önem veririm ve insanlara bunun öneminden bahsederim. Geçmişteki pek çok idolümüz kendilerine iyi bakmadılar. Tek yaptıkları müzik çalışmak oldu. Bu yüzden pek çoğu genç vefat etti ya da berbat hayatlar yaşadılar. Müzikte başarılı olsalar da hayatta başarısız oldular. Ben böyle bir yol planlamıyorum ve elimden geldiğince başka insanların da böyle olmaması için çabalarım. Kendinize bakmak ilk sırada olmalı. Pek çok insan müziği ön plana koyuyor ve bunun bir hata olduğunu düşünüyorum. Çünkü bir hayatınız olmadan müziğiniz olması anlamsız. İlginç ve iyi bir hayatınız olursa ilginç ve iyi bir müziğiniz de olur ve müziğinizle söyleyeceğiniz daha çok şey olur. Bu yüzden temel olarak ben kendime bakıyorum. Bu konuda en iyinin ben olduğumu söyleyemem, biraz fazla kilolarım var ama yine de iyi idare ediyorum.

Ne sıklıkta egzersiz yapıyorsunuz?
Genellikle otel odamda her gün birazcık yaparım. Gün içerisinde de epeyce yürürüm. Spor salonlarına gitmeyi sevmem ama egzersiz yapmayı severim.

Benim babaannem, "Bedenin senin elbisen, ona ne kadar iyi bakarsan o kadar uzun giyersin" derdi.
Çok doğru. Çünkü bir dükkana gidip yenisini alamazsınız. İnsanların çoğu bedenlerinden çok arabalarına daha iyi bakıyorlar (gülüşmeler)...

Arabalarına sigorta yaptırıyorlar, kendilerine sağlık sigortası yaptırmıyorlar.
Evet, birileri onlara arabalarının motoruna zarar vereceğini düşündükleri şeyi kullanmamaları gerektiğini söylerlerse onun sözünü dinliyorlar ama zararlı olduğunu bile bile bazı şeyleri umursamadan yiyip içebiliyoruz.

Romanınız hakkında konuşalım.
Müzik dersleri kamptaki öğrenciler ve tüm dünyada verdiğim "workshop" dersleri içindi. Bu derslerde de şimdi nasıl konuşuyorsam öyle konuşuyorum. Müzik üzerine konuşurken her şeyden bahsedebilirim. Müziğin yerine herhangi başka bir kelimeyi de koysanız farketmez. İnsanlar benden bir kitap yazmamı istiyorlardı. Tüm bu bilgilerin bir kitapta toplanmasını istiyorlardı ki alıp eve götürebilsinler ve çalışabilsinler. İnsanlar bir Victor Wooten Metodu ya da Victor Wooten El Kitabı gibi bir beklenti içerisindeydi. Ama ben böyle bir şey yazmak istemedim. Kampa

gelebiliyorlarsa notlarını tutsunlar ve kendi kitapları olarak bassınlar. Artık bu onların bilgisidir. Bu benim bilgim olarak kaldığında senin işine yaramayacaktır ki. Bu senin bilgin haline gelmeli. Dolayısıyla yıllarca bir kitap yazmayacağımı söyledim. Ta ki bunun bir yolunu bulana kadar. Ve bir el kitabı yazmak yerine bir hikaye yazdım. Yalnızca okuyup keyif alabileceğinizi umduğum bir hikaye. Bu kurgusal bir hikayedir. Bu hikayenin "doğru olmadığı" ile başlıyoruz yani. Böyle olduğunda onu savunmama, orada söylediklerim için kendimi korumaya çalışmama gerek kalmıyor. Bu sanki Star Wars, Avatar gibi bir filmi izlemeye gitmek gibi. Sinemaya gittiğimizde bunların gerçek olmadığını biliriz ve dolayısıyla gevşeyip tadını çıkarmaya bakarız. Eğer bunlardan öğrenilecek bir şey varsa da öğreniriz. Bizim seçimimize kalmış. Ben de kitabı bu şekilde hazırladım. İçinde gerçek dersler olan kurgusal bir hikaye gibi. Eğer içinden bir şeyler çıkarmak istiyorsanız size kalmış. Gerçekten de işe yarıyor. Şimdiden Almanca, Korece ve Çince gibi dillere de çevrildi. Ayrıca bunun bir sesli versiyonunu da hazırladım. Kitaptaki tüm karakterlerin kendi kısımlarını okudum. Pek çok müzik ekledim ki her şeyi duyabilesiniz. Ve bu sesli kitap Mayıs ayında bir ödüle aday. Sanırım ayın 23'ünde "sesli kitap" endüstrisinin "Grammy"si sayılan "Audie Awards"da benim kitabım kişisel gelişim kategorisinde ödüle aday. Bu konuda oldukça da heyecanlıyım. Birileri bu kitabın insanları geliştirebileceğini düşünmüş. Ödül amacıyla yazmamıştım ben bu kitabı. Yalnızca birkaç insana yardımı dokunabilir diye düşünmüştüm.

Bela Fleck ve Flecktones ile 2000 yılında kaydettiğiniz Live At The Quick konserinin DVD'si ve Audio CD'si var. Bence bu harika bir konser. Burada çalan fagotçuyu çok beğendim. Normalde klasik müzik icra eden pek çok fagotçu dinledim ama fagotun böyle çalındığına hiç rastlamamıştım.
Çok doğru. İsmi Paul Henson ve harika biri.

Burada çalan herkes harika ama bu adama hakikaten şapka çıkarmak lazım.
Benim dinlediğim fagotçular içerisinde en iyisidir. Bu arada fagot çok oktavlı bir enstrümandır, çok pes seslere inebilir, çok tiz seslere çıkabilir.

Siz bu konserde Ampeg SVT-4 amfi kullanıyorsunuz.
Evet, eskiden onu kullanırdım.

Bu konseri izledikten sonra sayenizde ben de onu kullanmaya başladım. Artık kullanmıyorsunuz sanırım.
Evet, 2008 ya da 2009 gibi başka bir amfi kullanmaya başladım.

Artık Hartke amfi kullanıyorsunuz.
Ben yıllarca Ampeg kullandım ve çok da memnun kaldım. Oldukça iyidir. Ancak artık daha farklı bir şey kullanmaya hazırdım. Belirli sebepelerden ötürü bir değişime ihtiyaç duydum. Yanlış hatırlamıyorsam 2007'nin başında Ampeg'e o senenin sonunda anlaşmamı sona erdireceğimi söylemiştim. Oldukça mutlu oldular çünkü pek çok kişi anlaşmasını hemen sona erdirmek istiyor. Ben aşağı yukarı on ay önceden haber vedim ki bu iyi bir şey. Sene sonunda anlaşmamı bitirdim. Bir sonraki yıl da olabildiğince çok markayı denemek istedim.

Herhangi yeni bir anlaşma imzalamadınız.
Hayır. Her şeyi denemek istedim. Piyasada yeni ne var görmek istedim, bazı eski modelleri yeniden denemek istedim. Ne var ne yok göreyim dedim. Kendi grubumla bir turnemiz vardı ve sanırım 25 tane kadar bas amfisiyle yola çıktık. Her gün benim için sürpriz bir amfi oluyordu. Ne kurulursa kurulsun çalıyordum. Bu harikaydı. Eğer bir firmayla anlaşma yapacaksam bu yalnızca ürünle alakalı değildir. Bir anlaşma yapıyorsam gerçekten bu firmayı onaylıyor olmalıyım ve bu firmanın başında nasıl insanlar olduğunu bilmeliyim.

Örneğin ben bu konserde Ampeg SVT-4 Pro kullandığınızı gördüğümde ben de gidip onu almıştım.
Ben insanlara hep şunu söylerim, bir ürünü sırf ben kullanıyorum diye gidip satın almaya kalkmayın. Ben kullanıyorsam siz de bir deneyin.

Ama ben Ampeg'den oldukça memnunum.
Tabi ki, Ampeg iyi bir amfidir. SVT-4 güçlüdür, iyi ses verir, pek çok kontrol düğmesi vardır. Ben beğendiğim için deneyebilirsiniz. Ancak alıyorsanız beğendiğiniz için alın derim. Çünkü beğendiğinizde benim bir kazancım olmadığı gibi beğenmediğinizde de bir suçum yoktur.

Pek çok insanın Fodera bas gitarlarını sayenizde keşfettiğini düşünüyorum.
Pek çok insan.

Sizi izinizden giderek ben de Ampeg kullanmaya başladım ama Türkiye'de her türlü enstrümana ulaşabilme şansınız yok. Kolay olmuyor.
Tabi ki ama zaten müziği enstrümanlar yapmaz. Onlar yalnızca giydiğiniz ayakkabılar gibidir.

Evet ama işte hayranlar da bir kere takip etmek istediklerinde ediveriyorlar.
Bu iyi olabilir ama bu aynı zamanda bir hata da olabilir. Eğer ben kullanıyorsam insanların da yalnızca bir denemesini istiyorum. Ben kullandığım için almalarını istemiyorum.

Ama ben Ampeg konusunda hayal kırıklığına uğramadım. Oldukça memnunum ve halen daha da kullanıyorum.
Eğer ben kullanıyorsam umarım iyidir diye düşünüyorum. Ama dediğim gibi, yalnızca ekipmanın iyi olması gerekmez. Ekipmanı yapan insanların da iyi olması gerekir. Mesela ben iyi bir çalgıcı ancak berbat bir insansam benimle bir anlaşma yapmak ister misiniz? Hayır. Dolayısıyla onlar beni tanısın, ben onları tanıyayim isterim. Bir de örneğin ben İstanbul, Türkiye'ye giderken onların benim ekipmanımı buraya taşıyıp taşıyamayacağını da bilmek isterim. Anlıyor musunuz? Bu ciddi bir mevzu. Çünkü ben çok seyahat ediyorum. Eğer o ekipmana ulaşamayacaksam bir anlaşma yapmanın ne anlamı var ki. Dolayısıyla firma da yeterince büyük olmalı ve aynı zamanda dünyanın farklı yerlerinde klinikler düzenliyor olmalılar. Çünkü ben pek çok ders veririm ve firma da bunun arkasında durabilmeli.

Jack bize bir "workshop" olacağından bahsetmişti.
Bugün olması gerekiyordu ama bir nedenden olmadı. Nedenini bilmiyorum.

Hartke'nin düzenlediği bir şey miydi bu?
Zannetmiyorum.

Burada pek çok hayranınız var ve bunu dört gözle bekliyorlardı.
Anlıyorum ama birilerinin de organize etmesi gerekiyordu. Ben bunu yapmaktan mutluluk duyardım. Nashville'de tanıdığım genç bir gitarist var ve halası burada yaşıyor. Onu dün görmüştüm ve bu işi organize edecek kişi oydu. Ama neden olmadığını bilmiyorum. Umarım başka bir zaman olur.

Peki "Thunder Projesi" nasıl başladı?
Yıllar önce başladı. Ne zaman Stanley Clarke'ı görsem Marcus Miller'la beraber üçümüz bir şeyler yapmalıyız derim. Orada öylece kalır. Sonra Marcus Miller'i bir fuarda görürüm, üçümüz beraber bir bas projesi yapmalıyız derim. Hiçbir şey olmaz. Sonraki sene, bir sonraki sene, bu böyle devam edip durdu. Sanki toprağa bir şey ekip ara ara sular gibi oldu anlıyor musunuz? Sonra "Bass Player" dergisi bir gösteri düzenledi. Stanley Clarke'ı hayat boyu başarı ödülüyle onurlandırdıkları bir organizasyondu. Stanley'e ödülü Marcus'un ve benim vermemi istediler. Hepimiz orada olacağımıza göre bir şarkı çalmalıydık. Bu da Stanley Clarke'ın "School Days"i olmalıydı. Ve harika oldu. Prova için oraya gittiğimizde sanırım bunun çok özel olacağını üçümüz de hissetmişti. Nasıl yapacağımızı anlamak için konuşmamız bile gerekmedi çünkü. Stanley öne çıktığında Marcus kökleri çaldı ve ben de ortalarda gezindim. Marcus soloya çıktığında ben ritmi korudum ve Stanley ortalarda gezindi ve her şey çok doğaldı. Tabi bunun ardından doğal olarak bunu gerçekten yapmamız gerektiğini anlamıştık. Artık bunun zamanı gelmişti. Harika bir albüm oldu. İki yaz boyunca çok eğlenceli turneler yaptık. Çok özel bir albüm olduğunu düşünüyorum.

İkinci bir albüm gelir mi?
Bilmiyorum, umarım olur. Bu albümün ilerde çok daha fazla anlam ifade edeceğini düşünüyorum. Bu günlerde Youtube ve teknoloji sayesinde herkes her şeye çok kolay ulaşıyor. Dolayısıyla Marcus'u ya da Stanley'i görmek istiyorsam bir düğmeye basıveriyorum oluyor bitiyor. Ama bundan on yıl sonra insanların bu projenin ne kadar özel ve eşsiz bir proje olduğunu anlayacaklarını düşünüyorum. Müziğe dair harika bir gösteriydi. Bas çalan üç insan birlikte harika bir müzik yapıyordu ve bu albüm nadir rastlanabilecek bir albümdür. Umarım tekrar yaparız.

Bas çalan üç baskın karakter bir sahnede.
Ve üç farklı jenerasyondan müzisyenler şeklinde. Bu yüzden çok özeldi.

Bize biraz da davulcu JD Blair'den bahseder misiniz? Çünkü onunla uzun zamandır çalıyorsunuz.
Oldukça uzun zamandır. Kendisi ben ona ilk rastladığımda benim de çocukluğumun geçtiği Virginia'da lisedeydi. Benim iki ağabeyim de onunla birlikte okudu. Sonra o Alabama'dan ben ve ağabeylerim de Virginia'dan Nashville'e taşındığımızda tekrar bir araya geldik. Ben "A Show of Hands"i kaydederken bunun bir solo bas albümü olacağını biliyordum ama O'nu da bu albüme dahil etmek istedim.
Ne zaman JD'nin eline bir trampet geçse üzerine bir mesaj bırakır. Muhtemelen bu akşam da yazacak. Sanırım "You can't hold no groove if ain't got no pocket" manasına gelen bir şeydi. Biz bu mesajı biraz değiştirerek bu hale getirdik ama cümlenin fikir babası JD'dir. Onun başka bir kıymetli vecizesi daha vardır. Der ki, "Eğer hiçbir şey yapamıyorsan en azından 'groove'u ver."

Ben JD'ye ilk albümümde yer vermek istedim. Daha sonra bu albümün turnesini yaptığımda o da benimle geldi. Çünkü yalnızca bas gitarla bir turne yapmak istemedim. Böylelikle doksanların ortasında yalnızca bas ve davulla bir turne yapmış olduk. JD, country sanatçısı Shania Twain ile çalışmaya başlayana kadar bu böyle birkaç yıl sürdü. Sonra üç yıl boyunca onunla dünya turnesine çıktı. Dolayısıyla benim başka bir davulcu bulmam gerekti. Sonra başka bir arkadaşım olan Derico Watson'la çalmaya devam ettim. Geçen yıl gibi tekrar bir araya gelip bir şeyler yapalım dedik, çünkü yıllardık birlikte çalmıyorduk. Çok da eğlenceli oldu. Avrupa'da da yapalım dedik. Çok eğlenceli biridir ve çok sağlam bir davulcudur.

Çok iyi konsantre olan bir davulcu ve sizi sanki vücudunuzun bir parçası gibi takip ediyor.
Ben çok ritmik çaldığımdan pek çok davulcuyla çalarken onlar da heyecanlanıyor ve ritim çalmaya başlıyorlar. Sanki ben çalıyorum onlar da üzerine step dansı yapıyor gibi oluyor. Sen konuşurken benim senin söylediğin her şeyi seninle beraber söylemeye çalışmam gibi bir durum yaşanıyor. JD bunu yapmıyor. O hep sallanmadan tutarlı bir biçimde çalar, böylelikle ben çılgın ritmik numaralara giriştiğimde bunları duyabilirsiniz. Sonra o bunları yaparken de ben sabit dururum. Yani birlikte iyi bir ekip oluyoruz, o çok duyarlı bir davulcudur. Dinlemeyi çok iyi bilir. Geçen hafta Steve Bailey de turnede bizimle birlikteydi. Daha dün ayrıldı. Biz İstanbul'a geldik, O eve döndü.

Gerçekten mi? İkinizi dinlemek harika olurdu.
Ama bizimle turne için kayıt yapmaya gelmişti. Bir hafta boyunca harika kayıtlar yaptı bizimle. Dolayısıyla sonunda canlı bir albüm yapabileceğiz.

Yani yakın gelecekte canlı bir albümünüzü dinleyebileceğiz. Sizin plak şirketiniz Vix Records'tan mı çıkacak?
Eğer her şey planlandığı gibi giderse yeni albümüm seneye Mayıs'ta çıkacak. Flecktones'un albümünden bir yıl sonra. Önce biraz buna vakit ayırmam lazım. "Rocket Science" ismiyle harika bir albüm hazırladık ve turneye çıkacağız. Bundan sonra kendi albümümü çıkaracağım. Yani muhtemelen seneye Mayıs'ta çıkacak ve sonra belki bunun turnesini yaparım. JD ile hazırladığım canlı albüm muhtemelen bundan sonra çıkacak. Göreceğiz.

Bir dahaki sefere sizi Bela Fleck'le izleriz belki, harika olur.
Tabi ki, bu çok hoş olur.

"What Did He Say?" albümünüzde Thelonious Monk'a ithafen bir parça olduğunu anımsıyorum.
Parçanın ismi "The Loneliest Monk". Kelimeler üzerinde bir oyun işte.

Harika bir şarkı.
Evet, komik bir şarkıdır. Viyolonsel vardır o parçada.

Bu melodiyi çalan sizdiniz değil mi?
Evet ve piyano solosunu eski bir kayıtmış gibi kaydetmeye çalışmıştık. Aslında onu da çalan bendim. Bir ritim cihazı olan fakat piyano sesleri de çıkarmana olanak sağlayan BOSS DR-5 kullanarak yapmıştım o kaydı. Biz yalnızca onu eski bir kayıtmış gibi ve Monk'muş gibi yapmaya çalışmıştık.

Kendi stüdyonuz mu var?
Evet. Vix Mix Stüdyosu.

Çünkü Palmystery albümünüzde pek çok müzisyen var. Bu albümü kaydetmek oldukça uzun sürmüş olmalı.
O parçaların bazıları yıllar içerisinde kaydedildi. Örneğin şimdi yaz aylarında Nashville'de "NAMM Show" düzenlenir. Kışın California'da yaparlar bunu. Eğer ben memleketteysem pek çok müzisyenin oraya geleceğini bilirim ve onları stüdyoma getiririm. Ne olursa olsun, bir şeyler kaydederiz. Sonra bazen ben bazılarının üzerine bir parça yazıverirm.
"Palmystery"den önce yayınladığım "Soul Circus" albümümü kaydederken pek çok insanla çalışmıştım. Ama tüm kayıtları o albümde kullanmadım. Bazılarını "Palmystery" için sakladım. Örneğin Mike Stern ve Nile Evans ile kaydettiğim "Left, Right & Center" şarkısında üç davulcu vardı. JD, Dennis Chambers ve Will Kennedy. Bu yıllar önce kaydedilmişti. "Soul Circus"tan da önce kaydetmiştim. Yalnızca kullanmamıştım, saklamıştım. Halen daha kaydedip de kullanmadığım şeyler var. Bundan daha fazlası da var.

Onları da albümlere dağıtmalısınız.
"Soul Circus" favori albümlerimdendir. Bir daha asla yapmayacağım hatalardan birini de bu albümde yapmışımdır. Bu albümün hakları bana ait değildir. Vanguard Records'a aittir. Bu konuda kötü hissediyorum çünkü çok seviyorum bu albümü ama bana vermiyorlar. Kendi hatam. Firmalar sözler verip anlaşmalar yapıyorlar ama sonra sözlerini tutmuyorlar. Dolayısıyla onlarla yaptığım anlaşmayı bozdum ama bu hatayı bir daha yapmam. Şunu anlamıyorum. Eğer sen bir şey yarattıysan, ben nasıl onu tümüyle sahiplenip seni bundan tamamen soyutlayabilirim ki?

Ama bu faşizm.
Plak şirketlerinin yaptığı budur işte. Ama şimdi sanatçılar daha akıllı davranmaya başladılar. Artık plak şirketlerinin bunları sahiplenmesine izin vermiyoruz. Eserlerin patentini alıyoruz. Plak şirketleri şu sıralar zor durumda olduklarından bunu kabulleniyorlar. Ama

eskiden her şeyi sahiplenmek istiyorlardı ve asla geri vermiyorlardı. Bunun da hiç bir anlamı yok. Yanlıştır bu. Zaten aslında biz kabul etmezsek bunu yapamazlar. Yani bu bir nevi sanatçıların hatası olmuştur. Çünkü eskiden bu konularda daha az şey biliyorduk. Evinizi borç karşılığı ipotek ettirmek gibi bir şey bu. Bir ev almak için bankadan borç almalısınız. Eskiden bir albüm yapabilmek için de bir plak şirketine borçlanmanız gerekirdi. Artık bu böyle değil. Sokağın ortasında yürürken elime "Zoom Q3" gibi bir kayıt cihazı alıp kayıt yapabilirim artık.

Evet, inanılmaz gerçekten. Biliyor musunuz bu cihazı almam da ilginç bir tesadüftür. Bundan önce "Zoom H4N"im vardı.
Evet, benim de.

Geçen sene çantam çalındı ve o da içindeydi. "Zoom Q3"yi araştırırken Youtube'u taradım ve direkt size rastladım. Birisi sizi "Q3" ile kaydetmiş ve Youtube'a koymuş.
Hartke ile ilgili en kıyak şey, Hartke, Zoom ve Samson'un aynı firmaya bağlı olmasıdır. Dolayısıyla ben şanslıydım çünkü daha "Q3" piyasaya çıkmadan bir tane edinebildim. Çünkü Zoom'daki insanlar aynı zamanda Hartke'ye de bakıyorlar. Ben bunun mavisi olan "Q2"ya sahiptim. Sonra bir gün burada çalışan insanlardan biri bana "Q3"yi gösterdi. Ben "bu da ne böyle?" dedim. O da bunun "HD" versiyonu olduğunu söyledi. Ben de ne zaman bundan temin edebilirim bir tane filan diye sorunca edinebildim. Bu yüzden şanslıydım diyorum.
"H4N" ile bunun arasında ses kalitesi açısından bir fark olduğunu düşünüyor musunuz?
Ben herhangi bir test yapmadım. Ancak bunun kalitesini de başka hiçbir video kayıt cihazında bulamadım. Aslında "H4N"im halen duruyor, bir deneyebilirim. Sanırım "H4N"in mikrofonları daha büyük. Dolayısıyla onun ses kalitesi daha iyi olabilir. Ama bilmiyorum.

Evet, daha fazla özelliği de vardı.
Doğru dört kanalı vardı.

Bir de Maya bana "More Love" parçanızı bir R&B grubunun ya da sanatçısının istediğinden bahsetmişti.
Evet, ona sormalıyım. Ya da menejerim Danette'e ne olup bittiğini sormalıyım. Bana bir kopyasını yollamışlardı. "More Love" parçasındaki akorları ve vokalleri kullanıyorlardı, üzerine de rap müzik yapıyorlardı. Kıyak bir şeydi. Ama parçayı çalmak için kendi klavyelerini ve akorlarını mı kullanacaklardı yoksa sesleri

"Sanat, günlük yaşamın ruhun üzerinde bıraktığı tozu temizler"
Pablo Picasso

SANAT ATLASI

Kitaplığınızdaki Sanat Müzesi

Tarih öncesi dönemden günümüze uzanan estetik ve entelektüel bir kültürel ritüel niteliğindeki eser, Renoir'dan Reinhardt'a, Michelangelo'dan Damien Hirst'e kadar pek çok sanatçı hakkında zengin bilgi, çeşitli tarihsel çağlar ve sanat hareketleri hakkında kısa ama doyurucu içerik, çağlar boyunca plastik sanatçıların kullandığı renk, kompozisyon, perspektif gibi konuların kısa tanımları ile çıkacağınız keşif yolculuğunda size eşlik ediyor.

- *Sanata bakış*
- *Temalar*
- *Sanatçı profilleri*
- *Kronoloji*
- *Sanat hareketleri ve okullar*

Özel kutusunda, isme özel sertifikası ile birlikte adresinize gönderiliyor!

BOYUT

www.boyutstore.com
www.sanatatlasi.com

Kültür Ürünleri Danışma Hattı
444 53 53

kopyalayacaklar mıydı bilmiyorum henüz. Henüz duymadım ama parça alt yapısı "More Love" olarak kaldığına göre, ben de sonuçta bir besteciyim, bunu nasıl yapacaklarına onlar karar verecekler. Ama benim hoşuma gitti.

Yani siz buna olumlu bakıyorsunuz.
Tabi ki. Ben de başkalarının parçalarını çaldım ne de olsa.

Çok da güzel bir parça bu arada.
Teşekkür ederim. Ben de severim o parçayı. O zamanlar çocuklarım yoktu ama ufak kuzenlerim vardı. Onlara söyletmiştim. Ondan sonraki her albümde çocuklarım vardı ama. Kızım Kalia doğmadan önce bir sonraki albümümü hazırlarken onun kalp atışlarını kullanmıştım. "What did he said?" albümünde "Heaven is Where the Heart is" şarkısındaki kalp atışları onundur. Kalp atışlarının duyulduğu bir yer vardır. İşte o ses eşimin karnından gelir. Kızım Kalia daha sonra zaten her albümümde yer almıştır. Dolayısıyla çocuklarımı hep albümlerime eklerim. Oğlum Adam muhtemelen bir sonraki albümde davul çalacak. Çocuklarımla birlikte aile olarak gösteriler de yaparız zaten. Nashville'de "Earth Day" için bir gösteri yapmıştık. Şimdi insanlar bizden bir dahaki yaza bir turne düzenlememizi istiyorlar.
Yalnızca çocuklar ve ben. Yani bayağı eğlenceli olur. Onlar da epey heyecanlanıyorlar çünkü para kazanıyorlar filan.

Ben sizin kardeşlerinizle birlikte çaldığınız grubu da görmüştüm.
Dört kardeşiz. Biri vefat etti, üçümüz hayattayız, ben de en ufaklarıyım.

En büyük ağabeyiniz Regi size bas gitarı öğretmişti değil mi?
Evet, Regi gitar çalar. Roy da davul. Flecktones'un davulcusu da odur.

Peki Future Man hangisiydi?
O benim büyüğüm Roy'dur. Rudy de saksofon çalardı. Geçen sene kaybettik. Joseph de klavye çalar. Şu anda Steve Miller ile turnede kendisi. Yani beş yaşımdan beri beşli bir grup olarak gösteriler düzenleriz biz. Gerçekten, işte benim tüm yaptığım budur. Başka bir şey yapmadım. Bu yüzden ben müziğe bir dilmiş gibi yaklaşırım çünkü ben bunu ağabeylerimden bir dilmiş gibi öğrendim.

Bas gitara başladığınızda çok ufaktınız. Bu teknik sizinle başladı sanırım. Ne zaman bu şekilde çalan birini görsem Victor Wooten stili derim. Bu tekniği siz yarattınız. Nasıl yaptınız bunu?
Bu tekniği ben yarattım diyemem. Bunu bas gitaristler için popüler hale getirdim diyelim. Çünkü gitaristler zaten bunu oldum olası yaparlar. Örneğin Wes Montgomery bunu gitarda yapardı. Yani bu bir gitar tekniğidir. Pena kullanan her gitarist zaten bu tekniği kullanır. Ben yalnızca pena yerine baş parmağımı

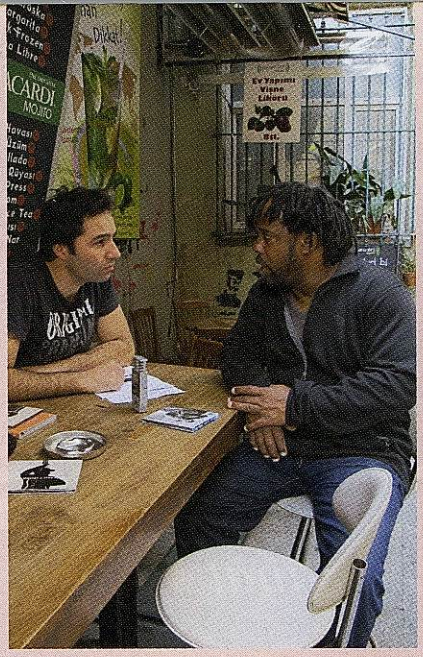

kullanıyorum tabi. Yani bu eski bir tekniktir, yeni değil. Tabi pena bu işi kolaylaştırır. Size bir pena versem, bunu nasıl kullanacağınızı bilirsiniz. Herkes bilir. Ama bunu baş parmakla yapmaya kalktığınızda bunun yeni bir şey olduğunu sanırsınız çünkü zor gelir. Ama değildir. Ben çocukken "Sly and the Family Stone" grubundan pek çok parça çalardık. Bu grubun basçısı Larry Graham de bir notaya dibine dek basardı yani. Ben de bir çocuk olarak yoruluyordum. Bu yüzden Regi bana baş parmağımı nasıl pena gibi iki yönde kullanabileceğimi gösterdi. O tabi ki bunu yapabilir çünkü o bir gitarist. Böylelikle ben de harcamam gereken eforun yarısını harcayarak çalabilir hale geldim. Bir çocuk olarak böyle başladım işte. Şimdilerde "slap" olarak anılan benim ise baş parmakla vurmak olarak öğrendiğim şeyi Larry Graham vurup çekerek yapardı. Ben de farkettim ki ne zaman teli çeksem baş parmağım da yukarı kalkıyordu, sonra Regi'nin bana gösterdiği gibi baş parmağım yukarı kalkarken de tele vurup sonra çekersem ne olur diye düşündüm. Sonra hayret ettim.

Bu çok yaratıcı.
Evet, daha fazla kuvvet harcamıyordum ama çok daha fazla nota çalıyordum. Sonra teli iki kez çekmeye başladım. Daha sonra da birden dört nota vurmaya başladım. Baş parmağımla aşağı, yukarı, işaret parmağımla ve orta parmağımla. Daha sonra iki yerine üç kez teli çekerek çalmaya başladım. Sonra da dedim ki daha sol elim hiçbir şey yapmıyor. Sonra sol elimde de "Hammer-On" tekniğini kullanmaya başladım. Sonra da çılgınca şeyler yapar hale geldim. Flecktones piyasaya çıkarken ben bu teknikleri "Sinister Minister" parçasında -ki bu parça herkesin duyduğu ilk Flecktones parçalarındandır- çalarken kimse bunları nasıl yaptığımı anlamıyordu. Sonra beni bunları yaparken izlediklerinde de göremiyorlardı çünkü parmaklarım çok hızlı hareket ediyordu. Bu yüzden farklıydı ama bu çift vurma tekniğini benim yarattığım söylenemez. Ayrıca Abe Laboriel gibi insanlar bunu zaten yapıyorlardı. Yalnızca benim gibi yapmıyorlardı belki.

Onlar yapıyor olsalar da ses böyle çıkmıyordu sanki ama. Onların çalışı insanlara bu kadar ilginç gelmiyordu. Sizin tonunuz, ekipmanınız, çalış şekliniz hepsi bir bütün olarak farklıydı sanırım.
Belki de benim kullanma şeklim yeniydi diyebiliriz. Ama teknik yeni değildi.

Siz bunu çok ileri taşıdınız bence.
Umarım bu bir ilerlemedir.

Benim için öyle.
Benim için bu teknik yalnızca bir araçtır. Ben insanlara bir araç verdim diyelim. Bu tekniği müzikal bir biçimde kullanırsanız buna bir ilerleme diyebiliriz. Ancak bunu bir ilerleme olarak kullanmayan pek çok da insan duyuyorum. Anlıyor musunuz beni?

Evet, çok iyi anlıyorum. Harika bir röportajdı bu.
Teşekkür ederim. Okumak için can atıyorum.

DİSKOGRAFİ:

Béla Fleck and the Flecktones ile
Béla Fleck and the Flecktones (1990)
Flight of the Cosmic Hippo (1991)
UFO Tofu (1992)
Three Flew Over the Cuckoo's Nest (1993)
Live Art (1996)
Left of Cool (1998)
Greatest Hits of the 20th Century (1999)
Outbound (2000)
Live at the Quick (2002)
Little Worlds (2003)
Ten From Little Worlds (2003)
The Hidden Land (2006)
Jingle All the Way (2008)
Rocket Science (2011)

Solo
A Show of Hands (1996)
What Did He Say? (1997)
Yin-Yang (1999)
Live in America (2001)
Soul Circus (2005)
Palmystery (2008)
A Show of Hands - 15 (2011)
Bass Extremes ile
Cookbook (1998)
Just Add Water (2000)
Vital Tech Tones ile
Vital Tech Tones (1998)
Vital Tech Tones 2 (2000)
The Wootens ile
The Wootens (1985)
Greg Howe ile
Extraction (2003)
SMV ile

Thunder (2008) (with Stanley Clarke and Marcus Miller, as SMV

Seçil Kuran

Modern Müzik Akademisi ve Bora Uslusoy ile son gelişmeler üzerine...

2006'dan beri faaliyet gösteren özel bir eğitim kurumu olan Modern Müzik Akademisi yaptığı çalışmalarla dikkat çekiyor. Okul müdürü Bora Uslusoy ile görüştük.

Berklee College of Music ile yaptığınız ortak çalışmalardan bahseder misiniz?

Berklee bir süredir Türkiye'de de giriş sınavları ve burs görüşmesi yapmak istiyormuş. Uluslararası programlar direktörü Jason Camelio'nun benimle iletişim kurması ile çalışmamız ivme kazandı. İlk olarak Kasım 2009'da Türkiye'de Berklee öğrenci seçmeleri MMA'da gerçekleştirildi. Geçtiğimiz aylarda, Ocak 2011'de ise ikincisi yapıldı. Okulu ziyaretleri bir hafta sürüyor. İlk üç gün, devam etmekte olan tam zamanlı sertifika programlarımızın derslerine konuk eğitmen olarak katılıp ders veriyorlar. Sınav ve mülakatları ise son iki güne sığdırıyorlar. Ülkemiz gençleri tabiki Berklee'ye büyük bir ilgi gösteriyor. Hem sınavlara hem de herkesin katılımına açık olan bilgilendirme toplantıları ile atölye çalışmalarına yoğun bir katılım oluyor.

Duyurmuş olduğunuz, Berklee ile bağlantılı bazı eğitim programları var. Bunlarla ilgili bilgi verebilir misiniz?

Berklee'de ilk iki yıl tüm öğrencilerin almak zorunda olduğu Core Curriculum dersleri var. Bunların arasından Harmony I-II, Ear Training I-II, Writing Skills, Arranging I, Basic Keyboard Technique I-II gibi bazı dersleri MMA'da veriyoruz. Dersler Modern Müzik Akademisi eğitmenlerinden Berklee mezunu müzisyen ve besteci Güç Başar Gülle tarafından veriliyor. Berklee ile yaptığımız anlaşma sayesinde onlardan müfredat desteği alıyoruz. Kitapçılarda satılmayan orijinal textbook ve workbook'ları pdf'lerden basılmak suretiyle öğrencilere dağıtılıyor. Akabinde herbiri Berklee akademisyenleri olan yazarlarına dağıtılan telif haklarını ödüyoruz. Her açıdan fikri mülkiyet haklarına gösterdikleri saygı takdire değer.

Bizdeki Berklee derslerini tamamlayan öğrencilerin Berklee'ye kabul edildikten sonra girecekleri müzikal yeterlilik ve yerleştirme testleri sonrasında bazı kredileri transfer edebilme şansları var. MMA'da verilen Core Curriculum dersleri Berklee'de yaklaşık 2 sömestreye tekabül ediyor.

Bunun dışında belli dönemlerde okulumuzu misafir eğitmen olarak ziyaret eden, kısa ya da uzun süreli eğitim çalışmaları yapan Berklee öğretim görevlileri oluyor. Mayıs başından beri MMA'da olan ve Professional Music departmanında görev yapan Prof. Tom Stein 28 Haziran'a kadar MMA'da dersler vermeye devam edecek. Devam etmekte olan sertifika programımız dahilinde bas gitar derslerini üstlendi ve Canlı Performans Atölyesi'nde konuk eğitmen olarak bize destek veriyor.

Şimdiye kadar, saksofoncu Greg Badolato, Contemporary Writing and Production departmanından Prof. Micheal Farquharson, Music Production and Engineering bölümü dekanı Prof. Stephen Croes, David Mash gibi değerli Berklee akademisyenleri okulumuzda bulundular ve eğitim faaliyetleri gerçekleştirdiler.

Şu ana kadar öğrencileriniz arasından Berklee'de önemli başarılara imza atmış olanlar var mı?

Geçmişte hem Modern Müzik Akademisi mezunları arasından hem de benim 15 yıllık özel öğretmenlik kariyerim sırasında Berklee'de veya benzeri okullardan burs almış ve orada başarılı bir öğrencilik dönemi geçirmiş kişiler bol miktarda mevcut. En son olarak 2010-2011 dönemi tam zamanlı sertifika programı Bas Gitar bölümü öğrencilerimizden Cenk Tezil Berklee'den tam burs aldı ve Ocak 2012'de başlıyor.

Berklee dışında hangi eğitim programlarınız var?

Alanında kapsamlı eğitim almak, profesyonel olmak isyenlere yönelik olan; bir yıllık, 600 saatlik tam zamanlı sertifika programında öğrencilerimize ikinci yıla devam etme ve daha ileri düzey eğitim alma imkanı sunuyoruz. Bu programa profesyonel müzisyenlik yapan ama alaylı olarak kendi kendini yetiştirmiş kişiler akademik eğitim almak ve eksiklerini kapatmak için de gelebiliyorlar. Bunun dışında hafta sonları gerçekleştirilen Yarı Zamanlı Kurslar ve Atölyelere vakti sınırlı olan kişiler de katılabilir. Bu kapsamda haftada iki saatlik 12 haftalık dönemlerden oluşan Gitar, Vokal, Armoni, Cubase, Pro Tools, Canlı Performans, Canlı Kayıt Atölyesi gibi kurslar verimektedir. Ayrıca ders yoğunluğunu ve sıklığını öğrencilerin serbestçe belirleyebildiği özel dersler de var. Tüm diğer detaylar için ilgililerin www.mma.gen.tr adresindeki web sitemizi ziyaret etmelerini rica ediyorum.

Eray Aytimur
erayaytimur@yahoo.com

"Bu jazz Türkçe olmaz mı?"

Fazla söze gerek yok. Ayşe Gencer'in ilk albümü 'But Beautiful' AISHA Records etiketiyle yayımlandığında gördüm ki, hakkında en isabetli kelamı yine Murat Beşer etmiş, albüm kartonetinde. "Ayşe Gencer, jazz coğrafyamızda üç tarafı engin müzik denizleriyle kaplı bir yarımadaya benziyor; bir tarafı piyanist babası İlham Gencer, bir tarafı şarkıcı annesi Ayten Alpman, bir tarafı ise trompetçi eşi İmer Demirer. Bütün önemli jazz kulüplerinde yıllardır sahne alan, kadifemsi ve buğulu sesiyle jazz standartlarını hepimize yeniden yeniden sevdiren Ayşe, gerek denizden gerek karadan yoğun bir şekilde gelen "albüm yap" baskılarına ancak buraya kadar dayanabildi ve sonunda hepimize "But Beautiful" dedi. Aslında baskılar bir yana; repertuarın sonunda yer alan "Luiza", Ayşe'nin yirmi yılı aşkın bir süredir sahnede seslendirdiği bu Antonio Carlos Jobim bestesi, bu albümün de hayata geçmesinin gerçek müsebbibi. En çok ondan etkilendiğinin ve sadece onu okumak pahasına bile olsa, bu çalışmayı gerçekleştirmeye değer olduğunu düşünen birinin albümü "But Beautiful". Sadece bu parça değil, Ayşe'nin tüm yorumları onun kadar samimi; Billie Holiday'e has sıcak bir dokunaklılık içinde alkol, duman ve melankoli kokulu. İmer'in zarif düzenlemeleriyle, ruh dolu sololarıyla, birbirinden değerli usta emektar müzisyenin katkılarıyla nefes bulan "But Beautiful", ülkemizde sadece jazz standartlarından oluşan, özgün beste içermeyen bir repertuarla hazırlanmış ilk kadın vokal jazz albümü. Öyle ya da böyle; tutkuyla okunmuş, şarap gibi yıllanmış şarkılarla jazz tarihimizdeki önemli eksik halkalardan birini tamamlayan bu albüme sahip çıkalım..." diyen dostum Beşer'in bu söylediklerini kerteriz alıp bendeniz de Ayşe Gencer yarımadasına uğradım. Rüzgârlardan rüzgâr beğendiren bir yarımadaymış meğer. İçinden müzik kadar aile, aşk, dün ve bugün geçiyor. İçtiğimiz kahve ve sigaralar bizim olsun, payınıza düşen esintiler sizin olsun. 'Ama güzel' oldu...

Öncelikle hayırlı uğurlu olsun 'But Beautiful'. Bu kadar zamandır söyleyen, etrafı bunca müzisyenle dolu biri olarak bu albüm için deyim yerindeyse biraz sıra mı bekledin?
25 senedir jazz kulüplerinde söylüyorum ve evet doğduğumdan beri jazz müzisyenleri ile büyüdüm. Onlarla bir arada olmaktan, bir okul gibi deneyim kazanmaktan dolayı çok şanslı olduğumu biliyorum. Sıra beklemek demeyelim de "inanan birini" bekledim demek daha doğru olur sanırım. Bir albüm yaparken hiçbir ticari kaygı duymamak ve kendi duruşundan taviz vermemek, üstelik standart parçalar söylemek için bir takım girişimlerde bulunmak yerine bir gün zamanı gelecek diye düşünüp enerjimi şarkı söylemeye harcamak daha doğru geldi. Ve sonunda, sevgili Neşe Yıldıran tesadüfler sonucu hayatıma girdi ve bir jazz aşığı olan Neşe bu albümü hayata geçirdi.

O zaman Neşe Yıldıran için seslendirdiğin 'The Man I Love'a geçmek istiyorum ama öncesinde Neşe ile tanışma hikayeni dinleyelim.
Bir gece geç saatte eve dönmüştük ve internette bakınıyordum Bir resim ve makale gözüme ilişti. Ne hikmetse ilgilenmediğim bir konu olmasına rağmen bu makaleyi yazan sevgili Neşe Yıldıran hanımefendiye bir mail atıp "Bu resmi siz mi yaptınız" diye sordum (resmin altında Doçent Doktor Neşe Yıldıran yazıyordu) ve yattım. Ertesi akşam maillerime bakarken Neşe Hanım'dan cevap geldiğini gördüm. Uzun seneler önce Korukent Jazz Bar'da tanıştığımızı, beni dinlemeyi çok istediğini, bu maile sevindiğini ve bana makalenin devamını göndermek için adresimi istediğini yazmıştı. Adresimi verdim ve o hafta Eylül Bar'da şarkı söyleyeceğimi, gelirse çok memnun olacağımı yazdım. Ertesi gün kurye ile yazdığı makaleyi gönderdi ve iki gün sonra Eylül Bar'da buluştuk. Bilemezdim hayatıma bu kadar mutluluk, gurur ve renk katacağını; bu kaderdi işte. Çok sevdik birbirimizi ve geçen aylar boyunca bana neden bir albümün yok diye ısrarla sordu. Çok takılmamıştı kafama albüm yapmamak, çünkü gelen tekliflerde hep bir endişe ve ticari kaygı sezerdik. Bu da bizi caydırırdı haliyle. Neşe bana bir albüm yapmak istediğini bana aynen bu tabirle, "inandığını" söylediğinde her ne kadar direndiysem de zamanının geldiğini hissetttim ve aynı görüşte, aynı kafada, müziği çok iyi bilen, hisseden bir insanla albüm yapmanın konforunu, mutluluğunu ve sevincini yaşadım. Benden bir tek şey rica etti. 'The Man I Love' söyler misin dedi, bu da ayrı bir mutluluktu. Zaten yıllarca sahnede söylemiş ve bir çok duygu yaşamıştım bu parçayı söylerken, Neşe gibi.

Albüm kartonetinde Murat Beşer'in yaptığı yarımada benzetmesine bayıldım. Bir tarafta piyanist baba İlham Gencer, bir tarafta şarkıcı anne Ayten Alpman, bir tarafta trompetçi eş İmer Demirer. Etrafının bu denizlerle kaplı olması, zorluk ve güzellikleri ile sana neler hissettiriyor?
Ne kadar güzel ve doğru bir yorum, gerçekten engin denizlerle kaplı etrafım. Gurur duyuyorum tabii ki. Annem ve babamın jazz müzisyeni olmaları ve onlar sayesinde kendimi bu uçsuz bucaksız müzik deryasının içinde bulmam büyük bir şans. Zor tarafı hep mukayese edilmek, 'Boynuz kulağı geçer' gibi cümleleri fazlasıyla duyup küçüklükten beri sorumluluk yüklenmek ve ailenin seni onaylaması için kendini paralamak. Seneler sonra annemle ayrı babamla ayrı bir çok projede yer aldım, anlatılmaz bir mutluluktu. İmer hayatıma girdikten sonra bu kadar başarılı ve harika bir müzisyenin eşi olmanın gururunu hep taşıdım ve birlikte engin denizlere yol aldık. Teşekkürler Murat Beşer, etrafım gerçekten engin deniz...

Peki İlham Gencer ve Ayten Alpman'ın kızları olarak müziğe ve müzisyenlere kolay erişme konusunda belki bir çoklarına göre avantajlı durumdaydın. Çocukluğun hangi plakları dinleyerek geçti çoğunlukla?
İlk dinlediğim plak Frank Sinatra idi ve 'Fly Me To The Moon' söylüyordu. O kadar çok sevmiştim ki, yedi yaşında ezbere biliyordum. Evdeki plaklar Ella Fitzgerald, Sarah Vaughan, Peggy Lee, Oscar Peterson, Louis Amstrong, Tonny Bennett gibi muhteşem müzisyenlerdi. Zaten devamlı dinlenirdi ve ben yanlız kaldığım her an, herhangi bir objeyi alıp aynanın karşısında şarkı söylerdim. Daha önce de her yerde anlattığım gibi, sözlerini anlamazdım ama notalar beni o yaşta ağlatırdı.

1947 tarihli bir Jimmy Van Heusen-Johny Burke parçası, 'But Beautiful'. Albüme isim olarak seçme nedenin ne?
'But Beautiful' ismini seçmemin nedeni, iddiasız bir insanım. Sesimi beğeniyorum ama teknik olarak kendimi her zaman yetersiz hissediyorum ve çok

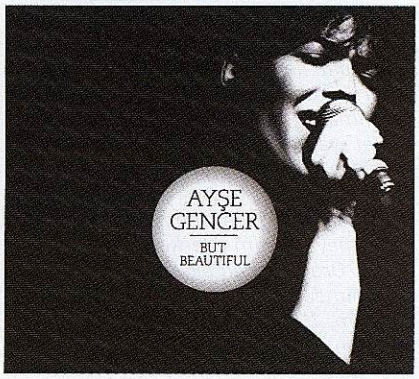

çalışıyorum. Bu yüzden dinleyenlere öyle ya da böyle 'Ama Güzel' demek istedim.

Bu söylediğinle de bağlantılı olarak mutlaka değinmek istediğim 'Give Me The Simple Life' var. 1959 tarihli bu parçayı söylemeyen hemen hemen kalmamış. Söylemek güzel tabii fakat basit ve sade bir yaşam, iddiasızlık her babayiğidin harcı değil. Fakat tevazun ve netliğinle seni çok iyi temsil ediyor bu parça.
Albüm için parça seçmek zor olmadı, zaten yıllardır sahnelerde yüzlerce standart söyledim. Bunlardan biri idi 'Give me the simple life'. Evet, her zaman sade bir hayat tercih ettim. Tevazu olması gerekendir, bunu artı olarak görmüyorum. Aksi bir davranış benim için söz konusu bile olamaz. Hiçbir zaman zarar görmedim. O kadar büyük bir zenginlik ki müziğin içinde olmak, duygularını aktarmak, bunu insanlarla paylaşmak. Çok mutluyum basit ve müzik dolu bir hayatım olduğu için.

Bu albümün gerçek sebebi 'Luiza'dır diyorsun. Gerçekten de kuru bir romantizmden çok daha fazlası var içinde. Bir de 'Luiza' vesilesiyle albümde emeği geçen biri daha var, Brezilya İstanbul başkonsolosu Michel Francisgepp. Onunla diyalog nasıl başladı?
15 sene önce İmer, Antonio Carlos Jobim'in bir CD'sini koydu. Bir parça başladı ve içimin yandığını hissettim o gün. Yosun diye bir arkadaşım vardı dinlerken, o kadar çok etkilendim ki, "Bu parçaya Türkçe söz yazalım. Portekizce zor olur teleffuz açısından" dedi ve günlerce gecelerce uğraşıldı. Yazamadık. Ben 'Luiza'yı dinlemekten kendimi alamıyordum o sıralar. Q Jazz Bar'da her gece DJ Murat'a rica edip çaldırıyor ve ezberlemeye çalışıyordum. Sevgili Neşe albüm yapacağımızı söylediğinde ilk aklıma gelen 'Luiza' idi. Ama öncelikle endişem, Portekizce bilen birini bulup sözlerini öğrenmek ve telaffuzumun doğru olup olmadığını bilmem gerekiyordu. Neşe ertesi gün Brezilya başkonsolosumuzdan randevu almıştı bile. Bizi o kadar güzel karşıladılar ve ilgilendiler ki, inanılmaz bir gündü benim için. Sayın Mickel Francis Gebb'in yanında yerde oturup ona söyledim. Bir kaç hatamın dışında doğru söylediğimi ve bundan çok memnun olduğunu söyledi. Parçayı bize İngilizce olarak tercüme etti tek tek. Carlos Jobimin kendisini terkeden eşi Luiza'ya yazdığını ve Luiza'nın da parçayı duyduktan sonra geri döndüğünü anlattı. Tam hissetttiğim gibi duygu yüklüydü sözler. Hataları düzelttik. Bizi tebrik edip lansman gecesi orada olacağını söyledi ve başarılar diledi.

Parçaların orkestrasyon ve kayıt süreci nasıl şekillendi? Kimlerle çalacağına karar vermek senin için zor olmasa gerek.
Albüme karar verildiği zaman ilk iş sevgili Can Aykal'ı aramak oldu. Çünkü İmer'in albümünü kaydetmişti ve çok başarılı idi. Bir toplantı yapıldı ve her şeyi Can Aykal üstlendi, eksik olmasın. Babajim Stüdyoları'nda kayıt yapılmasına karar verildi. Oradaki piyano Fazioli marka idi ve dünyanın en iyi piyanosuydu. Bir ay sonrasına gün alındı ve hemen Serkan Özyılmaz (piyano), Matt Hall (kontrabas) ve Cem Aksel'i (davul) aradık. Onaylarını aldık. Bir parçada Meriç Demirkol (alto saksofon) ve Tunç Çakır (perküsyon) çaldı. Bütün düzenlemeleri İmer yaptı ve çaldı. Çok heyecan verici bir iki gündü kayıt süreci benim için. Bazı düzeltmeleri de Can Aykal'ın evinde yaptıktan sonra miks için Amerika'ya, mastering için de İngiltere'ye gönderildi ve yapımcı Neşe Yıldıran'ın katkılarıyla Aisha Records'tan yayımlandı. Hayatımın en güzel süreci; emeği geçen herkese binlerce teşekkür ederim.

Burada standardlar seslendiriyorsun. Peki kendi parçalarını yazıyor musun? Günün birinde öyle bir albüm de güzel olmaz mı?
'But Beautiful' o kadar yeni ki, henüz ikinci bir CD düşünmek için çok erken. İnsan kendini dinleyince- tam manasıyla hiç bir zaman olmaz ama yine de çok hata buluyor ve strese giriyor. Keşke böyle olsaydı, keşke şurasını şöyle söyleseydim gibi ama, bunun sonu yok zaten. Çok dinlemek, çok çalışmak lazım her zaman. Kendim parça yapmadım şimdiye kadar ve yapamam da. Ama belki ileride Türk müzisyenlerinin bestelerini seslendirebilirim. Ayrıca da sadece Portekizce bir albüm yapabilirim. Portekizce'nin müziğe çok yakıştığını düşünüyorum ve müzikte aşkın dili olduğuna inanıyorum.

Dinlemeyi sevdiğin yerli-yabancı vokalistler kimler?
Son zamanlarda Esperanza Spalding dinlemeyi seviyorum ve tabii ki her zaman Ella. Özellikle Sarah Vaughan... Steve Wonder ve Antonio Carlos Jobim. Ülkemizde canım Elif Çağlar Muslu'yu dinlemeye doyamıyorum.

Son dönemde jazz ve türevi müziklerde artan bir ivmeyle albümler yayımlanmasını, konserler olmasını ve genç tayfanın birbirlerine gerçekten destek olarak bu işleri becermelerini nasıl karşılıyorsun?
Benim zamanımda yaşıtım bir ya da iki vokalist arkadaşım vardı. Herkes kendi yaşam mücadelesini veriyordu. Diğer müzisyenler yaşça büyük ve çok meşguldüler. Bir tek sevgili Erol Pekcan, nur içinde yatsın, genç jazz'cıların yetişmesi için büyük bir özveri gösterirdi. Beni ilk motive eden, çalıştıran insandır kendisi. Jazz için hayatını vermiştir ve bütün etrafına yardım etmiştir. O zamanlar bir parçanın notasını, sözlerini bulmak imkansız gibiydi nerdeyse. Erol Pekcan bize bunları ne yapıp edip bulur ve sahnede çalar söyletirdi. Şimdiki müzisyenler çok şanslı bu açıdan. İnternette bir tıkla herşey önünüzde. Geçtiğimiz aylarda 'Volume 1. 2. 3. Caz Ağacı' adı altında etkinlikler yapıldı ve yedi vokalist aynı sahneyi paylaştık. Benim için en güzel yanı kulisteki dostluk sevgi ve yardımlaşma idi. Şimdiki ilişkilere hayranım, hepsini çok seviyor ve hepsiyle gurur duyuyorum.

Bu arada bağımlılığa methiye düzecek değiliz ama senin dumanlı sesin bence alamet-i farikalarından biri. Sigarayla ilişkin son zamanlarda ne durumda?
Sigara içiyorum, hem de Türk sigarası, uzun senelerdir. Vallahi sesim ortada. Bir kere operasyon geçirdim reflü yüzünden. Ses tellerim zedelendi. Sevgili İsmail Koçak bana sesimi geri verdi. Hayatım boyunca ona minnettar olacağım. Tabii ki zararlı ama kolay değil benim için bırakmak. Bir gün kurtulmayı ümit ediyorum.

Bir de hayalin var senin. Türkiye'de bir jazz kulübü işletmenin zorluklarını iyi kötü bilen biri olarak bu konuda ne söylersin?
Evet, hayatım boyunca hayalimdi. İki defa böyle bir fırsat geçti elime. Bir tanesi Arnavutköy'de Jazz Room adındaydı. Sevgili Suzan Kardeş'in mekanının alt katı idi. Küçücük bir odaydı ve harika bir 5 ay geçirdik. Binanın satılmasıyla son buldu. Unutulmaz günlerdi. Devam etseydi keşke. Ama'malesef sürmedi. İkincisi Reasürans Pasajı'nda bir mekandı. Bir televizyon programında beni görüp aramışlardı ve kulüplerini işletmemi istediler. Çok sevinmiştim, her şey düzenlendi ve harika bir mekan oldu. Açılış yaptık, ilk geceden "Bu jazz Türkçe olmaz mı" dedi sahipleri. Bir haftada ayrılmak zorunda kaldım. Artık hala hayalim mi bilemiyorum pek emin değilim. Kolay olmadığını bir çok kereler gördüm ve yaşadım. Ama hayat bu, belli olmaz, neler getirecek...

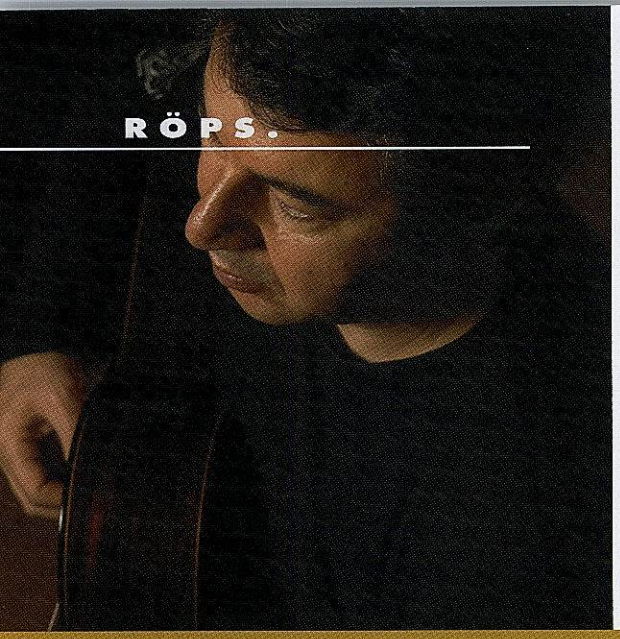

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

Seslerin Peşinde Bir Yolculuk; Erhan Ersin

Bir müzik adamı düşünün ki 25 yıldır akustik ve elektrik gitar çalıyor.15 yaşında klasik gitarla tanışmış, daha sonra rock ve jazz gitarla yoluna devam etmiş, etkilendiği müziği yerinde öğrenmek ve daha iyi tanımak için 19 yaşında İngiltere'ye gitmiş, müzik yolculuğuna sırasıyla Almanya ve Fransa'da devam etmiş ve şu anda Türkiye'de kendi müzik projeleriyle uğraşıyor. Ama yurt dışı ile olan ilgisi devam ediyor, oralarda geçirdiği uzun yıllar boyunca jazz, bebop, big band, latin jazz,
duo gitarlı çingene jazz'i, rock, blues, funk, soul, new age gibi çeşitli müzik türleri ve gruplarıyla çalışmış.
Bir adam düşünün ki seslerin peşinde geçirdiği 25 yılı bir duo akustik gitarlı jazz albümünde dile getirmiş ve müzikseverlerin önüne çıkmış.

Doğal olarak albümün ismi "**Seslerin Peşinde**", adamın ismi ise **Erhan Ersin**.

Biz de Jazz Dergisi olarak onun peşine düştük ve Erhan Ersin ile konuştuk. Bakın neler dedi:

"Seslerin Peşinde" derken aslında sadece müzikal sesler değil, yaşamın içindeki seslerin de peşinde olduğumu söylemek istiyorum, anılar, duygular, hayaller, izlenimler gibi. Kısacası bu albüm benim müzik yolculuğumun seslerini dile getirdi.

14-15 yaşlarında plakları ve kasetleri dolayısıyla dünya müziklerini keşfetmeye başladım. Ulaşabildiğim bütün müzikleri heyecanla dinledim. Özellikle Pink Floyd, Deep Purple, Quinn gibi grupları dinlerken gitarın büyüsüne kapıldım ve kısa bir süre sonra biriktirdiğim harçlıklarla ilk gitarımı aldım. O andan itibaren hayatımın tek anlamı gitar çalmak ve iyi bir gitarcı olmaktı.

Gitar çalmayı kendi kendime öğrendim, çevremde ders alabileceğim ya da gitar çalmayı bilen birileri yoktu ama büyük bir müzik açlığım vardı, bulabildiğim her gitar metodunu heyecanla çalıştım ve en önemli dersleri de dinlediğim müziklerden aldım.

19 yaşımda o devirde etkilendiğim müzik olan rock müziğin peşinden İngiltere'ye gittim. O müziğin doğduğu yerlerin havasını koklamak ve onu çalan müzisyenler gibi yaşamak istiyordum, ancak bu yolla o müziği gerçekten anlayıp çalabileceğime inanıyordum.
O yıllarda beni en çok heyecanlandıran anılarımdan biri de 1980 sonlarında 68 kuşağının her yıl Hyde Park'ta düzenlediği barış gösterisinde Bob Dylan, Joan Baez, Beatles şarkıları çalmamdı.
68 ruhunun sonlarına tanıklık etmiş olmak beni çok mutlu etmişti.

Orada bir yıl kalıp değişik rock, blues, folk gruplarıyla çalıştıktan sonra müzik yolculuğum Almanya ve Fransa'da Beasty Sextet, Blaues Wunder, PB Big Band gibi jazz, rock, blues, funk, soul gruplarıyla devam etti.
Almanya'da 6 yıl kaldım. Orada jazz ile tanışma fırsatım oldu, Beasty Sextet Band ile en etkilendiğim jazz türlerinden biri olan bebop çalıyorduk.
Benim için iyi bir deneyim ve eğitim olan 35 kişilik jazz orkestrası PB Big Band ile üç sene boyunca çalıştım, bu orkestra ile geçen en keyifli zamanlar ise, konser öncesinde orman içerisinde tarihi bir şatoda 4-5 gün boyunca kapanıp prova yapmamızdı.
Aklınızdan ne şatosu? diye bir soru geçerse, tabi ki müzikle böyle bir para kazanmadık, bu şatoyu sonraları "young hostel" yapmışlar, gençler için bir nevi pansiyon, herkes kalabiliyor.

Bu arada müziği hayatın içerisinde öğrenmeye devam ederken Fransa'ya gittim. Orada geçen bir senelik müzik yaşamımdan sonra tekrar Almanya'ya döndüm. 1995 yılında Türkiye'ye döndüm.

Neden döndüm? Ait olmak duygusu ve deniz özlemi denilebilir. Çocukluğum denizde geçti, Fenerbahçe'de oynardık, balık tutardık, denize girerdik, insan uzak kalınca değerini anlıyor, döndükten sonra uzun yıllar tekne ve dalgıç hayatım oldu, herhalde denizden uzak kalınca insan böyle özlem gideriyor. Ayrıca denizin dinginliği, derinliği bana müzik için çok ilham veriyor, tabi bizim rakı ve balık keyfini de unutmamak lazım.

Şu sırada müzisyenliğin yanı sıra bir de müzik stüdyosu işletiyorum. Kadıköy'de bir stüdyo adı da Be Bop. Bir yandan da uzun yıllardır Sesli Kitaplar yapıyoruz. Bunlar dinlenebilen kitaplar, ya CD ya da kaset olarak yayınlanıyorlar. Tuna Egemen onları okuyor, ben müziklendiriyorum. Büyükler için Türk ve dünya edebiyatından örnekler var, şimdi ağırlık çocuk romanlarına geçti.

Bu albümde, seslerin peşindeki müzik yolculuğumun anılarını, duygularını ve hikayelerini anlatıyorum. Albümde iki gitar var ama ikisini de ben çalıyorum, iç dünyamı anlatan müzikleri paylaşabileceğim ikinci bir gitarcıya henüz rastlamadım. Zaten benim için

eni Albümüyle Müzikseverler ile Buluşuyor...

gitar değil müzik ön planda, müziğin derinliğinin peşindeyim.
Yaşam yolculuğunda beni mutlu eden tınıların seslerin peşindeyim. Bunlar müzikal hikayelere dönen sesler.

Albümdeki tüm parçalar benim bestem. Hepsinin bir anısı ve öyküsü var tabi.

*"**Çikolata**" albümdeki ilk parça, çikolata tadında insana enerji ve mutluluk veren bir parça. Burada ikinci bir düşünce daha var, çikolata renkli müzisyenlerin yaptığı blues ve jazz müziklerini de çok sevdiğim için çikolatayı onlarla da ilişkilendiriyorum. En çok da bitter bütün bademli çikolata seviyorum, özellikle Lindt marka olanı. Çikolata renkli gitarcılardan ise her zaman çok severek dinlediğim George Benson'u beğeniyorum.*

*"**Saklı**" ise ikinci parça insanın kendi içinde yaşadığı, dışa vuramadığı paylaşamadığı ve saklı kalması gereken yoğun duyguları anlatıyor. Hayır aşk değil bu duygu, bu albümde aşka pek yer vermedim.*

*"**Avignon 86**" 1986 yılında dört müzisyen bir "Vosvos" minibüs ile güney Fransa'da sokak müziği yaparak dolaştığımız günleri anlatıyor.*

*"**Otostop**" da bu parça ile aynı dönemi yansıtıyor, kendimi otostop yaparken çok özgür hissettiğim yurt dışı yıllarımı ve yolları anlatan bir parça.*

*"**Blues Fingers**" ise gitar telleri üzerinde bir ordan bir oraya zıpladıkça blues- jazz sesler çıkaran, biraz da haylaz parmakları anlatıyor. Bu parçayı çalma tekniği böyle bir görüntü de veriyor.*

*"**Yeniden Bulmak**" insanın kaybettiğini yeniden bulduğunda ki sevincini ve mutluluğunu anlatan bir parça. İnsanlar, mekanlar, yeniden bulunması gereken bir çok şey var hayatta.*

***"Hiçbiryer"**, adı üstünde, yıllar boyunca seslerin peşinde koşarken mutlu olacağım yaşamı ve mekanı aradım ama sanırım böyle bir yer sadece hayallerimde var. Bulamayacağımı anladım.*

*"**Karşılıksız**" insanların birbirlerine karşılıksız olarak yaptığı hoş şeylerden duydukları mutluluktan bahsediyor. Ben yardımsever bir insanım, insanlara karşılıksız yardım ediyorum, müzik veriyorum. Onların mutlu olduğunu görmek bana yetiyor.*

*"**Serin**" denizle ilgili bu parça, gün batımında güneşe yolculuk ve bu yolculukta denizin serinliği, ürpertisi hissini veriyor. Bu parça oluştuğu sırada ıssız bir sahilde günlerce güneşin denize batışını izliyordum.*

***"Çılgın"** benimle ilgili bir şey, her ne kadar sakin görünüyorsam da içimde çılgın bir şeyler var.*

Erhan Ersin'in albüm ile ilgili olarak konuşurken albümle ilgili olarak bir hedefinin olmadığını, albümün bütününe bakınca özel bir anlam çıkartılamayacağını söyledi. Kendisine göre o sadece bir yolculuk yapıyor ve seslerin peşinden gidiyormuş, nereye gittiğini de gerçekten bilmiyormuş

Albümde özel bir teşekkür diye adı geçen Toto Blanke onun arkadaşı,Almanya'da yaşayan bir jazz gitaristi. Onunla birlikte bir duo gitar projeleri var, ayrıca bu albüm projesini de birlikte çalmayı düşünüyorlar.

Seslerin peşinde gidilen yolculuk bu ilk albüme sığmadığı için sırada yeni bir albüm projesi daha var ama bu sefer bir duo değil trio çalınan bir albüm olacak. Henüz kimlerle çalacağı belli değil.

Ona peki elinde sınırsız imkan olsa idi dünyada yaşayan hangi müzisyenlerle albüm yapmak isterdin diye sorunca tereddüt etmeden bir grup yaptı: Kontrbasta Charlie Haden, davulda Steve Gadd davul ve piyanoda Joe Sample Erhan'a eşlik edecekler. Olmaz olmaz demeyin, her şey isteyerek ve önce bir hayalle başlar.

Kendisi ile yapılan bir röportajda "gitarın farklı bir büyüsü var mı?" diye soran gazeteciye Erhan şu cevabı veriyor:

Kesinlikle var, müzik yolculuğumun tek sebebi bu büyü.
Dünyaya bakış açımı, algılarımı fark ettiriyor. Çalarken değişiyorum, dönüşüyorum. Olmak istediğim ruh halinde oluyorum ve o boyutu çok seviyorum.
Özellikle doğaçlama müzik yaptığımda o anda yakaladığım sesler beni çok heyecanlandırıyor.

Benimle konuşurken ise gitar konusunda şunları söylemişti: *Akustik gitar müziği yurt dışında çok yaygın ama burada maalesef değil, bu çok üzücü, yurt dışında akustik gitar için bir sürü festivaller ve konserler var, akustik gitar müziği özel bir müzik, çok canlı ve gerçekçi, dinlerken bütün insani detayları, dokunuşları duyup hisedebilirsiniz, bunlar müziğe ayrı bir keyif veriyor.*

Albümde çaldığım gitarım Jose Ramirez marka, İspanya'ya gidip uzun aramalar ve denemelerden sonra aldım. Bu gitarda kendi seslerimi buldum.

Beni diğer gitarcılardan farklı yapan şey gitarın değil müziğin ön planda olması. Gitar benim için ulaşmak istediğim müziğe ulaşabileceğim bir araç, bu anlayışla çalıyorum.

Erhan ile konuşurken öğrendiğim bir başka yönünü de sizlerle paylaşmak isterim:

Yurt dışında iken yabancı arkadaşlarıma Türk yemekleri pişirirdim, bence müzik yapmak gibi bir şey, biraz müzikal dokunuş, biraz doğaçlama, bu anlayışla olsa gerek yaptığım yemekleri afiyetle yerlerdi, karnıyarık ve cacıkda iddialıyımdır.

Ben şimdilik ne onun sözünü ettiği iddialı karnıyarıktan ne de cacıktan nasibimi aldım, ama birlikte radyo programı yaptığımızda getirdiği bitter fındıklı Beyoğlu çikolatasını tattığımı itiraf ediyorum. Bir yandan da onun yeni albümünü bekliyorum. Eminim yolculuğun ikinci durağında daha da ilginç şeyler göreceğiz.

Şule Uslutekin
sule@suleuslutekin.com

Yinon Muallem'in Yeni Albümü

"Nefes" Çıktı!

Besteci, söz yazarı, düzenlemeci ve vurmalı çalgılar ustası Yinon Muallem'in yeni albümü "Nefes" (Breath), Kaf Müzik etiketiyle yayınlandı.

Uzun yıllardır İstanbul'da yaşayan müzisyenin yaşamına ve müziğine eşlik eden Türkçe seslerden ve bir o kadar da geleneksel Yahudi müziği ve kültüründen izler taşıyan bu albümde, sözlerini ve müziğini kendi yazdığı İbranice şarkılara da yer vermiş. Muallem'in ifadesiyle "kişisel ve müzikal yolculuğumun İstanbul'a taşındığım 2002 yılından bu yana süren bölümünün önemli bir parçası bu albüm, ruhumun iki yönünü, Türk ve Yahudi kimliklerini temsil ediyor. Ama aynı zamanda da, yaşamımdaki değişimi, yani baba olmamı, yani yaşama kendi canımın ötesinde bir yaşamdan bakmamı yansıtıyor" diyor.

Türkiye'den önce İsrail'de çıkan (Magda Records-2010) albümde sırasıyla "**Nefes**", "**Abu**", "**Yalnız**", "**Ana Behasdaha**", "**Ritmin Sesi**", "**Dağda**", "**Alma ve Lama**", "**Rast Taksim**" (ud için), "**Rast**", "**Hicazkar Longa**" ve "Küçük Rast" adlı şarkılar yer alıyor. Albümde yeralan Abu şarkısının müziği anonim, ve "**Ana Behasdaha**" şarkısı (müzik: Asher Mizrahi) dışındaki tüm şarkı sözleri, müzikler ve düzenlemeler Yinon Muallem'e ait. Sumru Ağıryürüyen'nin vokal yaptığı "Dağda" şarkısını bir dağ kazasında hayatını kaybeden değerli müzisyen arkadaşı Tanju Duru'ya ithaf etmiş... Albüme adını veren "Nefes" ise müzisyenin eşi Dilek için yazdığı ve bestelediği bir şarkı, "Ana Behasdaha" şarkısını da eşi Dilek ile beraber yorumluyorlar, ayrıca oğlu Jan için yaptığı "Rast" adlı beste de onun sesini de duyuyoruz. Albümde tüm vurmalı çalgıları Muallem çalıyor, kendisine eşlik eden müzisyenler arasında **Cenk Erdoğan** (perdesiz gitar, gitarlar, klavye), **Sinan Cem Eroğlu** (kopuz, kaval, perdesiz gitar), **Selim Koytak** (ud), **Hakan Gürbüz** (bas gitar), **Alper Kılıç** (double bas), **Vincant Coupri** (tabla), **Serdar Pazarcıoğlu** (keman), **Sumru Agıryürüyen** (vokal), **Dilek Muallem** (vokal) ve **Jan Rast Muallem** (vokal) var. Cenk Erdoğan'ın Undo Stüdyolarında kaydedilen Nefes albümünün miks&masteringi Emir Ersoy'a ait. Artık bizden biri olan Yinon ile yeni albümünü, projelerini ve hayallerini konuştuk, işte detaylar aşağıda...

Albümle ilgili ilk düşüncelerin nedir, neler söylemek istersin?

Bu albümü Türkiye'de nerdeyse tamamı Türk müzisyenlerden oluşan grubumla beraber yaptım ama içinde farklı renkler var, Yahudi anonim parçalar da yeralıyor, bunun dışında tamamı kendi bestelerimden oluşuyor ve onları çalanlar Türk müzisyenler olduğu için bu farklı kültürel etkiler şarkıları da farklı bir hale getiriyor aslında, ve de kendi hikayem var en çok, Dilek ve oğlum Jan, yani bu albüm hayatımından bir parça ve de iki farklı kültürden diyebilirim....

Müzik senin için ne ifade ediyor?

Valla tek bir kelime ile ifade etmek çok zor yani bilemiyorum, sanıyorum kocaman bir anlamı var müziğin benim düşüncelerimde, tıpkı hayat gibi, içinde her şey var yani, mutluluk, üzüntü, stres, korkular, eğlence, hayal kırıklıkları gibi... Müzik benim için şu ana kadar duygularımı ve hayat yolculuğumu ifade edebildiğim tek yol anlamına geliyor, ama gerçekten sahici olan şekliyle anlaşılmak isterim, kurgusal anlamda değil, akustik tarzda ve bestelerimin tümü bu günlük yaşamımdaki etkilerden oluşmakta. Mesela Tinsemi yani Nefes şarkısını bestelerken karım Dilek sonra hamileymiş, iki ruh, bedenin karşılaşması ve aşık olması, tüm korkuları ve endişeleriyle saf aşk böyle bir şey, yazarken bu hisler içindeydim... (Albümün önsözünde yeralan şu söz şarkıyı en iyi anlatan cümle: *"Nefes al, derin bir nefes... Senin içinde büyüyor oğlum, kendinden bir mucize yaratıyor!"*) *Oğlum annesinin karnındayken bunları düşünerek oluştu şarkılar... İkinci albümüm "Sultan için Klezmer"'de ise HSBC Bankası ve Galata'daki Sinagog'un terör olayı sonrası yaşanan ani ve ağır moral çöküşü, düşüşüne ait hislerimden oluştu, yani müziğimin içinde tamamen yaşadığım olaylardan etkilendiğim şeyler var...*

Baba olduktan sonraki hisleriniz, düşünceleriniz neler oldu? Neler değişti hayatında?

Aslında her şeyden önce insan olarak devamlı değişiyorsun, baba olduğunda, benim düşünceme göre iyi baba olduğunda daha derinleşiyorsun ve sorumluluklar artıyor ve ailen için sorumluluk almayı öğreniyorsun, bu insanı tamamlayan bir şey. Benim aileme dönecek olursak, Hiçbir şey o kadar kolay değil, çünkü ben İsrailliyim ve Yahudiyim, eşim Dilek ise Türk, iki farklı dünyadan, kültürden ve dinden

gelerek bir araya geldik, bu durum birçok zorluğu da içeriyor doğal olarak, cesur ve sabırlı olmanız gerekiyor, İnançlar birleşiyor birbirinize tutunmanızı sağlıyor, biz çok şanslıyız ki harika bir çocuğumuz oldu, bizim için tüm bu zorlu zamanları aşmamızda bu durumun bize çok yardımı oluyor, olmaya da devam ediyor. Baba olduktan sonra tüm odaklandığım şey önceliğim ailem oldu, ancak hala öncesinde olduğu gibi kendime ait egolar, kendime ait özel düşünceler de olabiliyor bazen, yani bir parçam her şeyi berbat edebiliyor böyle davranarak, belki de sanatçı olmamla alakalıdır kim bilir.

Özel dersler ve seminerler verdiğini biliyorum, bu türde yeni çalışmaların olacak mı?

Evet tek veya küçük gruplara özel dersler veriyorum, dersler Ortadoğu ritimleri ve teknikleri üzerine oluyor genelde, darbuka, def, bendir, İran zarp'ı, ve Güney Hindistan'dan kanjira gibi aletleri öğretiyorum.. Ciddi olarak ilgilenen herkes alet çalmayı öğrenebilir, sadece eğlenmek ve keyif için istiyorlarsa bu olmaz. Evde küçük bir stüdyom var dersler için, aynı zamanda Kadıköy'de yeni bir yerim olacak birkaç müzisyen arkadaşımla beraber paylaşacağımız bir stüdyo belki, yakında netleşir, web sayfamdan dersler için bana ulaşabilirler.

Kendinle ve müziğinle ilgili düşüncelerin konusunda neler söylemek istersin?

İyi bir besteci ve müzisyen olduğumu biliyorum, 5 albüm yaptım, sanıyorum bütün bu yıllar boyunca yaptığım ve sahip olduğum şeylerden öğrendiklerimle mutlu olmaya odaklandım daha çok, bunu biliyorum. Tanrının sahip olmama izin verdiği ailem, sağlığım ve yeteneğime şükrediyorum, sahip olduğum değerleri, paylaşmak ve başka kişilere sanatımla iletmek yaymak istiyorum.

Birçok uluslararası ünlü müzisyenle çalıştığını biliyoruz, bundan sonrada olacak mı, yoksa sadece kendi projelerine mi odaklanmayı istiyorsun?

Hayır sadece kendi projelerimde değil birçok farklı projelerde çalışmayı tercih ediyorum. Aslında benim bestelerimi farklı şekillerde düzenleyerek farklı gruplar ile de çalmak istiyorum, jazz müzisyenleri de olabilir veya büyük senfonik orkestra da olabilir. Başka müzisyenlere de eşlik edebilirim, sınırlamıyorum kendimi, iyi projelerde ve iyi müzisyenler ile yapılan her ortaklaşa projede çalışmayı çok isterim açıkcası, sinerji oluşuyor.

Beğendiğin, çalışmayı istediğin başka Türk müzisyenler var mı? Varsa kimlerdir?

Erkan Oğur'u beğeniyorum, çok iyi bir müzisyen, hem ilginç hem derin, farklı ve mütevazi...

Oğur ile benim üçüncü albümümde yer aldı aslında, ancak sahnede hiç beraber çalışmadık, bir defa Kadıköy Gitarcafe'de konuk olarak yer aldı bir parçada, onunla sahnede çalmayı isterim. Hüsnü Şenlendirici ve Laço Tayfa grubunu seviyorum, onlar da çok iyi müzisyenler, hem de benim eski grubumda da birkaçı yer alıyordu. 5 sene kadar birlikte çaldık, İstanbul Sazendeleri grubunu beğeniyorum onlarda çok iyi müzisyenler. Göksel Baktagir, Yurdal Tokcan, Emrullah Şengüller, Selim Güler.... Türkiye'de aslında çok iyi müzisyenler var, her yerde tabi ki, merak ediyorum... Ben ayrıca iyi yorumcular için de besteler yazmak istiyorum, umarım olur.

Yeni çalışmalar, konserler ve projeleriniz var mı yakınlarda?

Evet yeni bir albüm daha yapmak istiyorum yakın zamanda, Türk ve İsrailli müzisyenlerin yer alacağı bir albüm. Bu albümde daha önce hiç çalmadığım bir müzik aleti çalmayı planlıyorum ayrıca, mesela piyano, trompet veya trombon olabilir. Daha jazzy bir albüm olacak tahminim. Eylül'de Kudüs'te Türk müzikleriyle ilgili bir konser yapacağım, gazelhan İzak El-Gazi'nin repertuvarını çalacağız. Arpist Şirin Pancaroğlu ile beraber yaptığımız Telveten albümünün konserleri Türkiye'de ve yurtdışında devam ediyor. Ayrıca film müzikleriyle ilgileniyorum. İki belgesel için müzikler yazıyorum bugünlerde, birisinin konusu İsrail-Filistin ilişkisi üzerine. Bir de kitap yazmayı planlıyorum, benim iki kültürümle Tel-Aviv ve İstanbul arasında geçen, müzikal ve kişisel yolculuğumdan oluşan, içinde bir de CD albüm beraber olacak bir proje. Yakın zamanda kültürel ataşe olarak bir görevim olabilir, görüşmeleri sürüyor netleşme aşamasında, kültürel anlamda İsrail'den Türkiye'ye ve Türkiye'den İsrail'e kültürel köprüler kurmak üzerine bir sorumluluğum olacak yani, benim de misyonum bu sanıyorum.

www.yinon-muallem.com

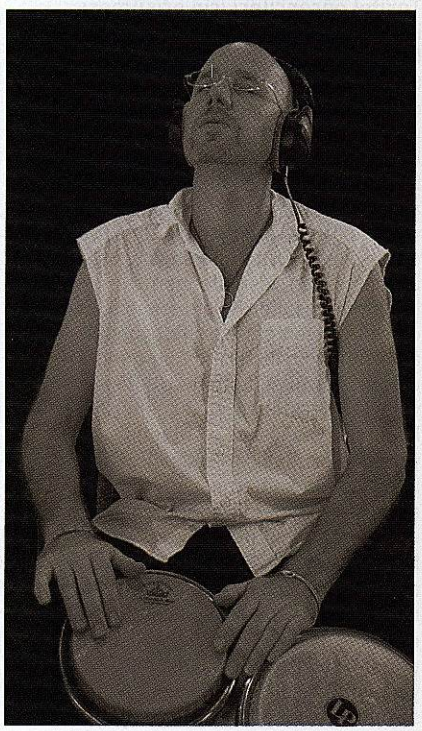

Yinon Muallem (1968 İsrail)
Biyografi

Yinon Muallem, besteciliği ve perküsyon çalışından gelen zengin deneyimlerini müziğinde ustaca birleştirmektedir. Farklı müzik türlerinin ritim ve melodilerini bir arada ustaca sentezlediği müziği; Geleneksel Türk, Sufi, Çingene, Klezmer, Balkan ve Hint müziklerinin etkilerini taşır. Yinon Muallem, 1968 yılında İsrail'de doğmuştur. Ailesi Irak kökenlidir. Müzikal kariyerine Latin perküsyon enstrümanlarını çalarak başlamıştır. Zaman içerisinde ilgisi Ortadoğu müziğine yönelmiş, bir anlamda ailesinin Irak'a uzanan köklerinden ilham almıştır. Darbuka, def, bendir, İran zarbı gibi Ortadoğu ve Türk perküsyon enstrümanları ile kanjira ve gatham gibi Güney Hindistan enstrümanlarında kendine özgü bir stil geliştirmiş ve bu stili müziğine yansıtmıştır. Yinon, İsrailli perküsyon ustası Zohar Fresco, İranlı perküsyon ustaları Djamechid Chemirani ve Pejman Hadadi ile Güney Hindistanlı perküsyon ustaları Ganesh Kumar ve Subash Chandran'dan ilham almıştır.

Muallem, Ortadoğu müziği ile ilgili çalışmalarına başladığı yıllarda, ud virtüözü Yurdal Tokcan ile çalışmak üzere Türkiye'ye gelmiştir. İki müzisyenin güçlü ve sıcak etkileşimi, Yinon'un Yurdal Tokcan, Göksel Baktagir ve diğer Türk müzisyenlerle olan işbirliğini de beraberinde getirmiştir. Ayrıca Ross Daly (Yunanistan), ses sanatçısı Alim Gasimov (Azerbaycan), bestekar Piris Eliyahu (Azerbaycan), Ömer Faruk Tekbilek, Zhubin Kalhor (Iran), Muhammed Alnuma (Irak), Tekfen Filarmoni Orkestrası, arpist Şirin Pancaroğlu, piyanist Anjelika Akbar, Tanju Duru, Akın Eldes, Ganesh Kumar ve Subash Chandran (Hindistan), İsrail Endülüs Orkestrası, Yair Dalal, Eyal Sela ve Darma Topluluğu (İsrail), Sheldon Sands (ABD) ve dünyanın önde gelen diğer müzisyenleri ile çeşitli projeler yapmıştır. Yinon; Japonya, Türkiye, Estonya, İspanya, ABD, Belçika, İngiltere, Hollanda, Yunanistan, İsviçre, Fransa, Çek Cumhuriyeti, Slovakya, İtalya, İsveç, Fas, Bosna, Kıbrıs, İsrail ve Azerbaycan gibi pek çok ülkede uluslararası festivallere katılmış, kayıtlar yapmış ve konserler vermiştir. Yinon Muallem, bestekarlığının ve sahne icraatlarının yanı sıra perküsyon dersleri vermekte ve atölye çalışmaları düzenlemektedir. Ortadoğu perküsyonu üzerine eğitim içerikli bir DVD yayınlamıştır. Halen İstanbul'da yaşamakta ve müzikal çalışmalarına burada devam etmektedir.

Yayınlanmış albümleri:
- *Telveten* (Arp ve Perküsyon) – Yinon Muallem & Sirin Pancaroglu (arp), 2009 KAF Müzik
- *The Way It Is* (Olduğu Gibi- 2008 KAF Müzik)
- *Sultan için Klezmer* (2005 Oriente Musik- 2008 KAF Müzik)
- *Değişen Anlar* (Changing Moment -2003 Magda Records, 2008 KAF Müzik)
- *Arabic Percussion*"-DVD (5 farklı vurmalı enstrümanın çalınışıyla ilgili bilgiler içeriyor)

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

Güher ve Süher Pekinel Kardeşlerden

yeni bir jazz kaydı ve özel bir konser...

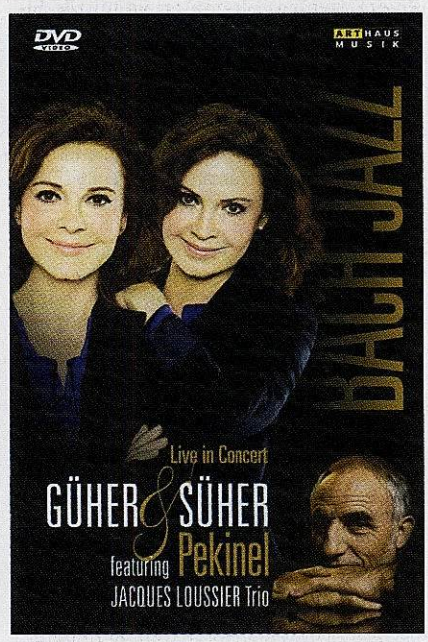

Türkan Saylan anısına bir konser yapıyorsunuz, Türkan hanım kendi toplumuna ne vermek ve ne demek istemişti.

GP: Sayın Türkan Saylan, saygın bir bilimci olmasının yanısıra, tüm benliği ile inandığı ideallerini hayata geçirebilmek için bir ordu gibi çalışarak bunları gerçekleştirmiştir.
Bir çok Lepra hastasının hayatını kurtarmış ve ilk Lepra hastanesini kurarak, öncülüğünü etkili bir şekilde Hindistan'da da uygulamış, ulusal ve uluslararası ödüllere layık görülmüştür. Bununla yetinmemiş, aynı azimle eğitime sarılmış, anadoluda bir çok okul açmış, dar gelirli ailelerin çocuklarına burs sağlayarak onlara Üniversite kapılarını açmış ve meslek sahibi yapmıştır.
Belki çok bilinmeyen yanı müziğe düşkün olan sayın Saylan'ın bazı köy okullarına enstrüman sağlayarak, çocukları sanatla tanıştırmış olmasıdır. Kendisi Türkiye'nin ender öncü kadın girişimcilerinden biri olup, tarihte yerini alacaktır.

İkiz kardeşler olmanıza rağmen çok farklı insanlarsınız. Siz birer müzik insanı ve sanatçı olarak birbirinizden neler öğrendiniz? Ruhsal boyutta yıllar içerisinde nasıl farklılıklar ve benzerlikler gösteriyorsunuz?

SP: Küçük yaşlarda ailemiz ne kadar da ikiz olmamızdan dolayı ayrım yapmamaya çalışsa da, bireysel kişiliğimiz bir formda kendini ifade ediyordu. 10 yaşından itibaren aynı hocalarla da çalışsak, yolumuzu solist olarak ayırdık, zaten ilerde iyi bir duo olmanın ön koşullarından biri de budur. Bildiğiniz üzere, özel tınınız ve yorumunuz sizi siz yapan kişisel imzanız. Birbirimizden ve etrafımızdan ne kadar etkilensek de, iç güdünüz ve birikimleriniz doğrultusunda gelişiminizi kendiniz şekillendiriyorsunuz.
Bu açıdan, gelişimimizin sonucu olarak, değişik yönlerimiz yaptığımız ortak çalışmalarda bir sentez olarak elde ettiğimiz sonucu daha güçlü ve özel kılıyor. Denge ve yaratıcılık burada son derece önemli. Birinin fark edemediği veya önemsemediği ayrıntıyı öbürü görebiliyor. Ayrıca değişik açılardan bakarken yepyeni ortak bir yapıyı aynı nefeste yaratabilmek ikiz olmanın ayrıcalığı diye düşünüyoruz. Sonuç olarak, sahne her zaman öngöremediğimiz risk barındıran bir macera. Bu macerayı aynı nefeste yaratarak yaşamanın hazzı gerçekten çok özel.

Tevitöl öğrencileri için erişilmesi istenen sonuç olarak "denge" kavramını gösteriyorsunuz.

GP: "Denge"nin, 21. yüzyılda, her alanda odaklanmamız gereken en önemli unsurlardan biri olduğuna inanıyoruz. İnternet'in ve tüketimin bizi esir aldığı bir dünyada, kendi iç saatimizi ayarlamak ve ruh zenginliğimizi yaşayabilmek gitgide daralan ayrıcalık olarak hepimizi tehdid ediyor. Halbuki bizi biz yapan, içsel dengemiz.
Bir amacımız ileride geleceğin CEO'ları olarak yetişen gençlerin duygusal zeka anlamında kişiliklerinde bu dengeyi oturtmalarını sağlamak. Bu da sanat yoluyla içlerindeki yaratıcı enerjiyi keşfedip, yaşayarak, yönlendirerek ve yaratarak ruhsal ve zekasal dengelerini kendilerinin sağlaması en büyük arzumuz. Nitekim bugün hepsinin bir enstrümana hakim olup oda müziği konserleri vermesi ve mezun olduktan sonra bu aktiviteleri sürdürerek üniversitede ve sosyal yaşamlarında müzik aracılığıyla, sorunlarını dahi daha etkili çözebilmek ve stresi daha kolay yenebildiklerini ve mutlu olduklarını söylemeleri doğru yolda olduğumuzun göstergesi diye düşünüyoruz.

Bu açıdan bakarsak siz kendiniz için yaşamlarınızda nasıl dengeler oluşturdunuz? Bu farklı dengeleriniz karşılıklı çalan iki kardeş olarak sizi nasıl etkiliyor?

SP: Aynı sorun başka bir düzeyde olsa da bizi de kapsıyor. Hayatımız müzikle içiçe yaşayarak keşfettiğimiz dengeyi birlikteliğimizde ve yaşamımızda da arayarak ve oturtmakla geçti. Sahnede çaldığımız eseri bir nefes içinde yorumlarken her türlü riski alabilmemiz de bir dengenin sırrı. Açıkca denge bir formda beynimizdeki iki lob'un (ruhun ve zekanın) içiçe çalışmasını sağlamak. Bu açıdan ruhun gıdası olan sanat ve bütün duygularımıza hitap eden müzik açısından büyük önem taşıyor. Sonuç olarak dengenin bir formda mutluluğun da anahtarı olduğuna inanıyoruz.

Üç önemli sosyal sorumluluk projesine de imza atıyorsunuz. Bu projelerin ilhamı nasıl oluştu?

GP: Bildiğiniz gibi dört buçuk sene evvel başlattığımız "Tevitöl" projesinin yanısıra 2 ayrı proje daha yürütmekteyiz. Birinci projede yukarıda anlattığımız doğrultuda dört sene sonra müzik dersi genel müfredata entegre edilmiş olup, her ders gibi notlandırılmaktadır. Hedefimiz bunun bütün okullarda eskiden olduğu gibi uygulanmasıdır.
İkinci projemiz "Dünya Sahnelerinde Genç Yetenekler" ise profesyonel genç müzisyenlerle gelecekteki kariyerleri için Avrupa'da en iyi müzisyen sanatçılarla çalışmalarına destek olurken, uluslararası yarışmalara bu hocalarla hazırlanarak, dünya sahnelerinin yolunu açarak bu podyumlarda kendilerini tanıtmalarını sağlamak.
Üçüncü projemiz ise ünlü pedagog ve besteci Carl Orff'un sistemiyle anaokul ve ilkokullarda müzik dersini tekrar devreye sokarak müfredata entrege edilmesini sağlamak. 5 – 9 yaşları arası bilindiği gibi çocukların en verimli ve hafızalarının bir sünger gibi algıladığı yaşlar olup, bu dönemde bireysel yaratıcılıklarını keşfederek ifade güçlerini geliştirerek özgüvenli ve vizyonları açık kişilikler olmalarına müziğin bütünsel etkileyici gücü ile yardımcı olmak. Bu metot dünyanın birçok ülkesinde başarıyla uygulanmakta olup, harika sonuçlar elde edilmektedir. Nitekim, 12 yıldır birinciliği eldinde tutan

Finlandiya, okullarında ORFF sistemini uzun zamandır uygulamaktadır. Amacımız ve arzumuz sistemin tüm okullarda uygulanması.

Yaşamınızın bundan sonraki bölümü için neler hayal ediyorsunuz, henüz yapamadığınız ama yapmayı arzu ettiğiniz projeler var mı?
SP: Yaşamımızın bundan sonraki akışında müziksel yaşamımızın yanısıra, başlattığımız bu üç projenin Türkiye bazında uygulanarak, müzik eğitiminde çağdaş ve evrensel değerlerin yakalanmasında yardımcı olması. Uzun nefesli ve Türkiye koşullarında yürütülmesi son derece zor projelerdir bunlar. Müzik eğitimi Avrupa'da daima sorgulanarak ve yenilenerek geliştirilen bir sistem. Bizde maalesef 15 senedir kemikleşmiş bir yapı her yeniliğe kapalı. Bu adımların çok önemli olduğuna inanarak tüm gücümüzle çalışıyoruz. Sonuç olarak her müzisyen etik ve estetik sorumluluğunun bilincinde üstüne düşen görevi bir formda gerçekleştirse, Türkiye kısa bir zamanda müzik eğitiminde büyük yol alır.

Türkiye'ye müzik açısından bakınca neler görüyorsunuz, bardağın ne kadarı dolu ne kadar boş?
GP: Türkiye'de her şeyden önce müzikte büyük bir altyapı sorunu var. Konservatuarlar ve Anadolu müzik liseleri bir kaç grup hoca dışında hiçbir şekilde yeterli eğitim veremiyor. Her şeyden önce ülkemizde büyük bir pedagog eksikliği var. Müzik okulları, bazı mezunlarının yetersiz tezlerine rağmen, öğretim üyesi olmasına göz yumabiliyor. Konservatuardan emekliye ayrılmamak için direnen hocalar, kapıların genç nesillere açılmasına engel olmanın yanısıra, yüksek kontenjan dolayısıyla, okulda ders verebilme kapasitesini de zorluyor. Bunun yanısıra, ilk okullarda müzik dersi sadece kağıt üzerinde var olup, farklı sebeplerden ve hoca eksikliğinden dolayı verilemiyor. Orta okul ve liselerde ise Müzik dersi haftada 40 dakikalık bir ders süreci içinde düzensiz yürütülüp, çoğu zaman yerine başka dersler yapılmakta ve derslere müzik eğitimi almayan sınıf öğretmenleri eşlik etmektedir. Sonuç olarak müzik eğitiminde acilen yeni, vizyonlu ve bilinçli atılımlar gerekiyor.

Toplumun müzik anlama ve algılama seviyesini yükseltmek onu nasıl etkiler? Öğrencilere verilen eğitimin dışında toplumun müzik seviyesini geliştirmek nasıl mümkün olur?
GP: Müziğin tüm duygularımıza hitap etmesi dışında ruhu arındırdığı, etik ve estetik değerleri kavramamızda ve geliştirmemizde yardımcı olduğu, insanı ruhuyla buluşturarak mutlu ettiği gerçeği herkes tarafından biliniyor. Bunun ötesinde, bize her dakika her yerde müzikle hitap ediliyor. Medyalardan sosyal iletişime, reklamlardan insan ilişkilerine kadar, her an her türlü müzik ile çevriliyiz. Mühim olan ruhumuza hitap eden kendi iç sesimizi dinlememize yardımcı olan iyi müzikle yaşamak ve hayatı anlamlandırmak. Bu açıdan kalite anlayışını yükseltebilmemiz için radyo ve görsel medyada klasik müzik programları dışında yapılan her türlü müzik programlarının daha seçici ve bilinçli yapılması gereksinimine inanıyoruz.
Burada müzikal süzgeçten geçirilmeyen, her türlü müziğin çalınması müzikal kirliliğe yol açmaması için, müzik birikimlerine güvenilir kişiler kaliteli müzik sorumluğu bilinciyle gerekeni seçip, ara sıra eğitsel bilgilerle de donatarak, dinleyiciyi kendine çekmesi gerekir. Geçmişteki en iyi yapıtlarla bügün güncel olanlar arasında bir denge bularak, geniş, kalıcı bir dinleyici kitlesine ulaşabilinir. Bu her türlü müzik için geçerli. Herkes evrensel müziği veya jazz'ı anlayacak veya sevecek diye bir şey yok. Nede olsa bu müziklerin değerini anlayabilmek için bir birikim gerekiyor. Her alanda daha çok sununlanla yetinen, eğitimsel gücü yeterince gelişmemiş bir ülke olarak, dinleyicilerin araştırarak bilgilenmelerini beklemek bize bir ütopi gibi geliyor. Bu açıdan tüm sorumluluk bu konumda bunu yönlendirenlerde. Çoğu karar mercileri bu alanda mesleklerinin gerektirdiği bilimsel güce sahip değil. Bu yapıya ağırlık vermezsek, bu güce sahip ülkeler ile aramızdaki mesafe, hızla ilerleyen bilim çağında bizi çok gerilerde bırakabilir.
Unutmamak gerekir ki, eğitimli bir nesil beklentileriyle bu sorunu daha iyi çözecek ve sanatla daha iç içe olacaktır. Bu da daha hoşgörülü, dengeli, mutlu bir toplum olmamıza yardım edecektir.

Yaşamınız bir film olsa, ikiz olmasalar da hangi aktrislerin sizin yaşamlarınızı oynamasını istediniz ve neden?
SP: Meryl Streep ikimizin de büyük saygıyla izlediği, kendimizi özdeşleştirebildiğimiz bir sanatçı. Maalesef aynı sanatçı ikimizi de oynayamayacağına göre, oyunculuğuyla buna yakın Nicole Kidman da iyi bir seçim diye düşünüyoruz. Her ikisi de kendine öz kuvvetli kişilikleri ve oyunculuklarıyla izleyicide büyük iz bırakmış sanatçılar.

Jacques Loussier ile dostluğunuz ve işbirliğinizden siz kendi payınıza müziğiniz için neler öğrendiniz? O sizden kendi özgün yolu için neler öğrendi?
SP: Her şeyden önce Jacques'ı insan olarak tanımak büyük bir zenginlik. Hayatı doğal akışına bırakarak yaşayan, kendisiyle barışık ama aynı zamanda kendisiyle dalga geçebilen, esprili, yeniliklere açık, hiçbir zaman kontrolü elden bırakmayan, müzisyenlerini her yönüyle motive eden, kendisinden çok şey bekleyen müthiş birikimli bir sanatçı. Ayrıca Paris konservatuarında klasik müzik eğitimi almış olarak iki dünyayı da bilinçle iç içe yaşayan ender müzisyenlerden.
Biz ondan özgür bir yapının iç sınırlarına nasıl entegre edilebileceğimizi, jazz'ın piyanoda kendine has tınısının ayrıntılarını, doğaçlamanın kendi sınırları içerisindeki ayrıntıları, triosu ile çalarken "timing"in kodlarını öğrendik. Ona gelince beraberliğimizde sorduğumuz binbir sorumuz belki bazı konularda kendisinde yeni bir heyecan uyandırdı. Zaten her türlü müzik epokunu incelemiş olarak, bu projeden sonra kendisinin Bach'ın dışında daha da değişik klasik müzik epok eserlerini jazz'a uyarlamaya ve hatta orkestra eşliğinde Mozart piyano konçertolarını çalmaya başladığını söyleyebiliriz. Ne de olsa iki kişi olarak varolan ağırlığımız o da bizden etkilenmesini sağlamış!

Resim, tiyatro çalışmaları ve müzik, bu üç sanat dalı kişinin insan ve birey olarak gelişiminde ona nasıl bir bütünsel etki yapar?
GP: Sanatla iç içe geçmiş bu dalları birbirinden ayrı düşünmek mümkün değil. Kaldı ki hepsi birbirinden etkilenerek süreçler doğrultusunda gelişmiş.
Mesela Ekspresyonizm, Empresyonizm, Kubizm vs. dönemlerinde müzikte ve tiyatroda paralel süreçler gelişirken, birbirlerini etkileyerek yeni akımları yaratmış, öncü rolleriyle kritikleri göğüslemiş, yollarından şaşmayarak vizyoner görüşlerin değişik yönleriyle sosyal ortama entegrasyonunu sağlamışlardır.

"Dünya Sahnelerinde Genç Müzisyenler" projesinin ana sponsoru Onduline Avrasya şirketi.
Bu tip projeleri desteklemek o şirketlere nasıl bir maddi ve veya manevi kazanç şekline dönüşebilir?
SP: Bugün, dünyada sanatsal etkinlikler 85% sponsorlar tarafından finsanse edilmektedir. Hal böyle olunca, devletin yükü azaldığı için kendilerine bu amaçla vergiden muaflık sağlayan sistemleriyle tabi ki büyük kolaylık sağlanıyor. Türkiye'de de yavaş da olsa bu sistem giderek daha oturaklı bir forma girmeye başladı, yeter ki sanata yatırım yapacak birikimli CEO'lar daha bilinçli ve seçici olarak bunu benimsesin ve sayıları çoğalsın. Ülkeyi kalkındırmak için sorumluluk gerektiren bu yaklaşım, aynı zamanda sosyal sorumluluklar projesi olarak o firmaya da düşünce ötesinde ve uzun vadede prestij sağlayan, yani tek taraflı olmayan bir girişim.

Seval Deniz Karahaliloğlu
sevaldeniz2010@gmail.com

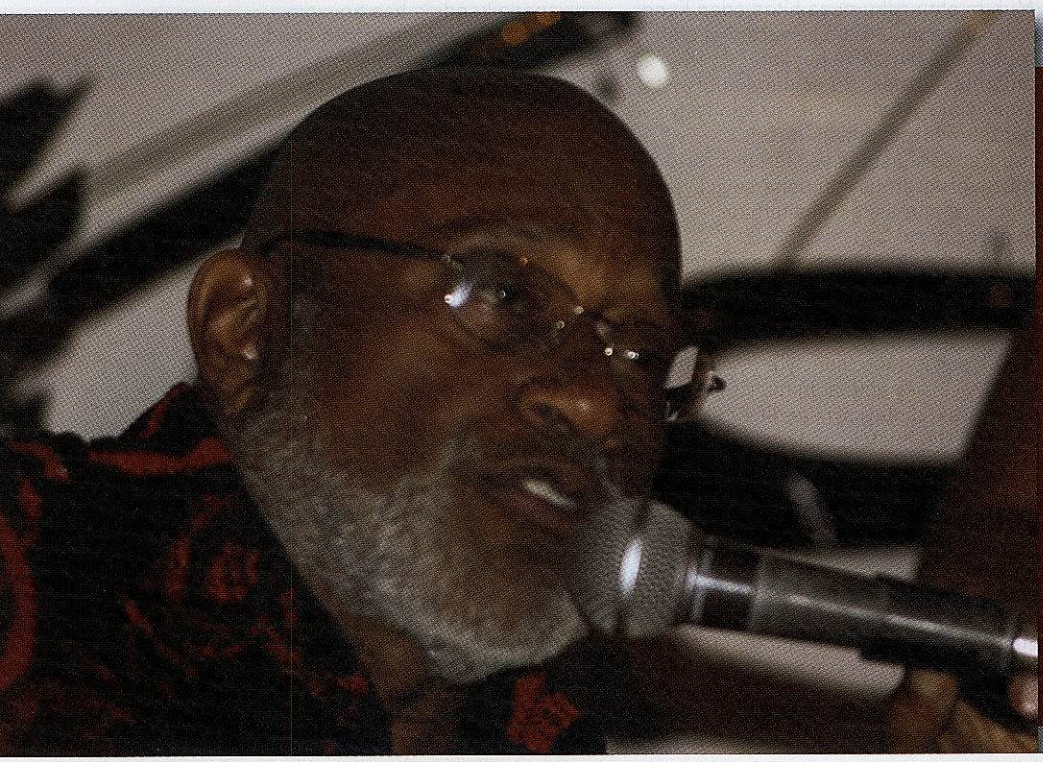

Lazaro Valdes: "Rehavete Kapılmış Ruhları Uyandırma Enstitüsü"

"Karga ile Tilki". Bu bir masal değil. Küba Havana'da bir jazz kulübünün adı. Yani, "La Zora y el Cuerva". Tarih, 1 Mayıs 2011. 1 Mayıs şenliklerini Küba jazz'ının önde gelen isimlerinden Lazaro Valdes ve grubu "Son Jazz"'ın verdiği konserle kutluyoruz. "Karga ile Tilki"nin neşeli hikayesi jazz tınılarında buluşuyor. Küba'nın hayat dolu, insanı yerinde oynatan fıkır fıkır notaları ile jazz tonları bir araya gelince ağızda ve ruhlarda ritmi yüksek bir kokteyl tadı bırakıyor. Egzotik içkilerin tadı var bu müzikte. Conga (Küba davulu), davul, piyano, bas ve bir solistten oluşan beşli Küba ezgilerini jazz formuna yedirerek yepyeni bir üslup yaratıyorlar. Besame Mucho jazz tonlarında yeniden hayat bulurken, parçaları kendi tarzında seslendiren grupta kadın basçı görülmeye değer. Her ritimde sağ ya da sol kalçasını attırarak müziğin ritmine uygun adımlarla dans ediyor.

Grubun yumuşak sesli kadın solisti Yulaima Nunez Tejera. Akorlarla bezeli piyano üzerinde dolaşan parmakların yarattığı renkli tonlarda çıktığı hayat yolculuğunu anlatıyor. Hepimizin hayatlarında bilerek ya da bilmeyerek çıktıkları yolculuklardan ve çeşitliliğinden bahsediyor. Farkındalık ve jazz. Farkındalığı jazz'dan daha mükemmel hangi müzik anlatabilir ki?

"Yaşadığının" farkında olma hali bu. Çıktığımız yolculukların hakkını vererek anlatmanın yolu. İç ritmi yüksek, insanı uyandıran, yerinden oynatan, kıpır kıpır, "yaşamı sanata dönüştüren" bir müzik. Rehavete kapılmış ruhları uyandırma enstitüsü gibi çalışan bir grup. Uyan. Bak, hayat geçip gidiyor. Kübalılar bunu jazz'ın büyüleyici diline tercüme etmişler.

Konganın coştuğu an. Çılgın bir müzik. Kendinden geçen bir solo partisi. Ellerin büyük bir enerjiyle ve şevkle congaya dokunduğu sayısız vur kaçlar ve hafif dokunuşlar. Giderek yumuşayan ve eriyen notalar. Sonra tekrar çılgın bir koşu. Kendini aşan bir ritim arayışı ve yeniden ana temaya geri dönüş. İnceden kalına doğru bir geziniş. Akorlarda çeşitlemeler. Şakacı bir yapıdan oluşan müzikal bir örgü. Biraz hüzün, hüznün içinden doğan bir neşe. Küba sokaklarında gördüğümüz gündelik hayatın mükemmel bir yansıması.

Çok renkli, çok kültürlü akorlar Küba'nın sokaklarında böyle akar. Farklı hayatların, farklı dünyaların sokaklarından damıtılan notalar, hayatın akışını müziğe böyle taşır. Bu hüzünden neşe doğan, bilmediğimiz uzak diyarlara ait müzikal hikayeler hep bu mecralarda seyreder. Çok uzak ama çok yakın. Yabancı ama çok tanıdık bir şeyler var bu tınılarda. Hem bizden hem değil. Varla yok arası öykülerin tek tanıkları bu müzikler.

Kaybolmuş müzikal hikayelerin, geleneksel yapıların, unutulmuş tınıların toplayıcısı Lazaro Valdes. Onları unutuldukları yerden çıkarıp, onlara yeni akorlar, yeni elbiseler giydirerek günümüze uygun tınılarla donatarak tekrar hayat veriyor. Birden neşeli vuruşlar sarıyor etrafımızı. Çocukluğumuzda dinlediğimiz sevimli masallara ilişkin sıcak duygulara eşlik eden hareketli melodiler bunlar. Sonra güncel düzenlemeler gelince, ayaklarımız yere basıyor, modern zamanlarda olduğumuzu anlıyoruz.

İnsan olma halinin en saf durumu. İnsanın doğasına ait her şey var burada. Sevinç, hüzün, neşe, keder, fıkır fıkır bir tonda kaynatılıp tadına doyulamayan bir kokteyl olarak sunuluyor bize. Bir yudum alınca, daha çok, daha çok içmek istiyorsunuz. "İşte, hayat böyle bir şey diyorsunuz" Lazaro Valdes'in penceresinden bakınca.

"Son Jazz" grubu, solist Yulaima Nunez Tejera, congada Osmaro Vega Arias, basda Zayda Rodriguez Abreau, davulda Orlando Diego Nodal Barrera ve piyanoda Lazaro Oscar Valdes'den oluşuyor. Grup her gece, "Karga ile Tilki" ya da "Jazz Cafe" gibi farklı kulüplerde Manteca, Besame Mucho , Chan – Chan, San Pascual Bailon, Ran Ran Ran, Paran Paran (Opus Chopen), Kimbara, Yerbero, Summer Time, Oye Como Va ve Chango'dan oluşan bir program sunuyor.

Lazaro Valdes sadece piyanist değil, aynı zamanda besteci, akademisyen, yazar ve müzik tarihi araştırmacısı. Çok yönlü bir sanatçı Lazaro Valdes. Sanatçıyla konser arasında verdiği molada tanıştık. Sıcak sohbetimiz birden söyleşiye dönüştü. İşin içine söyleşi girince, tercümanlığı Küba'daki rehberimiz olan Yoenia Valido yaptı. Sanatçıyla çok renkli tonlara sahip zengin müziğinin kaynağını, jazz müziğini nasıl seçtiğini, müzik tarihi üzerine yaptığı araştırmaları konuştuk.

Klasik bir soru. Müziğe nasıl başladınız?

Ben müzisyen bir aileden geliyorum. Babam Oscar Valdes, amcalarım Alfredito ve Vicentico. Gözümü müzikle sarılı bir dünyada açtım. Müziğe yönelmemde onların da büyük etkisi oldu. İlk müzik derslerimi çok küçük yaşlarda ailemin müzisyen arkadaşlarından aldım. İlk konserimi 7

yaşında Havana'da Mariano Tiyatrosunda verdim. Beethhoven'nin "Clair of the Moon" eserini piyanoda çalmıştım. Müziğe klasik müzik ile başladım ama sonra 10 yaşlarında jazz ile ilgilenmeye başladım.

Jazz'a ilgi duymanızı sağlayan belirli isimler oldu mu?
Yaptıkları müziği sevdiğim çok sayıda jazz sanatçısı var. İsim vermek kolay değil ama benim hep üç idolüm oldu. Chick Corea, Oscar Peterson ve Dave Brubek.

Müzisyen bir aileden geliyorsunuz. Chucho Valdes ile bir akrabalığınız var mı?
Cucho Valdes ile sadece arkadaşız. Bir akrabalığımız yok. İsim benzerliği. Aynı okulda okuduk. Yani, konservatuarda birlikteydik. Chucho Valdes çok iyi bir müzisyen ve benim için iyi bir arkadaştır.

Müzikal eğitiminiz sadece aile çevresi ile sınırlı kalmadı sanıyorum?
1959 yılında Havana'da "Estrada Conservatorio"ya girdim. Konservatuarı bitirdikten sonra 1979 yılında müzik öğretmeni olmak için "Superior Art School"a özel bir sınavla girdim. Okulu bitirdiğimde, konservatuarda bana ders veren hocalarımla meslektaş olma duygusu anlatılamaz bir heyecandı.

Neden akademisyen olmak istediniz?
Öğretmekten büyük zevk alıyorum. Müzisyen yetiştirmek, yeni gelen nesillerle bilgilerimi ve deneyimlerimi paylaşmak istiyordum. Sonra ENIA "National School of Art"'da ve çeşitli üniversitelerde "Küba Müziğinin Kaynağı ve Kökeni" üzerine dersler vermeye başladım. Yeni gelen nesillerin söyledikleri müziğin nereden geldiğini bilmeleri gerektiğini düşünüyorum. Onların ufuklarını genişletmek istiyorum. Müzik öğretmeni olmamın bir diğer nedeni, yeni yetenekler keşfetmek ve müzik dünyasına yeni müzisyenler kazandırmak.

Bu arada yazarlık yönünüz de var. Öyle değil mi?
Evet, Küba müziği tarihi ve araştırmaları üzerine yazdığım kitaplar Küba dışında Meksika, Panama ve Colombia'da basıldı.

Biraz da bestecilik yönünüzden bahsedebilir miyiz?
Küçük yaşlardan itibaren beste yapmaya başladım. Beste yapmayı seviyorum. İlk olarak 7 yaşında küçük salsa parçaları yazdım. Sonra salsadan jazz'a doğru kaydım.

Yaptığınız müzik çok zengin renklere sahip. Bu müziği bestelerken hangi kaynaklardan esinleniyorsunuz?
Bende, İspanyol ve Afrika kanı var. Bu müzik benim köklerimden geliyor. 19. yüzyıl Küba müziğini temel alıyorum. Bunun içine Fransız, Küba ve Afrika tonlarını da karıştırarak bir çeşit sentez yaratıyorum. Parçalarda bazı tonlar ön plana çıkıyor. Mesela akorların arasındaki temaları yeniden yazıyorum. Geleneksel motifleri güncelleyerek ve jazz formuna uyarlayarak kullanıyorum.

Sadece piyanist ve besteci değil aynı zamanda Afrika müziği ve tarihi üzerine yaptığınız araştırmalar da var. Neden müzik tarihi üzerine çalışıyorsunuz?
Bestelerimi yaparken müzikal tarihçeyi de araştırıyorum. Afrika müziği tarihi ve geleneksel müzik üzerine araştırmalar yapıyorum. Mesela, bugün Nijerya'da unutulmuş olan bazı geleneksel müzik ritimleri buluyorum. Bu ritimleri modernize ederek jazz tonlarına uyarlıyorum. Programda çaldığımız

Klasik müzik geçmişinden geliyorsunuz. Neden jazz müziğini tercih ettiniz?
Müzik yaparken, içimden geldiği gibi çalıyorum. Yaptığım müzikle kendimi ve hayat görüşümü ifade ediyorum. Jazz müziği bana bu özgürlüğü veriyor. Mesela yaptığım müzikte şarkıları yeniden yazıyorum, onları yeniden düzenleyerek bazı bölümleri değiştiriyorum. Aslında klasik müzikle bağımı koparmadım. Mesela, programda çaldığımız "Paran Paran" isimli parça, besteci Chopen'in bir eserinden jazz'a uyarlanmış bir çalışmadır. Bazı klasik müzik parçalarını jazz formlarına uyarlayarak yeniden düzenlemeyi seviyorum.
Öte yandan, jazz insana varoluşunu hissettiriyor. Hayattaki her şeyi jazz'ın

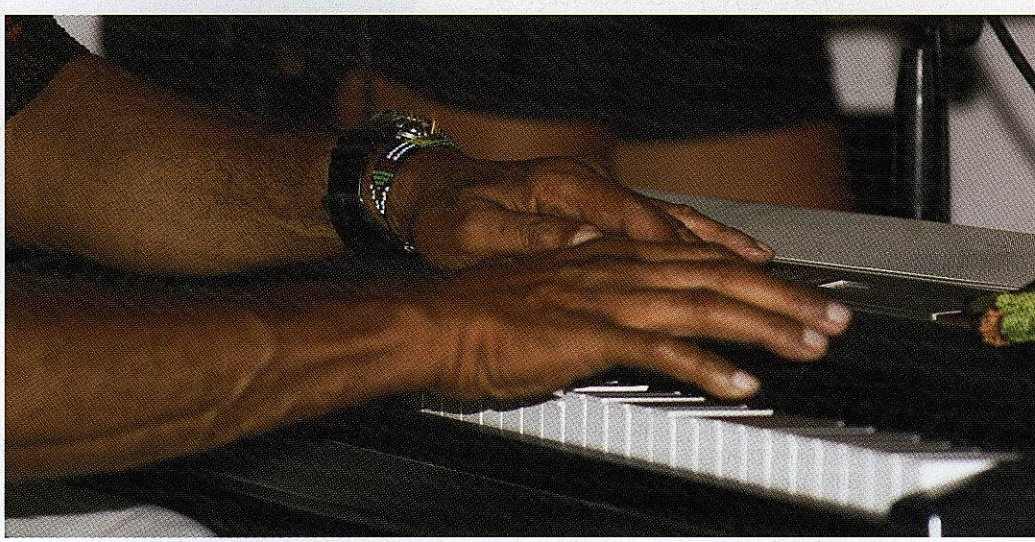

parçalarda Nijerya'nın güneyinde çalınan "yoruba" ritmi ile Nijerya'nın kuzeyinde kullanılan "abakua" ritmini de duyabilirsiniz. Bu ritimleri ve geleneksel akorları derleyerek ve yeniden düzenleyerek bestelerimde kullanıyorum. Bu unutulmuş ve tarihe karışmış olan müzikal tonları yeniden gün ışığına çıkararak, güncellemek ve yeniden kullanılır hale getirmek beni çok mutlu ediyor. Bu da yaptığımız müziği özel kılıyor.

Yaptığınız müzik farklı kültürlere ait olsa da dinleyenlere çok çekici ve çok sıcak geliyor. Bunun sırrı nedir?
Neşeli, ritmik ve canlı müziğin içinde "son"lar var. Küba müziğinin içindeki acı ve ağır temaları içeren çok katmanlı, çok derinlikli bir yapı bu. Beraber çaldığım grubun adı "Son Jazz". Burada "son" hüzün, acı anlamına geliyor ama bu klasik anlamda bildiğimiz bir hüzün değil. Bu hüznün içinden neşe ve umut doğuyor. "Son" hüznü, neşeyi, umudu ve yaşama sevincini aynı anda içinde barındırıyor. Yani hayata dair renklerin hepsi var bu kelimede. O nedenle bu müzik insanlara çok çekici ve çok tanıdık geliyor.

kendisinde bulabilirsiniz. İnsana ait bütün duyguları. Jazz insanı temsil ediyor. Bütün bunların birleşimi yaptığım müziğin ruhunu oluşturuyor.

Hiç Türkiye'ye geldiniz mi?
Maalesef, Türkiye'ye gitme fırsatım hiç olmadı. Başta Almanya olmak üzere, Angola, İtalya, Peru, Kanada, Meksika, Japonya, Macaristan, Rusya, İspanya ve Tayland gibi dünyanın çok çeşitli ülkelerinde konserler verdim ama henüz Türkiye'de konser vermedim. Ama bir davet alırsam, Türkiye'ye gelip konser vermeyi ve Türk jazz'cılarıyla tanışmayı çok isterim.

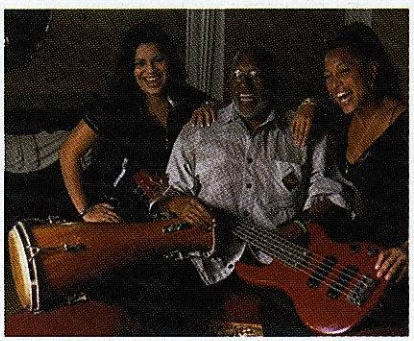

Hande Arpat
hande@genccazcilar.org

Ankara Atılım Üniversitesi'nde Jazz Bölümü Kuruluyor

Metin Yılmaz'ın, ilginç öz yaşam öyküsü, oldukça özgün müzik anlayışı, paylaşımcı ruhu ve coşkusuyla Atılım Üniversitesi'nde Jazz Bölümü kurmak için kolları sıvadığını duyduk. Tabii ki soluğu hemen yanında aldık, çok da iyi oldu. Kendisine keyifli röportajı ve arkadaşlığı için teşekkür ettikten sonra, jazz bölümü kurma çabasını ve bölümle ilgili projelerini ayakta alkışlamayı borç biliriz...

Metin o müthiş hikayeni dinlemek için can atıyorum...
Öyle bir hikaye yok tabi de ☺ ... Ben kompozisyon bölümü mezunuyum. 1997 yılında Bilkent Üniversitesine burs alarak başladım. Daha sonra 3 yıl boyunca Bakü'de Arif Melikov'la çalışma şansım oldu. Sonra Aydın Azimov'la çalışmak için Mersin Devlet Konservatuarına gittim. Tabi bu arada asıl alanım klasik müzik olduğu için senfoniler, konçertolar yazdım; Türkiye'de ve dünyanın bazı ülkelerinde onlar seslendi. İşte bu arada konservatuarda seçmeli jazz dersi almaya başladım; kompozisyon bölümü öğrencilerinin böyle bir şansı vardı. jazz dersi aslında sadece göstermelik, çünkü Bakü'de zaten herkes jazz çalıyor; Sovyetler Birliğinde jazz zaten çok sevilen bir müzik türüydü. Benim hikayem de böyle başladı...

Müzikle olan ilişkini sormak isterim... Çünkü senin müziğinde makamlar ve etnik öğelerin yeri büyük...
İnsan hafızası ile müzik yapıyor. Bir süredir sürekli bunu düşünüyorum; yani hafızayı nasıl kullanırsan müziği de öyle yaratıyorsun. Şimdi doğuyla batının da düşünme biçimleri birbirinden farklı. Batıda her şey simetrik, kesin ve nettir. Ama doğu daha fazla organiktir. O yüzden müziğin oluşması da varoluşu da daha farklıdır. Ben de doğulu bir insan olarak, bu organik ve asimetrik olan müzik türünü keşfettim kendi adıma. Ve bütün senfonik eserlerimin içinde de çok büyük makamsal fikirler vardır. Form olarak senfonidir ama ortaya çıkan şey tam anlamıyla bir doğu senfonisidir. Aynı şekilde jazz'da da hafızamı kullanırken makamsal fikirlere ağırlık vermeye başladım. Bunun için de son 6-7 yıldır hiç standart jazz çalmıyorum, hiç klasik müzik çalmıyorum. Bunun oturması için sadece makam düşünmek ve çalmak ve o makamı da iyi tanımak gerekiyor. Makamın kendi konturpuanı var, onu geliştirmek gerekiyor. Bunun için de hafızanızın sürekli diri olması gerekiyor. Öbür türlü sürekli sıçramalar oluyor; yani bir nevi yamalı bohçaya benzeyebiliyor yaptığınız şey. Ama aslolan; müzik yapmak, insan olmayı başaramayan bir avuç köylünün var olma çabasıdır. Ben determinizme inanmam, olayların anlamı yoktur, her şey rastlantısaldır, oluverir; ama müzikte determinizm vardır çünkü bilinç vardır. Biz varoluşun aksini söyleyen "dünya köyünün sakinleriyiz"; çünkü var olmak denilen akıl oyununu zamana karşı yaşarız, çünkü zaman var olmamıza en büyük muhalefettir. Benim jazz anlayışımda katılımcılık vardır. Herkesin ortak düşüncesinin yanı sıra bireysel var olma özgürlüğü, bu yerelden evrensele açılan pazarda toplamda kakafonik bir armoni ortaya çıkarır. Böyle...

Neler yaptın, bundan sonra neler yapmayı planlıyorsun?
Hafızamdaki makamlar diye bir projem oldu. Hafızamdaki tüm şehirler, o şehirlerin mimari, tarihi, kültürel tüm özelliklerini müzikal olarak anlatan bir projeydi. Solo piyano ile çaldım, pek çok yerde konser verdim. Birkaç yıldır "Babil Project" diye bir proje üzerinde çalışıyorum. Orta Asya'dan, Balkanlardan, Anadolu'dan, Orta Doğu'dan ezgileri ve türküleri bizim anladığımız anlamda jazz formatında düzenledik ve çalmaya başladık. Şimdi onunla ilgili bir albüm yapma hazırlığı var. Şu sıralar onunla uğraşıyorum.

"Hafızamdaki Makamlar" oldukça ilginç buldum, biraz açalım mı?
İnsanın hafızasının yoklanması gibisi yoktur jazz çalmak için. Aniden başka bir mekanı, başka bir zamanı organize edebiliyorsun, ya da çaldığın mekanı başka bir zamanla ilişkilendirip alakasız bir şeyleri alakalandırabiliyorsun. Makam çalmak da tıpkı jazz çalmak gibi, modern bir hafızadan çok eğlenceli sonuçlar doğurabiliyor. Makam çalmak, hareketin dansa, dansın ritme dönüştürülmesine, daha sonra da ritmin armoni ve polifoni ile giydirilmesi ile oluşuyor zihnimde. Tıpkı Raga'da, Mugam'da, benzer coğrafyalardaki diğer Doğu kültürlerinde ve hatta geleneksel Çin müziğinde olduğu gibi...Bu proje, hiçbir coğrafi yada politik bir sınır gözetmeksizin, Doğu kültürünün bir bütün olarak algılanması ve aslında yüzyıllardır süregelen makam geleneğine modern bir kompozisyon anlayışı ile yaklaşımımın bir sonucu olarak ortaya çıktı. Hafızamdaki şehirleri ve onların bende bıraktıkları makamları çalıyorum aslında. Doğu öyle organik ve dinamik ki; pazarlarıyla, ozanlarıyla can damarları oluşturup o canlılığı yaratıyor ve yaşatıyor da. Bazı şehirler modern ve betondan, çelikten ibaret; bazıları ise canlı ama ölmek üzereler. Ve ben onları duyuyorum, yani dinlediğim şehirlerin uzaktan ya da tam içerisinden duyduğum, hafızamdaki müziklerini çalıyorum. Yazılı müziğin aksine, jazz bana o şehirlere ve makamlarına daha samimi yaklaşmamı sağlıyor.

Biraz da "Babil Project" i açabilir misin Metin?
"Efsaneye göre Tanrı kendisine ulaşmaya çalışan insanların kendini beğenmişliğine kızar ve o zamana kadar aynı dili konuşmakta olan insanların dillerini karıştırarak birbirlerini anlamalarını engeller." Bana sorarsan modern insanın en büyük yeteneklerinden birisi, zamanı

organize edebilmesi ve bu sayede deneyimler kazanıp kültürler, medeniyetler kuracak düşünme sistemleri geliştirmesidir. jazz da zaman ve ritim anlayışı üzerine kurulur. Zaman, müziğin en önemli yapıtaşıdır. Doğu ve Batı kültürlerindeki müziğe bakarsak aralarındaki fark, zamanın organize edilme biçiminin farklı olmasından doğar. Doğu zamanı daha göreceli ve organik bir anlayışla yorumlar; bu da minyatüre, edebiyata, ve tabii ki müziğine yansır. Birbirinden farklı bu iki bakış açısı, insanlık tarihinin sağlıklı bir şekilde yazılmaya devam etmesi için ayrılmaz bir bütün arz eder bence. Bana sorarsan yeni dünyanın halk müziği jazzdır ve jazz Doğunun içsel sezgilerinden yoksun kaldığında bir yanı eksik olacaktır. Bu projeye gelirsek, bir Doğu-Batı sentezinden ziyade, jazz aracılığıyla insanlık kültürünü aynı gereklilikte buluşturmayı düşledik. Yani Orkestra Modern Babil projesiyle modern çoklu makam yorumlarını, Türk müziği icracılarının emprovizasyon ve asimetrik ritm özelliklerini ortaya çıkaran yeni müzik üretiminin alt yapısını hazırlayacak icra, yazı ve kompozisyon teknikleri geliştirmeyi planladık.

Albümü ne zaman, seni nerelerde dinleyebiliriz?
Valla şu sıralar sadece kayıt aşamasındayız. Net bir şey söylemek istemem. Bir yerlerde çalma gibi bir planım da yok, tamamen kayıta konsantre olduğumu söyleyebilirim. Albüm kaydı bittikten sonra herhalde festivallerde falan sahne alırız.

Peki sen kimleri dinlersin? Hayatını değiştiren bir müzisyen var mıdır?
Hmmmm... Valla Ravi Shankar, Alim Kasımov, Miles Davis, Coltrane, Mahler... Bach dinlerim fazlasıyla. Yeni olan her şey ilgimi çekiyor; yeni derken, endüstriyel olarak tasarlanmamış, belli bir moda kalıbında tasarlanmamış, değişik şeyler bulduğumda dinliyorum. Hayatımı değiştiren bir besteci var evet: Beethoven. Onun birkaç senfonisinden sonra müzik yazmaya karar verdim. Bir de müzisyen olarak Vagıf Mustafa Zadeh. Onun piyano çalma stili benim gibi bir çok insana; çok derken aslında beşi geçmez ☺, örnek olmuştur.

Genç müzisyenlere söylemek isteyeceğin bir şeyler var mı?
Kendi müzikleri ile biraz ilgilensinler. Zaten dünya artık büyük bir köye dönüştü. O büyük köyde hepimiz neredeyse aynı hafızayı paylaşır olduk. En azından kendimize ait olan birkaç parça şey varsa o büyük köye büyük katkısı olacaktır. Oraya çırılçıplak girmeyelim, en azından üzerimizde birkaç parça bir şey olsun. O yüzden kendi müziklerini takip etmelerini ben tavsiye ederim. Ölüp gitmek üzere olan pek çok detaydan bahsedebiliriz ama bu çok uzun bir mevzu... Makam müziğini, eğer çalmakta zorlanırlarsa bile, en azından dinleyerek hafızalarının bir kısmında bulundurmalarında fayda var diye düşünüyorum.

Biraz da bölümle ilgili konuşalım, Atılım Üniversitesi neden jazz bölümü kuruyor?
Yaklaşık 10 yıldır jazz etkinlikleri oldukça arttı. Bu etkinliklerde pek çok müzisyen arkadaşımız hem sahne aldılar hem organizasyonda görev aldılar ve pek çok şey birikti. Bu birikimler artık bir kurumun çatısı altında toplanmalıydı. Biz de Cenk Güray başta olmak üzere, Francesco Martinelli ve ben, 4 yıldır Atılım Üniversitesi'nde jazz dersleri vermeye başladık. Jazz tarihi, sinema ve jazz, genel müzik kültürü ve tarihi gibi dersler oluşturduk; jazz tarihi derslerinin bir kısmına da ben giriyorum. Tüm bu birikimleri sonunda bir bölüm kurarak dönüştürmek istedik, bölüm de jazz bölümü olsun dedik. Böyle başladı hikaye.

Bölümün hocaları belli mi?
Hocalar şu anda kesin net değil. Ama büyük ihtimal daha fazla master class'lara dayalı bir bölüm olacak. Dünya müziği ile ilgili bir bölüm kurmak istediğimiz için, Hindistan'dan Yunanistan'a kadar pek çok yerel sanatçı, yerel derken profesyonel olan fakat yerel müziklerini icra eden sanatçılar gelecek. Konusuyla ilgili workshop'lar yapacak, dersler verecek. Sabit olarak ben, Cenk Güray ve Martinelli şu anda kesin. Bazı derslere Erkan Oğur'un gelme ihtimali çok yüksek. Bölümde kurmayı tasarladığımız orkestranın genel müzik direktörü ben olacağım, dersler de ağırlıklı olarak bende olacak. Bölümde hangi enstrümanlar, hangi hocalar olacağı süreç içinde belli olacak, henüz kesin bir şey yok.

Yurtdışında örnek aldığınız bir okul ya da ekol var mı?
Valla zaten bilinen böyle bir ekol yok, zaten dünya müziği, emprovizasyon müziği son 25-30 yıldır ortaya çıktı. Yeni gelişen bir durum. Onun için örnek aldığımız bir ekol yok ama bu iş esas olarak Fransa ve Bakü başta olmak üzere Litvanya, Letonya ve Polonya gibi eski Sovyetler Birliği ülkelerinde yapılıyor. Birkaç tane okul var ancak tam olarak bizim yapmak istediğimiz şeyi tariflemiyor. O yüzden yeni bir ekol yaratmaya çalışacağız.

Bölüm ne zaman ve nasıl öğrenci almaya başlayacak?
2012-2013 eğitim-öğretim yılında lisans öğrencileri alınacak. Yüksek lisans için giriş tarihinin daha erken olması çok yüksek ihtimal. Tabii ki her şey bu yaz senatodan geçecek karara bağlı.

Nasıl bir eğitim programı tasarlandı?
Bilinen jazz bölümlerinden farklı olarak dünya müzikleri, makam müzikleri programa dahil olacak. Her öğrenci kendi ana sazından başka mutlaka geleneksel bir enstrüman icrasında bulunacak. Bunun dışında Endüstriyel Müzik Tasarımı diye bir ders açmayı planlıyorum. Bunun amacı da, jazz müziğinin hem reklam hem sinema dünyasında tasarlanarak yer almasını sağlamak. Bu dersin içinde de Endüstriyel Müzik Kompozisyonu ve bilgisayar ortamında seslendirme olacak. Aslında bu dersi programa dahil etmemizin ana amaçlarından biri de, mezun öğrencilerin iş bulma sıkıntısına çözüm üretmek oldu.

Bölümden mezun olan bir öğrenci nasıl bir donanıma sahip olacak?
Bölümden mezun olan öğrenci hem kendi alanıyla ilgili klasik eğitimini alacak hem de makam eğitimini alacak ve ilaveten endüstriyel müzik yapabilecek diplomaya sahip olacak.

Kaç öğrenci almayı planlıyorsunuz?
20 öğrenci almayı planlıyoruz. Bunların %50'si burslu olarak düşünüldü. Burslar sınavdaki başarı durumlarına göre verilecek. Zaten bölüme burssuz giren öğrencilerden başarılı olanlar da okulun genel politikası doğrultusunda burslu öğrenci kapsamına alınıyor.

Bölümün yurtdışı ile ilişkileri nasıl tasarlandı?
Erasmus değişim programı Atılım Üniversitesinde çok ciddiye alınan bir şey. Öğrenciler Erasmus programlarına katılabilecekler. Ayrıca bizim bölümle ilgili bir orkestra düşüncemiz de var. Çocuklar belli bir olgunluğa geldikten sonra, yurtdışındaki konserlere, festivallere götürmeyi planlıyoruz. Belki kendi kurdukları orkestraları, belki de az önce bahsettiğim akademik orkestra dahilinde götüreceğiz. Sabit bir eğitimden ziyade, daha çok çocukların müzik yaparak müziği öğrenmelerini hedefliyoruz.

Bölümün maliyeti nedir?
Piyanolar, orkestra için gereken enstrümanlar, ses sistemleri derken 100 bin dolarlık bir maliyet söz konusu. Eğitimin öğrenciye maliyetini soruyorsan, bu detaylar henüz net değil.

Eklemek istediğin başka bir şey var mı Metin?
Valla sanırım dünyada çok farklı bir bölüm olacak. Fazla eşi benzeri olmayan bir bölüm olacak, aynı zamanda da büyük bir deneme olacak bizim için. Jazz'la ilgilenmenin dışında, örneğin Halk müziği ile ilgilenen bir bağlamacı da bölümde bağlamayla ilgili diplomasını alıp mezun olabilecek. Burada illa piyano, trompet, vs çalınacak diye kesin kriterler koymadık. Kişi hangi enstrümanı çalmak istiyorsa onu çalacak; yani isterse zurna...

Hülya Tunçağ
htuncag@portecho.com

Joe Mardin ile yaşam ve müzik üzerine...

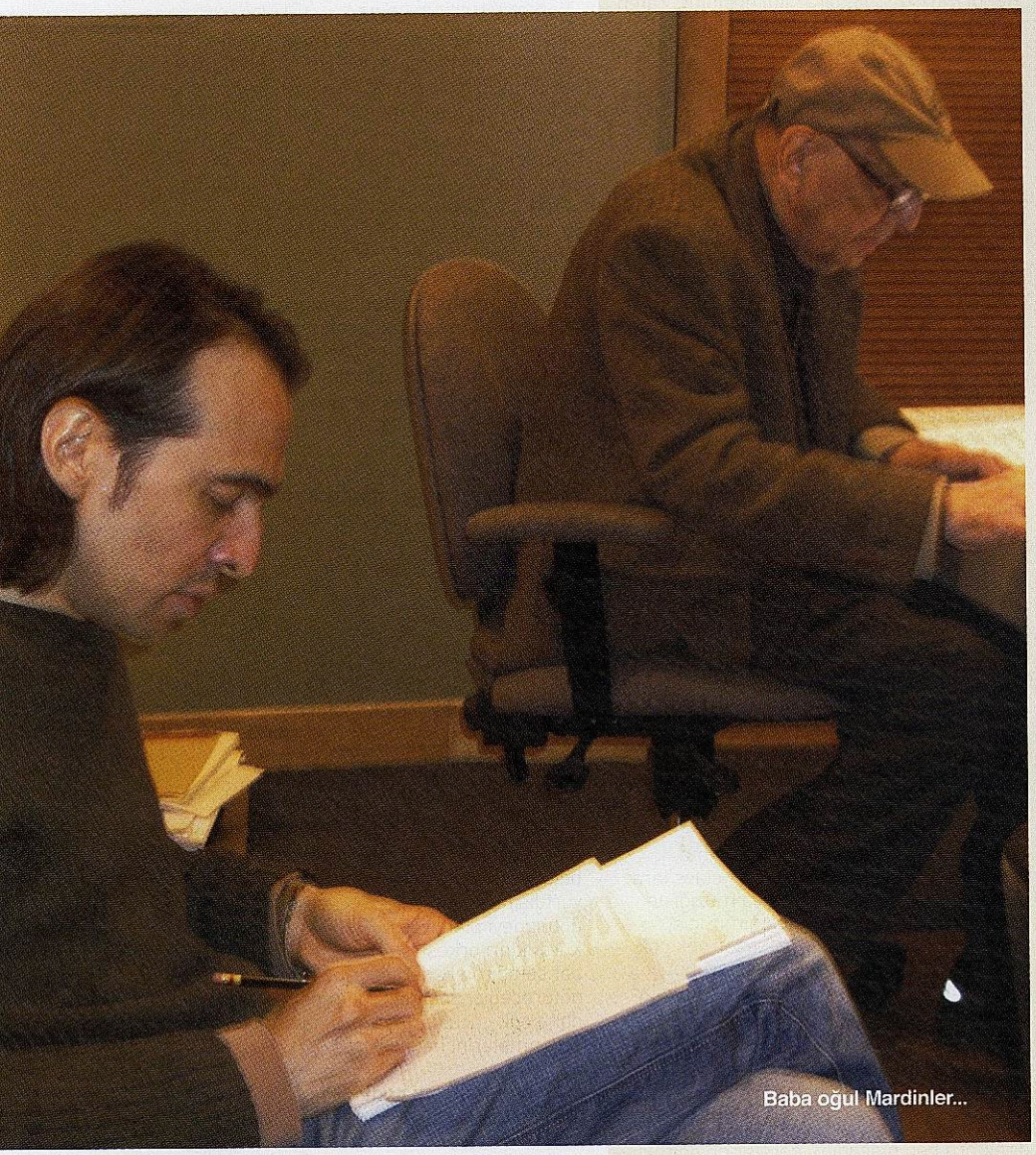

Baba oğul Mardinler...

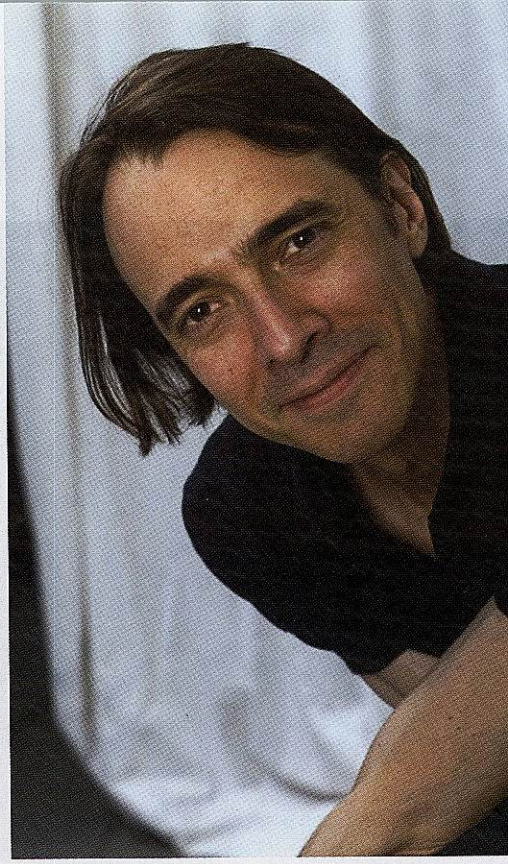

26 Haziran, Arif Mardin'in ölümünün beşinci yıldönümüydü. Pankreas kanserine yenik düştüğünde 74 yaşındaydı. 2001 yılındaki bir telefon konuşmamızda artık emekli olduğunu ve meşalesini oğlu Joe Mardin'e verdiğini söylemişti. Fiilen emekli olsa da böylesine zengin bir birikimin müzikten uzak durması olanaksızdı. Ölümüne kadar ışığını yaymayı sürdürdü. Gerek Arif Mardin'in gerek ondan yedi ay sonra yaşamını yitiren Ahmet Ertegün'ün İstanbul'daki cenaze törenleri, içimi en acıtan olayların başında gelir. Joe Mardin'i babasının Teşvikiye Camii'indeki cenazesinde görmüştüm ilk kez... Oysa farklı bir ortamda görmek isterdim Joe'yu. TRT Radyo-3'de Cumartesi saat 23.00'de yayınlanan 25 Haziran'daki "Günümüzde Jazz" programımda da Arif Mardin'i, Joe Mardin'in hünerli ellerinden geçip 2010'da jazz severlere ulaşan "All My Friends Are Here" albümüyle bir kez daha andım. Müzik mirasını gerek genleriyle gerek birikimiyle aktardığı oğul Joe Mardin'i ise internet yoluyla da olsa daha iyi tanımak ve onu Jazz okurlarıyla buluşturmak şarttı artık... İşte sorularım ve içten yanıtlarıyla Joe Mardin...

Büyüdüğünüz aile çevresini tahmin etmek zor değil. Duyduğunuz ilk jazz parçası neydi ya da size jazz'ı sevdiren hangi parçaydı?
Evet, elbette oldukça müzikal bir çevre vardı evde. Babam müzik üzerine çalışırdı ve her tür müziği dinlerdi. Biraz kendimi bilecek yaşa gelene kadar çok jazz dinlediğimi anımsamıyorum. Davul tekniğinde daha iyi duruma geldiğimde sanırım 12 yaşındaydım ve yalnızca Rock ve Soul çalmanın ötesine geçmek istiyordum. Max Roach'ın "Drums Unlimited" plağını dinlediğimi anımsıyorum. Okulun jazz orkestrasında Charlie Parker'ın "Now's The Time" ve ayrıca "Corcovado" adlı parçaları çalıyorduk.

Babanız hiç sizi ve kızkardeşinizi jazz dinlemek için zorladı mı?
Hayır, babam bizi asla hiçbir şey için zorlamadı. Genç bir adam iken durumun oldukça bilincindeydi; Amerika'ya bir büyük orkestra aranjörü olarak gelmeyi gerçekten istediğinde Türkiye'de bir iş adamı olarak kalmak durumu da vardı.

Charlie Parker'ın iki oğlu da müzik dışında iş yapıyor. Yalnızca kızı Kim Parker iyi bir şarkıcı... Siz de müziğin dışında bir meslek düşündünüz mü hiç?
Elbette düşündüm ama ben, ne derler; "müzik benim kaderim".
Hem jazz hem de pop müzikte "aranjman" sanatı çok önemli. Size göre iyi bir aranjman ne gibi özellikler taşımalı? Buna bağlı olarak babanızın dışında beğendiğiniz aranjörler kimler?
Dediğiniz gibi, jazz ve pop aranjmanları çok farklı. Çünkü jazz genellikle akustik çalgılarla, pop ise daha çok teknolojik tabanlı müzik yapmayı içerir. Benim için, iki tarzdaki aranjörler de müzikaliteyi, yaratıcı değerleri ve müzik sevgisini paylaşmalıdır.
Elbette bunun ötesinde, aranjörlerin ustalaşması gereken teknik ve stilistik ögeler vardır. Gil Evans, Duke Ellington, ve ayrıca Stan Kenton'ın tüm aranjörleri, favorilerimden birkaçı, ki bu liste uzayıp gider. Ama, Ravel ya da Mahler dinlemek veya üzerinde çalışmak bir jazz ya da pop aranjörüne, elektronik müzikle uğraşıyor

olsa bile çokşey katacağını düşünüyorum. Hayranı olduğum daha yeni aranjör ve besteciler ise Vince Mendoza ve Maria Schneider. Elbette Claus Ogerman gibi kişiler, onlardan dinleyecek ve öğrenecek çok şey var!

Türk aranjör ya da jazz yorumcuları hakkında bilginiz var mı?
Üzgünüm, Türk aranjörleriyle ilgili bir bilgim yok. Burhan Öçal'ın bazı çalışmalarından keyif alıyorum. Berklee Müzik Okulu'nda Aydın Esen ve Can Kozlu ile birlikte okudum. Çok iyi müzisyenler. Klasik müzik alanında Adnan Saygun'u, popda ise harika şarkıcılar Sezen Aksu ve Sertab Erener'i beğenirim. Ayrıca Erdem Helvacıoğlu'nun hayranıyım. Bu yıl onun bir albümünün prodüktörlüğünü yapacağım.

Son yıllarda Avrupa'da, özellikle Hollanda, Almanya ve İskandinav ülkelerinde jazz alanında harika bir genç kuşak yetişiyor. Bunlar, taklitten uzak tümüyle kendi tarzları olan yenilikçi sanatçılar ve topluluklar. ECM, ACT gibi şirketler, festivaller bu sanatçıları destekliyor. Acaba, Amerika'da da bu gibi yenilikçi ve çağdaş bir kuşak yetişiyor mu?
Gelenekten haberi olmayan ya da geleneğe uzak duran büyük jazz müzisyenlerinin olduğunu bilmiyorum. İyi olanlar daima kendi sesini bulur. Ama evet, genel olarak müziğin ve kültürün ucuzladığı bu ortamda bazı inanılmaz, özellikle teknik açıdan harika genç müzisyenler var Amerika'da. Robert Glasper, hatta Raul Midon gibilerinden söz ediyoruz. Billy Childs ve Kenny Werner, geçen yıl müthiş albümler yaptılar. Ayrıca, en iyi genç jazz armonikacı Gregoire Mare'nin çalışmalarından çok keyif alıyorum. Son olarak Stefon Harris'i biliyorum. Gerçekten o, vibrafonun olanaklarını genişleten üstün bir yorumcu. İzlemeyi sürdürüyorum. Her zaman öğreneceğim birçok başkaları da var. Ancak, Amerika'nın inanılmaz müziyenlerin çıktığı yer olduğuna değinmek gerek. Özellikle son birkaç yıldır Gospel alanında...

Aynı zamanda bir prodüktör olarak bu sanatçıları destekler misiniz yoksa ticari sorun olur mu?
Bir prodüktör olarak, eğer müziklerini beğenirsem elbetteki desteklerim.

Pop veya jazz, hangi alanda yoğunlaşmak istiyorsunuz?
Bir tercihim yok... Önemli olan müziği beğenmek. Müziğini ilginç bulmadığım bir jazz sanatçısı yerine parlak bir popçuyla çalışmayı tercih edebilirim. Ya da aynı şekilde, müziğini sevmediğim ünlü bir pop sanatçısı yerine müziğine bayıldığım bir jazz sanatçıyla çalışmayı seçebilirim.

Sevgili Arif Mardin'in ölümünden sonra çıkan "All My Friends Are Here" albümü, beni programımda çalarken çok duygulandırdı ve ilk prodüktörlük yıllarıma götürdü. Albümdeki "Longing For You" gibi parçaları ilk kez hocam Cüneyt Sermet dinletmişti. Babanızın ilk yıllarına ait beste ve aranjmanlar, birer hazinedir. Bu parçaları yeniden gün ışığına çıkarıp albüm yapmayı düşündünüz mü? Orijinal ya da yeni yorumlarıyla...

Babam, müziğinden zevk aldığınız için çok memnun olurdu. Teşekkür ederim. Eski kayıtları alıp onlara yeni sesler ekleyebilir miyim bilemiyorum. Ancak babamı, parçalarının jazz şarkıcıları ve müziyenlerince kayıt edilmesi ve yeniden yorumlanmasının sürdürülmesi çok mutlu etmişti. Babam, "All My Friends Are Here" albümü için "hayatının çalışması" demişti. Gerçekten, tüm kariyerinden bestelerinin bir retrospektifi. Sizin de değindiğiniz gibi, 1956 yılında İstanbul Radyosu'nda kaydı yapılan Sedvinç Tevs ve İsmet Sıral'ın seslendirdiği "Longing For You (Norah Jones da albümde çok güzel söyledi. Orijinal kaydını da çok sevmişti) olduğu gibi babamın son aylarında yazdığı "No Way Out" adlı parçasını da içeriyor albüm.

Son projeleriniz neler?
Erdem Helvacıoğlu'nun iki yaylı çalgılar dörtlüsünü de içeren bir projesinin Arter için prodüktörlüğünü yapacağım. Ayrıca bu yaz Elliott Sharp's Terraplane için bir albüm de yapacağım. Son olarak kızkardeşim Julie Mardin'in "Fairy Tales Interrupted" adlı digital sanat çalışması için bir süre önce bestelediğim bazı elektronik müzikleri, albüm olarak çıkardım. Bunun yanısıra maestro Gürer Aykal için bir beste yapıyorum. New Yorklu çok yetenekli funk ve pop topluluğu Bailen Brothers için bir albümün mixine yeni başladım.

Bu anlamlı ve güzel söyleşi için çok teşekkür ederim.
Ben teşekkür ederim! (Türkçe olarak)

(Not: Joe Mardin ile iletişimimi sağlayan sevgili Yeşim Akan'a çok teşekkür ederim.)

MACK AVENUE

GARY BURTON / COMMON GROUND
MAC1061 CD

Yellowjackets / Timeline MAC1058 CD

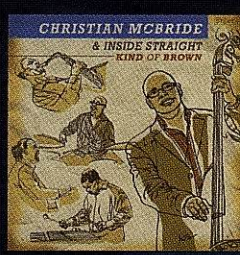

Christian McBride / Kind of Brown
MAC1047 CD / 2LP

Danilo Perez / Provedencia MAC1052 CD

MACK
MACK AVENUE

Equinox Music & Entertainment
Ortabahçe Caddesi, Şair Leyla Sok., Mizan Apt. 13/1 Beşiktaş 34353 İstanbul TURKEY
T. +90 212 327 24 45 / 46 F. +90 212 227 48 98 www.equinox-music.com www.mackavenue.com

EQUINOX
MUSIC & ENTERTAINMENT

Bilge Himam, F.Dilek Himam
dilek.himam@ieu.edu.tr

Ebru Ayarcı ile Müzik ve Giysiler Üzerine Bir Söyleşi...

Bugüne kadar yazılarımızda dünyadaki jazz müzisyenlerinin giysi ve görsel kültürle kurdukları ilişki biçimlerinden bahsetmeye çalıştık. Birçoğu bu anlamda sahne performanslarında müzikleri dışında da görsel bir haz vermekteydiler. Bu yazımızda bir ilki gerçekleştirerek bir Türk sanatçısına yer vereceğiz. Perküsyon sanatçısı Ebru Ayarcı, bu yazımızın konuğu olacak. Ebru Ayarcı, gerek müziği ile gerekse de kendine özgü renkli stiliyle dikkatimizi çok çekti, bu nedenle kendisini konuk etmek istedik. O da sağolsun bizleri kırmadı.

Öncelikle sanatçıyla ilgili kısa bir özgeçmiş bilgisi vermek isteriz; Ebru Ayarcı çocukluğundan beri müziğe ilgisi olduğunu belirtiyor. Aslında özellikle müzikal yeteneğini doğuştan belli etmiş de bir isim. Küçük yaşlarda kendisine alınan klavyesi ile ders almadan kulağıyla duyduklarını çalarmış. Üniversite yıllarında klasik gitar ve solfej eğitimi almış ve bu yıllarda aslında perküsyona özel bir ilgisi de yokmuş. Perküsyon ile 1998 yılında Okay Temiz'in Borusan Kültür Merkezinde başlattığı ritim çalışmaları ile tanışmış. Ebru Ayarcı'nın aslında geçmişinde bir de almış olduğu matematik eğitimi var. Üniversitede Matematik Bölümünde okumuş. Okay Temiz ile tanışması da bu yıllara denk geliyor aslında. Matematik eğitiminin bu anlamda müziğine bir katkısı olduğunu da düşünen sanatçı kendisiyle yaptığımız röportajda şöyle diyor: "Doğadaki her şeyin matematiği vardır. Sanatın her alanında da matematik vardır. Müzikteki notalar arasındaki mesafeler, notaların uzama süresi de matematiktir. Bugün ses mühendisliğinde de matematik kullanılır. Ritim de matematiktir aslında..."

Sanatçı Avrupa, Amerika, Afrika ve Türkiye'de bir çok workshop'a katılmış. Farklı ustalardan eğitim almanın ve ritimleri orijinal halleri ile öğrenmenin kendisi için çok eğitici olduğunu her fırsatta söyleyen sanatçı bu ilkelerini ve öğrendiklerini eğitim vermekte olduğu öğrencilerine mutlaka aktarmaya çalıştığını belirtiyor.

Avusturya, Slovakya ve Çek Cumhuriyeti'nde almış olduğu Orff eğitimlerini kendi eğitim sistemi içinde de harmanlayan sanatçı çocuklarla yaptığı çalışmalarda bu birikimlerini de kullanmaktadır.

Dünya müziğini takip eden, ritimlerin müzik ve gösteri dünyası içerisinde kullanıldığı bir çok örneği orijinal halleri ile gören ve yüzlerce sahne deneyimleri olan Ebru Ayarcı, bu birikimlerini harmanlayıp kendi ülkesinde hayata geçirmek için Algo-Ritmo isimli bir perküsyon grubu kurmuş. Bu grubun en belirgin özelliği Afrika ritimlerini orijinal halleri ve kostümleri ile sunan bir grup olması. Ayrıca, popüler cover parçalara perküsyon alt yapısı ile düzenlemeler de yapan sanatçı, 8-9 perküsyoncudan oluşan bir ritim alt yapısı ile trompet, saksofon ve klarinet enstrümanlarını birleştirerek grubu Algo-Ritmo ile performanslarını hala sürdürmekte.

Okay Temiz'in kurduğu önemli jazz gruplarından Oriental Wind grubunda da bir çok konserde perküsyon çalmış olan Ebru Ayarcı, ayrıca çok sesli halk müziği yapan Üç Deniz Topluluğu'nda da perküsyon çalmakta. Sanatçının en çok keyif aldığı konser performansları arasında 13 Temmuz 2002'de Harbiye Açık Hava Tiyatrosu'nda düzenlenen Jazz Festivali konseri ve sonrasında bunu takip eden ve her yıl 11 Şubat'ta organize edilen "Ritmin Günü" konserleri geliyor. Özellikle bu konserlerde başta Okay Temiz olmak üzere Mamady Keita, Adama Drame, Trilok Gurtu, Giovanni Hidalgo, Karnataka College of Percussion ve daha bir çok müzisyenle aynı sahnede başarılı performanslar sergilemiş Ebru Ayarcı.

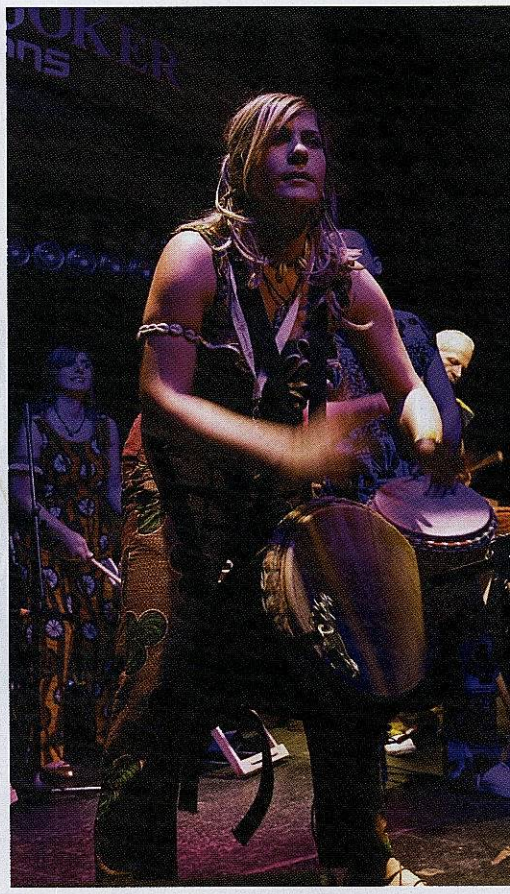

Sanatçının müzik hayatında sosyal sorumluluk projeleri de büyük bir önem taşımakta; 2005 yılında İpana Sağlıklı

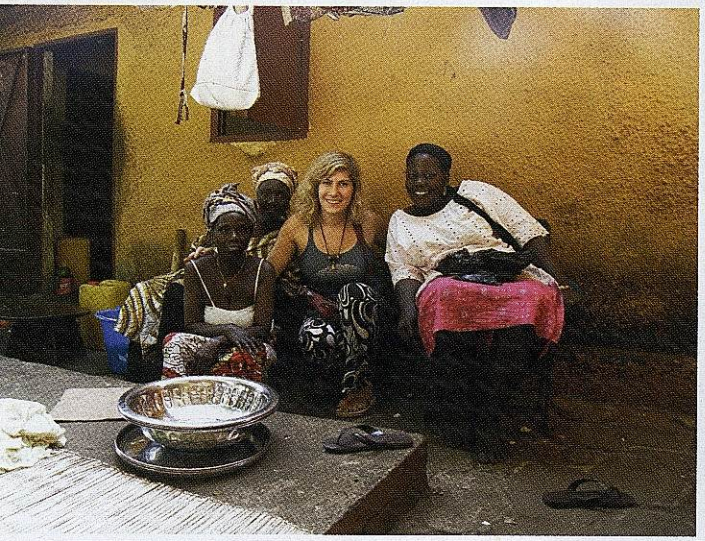

Gülüşler projesi, 2007 ve 2008 yıllarında "Eti Çocuk Vapuru" projeleri, Buğday Derneği Ekolojik Yaşama Destek konserleri, LOSEV konseri, Kalp Vakfı konseri, GEA konseri ve 2011 yılında Diyarbakır Kültür Sanat Vakfı'nın organize ettiği ritim atölyesi çalışmaları bunlardan bazıları olarak belirtilebilir.

Sanatçı ile yaptığımız söyleşide elbette perküsyondan da bolca bahsettik. O da perküsyona, ritm atölyelerine olan ilginin son zamanlarda oldukça arttığını ifade ediyor. Bu ilginin artmasında dünyaca ünlü ritm sanatçımız Okay Temiz'in payının çok büyük olduğu da kuşkusuz belirtilmeli. Eskiden en fazla 5-6 kişinin bir araya gelip yaptığı çalışmaları Okay Temiz'in özellikle ülkemizdeki büyük kitlelere ulaştırması, yüzlerce insanın bir araya gelip ritim çalışmalarında bulunmasını sağlaması hatrı sayılır bir öncülük olarak görülmeli. Okay Temiz elbette bununla da kalmadı, dünyada çok bilinen ancak ülkemizde tanınmayan bir çok perküsyon enstrümanını da tanıtarak sevdirdi. Ritmi takım çalışmaları içerisinde kullanarak firmalara taşıdı ve böylece bir çok kişi perküsyonun varlığından haberdar oldu. Kurduğu Ritim Atölyesi sayesinde hem bir çok ustaya öncülük etmiş oldu, hem de dünyaca ünlü perküsyoncuları kendi öğrencileri ile aynı sahneye çıkararak halkın bu sanatçıları da tanımasını sağladı. Ayrıca, eğitimler anaokulu öğrencilerine taşındı. Okay Temiz ile birlikte düzenledikleri perküsyon eğitimlerinde bu sevgiyi 4 yaşından 80 yaşına her yaş ve meslekten insanda gördüklerini söyleyen Ebru Ayarcı, 10 seneden beri eğitimlerine olan ilginin hiç azalmadığını ve hala da Türkiye'de özellikle de Anadolu'da bu potansiyeli gördüklerini heyecanla belirtiyor.

Ebru Ayarcı için müzik dışında, gezmek, yeni kültürler, doğa sporları, fotoğraf, kitaplar da önemli ilham kaynakları arasında. Özellikle de gittiği ülkelerde turistik yerler dışında sokak aralarında gezmeyi, yerli halk gibi yaşamayı ve kültürlerini tanımayı çok sevdiğini belirten sanatçı, her gittiği ülkeden mutlaka perküsyon enstrümanları aldığını ve perküsyon workshoplarını da yakından takip ettiğini belirtiyor. Zamanının büyük çoğunluğunun müzik ile geçtiğini belirten Ebru Ayarcı, eğitim kurumlarında ve Okay Temiz Ritim Atölyesi'nde verdiği eğitimler, Afrika ritmini orijinal hali ile taşıdığı ve birikimlerini aktardığı grubu Algo-Ritmo provaları ve konserler dışında kalan vakitlerinde kendi müzikal gelişimi için egzersizler yapmakta olduğunu ekliyor. Ayrıca, bol bol dünya müzikleri dinleyip araştırmalar yapan sanatçı kendi ritim bestelerini de yapan önemli bir isim. Sanatçı kendisine en fazla müzik kültürünün ilham verdiğini belirtirken orijinal müzik kültürlerini her fırsatta takip ettiğini bu sırada da o kültüre ilişkin kostüm anlayışlarını da incelediğini belirtiyor. Bu arada Dee Dee Bridgewater, Miriam Makeba, Sheila E, Monette Marino Keita gibi kadın müzisyenler de sanatçının örnek aldığı isimler arasında...

Ebru Ayarcı'nın da müzikal etkisi dışında sahne performansı sırasında gözlemlediğimiz görsel etkisi de çok güçlü kuşkusuz. Kendisiyle yaptığımız röportajda o da bize sahne performanslarındaki bu etkinin tamamen kendisinin tasarladığı bir etki olduğunu belirtti. Renkli ve eğlenceli kıyafetler tercih eden sanatçı, kostümleri ve müziği arasında mükemmel bir harmoni kuruyor. Özellikle Afrika müziklerini performe ettiği konserlerinde orijinal Afrika tasarımlarından oluşan, özel dikim kostümlerini kullananan sanatçı, kostümlerinin müziğini anlatması gerektiğini belirtiyor. Sanatçı Afrika'da geçirdiği günlerini kendi cümleleriyle şöyle anlatıyor: *"Afrika'da geçirdiğim günler çok etkileyiciydi. Batı Afrika ritmin çok önemli bir merkezidir. Guinea, Conakry'de dünyaca ünlü Afrika ustası Mamady Keita'nın ritim kampına katıldım. Sabah erken saatlerde çalmaya başlayıp gece yarılarına kadar devam ediyorduk. Afrikalılarla kültürlerine ait sohbetler edip onlardan çok şey öğrendim. Çalmaktan çok keyif aldığım müziğin kültürünü yerinde öğrenmek çok güzeldi. Orijinal ritimler, danslar izledim, kostümler gördüm. Eğitimler sonucu harika bir konser verdik Afrikada. İzleyicilerimiz arasında yine çok önemli usta Famadou Konate vardı. Bu da beni etkilemişti."*

Ebru Ayarcı'nın müziğini dinlediğinizde ağırlıklı olarak Afrika müziği etkisini yoğun bir biçimde hissetmek mümkün. Bu nedenle elbette sanatçı orijinal Afrika kıyafetlerini giymeyi tercih ediyor. Batı Afrika'da kaldığı sırada özel olarak diktirttiği kostümleri olduğunu belirtirken, burada yaşayan çok fazla terzi olduğunu ve halkın kıyafete çok önem verdiklerini belirtiyor. Konuyla ilgili Ayarcı, Afrikalı terzilerin ilkel bir katalog oluşturduklarını ve giysi seçerken son derece zorlandığını da belirtiyor.

Ayarcı'nın müziğinde Brezilya müziği ve Latin müziği etkisi de var kuşkusuz. Bu anlamda yine Brezilya ve Latin kültürünün renkli kostümleri ile karşımıza çıkıyor. Sanatçının doğallığı müziğini de belirleyen bir durum arz etmekte. Mesajının doğallık olduğunu belirten Ebru Ayarcı için renkler ve kültüre ilişkin ana öğelerin varlığı da temel belirleyiciler olarak görülüyor.

Bir röportajında Ebru Ayarcı, *"benim için sahne performansı müzikle ve görsellikle bir bütündür. Seyirciler bir konseri izlerken tüm sahneyi izlerler aslında. Sahne performansı ve kostümler ne kadar iyiyse yapılan müzik de okadar etkileyici ve kalıcı olur bana göre"* derken aslında bir anlamda bize de görsel sanatlarla olan bağını da özetliyor. Renkli ve doğal kişiliği ile bizlerin dikkatini çeken sanatçıyla jazz müziğinin geleceğine ilişkin de konuşma fırsatı bulduk. Bu anlamda bizlere jazz müziğinin ülkedeki yalnız kalmışlığına ilişkin dünyada da benzer bir durum olduğunu belirtti.

Bana göre Türkiye'de jazz'a olan ilgi çok yetersiz. Özellikle de İstanbul, Ankara ve İzmir gibi büyük şehirlerle sınırlı kalmış bir müzik türü ülkemizde. Kuzey Avrupa'nın bir çok küçük kasabasında dahi 3-5 jazz kulübü bulunmaktayken, İstanbul gibi çok kalabalık ve büyük bir şehirde ancak 3-5 tane jazz kulübü bulunmakta.. Elbette popüler kültürün de doğal bir sonucu olarak sadece Türkiye'de değil, dünyanın her yerinde jazz sanatçıları pop sanatçıları ile kıyaslandığında az kazanan müzisyenlerdir. Jazz müziği ülkemizde daha çok kültür seviyesi yüksek kesimin dinlediği bir müzik türüdür. Kültür seviyesi arttıkça jazz müziğine verilen değer de artacaktır. Ben yine de ümitli bakmak istiyorum geleceğimize, diyerek içimizi ısıtan iyimser bir tavır içerisinde. Kendisine müziğe yaptığı özgün katkılar ve güzel enerjisi için çok teşekkür ediyoruz.

Imogen Heap
17. İstanbul Jazz Festivali 2010
Fotoğraf: Yalçın Aydın

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

20 Yıl Önce, When I am Sixtyfour

Janusz ile Nardis'te buluşmak üzere sözleşmiştik, ben biraz erken geldim ve sessizce bir köşeye oturdum. O ise piyanosunun başında bir uzun yol kaptanı gibi son hazırlıkları yaparcasına prova yapıyordu. Nardis uzun bir yola çıkacak gemiler gibi gece yükünü almak üzere hazırlanıyordu, etrafta tatlı bir telaş, sağa sola koşuşan insanlar ve Zuhal Focan'ın elektriği vardı, gece henüz derin sular gibi müziği kucaklamamıştı...

Biliyorum sizlere yansıttığım atmosfer biraz klişe gibi oldu ama piyanoyu çalan adam klişelerin ötesinde bir insan, bir çok Türk jazz müzisyeni ile sohbet ederken defalarca karşıma çıkan ama şimdiye kadar kendisi ile röportaj yapamadığım baba müzisyen, o gece tanıtım programında şöyle yazıyordu:

Janusz Szprot, piyanist, besteci, aranjör, eğitimci ve müzikolog olarak zengin bir müzik geçmişine sahip. Profesyonel müzik yaşamına başladığı 1971 yılından bu yana Polonyalı ve yabancı pek çok ünlü jazz sanatçısı ile çalışan Szprot, 1983 yılında, yetenekli Polonyalı ve Türk jazz sanatçılarını bir araya getirerek kurduğu 'Polonya-Türk Jazz Topluluğu' adını verdiği grupla Ankara'da ve 21.inci Uluslararası İstanbul Müzik Festivali'nde konserler verdi. Piyanist olarak, jazz'ın her tarzına hakim olan Janusz Szprot'un bu alandaki esnekliği ve çeşitliliği, 15'den fazla albüm içeren diskografisinde de açıkça görülüyor. Szprot, daha önceleri Bilkent

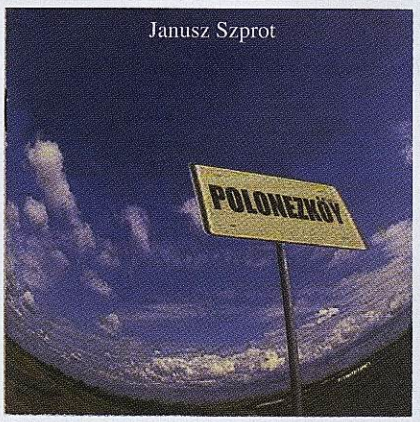

Üniversitesi Müzik ve Sahne Sanatları Fakültesi ve Erzurum Üniversitesinde görev yapan sanatçı Ankara'ya geri döndü. Bu gece sanatçı ve grubu Pulawy jazz vokal çalışmalarına katılan vokalistler ile sizlere jazz standartlarından oluşan bir repertuar sunacaklar.

Prova bitti, gemi yüklenmişti, beyaz sakallı güleç yüzlü adam ayağa kalktı, beni görünce gülümsedi, oturduk, çaylar geldi, teybin dijital makarası dönmeye başladı:

Hala burada olduğum için son derece memnunum. Burada yaptığım iş benim için sade bir meslek değil aynı zamanda bir tutku da. Hayatımın tutkusu. Buraya ilk geldiğimde Bilkent Üniversitesi ile bir yıllık bir kontratım vardı ve sadece bir yıllık kontratlar yapıyorlardı. Uzatılıp uzatılmayacağını bilemiyordunuz ama benimki 20 yıldan beri uzatılıyor. Ben tam anlamıyla Türkiye'deki jazz toplumunun parçası oldum, hem ders veriyorum, hem çalıyorum hem de değişik konser organizasyonları yapıyorum. Ayrıca Türk Polonya jazz ilişkilerini geliştiriyorum. İki ülke arasında değişik konserler workshoplar düzenliyorum. Bir çok Türk müzisyeni bu çalışmalara öğretmen veya öğrenci olarak katılıyorlar.

Kamil Erdem, Sibel Köse, ve Tuna Ötenel, bunlar benim Türkiye'de geldiğim ilk yıllarda edindiğim arkadaşlarım.

Sibel Köse için bir kitap bile yazabilirim. Tanışmamız benim buraya gelmemeden daha da eskilere dayanıyor. Çok iyi bir sanatçı ve müzisyen, onun gibi bir insanı tanımak bana çok büyük mutluluk veriyor. Polonya'da da çok tanınan bir müzisyendir.

Türkiye'deki ilk grubumda Kamil Erdem ile çalışmıştım. O zamanlar Kamil Ankara'da Siemens firmasında mühendis olarak çalışırdı. Birlikte Ankara'daki bir barda çalmıştık.

Bir başka takdir ettiğim ve aynı zamanda arkadaşım olan büyük müzisyen Tuna Ötenel'dir. Şu sırada ciddi sağlık sorunları olduğunu biliyorum ve üzülüyorum.

Bir de Yahya Dai, Sarp Maden, Canan Yıldız gibi öğrencilerim var. Bir çok öğrencim oldu. İmer Demirer ile değişik projelerde çalıştık, ayrıca Önder Focan ve Neşet Ruacan ile değişik zamanlarda birlikte çaldım, hala da çalmaya devam ediyoruz.

Neden Türkiye?

Beni buraya bağlayan bir çok şey var. "Neden Türkiye?" diye sorarsanız "neden olmasın?" diye cevap verebilirim.

Öncelikle şunu söyleyeyim, Türk ve Polonya mentaliteleri çok birbirine benziyor.
Burada birlikte çalıştığım tüm Türk müzisyenlerin dürüst ve açık kafalı olduklarını düşünüyorum. İyi olmaya çalışmıyorlar çünkü zaten iyiler ve kendileri ile iletişim kurmak çok kolay. Bu durumda ben de onlara karşı dürüst olabiliyorum ve aramızda sürekli bir açık iletişim oluyor. Bir başka önemli şey de benim kendileri ile tanıştığım ve çalıştığım bu müzisyenlerin hiç birisinin para düşkünü olmaması. Kendilerini ekonominin esareti altına sokmuyorlar. Doğal ve özgün olabiliyorlar. Bunlar bizim Polonyalı müzisyenlerin de paylaştığı değerler ve daha da geniş açıdan baktığınızda bunların jazz kavramı ile birebir örtüşen kavramlar olduğunu da görebilirsiniz.

Bir jazz müzisyeni önce dürüst olmalıdır, müziği çalmalı ama onunla gösteriş yapmamalıdır.

Türk Polonya ilişkileri tarih boyunca çok iniş çıkış gösterdi. Çok savaştık ama dost olduğumuz yıllar her zaman düşman olduklarımızdan fazla oldu. Sizin Osmanlı Sultanlarının Polonya işgal altında iken Leh elçisini ısrarla çağırmalarını Polonya halkı hiçbir zaman unutmadı. Tabi Türklerin Avrupa'yı işgal edişlerine de bir Polonya kıralı engel oldu. Bu da bir cevap olabilir ama ben burada her zaman dost olarak kaldım. 20 yıl oldu.

Yirminci yıl için çok özel bir şeyler yapılmıyor ama geçen Aralık ayında Kamil Erdem ve Önder Focan ile birlikte Bilkent Üniversitesinde bir konserde birlikte çaldık.

Bilkent Üniversitesi, İhsan Hoca'nın vizyonu

Bilkent ünlü hoca İhsan Doğramacı tarafından kurulmuş bir üniversite. İhsan bey Türkiye'nin bir çok başka köşesinde de okullar açtı. Onun okul felsefesinde müziğin eğitimde çok önemli bir rol oynadığı varsayımı vardır. O kendi zamanına kadar Türk eğitim sisteminde kullanılmamış bir takım yenilikleri kendi okullarında kullandı. Türk eğitim sistemine jazz müziğini sokacak kadar cesur bir insandı. Gerçi jazz bölümü adını kullanmadılar ama "ritmik müzik bölümü" adı altında bunu başlattılar. Bugün Türkiye'deki çoğu müzik okulu 50-60 yıl önceki anlayışlarla eğitim vermeye devam ediyor. Bu yüzden de klasik müzik müzisyenleri hala jazz çalmaya korkuyorlar. Beni işte bu ritmik müzik bölümünü tasarlamak için davet etmişlerdi, ben de bunu gerçekleştirdim. Ama ne yazık ki bu bölüm devam etmesi gerektiği gibi devam edemedi. Günümüzde Bilkent'de artık jazz müziği bölümü yok. Ben hala Bilkent'te çalışmaya devam ediyorum ve "Müziği Anlama" dersimi veriyorum. Ayrıca Bilkent lisesinin konser müziği büyük orkestrasını çalıştırıyorum. Bir başka ilginç Türkiye tecrübem daha var. İki yıl Erzurum da kalarak orada bir müzik orkestrası kurdum.

Emre Kartarı ve jazz bölümü, Hacettepe deneyi, jazz üzerine düşünceler

Emre Kartarı benim iyi arkadaşımdır birlikte çok çaldık. Onun Hacettepe Üniversitesinde bir müzik okulu kurduğu söyleniyor ama dürüst olmak istiyorum; o bölüm Emre'nin bölümü değil. O sadece jazz bölümünde ders veriyor ve orada ders veren tek jazz müzisyeni de Emre'nin kendisi. Özür dileyerek söylemeliyim ki bölümdeki diğer hocalardan hiç birisi jazz müzisyeni değiller. Bu hem biraz tuhaf hem de Türk müzik eğitim sistemi için tipik bir durum. Tabi çok yazık.

Benim jazz tarifime göre jazz jazz müzisyenleri tarafından çalınan müziktir. Sadece çalınan bir şey değildir, jazz felsefesine göre düşünmeyi ve yaşamayı da içerir. Bu da zaman alan bir şey. Jazz eğitimine gelince, jazz sadece jazz müzisyenleri tarafından öğretilebilecek bir şeydir. Hatta sadece jazz müzisyeni olmak bile yeterli olmaz. Türkiye'de bu konuda çok ciddi bir eksiklik görüyorum. Ama öte yandan da Berklee gibi önemli jazz okullarında okumuş bir çok jazz sanatçısı var. Benim öğrencilerimin bir kısmı Bilkent'ten sonra Amerika'ya gidip eğitimlerine devam ettiler ama döndükten sonra burada ders veremiyorlar. Veremiyorlar çünkü klasik müzik hocaları onların ders vermesine engel oluyor, halbuki onlar ders verebilse elimizde yeterince jazz müzik hocası olabilirdi.

When I am Sixtyfour ve stil Young at Heart

*Şu an 64 yaşındayım, hani o ünlü Beatles parçası "When I'm Sixtyfour"da olduğu gibi. Ama artık başka bir şarkı bulmalıyım, bu şarkı çok eskidi. Önümüzdeki 20 yılda neler yapacağıma gelince; bunun cevabı benim şimdiki grubumda verdim isimde belli, "**Young At Heart**". Önümüzdeki 20 yıl boyunca bu grubu sürdürmeyi ve akıl sağlığımı korumayı düşünüyorum. Sevdiğim şeyleri yapmaya devam edeceğim. Benim kendime koyduğum kariyer hedefim değişik becerilerimin bir sentezini oluşturabilmek. Ben bir jazz piyanisti değilim, piyano çalan bir müzisyenim. Bu farkın altını çizmek isterim. Bundan sonra dört becerim arasında bir denge kurmak istiyorum. Bir müzik yaratıcısı yani besteci olabilmek, bir müzik icracısı olabilmek, bir jazz eğitimcisi olmak, ve iyi bir jazz dinleyicisi olabilmek. Bu becerilerin her birini sanat seviyesine yükseltmek mümkün.*

Çok mutluyum ki bir çok genç jazz müzisyeni motivasyonlarını kaybetmeden jazz müziğine olan ilgilerini ve çalışmalarını sürdürüyorlar. Polonya'da yaptığım workshoplara 250 kişinin geldiği oluyor. Ayrıca sayısız jazz festivali yapılıyor. Türkiye'deki durumu pek iyi bilmiyorum. Bugün jazz müziğine olan gençlerin ilgisinin bir sebebi de onun mainstream müziklere alternatif bir müzik olmasıdır. Jazz kişinin kendi özgünlüğünü ve kişiliğini bulabildiği müziktir. Seni kalabalık kitlelerden ayrıştıran müziktir. Gençlerin jazz'a olan ilgisi beni mutlu ediyor ama bir yandan da üniversitelerde jazz müziği eğitimini kısıtlama eğilimleri de başladı. Dünyada da böyle bir eğilim var, örneğin Amerika'da "International Association of Jazz Education" gibi son derece başarılı bir kurum iflas etti. Maddi olarak intihar etti. Bir çok jazz eğitim kurumlarında eğitimin seviyesi düşmeye başladı, umarım bu geçici bir durumdur.

Sana kendim için "young at heart", genç yürekli demiştim. Bir de akıl sağlığımı korumak istediğimi söylemiştim. Ben dünyayı değiştirmek isteyen insan değilim. Eskiden öyleydim. Bir başka değişim de klasik mainstream jazz akımlarının yanı sıra avant garde jazz akımlarını öğreten okullar da çıkmaya başladı. Ekonomi ise hala en belirleyici faktör.

Ve bir Nardis teması üzerine çeşitlemeler:

Nardis'teki dinleyici için çalmak beni her zaman çok mutlu etti. Bu gece de aynı mutluluğu hissediyorum. Bir jazz müzisyeni sahnede her zaman bu gece onun çalabildiği son gece gibi çalmalı. Benim için burada çalmak jazz'cıların deyimiyle bir gig değil bir konserdir. Sadece çalmayacağım, bir yandan da müziği kutlayacağım çalarken. Tabi insanın kendisini böyle hissettirecek bir dinleyiciye ihtiyacı var, bu dinleyici her zaman Nardis'te mevcut.

Sevgili Janusz, ihtiyarlığı red eden genç yürekli arkadaşım, kendine iyi bak, 30. yıl için görüşeceğiz, Nardis'te buluşmak üzere, nice yıllara...

Janusz Szprot "Young@Heart" ekibiyle...

Sus! Sus! Sus!
Zeb ve Haniya'yı Herkes Duysun

Özge Calafato
baykan.ozge.ad@gmail.com

Pakistan'dan mutlaka haberdar olunması gereken bir ikili: Vokalde Zeb and gitarda Haniya. Paşto kökleri kuzey Pakistan'a uzanan bu iki kuzen halen Lahor'da yaşıyor ama aslında çok daha yakındalar: Zeb Türkiye'de üç yıl yaşamış, Haniya'nın babası ise ODTÜ'de master yapmış. Haniya bağlama öğrenecek, Zeb o yıllarda öğrendiği ama bu aralar pek pratiğini yapamadığı Türkçesini geliştirecek, hem de Osmanlı makam ve vokalini çalışacak. Türkiye'den Orta Asya'ya uzanan, klasik Hint müziğinden etkilenen, jazz'a blues'a ve rock'a da çokça bulaşıp zenginleştikçe zenginleşen bir müzik repertuarı. 2008'de çıkan ve epey de ses getiren ilk albümleri Chup! Urduca "Sus!" demek ama Zeb ve Haniya'nın söyleyeceği o kadar çok şey var ki, düşünceler ve duygular dere gibi akıyor ikisinden de. Yaşam boyu sürdürmeyi tasarladıkları çok da heyecan verici bir projeleri var.

Zeb ve Haniya demişken, Doğu'nun haritalara ve toplumsal belleklere bir girip bir çıkan eski imparatorluklarından başlayabiliriz belki. İkili, Türkiye, İran, Afganistan, Hindistan ve Orta Asya'yı kapsayan geniş bir coğrafyada yüzyıllardır var olan melodileri yeniden ele alıp canlandırıyor ve Türkçe, Farsça, Dari, Paşto, Urdu dillerinde söyledikleri bu tılsımlı şarkılarla büyük kitleleri kendilerine çekiyor. "Derdimiz insanlara ulaşmak," diyor Zeb, "Pakistan'da anaakıma dahiliz, kendimizi marjinal ya da akademik bir yere oturtmuyoruz."

Şarkı yazmaya ve birlikte söylemeye başlamaları da 2000'lerin başlarında üniversite yıllarına dayanıyor, yani Zeb Ekonomi ve Sanat Tarihi, Haniya Bilgisayar ve Antropoloji okurken!

"Biz profesyonel müzisyen değiliz; müziğe başlamamız da Haniya'yla birlikte geçirdiğimiz vakitlerin, bir etkileşimin sonucu olarak ortaya çıktı. Zamanla şarkı yazmaya başladık - önce arkadaşlarımız sonra ailemiz dinledi, giderek radyo kanalları ilgilenmeye başladı ve böylece halka büyüdü," diyor Zeb. Şimdilerde albüm-fotoğraf-video-blog-sergi ayaklarıyla Batı, Güney ve Orta Asya'nın unutulmuş kültürel mirasını yeniden ortaya dökmeyi amaçlayan projeleri üzerine çalışıyorlar. Zeb ve Haniya'nın yanı sıra bir tarihçi ve bir mimar/fotoğrafçı arkadaşları da bu yolculuklarında onlara eşlik ediyor.

"Pakistan gençleri sadece Batı müziğine ya da Hint müziğine bakıyor; yüzyıllarca yıllık ortak geçmişe rağmen Türkiye ve Orta Asya müzikleri bir şekilde unutulmuş, ihmal edilmiş," diyor Zeb, "Mesela Güney Asya klasik müziğinin ikonlarından Emir Hüsrev'in baba tarafı Türk anne tarafı Güney Asya kökenliydi. Biz bu bağlantıları müzik yoluyla geri getirmek istiyoruz."

"Bugün Pakistan ve çevresindeki sosyo ekonomik ve politik durumu düşünün: son derece izole. İran'a gidemiyoruz, Hindistan'a gidemiyoruz, Afganistan'a gidemiyoruz, Çin'e gidemiyoruz, ülke sınırları içine saplanıp kalmış durumdayız. Oysa aynı topraklarda hüküm sürmüş imparatorlukların eski haritalarına baktığınızda bu sınırların hiçbirinin var olmadığını görürsünüz. Kesinti yerine akış vardı, bu da bizim geri getirmeye çalıştığımız bir şey," diyor Haniya, "yüzyıllar, binyıllar öncesini bırakın, günümüzün Pakistan toplumu 30 yıl öncesini bile hatırlamaz durumda. Bu çok ciddi bir sorun."

"Bizim için son derece doğal" diye tanımladığı bütün bu kültürel bağlantılar arasında Türkiye'nin Zeb ve Haniya için özel bir yeri var: "Başka hiçbir ülkede kendimizi bu kadar evimizde hissetmedik," diyorlar.

Nitekim Pakistan'ın sevilen müzik platformu Coke Studio'da kaydettikleri şarkılar arasında Barış Manço'nun Nazar Eyle'si de var. Hem de enfes bir yorumla.

"Babamın Türkiye'den getirdiği albümler sayesinde ben Barış Manço'yla büyüdüm," diyor Haniya, "O bizim için bir idol. Geleneksel Anadolu ezgilerini gitarla yorumluyor – tam da bizim yaptığımız şey bu."Derken Doğu-Batı, 7'den 77'ye, Japonya konseri, Domates Biber Patlıcan, Anadolu rock, Gülpembe derken koyu bir Barış Manço sohbetine dalıyoruz ve oradan Pakistan'ın bugününe atlıyoruz.

Zeb de Haniya da orta sınıfa hitap ettiklerini söylüyor. Bununla beraber günümüzde Pakistan'ın sanat üretiminde ciddi bir temsil sorunu var. "Pakistan'dan çıkan ve hep Batı'ya bakan bir kesim var. Cool, modern, ilerici veya medeni olan her şeyin Batılı olması, Batı'dan gelmesi gerektiğine dair bir düşünce var. Biz bunu kırmak istedik," diyor Zeb. Güvende hissediyorlar mı kendilerini? "Güvenli ve özgür hissediyoruz kendimizi," diyor ikisi de. "Yaratıcılık bir anlamda özgürlüğün bir müzakeresi."

"Söylemek istediğim her şeyi söyleyebiliyor olsaydım şarkı sözü yazmaya başlamazdım," diye özetliyor Haniya. "Bilinçaltına işleyen bir sanatçı empatiyi geri getirebilir ve aykırı sesini kimsenin gözüne sokmadan insanların keyifle tüketmesini sağlayabilir. Asıl etkiyi de bu şekilde yapar. Elbette sanatçının bütün bunları Pakistan'dan çıkıp Pakistan'da yaşarken söylemesi çok daha ikna edici oluyor. "Ama şöyle bir şey de var: Hindistan'daki Bollywood diktatörlüğü özgürlüğünüzü elinizden alıyor aslında. Kendi grubu olan pek çok yetenekli müzisyen Bollywood'a dahil olmadıkları sürece ayakta kalamıyor, eriyip gidiyorlar. Oysa Pakistan'da böyle bir baskının olmaması bağımsız müzisyenlere çok daha büyük bir şans tanıyor. "Ve iki kadın müzisyen olarak belli bir şekilde giyinmek, mutlaka derimizi göstermek zorunda olmayışımız, Pakistan'ın bize sağladığı bir avantaj. Olduğumuz gibi sahneye çıkabiliyoruz ve bu da popülerliğimizin önünde asla bir engel oluşturmuyor." Siyah-beyaz hiçbir şey yok. Aynalara çift taraflı bakmayı unutmamak gerek. "Çok teşekkürler, görüşürüz," diyorum Türkçe. "Görüşürüz," diyorlar, "Türkçe bilmiyorum. Bağlama öğrenmek istiyorum," diye ekliyor Haniya, hep Türkçe.

Not:
Zeb ve Haniya nın sitesi için http://www.zebandhaniya.com/
Bütün Coke Studio kayıtları için http://www.cokestudio.com.pk/

18. İSTANBUL JAZZ FESTİVALİ

1-19 TEMMUZ 2011

İstanbul Kültür Sanat Vakfı tarafından bu yıl 14. kez Garanti Bankası sponsorluğunda düzenlenen 18. İstanbul Jazz Festivali, 1–19 Temmuz tarihleri arasında gerçekleştirilecek.

JAZZ KALPLİ İSTANBUL

18. İstanbul Jazz Festivali, 40'ın üzerinde konser, 300'ü aşkın yerli ve yabancı sanatçıyla yine İstanbul'un kalbini jazzla dolduracak. İstanbul Jazz Festivali konserleri bu yıl Cemil Topuzlu Açık Hava Sahnesi, Arkeoloji Müzesi, Aya İrini Müzesi, İstanbul Modern, İstinyePark, Salon ve The Marmara Esma Sultan gibi klasikleşmiş mekânların yanı sıra ilk defa bir konser mekânı olarak kullanılacak olan Tersane Sahnesi ve Santralistanbul Kıyı Amfi'de gerçekleşecek. Tünel Şenliği'ndeki mekânlar da dâhil olmak üzere toplam **25 farklı etkinlik mekânı** ile festival şehrin farklı noktalarına yayılacak.

İstanbul Jazz Festivali'nin, geçen sene ilkini gerçekleştirdiği ve büyük ilgi gören etkinliği **Tünel Şenliği**'nin ikincisi, festivalin ilk hafta sonu, geçtiğimiz yıla göre daha da kapsamlı programıyla, müzikseverlerle buluşacak. **2 Temmuz Cumartesi** günü düzenlenecek Tünel Şenliği'nde, Tünel ve Galata meydanlarında kurulacak ana sahnelerin yanı sıra Beyoğlu, Şişhane, Galata, Asmalımescit bölgelerinde sokaklarda ve birçok farklı mekânda gerçekleştirilecek konserler, atölye çalışmaları, özel sergiler, ikramlar ve etkinliklerle, **"festival içinde festival"** geç saatlere kadar devam edecek.

Festivalin bu yılki yeni ve en ilginç etkinliklerinden biri ise adını yakın zamanda kaybettiğimiz ünlü jazz müzisyeni Esbjörn Svensson'un grubu e.s.t'ye ait bir albümden (*Strange Place For Snow*) alan **"A Strange Place for Jazz– Jazz için Farklı Bir Yer"** başlıklı gece olacak. Festival kapsamında **9 Temmuz Cumartesi** akşamı Haliç'te yer alan tarihi **tersanede** gerçekleşecek bu özel konserde yenilikçi ve yaratıcı projeleri ile jazz müziğine yeni ufuklar kazandıran dünyaca tanınmış üç grup arka arkaya sahne alacak. e.s.t. grubunun başçısı **Dan Berglund**'un yeni grubu **Tonbruket**, **Arto Tunçboyacıyan**'ın konuk sanatçı olacağı **İlhan Erşahin**'in projesi **"Love Trio"** ve ünlü fusion grubu ile jazz dünyasının iki yıldız ismi **Bill Evans** ve **Randy Brecker**'la **Medeski Martin & Wood**'u aynı sahnede buluşturacak **Soulbop** konserlerinin yanı sıra gece boyunca farklı aktiviteler ve ikramlarla **Tersane Sahnesi**, jazz severler için vazgeçilmez bir festival mekânına dönüşecek.

18. İstanbul Jazz Festivali **30 Haziran Perşembe** akşamı **The Marmara Esma Sultan**'da gerçekleştirilecek **açılış töreniyle** başlıyor. İstanbul Jazz Festivali'nin **biletleri**, **7 Mayıs Cumartesi** gününden itibaren **Biletix satış kanalları** ile **İKSV**'de (*Nejat Eczacıbaşı Binası Sadi Konuralp Cad. No:5 Şişhane*) satışa sunulacak.

Festivalin yaşam boyu başarı ödülü Okay Temiz'e

İstanbul Jazz Festivali'nin **Yaşam Boyu Başarı Ödülü** bu yıl, 50 yılı aşkın müzik kariyeri boyunca Anadolu'nun sesleri ve müziğini, jazz ve güncel müzikler ile birleştiren yenilikçi çalışma ve albümleri ile ismini duyuran, dünyanın çeşitli yerlerindeki önemli festival ve mekânlarında konserler veren ve Türkiye'den de pek çok müzisyeni keşfedip uluslararası sahneye taşıyan bir ustaya, **Okay Temiz**'e verilecek.
Okay Temiz, Ankara Klasik Müzik Devlet Konservatuarı'nda aldığı vurmalı çalgılar ve timpani eğitiminin ardından 1955'te profesyonel müzik yaşantısına adım attı. 60'lı yılların sonlarında İsveç'e giden **Temiz**, doğaçlama alanında büyük etkisi olan trompetçi Maffy Falay ile Türk folklor melodilerindeki kıvraklık ve ritmi farklı bir platformda açığa çıkardıkları Sevda grubunu kurdu. **Temiz**'in 1974 yılında kurduğu ve Batı müziği ve Türk enstrümanlarını bir araya getirerek ilginç bir senteze ulaşan grubu **Oriental Wind**, Türk jazz tarihinin kült topluluklarından biri haline geldi. Kendi adına 20'yi aşkın albüm kaydı bulunan ve 40'ı aşkın albümde müzisyen olarak yer alan sanatçı, 50 yılı aşan kariyerinde sayısız konser verdi ve festivallere katıldı. Tüm vurmalı çalgıları kendine özgü yorumlayabilen Temiz, kendi el yapımı olan bakır davulları, **"Elektrikli Sihirli Piramit"**i, **"Artemiz"** isimli metal enstrümanı da içeren geniş bir etnik ve elektronik çalgılar koleksiyonuna da sahip. **Okay Temiz**'e ödülü, festivalin **30 Haziran Perşembe** akşamı **The Marmara Esma Sultan**'da gerçekleştirilecek açılış töreninde takdim edilecek.

İstanbul Jazz Festivali'nin Açılış Konseri, Türk Jazz'ının Yıldızlarını Aynı Sahnede Buluşturacak

18. İstanbul Jazz Festivali 30 Haziran Perşembe akşamı **The Marmara Esma Sultan**'da, özel bir konserle açılıyor. Bu yıl açılış konseri iki bölümden oluşacak.

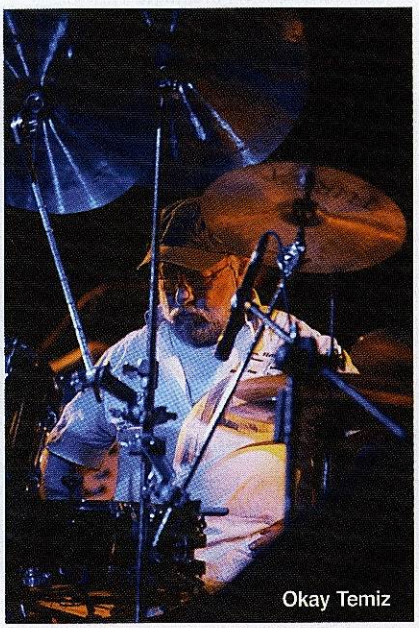
Okay Temiz

Emin Fındıkoğlu

Jehan Barbur

Gecenin ilk bölümünde jazz standartlarını kendine has yorumuyla seslendiren **Simavi;** ikinci bölümde ise Türkiye jazz sahnesinin önemli bir ustası, **Emin Fındıkoğlu** ve topluluğu konser verecek.
New York Observer tarafından "Yeni Frank Sinatra" olarak tanımlanan **Simavi**, New York's Lincoln Center, Florence Gould Hall, The Lighthouse gibi prestijli konser salonlarında sahne aldı, seslendirdiği efsane şarkılarla hatırı sayılır bir hayran kitlesi oluşturmanın yanı sıra Amerika'da televizyon şovlarının aranılan yıldızı oldu.

Cüneyt Sermet ve Arif Mardin'le çalışan **Emin Fındıkoğlu**, 1966'da Boston Berklee School of Music mezunu. İsveçli saksofon devi Lennart Jansson ile ortak çalışmalar yapan ve 1970'lerin başında Avrupa'da çeşitli orkestralarda çalan **Fındıkoğlu** Türk jazz sahnesinin önde gelen üflemeli müzisyenleri ile Euphony (1986) ve Détente (1999) gibi grupları kurdu.

Tünel Şenliği Jazz Severleri Sokaklara Çağırıyor!

İstanbul Jazz Festivali geçtiğimiz yıl olduğu gibi bu yılda Tünel'i bir şenlik alanına çevirecek! Festivalin ilk hafta sonunda, **2 Temmuz Cumartesi** akşamı düzenlenecek **Tünel Şenliği**'yle festival, kentin kültür-sanat yaşamının nabzının attığı Beyoğlu, Tünel, Asmalımescit, Şişhane ve Galata bölgesinde bir kez daha "**festival içinde festival**" yaratacak.

Coca-Cola ve Vodafone eş-sponsorluğu, Hollanda Konsolosluğu ve Beyoğlu Belediyesi işbirliğiyle **2 Temmuz Cumartesi** günü **saat 18.00**'de başlayacak şenlik, Beyoğlu ve Galata bölgesinde sokaklarda ve değişik mekânlarda ücretli ve ücretsiz konserler, atölye çalışmaları, özel sergiler ve ikramlarla gecenin ilerleyen saatlerine kadar devam edecek. Tünel Şenliği'nin ayrıntılı programı, bölgede birbirine yakın mekânların haritası üzerinden takip edilebilecek.

Galata ve **Tünel**'de kurulacak **iki ana sahnedeki** ücretsiz konserlerle bütün bölgede bir festival atmosferi yaşanırken gece boyunca seyirciler değişik mekânlar ve sahneler arasında mekik dokuyarak, birbirinden farklı etkinliklere katılacak. **Salon, Salt Beyoğlu, Nardis Jazz Club, Hollanda Konsolosluğu Bahçesi, İtalyan Kültür Merkezi** ve **Galata Cabaret** gibi Tünel bölgesinin renkli mekânlarında gece boyunca sahne alacak sanatçılar arasında **Okay Temiz, Emin Fındıkoğlu Dörtlüsü** (**Konuk sanatçı: Hakan Behlil**), **Neil Cowley Trio**, **The Souljazz Orchestra**, **Mdungu**, **Pinettes Brass Band, East Park Reggae Collective**, **Elif Çağlar**, **Jehan Barbur, Spiral Quartet, Meltem Ege** ve **Emir Ersoy** gibi isimler yer alıyor.

Souljazz Orchestra

Neil Cowley Trio

Vodafone'dan cazın yeni ikonu: İKSV Mobil

2011 RESMİ İLETİŞİM SPONSORU

AÇIK HAVA SAHNESİ'NDE EFSANE İSİMLER

Festivalde Bir Dünya Prömiyeri:

Üç Jazz Efsanesinden Miles Davis'e Saygı Duruşu: Hancock, Miller Ve Shorter'la "Tribute To Miles"

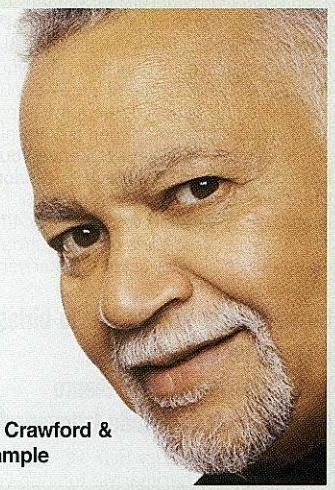

Randy Crawford & Joe Sample

Müzik dehası **Miles Davis'in ölümünün 20. yılında**, sanatçıya saygı duruşu niteliğinde bir proje hayat buluyor. Davis'le daha önce çalışmış üç efsane isim, **Marcus Miller**, **Wayne Shorter** ve **Herbie Hancock**, Amerikalı müzik dâhisi Miles Davis'in anısına düzenlenecek olan bu konserde bir araya gelecek.

Miles Davis'le yolu genç yaşta kesişmiş olan **Marcus Miller**'in müzik direktörlüğünde düzenlenen **"Tribute To Miles"** başlıklı projenin **dünya prömiyeri İstanbul Jazz Festivali kapsamında 7 Temmuz Perşembe** akşamı **saat 21.00**'de **Cemil Topuzlu Açık Hava Sahnesi**'nde gerçekleştirilecek.

Piyanoda **Herbie Hancock**, saksofonda **Wayne Shorter**, bas gitar ve bas klarinette **Marcus Miller** ile trompette **Sean Jones** ve davulda **Sean Rickman**'ı bir araya getiren proje, Miles Davis'in 50'li yıllardaki bop ve cool döneminden, '70'lerdeki deneysel-elektrik çalışmalarına ve 80'li yıllardaki son dönemine uzanacak.

Son provaları İstanbul'da yapılacak olan **"Tribute To Miles"** başlıklı proje için sanatçılar üç gün boyunca İstanbul'da hazırlanacak. **"Tribute To Miles"** projesi, İstanbul Jazz Festivali'ndeki dünya prömiyerinin ardından, Avrupa'da sadece dokuz konserle daha izleyicilerle buluşarak Miles Davis'in jazz'ın yapıtaşları arasında sayılan eserlerini bir retrospektif olarak sunmaya hazırlanıyor.

Festivalde Usta Kadın Vokallerin Gecesi: Dianne Reeves, Angelique Kıdjo Ve Lizz Wright İle "Sing The Truth"

2007 yılında, Nina Simone anısına başlatılan ve Nina Simone repertuarının ünlü sanatçılarca seslendirildiği **"Sing The Truth" projesi**, farklı müzikal gelenekleri yaşatmak üzere devam ediyor. İstanbul Jazz Festivali kapsamında **12 Temmuz Salı** akşamı **saat 21.00'de Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi**'nde **gerçekleştirilecek "Sing the Truth"** gecesinde jazz, folk, R&B, gospel ve blues dünyasından büyük kadın şarkıcıların güçlü şarkıları yeniden hayat bulacak.

Yıldız vokaller Batı Afrika müziğini R&B, jazz ve funk ile buluşturan **Angelique Kidjo**, Grammy ödülünü üst üste üç kere almayı başaran tek kadın jazz vokalisti olan **Dianne Reeves** ve 2003'teki ilk albümünden bu yana büyük ilgi toplayan **Lizz Wright**, bu özel konserde Afro-Amerikan kadın şarkıcı geleneğini parlak bir performansla sahneye taşıyacaklar. Konserde, kısa süre önce yaşama veda eden efsanevi kadınlar, Miriam Makeba, Abbey Lincoln ve Odetta'nın yanı sıra Billie Holiday, Lauryn Hill, Tracey Chapman ve Aretha Franklin gibi Afro-Amerikan kadın şarkıcı geleneğinin önde gelen isimlerinin parçaları seslendirilecek. Kadın vokallerin "all-star" kadrosuna, piyanoda **Geri Allen**, davullarda aynı zamanda projenin müzik direktörü de olan **Terri Lyne Carrington**, basta **James Genus** ve gitarda **Romero Lubambo** eşlik edecek.

"Sing the Truth" projesi daha önce 2008 yılında 15. İstanbul Jazz Festivali kapsamında yer almış ve Dee Dee Bridgewater, Stacey Kent, Raul Midon ve Sibel Köse gibi isimler Nina Simone'un unutulmaz parçalarını seslendirmişti.

Randy Crawford & Joe Sample Ve Natalie Cole Unutulmayan Şarkılarıyla Açıkhava Sahnesi'nde

İstanbul Jazz Festivali seyircilerinin sabırsızlıkla beklediği ve pop-jazz sahnesinin en sevilen ikililerinden olan **Randy Crawford** ve **Joe Sample** ile dünyanın en iyi jazz şarkıcılarından biri olarak kabul edilen **Natalie Cole**, **13 Temmuz Çarşamba** akşamı **saat 21.00'de Açık Hava Sahnesi**'ne konuk oluyor. İki bölümden oluşacak bu mükemmel jazz gecesi, Randy Crawford ve Joe Sample'ın ardından, Natalie Cole'nin konseriyle devam edecek.

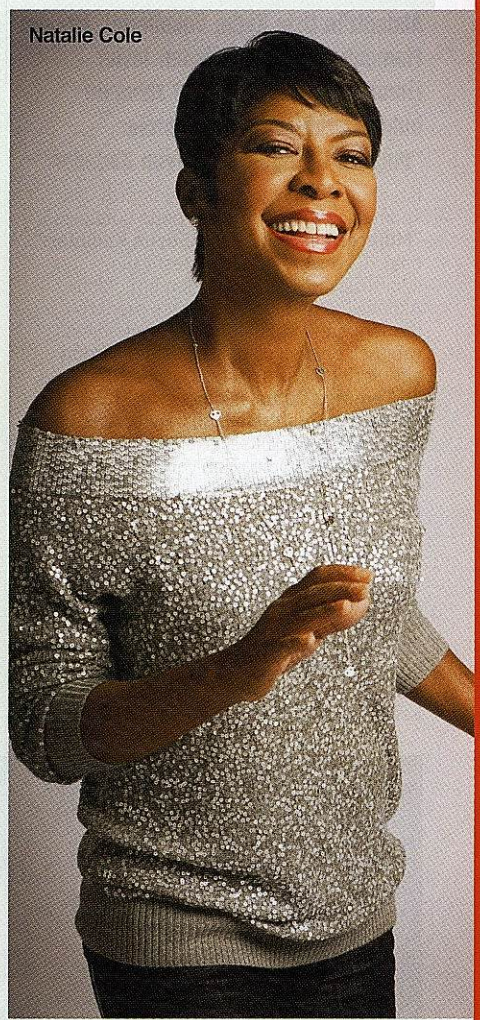

Natalie Cole

Pop, jazz ve R&B'nin harika bir karışımını sunduğu eşsiz vokal tekniğiyle dikkatleri çeken **Randy Crawford**, müzik kariyerine 1960'ların sonunda, Quincy Jones ve George Benson gibi büyük isimlerle ve ardından da Joe Sample'ın "The Crusaders" grubuyla şarkı söyleyerek başladı.
Pop-jazz sahnesinin en önemli isimlerinden, Amerikalı piyanist **Joe Sample** ise Miles Davis, Tina Turner, Marvin Gaye, George Benson ve B.B. King gibi dünyaca ünlü isimlerle birlikte çalıştı. Crawford ve the Crusaders'ın yolları aradan geçen 30 yıl içinde farklı projelerde yeniden kesişti. Sample ve Crawford, son olarak 2009 yılında "No Regrets" isimli albümleri ile bir kez daha hayranlarıyla buluştu. 30 senelik bir aradan sonra yeniden yolları kesişen ve beraber iki albüm çıkaran **Crawford** ve **Sample**, 14. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'ne de konuk olmuş ve seyirciden büyük alkış almıştı.

Gecenin ikinci bölümünde albümleri 50 milyondan fazla satan, şarkıcı, şarkı yazarı ve oyuncu, ülkemizde de çok sevilen bir popüler müzik ikonu, **Natalie Cole** sahneye çıkacak. **Cole**, *Unforgettable... With Love* adlı albümüyle 6, 2009 yılında yayımladığı *Still Unforgettable* albümüyle de 2 Grammy ödülü kazanmıştı. Babası Nat King Cole'la düet yaptığı "Unforgettable" ve ustalıkla yeniden yorumladığı "Pink Cadillac" adlı şarkılarıyla unutulmaz sesler arasına giren **Cole**, umut ve aşk dolu şarkılarıyla Açık Hava sahnesinde jazz severlere ışığını yayacak.

18. İstanbul Caz Festivali ile ilgili her şey artık akıllı telefonunuzda.

2011 RESMİ İLETİŞİM SPONSORU

Akdeniz'in Usta Kadın Vokallerini, Modern Flamenko'nun Öncülerinden Javier Limon'un Şarkılarıyla aynı sahnede buluşturacak çok özel bir proje: "Mujeres De Agua" – "Suyun Kadınları"

İstanbul Jazz Festivali'nde Akdenizli usta kadın sanatçıların aynı sahnede buluşacağı **"Mujeres de Agua"** yani **"Suyun Kadınları"** başlıklı konser, kuşkusuz festivalin kaçırılmayacak gecelerinden biri olacak. Akdenizli 6 usta kadın sanatçı, modern flamenkonun öncülerinden kabul edilen, yapımcı, besteci ve gitarist **Javier Limón**'un şarkılarına getirdikleri çarpıcı yorumlarıyla, **15 Temmuz Cuma** akşamı **saat 21.00'de**, **Cervantes Enstitüsü işbirliğiyle**, **Açık Hava Sahnesi**'nde müzikseverlerle muhteşem bir gece yaşatmaya hazırlanıyor.

Konserde, Brezilya, Afrika-Küba müzikleri ve jazz gibi türleri de kapsayan geniş yelpazeye sahip **Javier Limón**'un şarkılarını yorumlayacak şarkıcılar arasında, etkileyici performansı ve buğulu sesiyle tanınan ünlü İspanyol sanatçı **Buika**, Türkiye'deki en güçlü seslerden biri olan **Aynur**, vokalleriyle dikkat çeken **La Shica** ve **Sandra Carrasco,** Yunanistan'dan **Glykeria** ve İsrail'in en önemli kadın vokalistlerinden **Rita** da yer alıyor.

Joss Stone

Buika, Yasmin Levy, Mariza gibi usta sanatçıların prodüktörlüğünü de yapan ve son dönemlerde Paco de Lucia ile çalışan **Javier Limón** aldığı 5 Latin Grammy'siyle İspanya'nın en saygın sanatçılarından biri olarak tanınıyor. **Limón'un** prodüktörlüğünü üstlendiği bir başka önemli albüm ise Latin Amerikan müziğinin iki efsanevi ismi **Bebo Valdés** ve **Diego el Cigala**'nın *Lágrimas Negras* albümü olmuştu.

Hayranlarının Yıllardır Beklediği, Folk Müziğin Efsane İsmi Paul Simon İlk Kez İstanbul'da

Gelmiş geçmiş en büyük müzik efsanelerinden biri olarak kabul edilen, kült ikili Simon and Garfunkel'in itici gücü, ozan şarkıcı geleneğinin öncülerinden **Paul Simon**, İstanbul Jazz Festivali'nin konuğu olarak ilk defa İstanbul'a gelerek hayranlarının uzun süren bekleyişine son veriyor...

2011 yılının ilkbaharında yayımlanan yeni solo albümü ***So Beautiful or So What*** ile Avrupa turnesine çıkan **Paul Simon**, Roterdam'da North Sea Jazz Festival'deki konserinin ardından ilk defa İstanbul'a gelerek hayranlarıyla buluşacak. Amerikan folk müziğinin efsane ismi **Paul Simon**, **19 Temmuz Salı** akşamı **saat 21.00**'de **Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi**'ndeki konserinde, yeni albümünden parçaların yanı sıra sevilen klasiklerini de seslendirecek.

2006 yılında Time dergisi tarafından "dünyayı yönlendiren 100 kişi" listesine alınan **Paul Simon**, Afrika'nın farklı vokal gelenekleriyle müzikal penceresini genişleterek günümüzde yaygınlaşan Afrika kökenli birçok popüler akımın da fikir babası oldu. Gelmiş geçmiş en büyük müzik efsanelerinden biri olarak kabul edilen sanatçı, **"50 Ways to Leave Your Lover"**, **"You Can Call Me Al"**, **"Obvious Child"** ve **"Late in the Evening"** gibi klasikleşmiş şarkıları ve *Still Crazy After All These Years*, *Graceland* gibi unutulmaz albümleriyle büyüleyici bir solo kariyere imza attı.

Bossa-Nova'yı Pop ve Jazz'la birleştiren 80'lerin ve 90'ların Yıldız Topluluklarından Matt Bianco Festivalin İlk Gecesinde İstinyepark'ta

"Get Out Of Your Lazy Bed" ve *"Half a Minute"* gibi hit şarkılarıyla tanınan ve özellikle 80'li yıllardaki başarılı çalışmalarıyla jazz pop türünün önde gelen gruplarından biri olan **Matt Bianco**, **1 Temmuz Cuma** gecesi, **saat 22.00'de** festivalin ilgi gören mekânlarından **İstinyePark**'ta müzikseverlerle buluşacak. Özellikle 2000'li yıllarda yeni albüm ve hit'leri ile tekrar gündeme gelmeyi başaran topluluk, dinleyicilere enerjik ve eğlence dolu bir gece yaşatacak. **İstinyePark sponsorluğunda** gerçekleştirilecek konserde **Matt Bianco**, son albümleri *HiFi Bossanova*'daki parçaların yanı sıra klasik hit'lerine de yer verecek.

1983 yılındaki kuruluşundan bu yana yeni pop-jazz türünün diğer temsilcilerinden Working Week, Sade, Everything but the Girl ve The Style Council gibi topluluklarla aynı sahneyi paylaşan **Matt Bianco** bossa nova'yı pop ve jazz'la birleştirerek türünün öncü gruplarından biri kabul ediliyor. Kariyerleri boyunca birçok albüme imza atan grubun son albümü *HiFi Bossanova* 2009 yılında çıktı. Topluluğun performansları sırasında, vokaldeki **Mark Reilly**'ye, keyboard'da **Mark Fisher**, davulda **Tony Mason**, basta **Nick Cohen**, gitarda **Tony Remy**, saksofon ve flütte **Andrew Ross**, trompette **Simon Finch** ve geri vokallerde **Hazel Sim** ile **Weston Foster**'dan oluşan kalabalık ekip eşlik ediyor.

FESTİVALİN YENİ MEKÂNLARI!

Kalbi Jazz İle Çarpan Bir Popstar: Dünyaca Ünlü Piyanist Ve Vokalist Jamie Cullum Uzun Bir Aradan Sonra Yeniden İstanbul Jazz Festivali'nde

Jazz standartlarını, melodik pop ve rock'la buluşturan, İngiltere'nin en başarılı jazz müzisyenlerinden biri olarak kabul edilen piyanist ve vokalist Jamie Cullum, Raymond Weil sponsorluğunda 6 Temmuz Çarşamba akşamı saat 21.00'da festivalin yeni mekânlarından santral-istanbul Kıyı Amfi'de yeniden İstanbullu hayranlarıyla buluşacak.

Swing jazz standartları ile modern pop ve rock soundunu ustaca bir araya getirerek kendi orijinal tarzını yaratan Jamie Cullum, bir Grammy ve iki Golden Globe ödülünün yanı sıra birçok kez Brit Ödülleri'ne de aday gösterildi. Şarkıcı ve söz yazarı Cullum'un, Pointless Nostalgic, Twentysomething, Catching Tales ve The Pursuit adlı albümleri dünya çapında 5 milyon kopyadan fazla sattı. Herbie Hancock'tan Christina Aguilera'ya birçok büyük sanatçıyla birlikte çalışan sanatçı, Bridget Jones'un Günlüğü ve Clint Eastwood'un filmleri için bestelediği parçalarla da tanınıyor. Üniversitede okuduğu yıllarda barlarda, otellerde ve yolcu gemilerinde piyano çalarak ve şarkı söyleyerek çalışmaya başlayan Cullum, enerjik performansıyla jazz ekseninde gezinen bir "pop star" olarak kabul ediliyor. Daha önce 2005 yılında 12. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'nin de konuğu olan ve büyük ilgi gören Cullum, özgün vokal tarzı, modern piyano tınıları ve jazz'a farklı yaklaşımıyla müzikseverlere keyifle izlenecek bir konser sunacak.

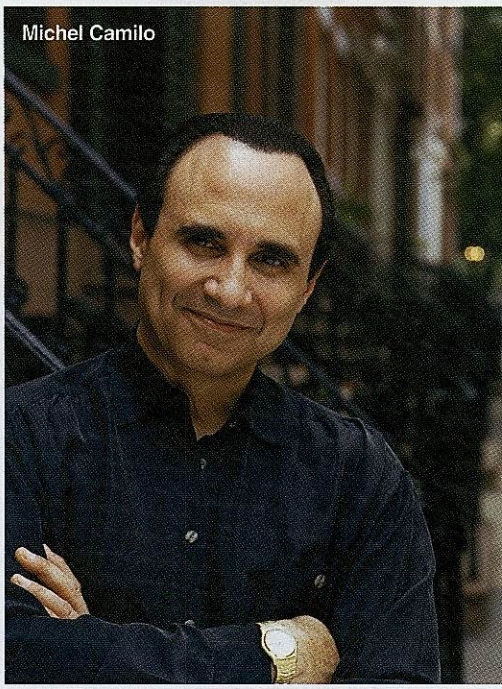
Michel Camilo

Festivalin "Yeni Ozanlar" Serisinin Bu

Seneki Konuğu İngiliz Şarkıcı Ve Besteci Patrick Wolf

Festivalde geçtiğimiz yıllarda Rufus Wainwright, Antony and the Johnsons, Blonde Redhead, Cocorosie, Kings Of Convenience, Emiliana Torrini ve Imogen Heap gibi isimleri ağırlayan **"Yeni Ozanlar"** serisinin bu yılki konuğu folk, pop ve elektronik müziği harmanladığı şarkılarıyla İngiliz şarkıcı ve besteci **Patrick Wolf** olacak.

Viyola, ukulele, piyano gibi birçok enstrümanı bir arada kullanan, sahnede müziğiyle olduğu kadar tükenmeyen enerjisi, ilginç kostümleri ve teatral performansıyla da dikkatleri çeken **Patrick Wolf**, **8 Temmuz Cuma** gecesi **saat 21.00**'de **Haliç**'teki **tarihi Camialtı Tersanesi**'nde dinleyicileriyle buluşacak. **Patrick Wolf**, İstanbul'daki bu ilk konseriyle hayranlarının uzun süren bekleyişini sona erdirecek.

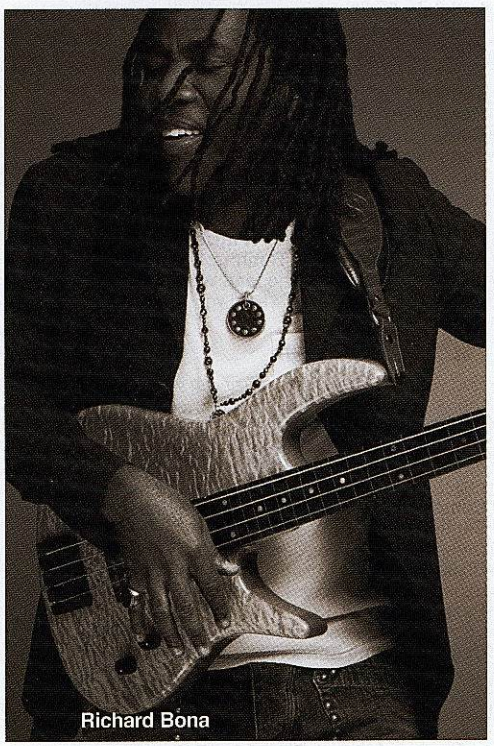

Richard Bona

Festivalin Yeni Etkinliği: "A Strange Place For Jazz"

İstanbul Jazz Festivali, bu yıl da değişik bir mekân ve yeni bir etkinlik ile seyircilerinin karşısına çıkmaya hazırlanıyor. Festivalin bu yılki en ilginç etkinliklerinden biri olacak **"A Strange Place For Jazz"** *[Jazz İçin Farklı Bir Yer]*, **Volvo Car Türkiye sponsorluğunda, 9 Temmuz Cumartesi** akşamı **saat 20.00**'den itibaren **Haliç'teki Tersane Sahnesi**'nde başlayacak. Adını, yakın zamanda kaybettiğimiz ünlü jazz müzisyeni **Esbjörn Svensson**'un grubu **e.s.t.**'e ait bir albümden *[Strange Place For Snow]* alan ve yenilikçi ve yaratıcı projeleri ile jazza yeni ufuklar kazandıran müzisyenlere adanmış bu bölüm bu yıl festivalde ilk kez yer alıyor.

Tarihi, mekânsal özellikleri ve etkileyici atmosferiyle ilk defa bir konsere ev sahipliği yapacak Tersane Sahnesi'nde saat **20.00**'den itibaren üç farklı grup izleyicilerle buluşacak.

Gecenin ilk performansı, alternatif ve akustik rock etkileri taşıyan, ilk dinleyişte kulakları cezbeden melodileriyle etkileyici bir müzik üreten **Tonbruket**'ten. e.s.t.'in başcısı **Dan Berglund**'un, Esbjörn Svenson'un 2008 yılındaki zamansız ölümünün ardından kurduğu toplulukta müzisyene, İsveç'in en iyi gitaristlerinden **Johan Lindström**, piyanist **Martin Hederos** ve davul ustası **Andreas Werliin** eşlik ediyor. Tonbruket'in performansını, usta müzisyen **Arto Tunçboyacıyan**'ın da konuk sanatçı olarak katılacağı, **İlhan Erşahin**'in **"Love Trio"** adlı projesi takip edecek. **İlhan Erşahin**'in ülkemizde geniş bir hayran kitlesine sahip projesi **"Love Trio"**da basta **Jesse Murphy** ve davulda **Kenny Wollesen** yer alıyor.

Jazz dünyasının iki yıldız ismi **Bill Evans** ve **Randy Brecker**'in **Soulbop** grubu ile bugüne dek 12'yi aşkın albüme imza atan, ünlü fusion grubu **Medeski Martin & Wood**'u bir araya getiren **Randy Brecker / Bill Evans Soulbop Featuring Medeski Martin & Wood** gecenin kapanışını yapacak.

Soul Ve R&B'nin Genç Ve Yıldızı Joss Stone İlk Kez İstanbul'da!

İstanbul Jazz Festivali'nin ilk kez İstanbul'da konser verecek bir diğer konuğu İngiliz soul ve R&B şarkıcısı, söz yazarı ve oyuncu **Joss Stone**... **28 Temmuz Perşembe** akşamı, **saat 21.00'de, santralistanbul Kıyı Amfi'de, Matraş'ın gösteri sponsorluğunda gerçekleşecek Joss Stone konseri** İstanbullu jazz severlere unutulmayacak bir festival gecesi yaşatacak.
Dusty Springfield, Aretha Franklin gibi soul müzik yapan sanatçıları dinleyerek büyüyen **Joss Stone**, 2001 yılında henüz 13 yaşındayken, BBC Televizyonunda yayınlanan *Star for a Night* adlı yetenek programında bir Donna Summer klasiği olan "On the Radio" adlı şarkıyı seslendirerek dikkatleri üzerine çekti. 2004'te yayınlanan ikinci albümü *Mind, Body&Soul* ile İngiltere'de listelere 1 numaradan giriş yaptı. Böylelikle de İngiltere albüm listesine 1 numaradan giriş yapan **En Genç Kadın Şarkıcı** rekorunu kırarak tarihe geçti.

2005 yılında ünlü bir hazır giyim markasının reklam yıldızı olan **Stone**, firmanın reklamları için bir Ray Charles klasiği "Night Time Is the Right Time" ve Beach Boys'un "God Only Knows" adlı şarkılarını yeniden yorumlamıştı. Yine aynı yıl üç dalda aday olduğu Brit Ödülleri'nden ikisini aldı. Ayrıca şarkıcının *Tell Me What We're Gonna Do Now* şarkısının videosu, Afrika'daki HIV virüsü taşıyan kadın ve çocuklara yardım eden bir kuruluşa destek olmak amacıyla Product Red isimli yardım kampanyası için kullanıldı.

Arkeoloji Müzesi Bahçesi'nde Özel Jazz Projeleri Ünlü Jazz Piyanisti Michel Camilo'dan Charles Flores Ve Giovanni Hidalgo ile "Mano A Mano"

Dominik asıllı ünlü jazz piyanisti, besteci ve eğitmen **Michel Camilo**, sınırsız coşkusu ve müzikal tutkusuyla çalacağı parçalar ile **4 Temmuz Çarşamba** akşamı **Arkeoloji Müzesi**'nin bahçesinde,
Türk Pirelli'nin sponsorluğunda İstanbullu jazz severlerle birlikte olacak.

Latin ve Karayip etkili jazz tınılarını, güncel bir swing anlayışı ve kusursuz bir piyano tekniği ile birleştiren **Camilo**'ya son albümü ***Mano a Mano***'dan parçaları ve sevilen eserlerini yorumlarken iki usta sanatçı, basta **Charles Flores** ve vurmalı çalgılarda **Giovanni Hidalgo** eşlik edecek.

Aldığı sayısız ödülün arasında bir Grammy, bir Emmy ve iki Latin Grammy bulunan **Camilo**, bugüne kadar Dizzy Gillespie, Paquito D'Rivera, George Benson, Tito Puente, Herbie Hancock gibi dünyaca tanınmış müzisyenlerle işbirliği yaptı; önemli senfoni orkestralarına konuk müzisyen olarak eşlik etti. Jazz severler bu konserle **Camilo**'nun dışavurumcu ve dinamik müziğini farklı bir proje ile Arkeoloji Müzesi'nin büyülü atmosferinde dinleme fırsatını bulacaklar.

Kuşağının En İyi Bas Virtüözlerinden Richard Bona ve Şarkıcı, Besteci Ve Gitarist Raul Midon'dan Festivale Özel Bir Proje: "The Duwala Malambo Project"

Birbirinden yetenekli iki müzisyen, **Raul Midón** ve **Richard Bona**, Afrika'dan Arjantin'e uzanan **"The Duwala Malambo Project"** ile **11 Temmuz Pazartesi** akşamı **saat 21.00**'de, **Arkeoloji Müzesi'nin** bahçesinde kaçırılmayacak bir konser verecek.
Kuşağının en iyi bas virtüözlerinden biri kabul edilen **Richard Bona** ile Grammy ödüllü prodüktör Arif Mardin'in keşfi, şarkıcı, besteci ve gitarist **Raul Midón**, **"The Duwala Malambo Project"** başlıklı gecede gitar ve vokal doğaçlamalarıyla izleyicilere soul, pop, jazz, folk, Afrika ve Latin müziklerinin enerjik bir karışımını sunacak.

Kamerun kökenli dünyaca ünlü bas sanatçısı **Richard Bona**, Manu Dibango, Salif Keita, Harry Belafonte, Randy Becker, Mike Stern ve Steve Gadd gibi önemli sanatçılarla çalıştı. İlk albümü *Scenes of My Life* ile birlikte toplam 5 stüdyo kaydı bulunan sanatçı, son albümü *Tiki*'de John Legend ile "Please Don't Stop" şarkısını seslendirdi ve müzik listelerinde uzun süre üst sıralarda yer aldı. **Richard Bona**, aynı anda hem bas gitar çaldığı hem de vokal yaptığı konserlerinde ritim ve melodiyi ustalıkla buluşturuyor; performanslarında, bir yandan bas gitara hükmederken bir yandan da etkili vokaliyle izleyenleri büyülüyor.
Soul dünyasının vazgeçilmezlerinden **Raul Midón**, güçlü sesi ve keyifli şarkıları ile popüler müzikte de sivrilmiş bir şarkıcı ve söz yazarı. Vokalini akustik gitarıyla tamamlayan Midón'un sesinde jazz, blues, folk ve R&B türlerinin etkileri hissediliyor. Kendine has sesi, içten ve şiirsel şarkı sözleri, karmaşık jazz armonileri ve akustik gitardaki ustalığı ile "kendi başına bir orkestra" olarak nitelenen **Midón**, *State of Mind* albümüyle ülkemizde de çok seviliyor.

İstanbul Jazz Festivali'ne Özel: "Ustalarla Buluşmalar" Mısırlı Ahmet, Zakir Hussain ve Nilardi Kumar'dan Özel Bir Konser

İstanbul Jazz Festivali kapsamında 2006 yılından bu yana İstanbul'un tarihi mekânlarında düzenlenen **"Ustalarla Buluşmalar"** konserleri bu yıl yine özel bir projeyle devam ediyor. **1 Temmuz Cuma**

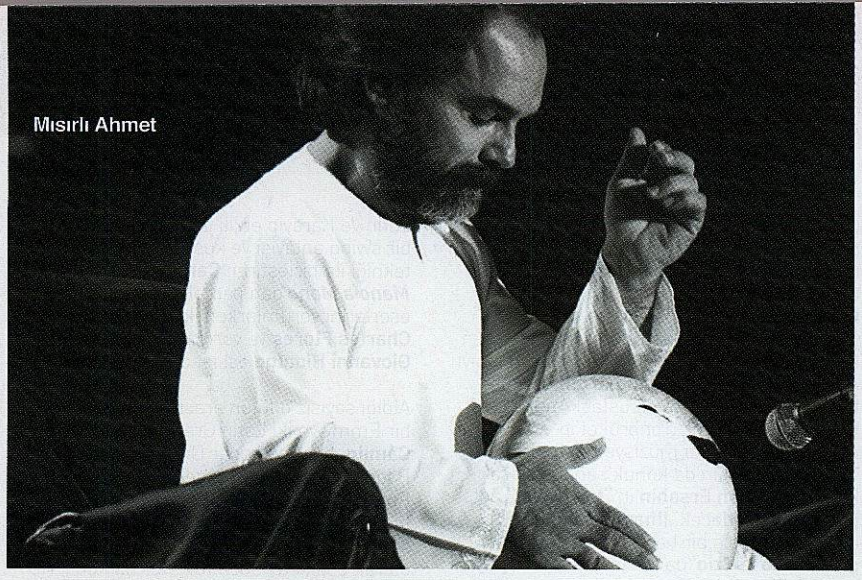
Mısırlı Ahmet

akşamı, **saat 20.30**'da **Aya İrini Müzesi**'nde gerçekleştirilecek gecede, ünlü perküsyoncu **Mısırlı Ahmet**, klasik Hint müziği ve jazz dünyasının önemli isimlerinden, tabla üstadı **Zakir Hussain** ve Hint klasik müziğinin en genç ustalarından kabul edilen sitar virtüözü **Niladri Kumar** aynı sahnede buluşacak.

Farklı kültürlerden müziğine kattığı zenginlikler, ritim anlayışı ve soloları ile tüm dünyada beğeni toplayan ünlü perküsyoncu **Mısırlı Ahmet** kısa zamanda dünya çapında bir ün kazandı ve birçok sanatçıya albümlerinde eşlik etti. Sina Çölü'nde "Deholla" (darbukanın büyük boyutlusu) üzerine çalışmalar yapan Mısırlı Ahmet, Deholla çalma tekniğinin de yaratıcılarından.

Büyük tabla üstadı **Zakir Hussain**, Hint müziğini uluslararası platforma taşıyan ve bizzat "dünya mirası" sayılan bir sanatçı. Ülkemizde de çok sevilen Hussain, tabla virtüözlüğünün yanında bir eğitmen, prodüktör ve film müziği bestecisi olarak dünya müziği akımının en önemli mimarlarından biri olarak kabul ediliyor.
Sanatçılara, bu konserde Hindistan'dan genç bir usta olan Niladri Kumar'ın yanı sıra, Zakir Hussain'in de grubunda yer alan Ganesh Rajagopalan ve piyanist Osam Ezzeldin eşlik edecek.

Malili Dünya Starları Amadou & Mariam İlk Defa İstanbul'da

Amerika dahil olmak üzere birçok ülkede müzikseverlerin ilgisini Mali'ye çekmeyi başarmış, Damon Albarn'dan Manu Chao'ya kendine sıkı bir hayran kitlesi edinmiş, Glastonbury Festivali'nin ana sahnesinde kitleleri coşturan Malili ikili **Amadou & Mariam**, festivalin bu yılki sürprizlerinden. **Amadou & Mariam**, **18 Temmuz Pazartesi** akşamı, **saat 22.00**'de **The Marmara Esma Sultan**'da **DHL sponsorluğunda** Türkiye'deki ilk konserlerini verecek.

1977 yılında Mali'deki bir görme engelliler enstitüsünde tanışan **Amadou Bagayoko** ve **Mariam Doumbia**, buradan ayrıldıktan sonra beraber müzik yapmaya başlarlar. Sonra evlenerek hayatlarını da birleştirmeye karar veren ikili, Mali'nin o zamanki zor şartlarında bir yandan çalışıp, bir yandan da müzik ile uğraşırlar.

İlk başta gitar ve vokallerden oluşan, sonraları Afro-blues adı verilen müzikleri, özellikle 1990'ların sonlarından beri geleneksel Mali müziği, rock gitarları, Suriye kemanları, Hint tablaları ve perküsyonlarını kapsayacak çeşitliliğe ulaştı. Manu Chao destekli *Dimanche à Bamako* albümleriyle popülerliklerini iyice arttıran grup ***"Welcome To Mali"*** adlı albümlerinde Damon Albarn (Blur, Gorillaz), Etiyopyalı rapçi K'Naan, kora virtüözü Toumani Diabate ve Keziah Jones gibi isimlerle çalıştı. İkili, 2009 yılında Amerikan Devlet Başkanı Obama'nın ödül aldığı Nobel Barış Ödülleri töreninde ve 2010'da Güney Afrika'daki FIFA Dünya Kupasının açılış töreninde onbinlerce kişi önünde verdikleri özel konserler ile de seslerini değişik kitlelere ulaştırmayı başardı. **Amadou & Mariam**, müzik kariyerlerinin yanı sıra, Birleşmiş Milletler Açlıkla Mücadele Elçiliği gibi görevler üstlenerek, toplumsal konularda da aktif rol oynuyor.

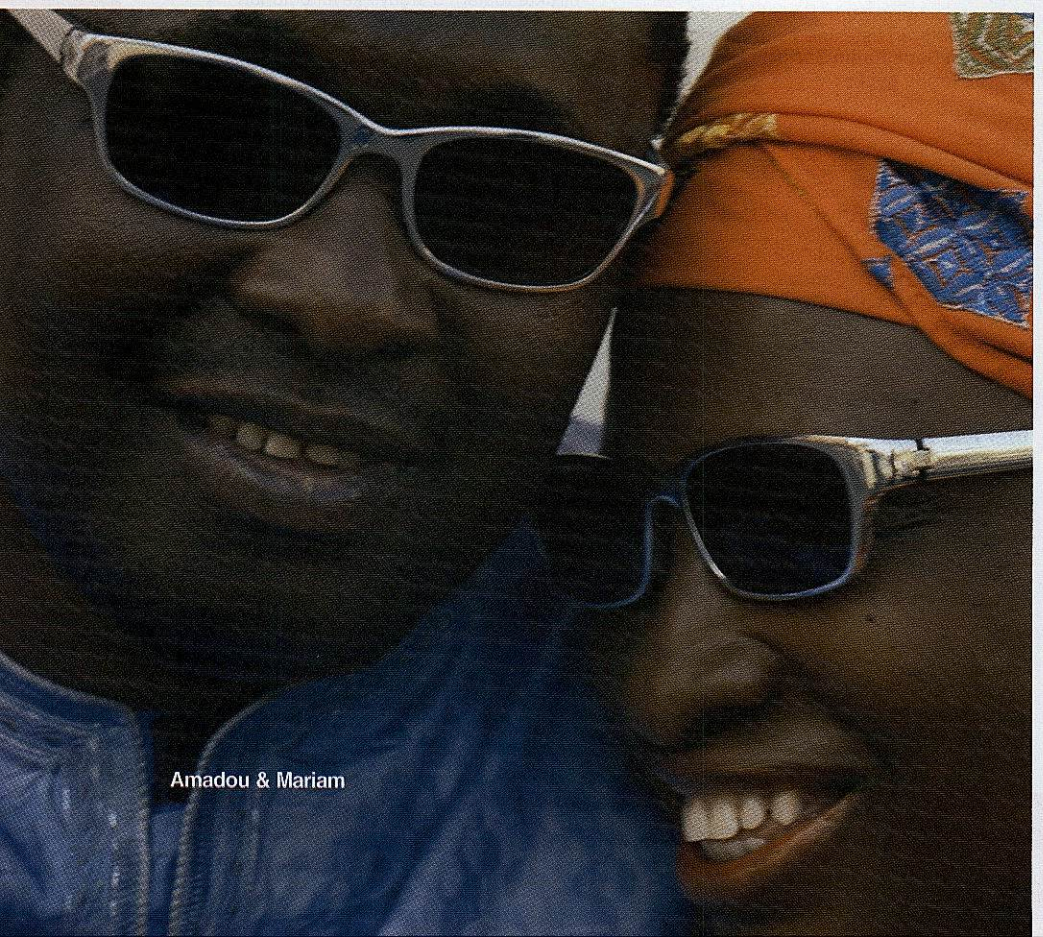
Amadou & Mariam

European Jazz Club Geceleri Salon'da Devam Ediyor

Festivalde Türkiye jazz sahnesinin başarılı isimlerini Avrupalı ustalarla özel projelerde buluşturan "**European Jazz Club**" serisi, **Avusturya, Fransa, İsveç ve İtalya'nın büyükelçilik, konsolosluk veya kültür merkezlerinin** ve **Dore Müzik'in (Yamaha) katkılarıyla** düzenlenecek. Festival boyunca **Salon**'da devam edecek "**European Jazz Club**" konserleri **saat 22.30**'da başlayacak. European Jazz Club konserleri kapsamında **4 Temmuz Pazartesi** akşamı **123 feat. Arve Henriksen, 5 Temmuz Salı** akşamı **Ferit Odman Quartet feat. Stefano Di Battista, 6 Temmuz Çarşamba** akşamı **Serdar Barçın feat. Ibrahim Maalouf, 7 Temmuz Perşembe** akşamı **Alp Ersönmez "Cereyanlı" Feat. Bugge Wesseltoft, 11 Temmuz Pazartesi** akşamı **Selen Gülün Trio (Patrick Zambonin** ve **Jörg Mikula** ile**), 14 Temmuz Perşembe** akşamı **Çağrı Sertel Trio feat. Wolfgang Muthspiel**'in konserleri yer alıyor.

"Genç Jazz" Konserleri

Son yedi yıldır genç jazz müzisyen ve topluluklarına İstanbul Jazz Festivali programında yer alabilecekleri bir platform oluşturan **"Genç Jazz" Konserler Dizisi**, bu yıl da devam ediyor. Bu yıl **sekizinci kez** düzenlenen Genç Jazz konserleri **2 Temmuz Cumartesi** günü gerçekleştirilecek **Tünel Şenliği** kapsamında ücretsiz olarak izlenebilecek. **"Genç Jazz" Konserler Dizisi**'ne katılacak gruplar, **Salon**'da yapılacak değerlendirme konseri ile belirlendi. **22 Mayıs Pazar** günü **saat 13.00**'de başlayacak ve ücretsiz olarak gerçekleştirilecek **Genç Jazz Değerlendirme Konseri**'ne tüm jazz severler davetli. Festival kapsamında gerçekleştirilecek Genç Jazz konserlerine katılacak grupları seçecek olan kurul, **Çengiz Baysal**, **Hülya Tunçağ**, **Kerem Görsev**, **Önder Focan**, **Pelin Opcin**, **Seda Binbaşgil** ve **Sevin Okyay**'dan oluşuyor.

"Genç Jazz Konserler Dizisi"'ne **7 yıl** içerisinde **200'ün üzerinde** jazz sanatçısı ve topluluk başvurdu ve **28 genç jazz topluluğuna** dünyaca ünlü jazz sanatçılarıyla aynı festivalde yer alma imkânı sağlandı.

Nardis Jazz Club'da Festivale Paralel Konserler

İstanbul'un sevilen jazz kulüplerinden **Nardis Jazz Club** bu yıl festival heyecanına, festivale paralel olarak düzenleyeceği konserlerle dâhil olacak. **Nardis**'te **1–19 Temmuz** tarihleri arasında Türkiye jazz sahnesinin önemli isimleri konser verecek.

İstanbul Jazz Festivali Biletleri Satışta!
BİLETİX satış noktaları,
BİLETİX çağrı merkezi (0216 556 98 00)
www.biletix.com ve
İKSV'den (*Nejat Eczacıbaşı Binası, Sadi Konuralp Cad. No: 5 Şişhane*) alınabilecek.

18. İstanbul Jazz Festivali'nin **bilet fiyatları 15 TL ile 350 TL** arasında değişiyor. Bilet alımlarına kredi kartı geçerli olacak.
www.iksvpress.com/jazz2011

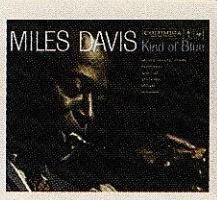

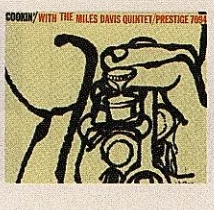

Can Ergelmiş
can.ergelmis@gmail.com

Tribute To Miles...

Cüneyt Sermet (Cazın İçinden): "Miles Davis'e, müzisyenliği yanında iyi bir şef ve tam bir emprezaryo gibi düşünen iyi bir organizatör de diyebiliriz. Son derece zeki olan Miles Davis trompette kendi limitlerini iyi bildiği gibi, Charlie Parker'la olan tecrübelerine istinaden müzikte monotoniyi önlemek için ne gibi tezatlara yönelmek lazım geldiğini de iyi kestirmişti. Yani, Charlie Parker beşlisinde olduğu gibi iyi bir ritm grubunun üstünde çalacak virtüöz bir nefesli saz ve ona melodik olarak cevap verecek diğer bir nefesli saz. Formül buydu."

Miles Davis: "Şunu bilmelisin: Eğer bir notayı işitebiliyorsan, çalabilirsin de. Bir notayı tiz olarak işitiyorsam, öyle çalarım. Çalabileceğim, uygun olduğunu düşündüğüm tek nota odur. Blue öğrenilmez, sadece çalınır..."

John McLaughlin: "Miles, notalarla ya da akorlarla ilgilenmezdi. Yeni yaptığım bir besteyi ona gösterdiğimde kısaca bakar, ve aslında bambaşka bir şey çalardı. Ama o çaldığı, o notaların altındaki, belki iki, belki de üç kat altındaki derin anlamdan başka bir şey değildi. Ondan sonra tek yaptığımız, daha da derine inmek oldu, daha da..."

Bu yıl, 16. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'nde, çok özel bir anma gecesi yer alıyor: **'Tribute to Miles'**. Miles Davis'in aramızdan ayrılışının 20. yılı olması nedeniyle gerçekleşen konser, adeta bir yıldızlar geçidine ev sahipliği yapacak. Davis'le, henüz gençken tanışmış, onun çeşitli topluluklarında çalmış, Davis okulunda yetişmiş birbirinden değerli dünyaca ünlü üç müzisyenin, **Herbie Hancock, Marcus Miller ve Wayne Shorter**'ın önderliğindeki, müzik direktörlüğünü Marcus Miller'ın üstlendiği topluluk, **7 Temmuz** akşamı Cemal Topuzlu Açıkhava Tiyatrosu'nda sahne alacak. Konserde, bu üçlüye trompette **Sean Jones** ve davulda **Sean Rickman** de eşlik edecek. Bence İstanbul Jazz Festivali'nin en önemli konseri olan bu gecenin başka bir özelliği de, 'Tribute to Miles' projesinin **dünya prömiyeri** olması...

Bu vesileyle, bu sefer konserde çalanların değil, jazz dünyasının gelmiş geçmiş en büyük müzik insanlarından biri olan Miles Davis'in, bugün bizim için, jazz dünyası için ne ifade ettiğini birlikte araştıracak, bazı sorulara cevaplar bulmaya çalışacağız. Miles Davis'in hayat hikayesini yazmaya çalışsam bu satırlara sığmaz elbette. O yüzden, hayat hikayesinin kısa bir özetiyle birlikte hem jazz dünyası; hem de müzik dünyası üzerinde yarattığı etkiyi ve bu etkinin günümüzdeki izlenimlerini incelemeye, bazı önemli sorulara cevaplar bulmaya çalışacağım: Nasıl Miles Davis, Miles Davis oldu? Kariyerindeki başarı dolu yıllara ödülleri sığdırırken, kişiliğiyle ve müziğiyle bizlere neyi anlatmaya çalıştı? Sadece besteci veya yorumcu olmasının ötesinde, bir eğitmen, bir mentor olan Davis'in okulunda, bugün tanıdığımız, bildiğimiz kimler yetişti?

50 yılı aşkın bir müzik kariyerine imza atan Davis, sadece iyi trompet çalarak bugüne gelmedi, trompet üslubunu yeniden yapılandırdı, en azından üç, hatta daha çok kez jazz'ın gidişatını değiştirdi, birbirinden değerli müzisyenleri yetiştirdi. Trompeti, yırtıcı, ateşli, heyecanlı, sıcak, gürültülü bir enstrümandan, lirik, içe dönük, melodik, yakın ve hisli bir enstrüman haline getirdi. Çoğu zaman kullandığı susturucuyla bu kişisel ve yürekten etkiyi yaratan Davis'in müziğe yaklaşımı ise bu kadar yumuşak, bu kadar kırılgan değildi. Müziği çoğu zaman bir protesto aracı olarak kullandı Davis. Müzik, onun için sadece sanat değil, kendini, toplum hakkındaki görüşlerini, kişiliğini yansıtma aracıydı. 1940'lardan, 1990'lara kadar olan jazz tarihindeki en büyük değişimlerin temelinde hep Miles Davis vardı; hem kendi performansları ve kayıtları, hem de onun ekibindeki müzisyenlerin münferit projeleri, jazz'ın çehresinin sürekli olarak değişmesini sağlayan, bu değişimlere liderlik eden un-

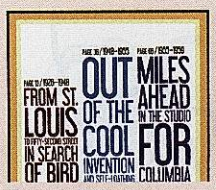

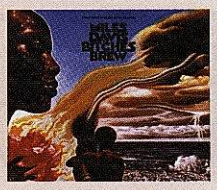

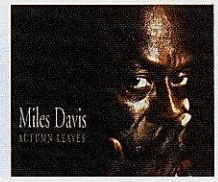

NELER OLACAK

surlardı. Kimileri, Miles Davis'in ölümünden sonra jazz'da bir değişim, bir devinim olmadığını, diğer müzisyenlerin Davis kadar yaratıcı, cesur davranarak jazz'ı baştan aşağıya yeniden tanımlamaya kudretinin olmadığını söyler; ki bu kadar sert bir yorum tartışmaya açık olsa da, son 20 yılda jazz dünyasında Miles Davis gibi bir liderin eksikliğinin hissedildiği söylenebilir.

Miles Davis, defalarca Grammy Ödülü'ne aday gösterildi, sekiz Grammy Ödülü kazandı; 1990 yılında, her yıl sadece bir müzisyene verilen Grammy Lifetime Achievement Award aldı. New England Conservatory tarafından fahri doktora unvanı verildi, ayrıca Fransa'nın en önemli nişanı Legion d'honneur'e 1991 yılında layık görüldü. Ancak, Miles Davis ne geçmiş başarılarına yaslandı, ya da konformizmin tuzağına düştü. O hep, ama hep yenilik peşindeydi. Belki jazz'ı, belki müziği keşfetmeye çalışıyordu, belki de kendini...

İlk Yıllar: Billy Eckstine, Charlie Parker ve Dizzy Gillespie

Tam ismi Miles Dewey Davis III olan ve Illinois eyaletinde, 1926 yılında doğan müzisyen, diş cerrahı Dr. Miles Dewey Davis, Jr. ve müzik öğretmeni Cleota Mae (Henry) Davis'in oğluydu. Davis'in çocukluğu, Büyük Depresyon'un etkilerinin yaşandığı yıllarda, St. Louis'de geçti. 13 yaşında ilk trompet dersini Elwood Buchanan'dan alan müzisyen, henüz lisedeyken hafta sonları hem yerel barlarda, hem de şehir dışında konserlerde çalıyordu. 17 yaşında ismini yavaş yavaş duyurmakta olan Eddie Randle'ın topluluğu Blue Devils'e katıldı. Henüz liseden mezun olduğu 1944 yılında ise talih kuşu Miles Davis'e kondu. Müzisyen henüz 18 yaşında, dönemin ve hatta jazz tarihinin en büyük müzisyenlerinden olan, popüler bebop stilinin mimarları Charlie Parker ve Dizzy Gillespie'nin de yer aldığı Billy Eckstine topluluğunda çalmaya başladı.

Aynı yıl, günümüzde Julliard olarak adlandırılan prestijli müzik okulu Institute of Musical Art'ta müzik eğitimi almak için New York'a taşınan müzisyen, bir yıl sonra ise profesyonel kariyerine odaklanmak için okulu yarıda bıraktı. Manhattan'da önce Charlie Parker'la birlikte sahne alan, sonra da ilk kayıtlarını Benny Carter'la yapan müzisyen, 1946 ve 1947 yıllarında Billy Eckstine'ın orkestrasında yer aldı. 1947 ve 1948 yıllarında ise Charlie Parker'ın John Lewis, Nelson Boyd ve Max Roach'tan oluşan topluluğunda çalıyordu. Davis'in kendi ismi altında gerçekleştirdiği ilk albüm kaydı ise, aynı ekiple 1947 yılında gerçekleşti.

İlginçtir ki, Miles Davis, üslubunun geliştiği yıllarda, dönemin en hızlı çalan, en teknik iki müzisyeniyle birlikte çalmıştı. Buna rağmen, onlardan esinlenmek, daha hızlı, daha zor pasajlar çalmaya çalışmak yerine, tam ters bir yol seçti Davis. Zaten, tekniği de Dizzy Gillespie gibi veya Charlie Parker gibi çalabilmek için yeterli ve üst düzey değildi. Biraz da bu sebepten ötürü geliştirdiği üslup, Parker'ın topluluğu içinde de çok değerliydi. Çünkü bir bakıma, iki farklı üslubun karşılıklı konuşması, iki farklı bakış açısının bir araya gelmesiyle, ortaya dönemin diğer topluluklarından değişik bir konsept çıkıyordu.

Miles Davis Nonet: Birth of the Cool Kayıtları

Miles Davis, ilk liderlik tecrübesinin ardından 1948 yılında, kendisinin yanı sıra, alto saksofon, bariton saksofon, trombon, korno ve tubadan oluşan, dönemi için gerçekten de alışılagelmedik bir nefesli seksiyonu olan, bir dokuzlu kurdu. Ekip, Gil Evans'ın kendileri için düzenlediği eserleri, ilk defa iki hafta boyunca New York'taki Royal Roost'ta seslendirdi ve Capitol Records ile anlaşarak 1949 yılında 12 parça kaydetti. 1957 yılının Şubat ayında ise, Capitol Records, 1949 kayıtlarını *Birth of the Cool* albümü altında toplayarak yayınladı. Topluluğun sakin, pürüzsüz sound'u, hem diğer müzisyenleri, hem de toplulukta yer alan Kai Winding, Lee Konitz, Gerry Mulligan, John Lewis, J.J. Johnson ve Kenny Clarke gibi müzisyenlerin üslubunun gelişmesinde ciddi anlamda rol almış; onun da ötesinde, bu nonet, Amerika'nın batı sahilinde, ilk defa cool'un ortaya çıkmasını ve gelişmesini de sağlamıştı. İşte bu toplulukla birlikte, Miles Davis'in jazz dünyası üzerindeki etkisi yavaş yavaş hissedilmeye başlanmıştı.

Davis'in henüz 23 yaşındayken yaptığı kayıtlar, jazz'ın evrimleşmesini, değişmesini kökten etkileyen yapıtlardı.

Davis'in erken yaştaki müzik kariyerinin, dahiyane yaratıcılığının ve kendine özgü karakterinin zorlukları da oldu elbette. 1950'lerin başında eroin bağımlılığına tutulan müzisyen, birkaç yıl bununla mücadele etti. İlk defa ABD dışına, Tadd Dameron ile liderliğini üstlendiği toplulukla, Paris Jazz Festivali'nde konser vermek üzere 1949 yılında çıkan Davis, 1951 yılında ise Prestige firmasıyla kayıtlar gerçekleştirmeye başladı. Bu yıllardaki kayıtları, belki uyuşturucu bağımlılığının etkisinden, belki de müzisyenin içinde bulunduğu ruh halinden olsa gerek, pek rastgele ve gelişigüzeldi. Özellikle *Birth of the Cool* kayıtlarından sonra gelen bu kayıtlar, belki de bir süre Miles Davis'in hangi yöne gideceği konusunda kararsız kaldığının işaretlerini verebilir.

Davis'in, eroin bağımlığını yenmeyi başardığı 1955 yılında, Newport Jazz Festivali'nde çaldığı Thelonious Monk bestesi *Round Midnight*, gerçekten dinleyenler ve jazz sevenler üzerinde çok büyük bir etki bırakmıştı. Zaten onun bu performansı ve sonraki yıllarda yaptığı *Round Midnight* yorumları, bugün bile jazz dinleyicilerinin aklında olmasının ötesinde, *Round Midnight* parçası da belki eserin bestecisi Monk'un bile yorumundan çok, Davis'in yorumuyla anılmaktadır. Bu festivalden sonra dönemin en prestijli firmalarından biri olan Columbia Records'la altı albümlük bir anlaşma imzalayan Davis, yapacağı kayıtlar için düzenli olarak birlikte çalacağı bir topluluk kurdu. Adeta bir all-star topluluğuydu bu: John Coltrane, Red Garland, Paul Chambers ve Philly Joe Jones'tan oluşan ekiple gerçekleştirdikleri ilk kayıt, *Round About Midnight* albümü olmuştu.

1957 yılının Mayıs ayında, henüz *Birth of the Cool*'un yayınlanmasından üç ay sonra, Davis tekrar Gil Evans'la bir araya gelerek Columbia Records için ikinci albümünü kaydetti: *Miles Ahead*. Bu sefer trompet yerine flugelhorn çalan Davis'in, Birth of the Cool konseptini genişlettiği ve hatta Klasik Batı Müziği'ne de yaklaştığı bir kayıttı *Miles Ahead*. Bu albüm, aynı zamanda 1959 yılında ilk defa verilmeye başlanan Grammy Ödülleri'nden önceki albümleri onurlandırmak için oluşturulan Grammy Hall of Fame'e de kabul edildi.

Davis, 1957 yılında tekrar Paris'e giderek, *L'Ascenseur pour l'Echafaud* filmi için baştan sona emprovizasyon yaptığı bir kayıt gerçekleştirdi. Bu albüm, 1960 yılında Davis'e Solo ya da Grup, En İyi Jazz Performansı dalında Grammy adaylığını getirdi. Coltrane, Garland, Chambers ve Jones'dan oluşan grubuna 1958 yılında Cannonball Adderley'i de ekleyen Davis, böylelikle 1958 yılında *Milestones* albümünü kaydettiği Miles Davis Sextet'i kurmuş oldu. Bu kayıttan hemen sonra, piyanoda Garland'ın yerini Bill Evans, davulda ise Jones'un yerini Jimmy Cobb aldı.

1958 yılının Temmuz ayında, Miles Davis yine Gil Evans'la birlikte, bu sefer de

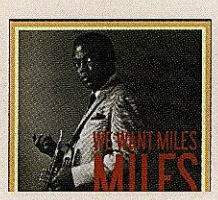

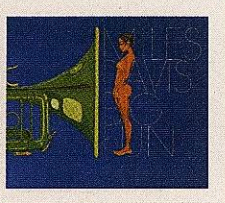

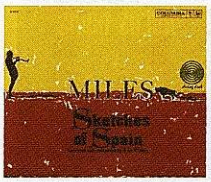

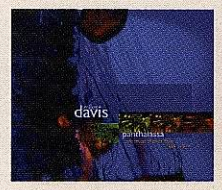

Gershwin'in klasikleşmiş müzikali *Porgy and Bess*'i kaydetti. Davis'in kariyerinde, Evans'ın etkisi ve önemi çok büyüktür. Hem Davis'in orkestrasyon bilgisini geliştirmesi, hem orkestrayla çalarken, küçük bir quartet ya da quintet'le çalarmışçasına rahat olabilmesini sağlayan Gil Evans, aynı zamanda Davis'in kendi topluluğuyla yaptığı deneyleri büyük ölçeğe taşımasına da yardımcı oluyordu. Davis, 1960'ların ortalarına kadar çeşitli aralıklarla Gil Evans'la ortaklaşa projeler gerçekleştirdi; her seferinde de yeni keşiflerini, bambaşka bir olgunluk seviyesinde ortaya çıkarmayı başardı.

Modal Jazz Denemeleri: Kind of Blue

1959 yılının Mart ve Nisan ayları, Davis'in jazz dünyasına kazandırdığı başka bir büyük yeniliğe tanık oldu: *Kind of Blue*. Altılısıyla çalışmalarına devam eden Davis, bu sefer modal jazz'ı keşfetmekteydi. Emprovizasyonlarını akor değişimlerinden çok modlara, nota dizilerine göre gerçekleştiren Davis, hem teorik, hem de pratik anlamda, jazz'ın seyrini değiştiren bir kayıt yaptı. Aynı zamanda iki milyonun üzerinde satan bu albüm, Davis'in kariyerindeki en popüler albüm olma özelliğini kazanırken, öte yandan da modern jazz'ın dönüm noktası eserlerinden biri olmuştu. *Kind of Blue*'nun satışları 2008 yılında dört milyona ulaşarak, albüm, dördüncü platinyumuyla ödüllendirildi.

Kind of Blue ile başlayan modal jazz araştırmalarını, bu sefer de Gil Evans'la ortak çalışarak, 1959 ve 1960 yıllarında kaydettiği *Sketches of Spain* ile sürdürdü. Davis, bu albümde Joaquin Rodrigo'nun popüler *Concierto de Aranjuez*'inden, Manuel de Falla'nın *El Amor Brujo* balesine, klasikleşmiş geleneksel İspanyol ezgilerini ve benzer mantıkta bestelenmiş özgün eserleri seslendirdi. Bu albüm de, yine modal jazz'ın önemli örneklerinden biri haline geldi; onun da ötesinde Davis ve Evans'a En İyi Jazz Performansı ve Beş Dakikadan Uzun En İyi Jazz Kompozisyonu dalında Grammy adaylığı getirirken, Beş Dakikadan Uzun En İyi Jazz Kompozisyonu dalında Grammy ödülünü kazanmalarını sağladı.

1961 yılında yeni bir stüdyo albümü kaydetmek için ekibiyle bir araya geldiğinde, Adderley topluluktan ayrılmış, Wynton Kelly, Bill Evans'ın yerine gelmiş, John Coltrane de kendi solo kariyerine başlamak için Davis'ten izin istemişti. Coltrane'in yerinin uzun süre doldurulamadığını söylersek yanlış olmaz elbette. Önce Sonny Stitt, sonra da Hank Mobley ile kendisine ve müziğine yeni fikirler katabilecek, cesur bir saksofoncu arayışlarını sürdüren Davis, bu müzisyeni ancak birkaç yıl sonra, yepyeni bir quintet'te bulacaktı.

1961 yılından sonra, Coltrane ile Davis'in dostluğu ve müzikal ortaklığı devam etti. Coltrane'in de çaldığı *Someday My Prince Will Come* albümü, 1962 yılında pop listelerinde yer aldı. Aynı yıl *Miles Davis in Person*'ı ve Gil Evans'ın yönettiği bir orkestrayla Carnegie Hall'da gerçekleştirdiği canlı kaydı yayınlayan Davis, Carnegie Hall konseriyle 1962 yılında En İyi Enstrumental Jazz Performansı dalında Grammy'e aday gösterilmişti. Davis ve Evans'ın son ortak çalışması, 1962 yılındaki *Quiet Nights* oldu. Albüm, 1964 yılına kadar yayınlanmamış olsa da, onlara yine En İyi Enstrumental Jazz Performansı dalında Grammy adaylığı getirdi. Hatta, 1996 yılında Columbia Records'ın yayınladığı *Miles Davis & Gil Evans: The Complete Columbia Studio Recordings* isimli 6-CD'lik set ise En İyi Tarihsel Albüm dalında Grammy Ödülü'nü de kazandı.

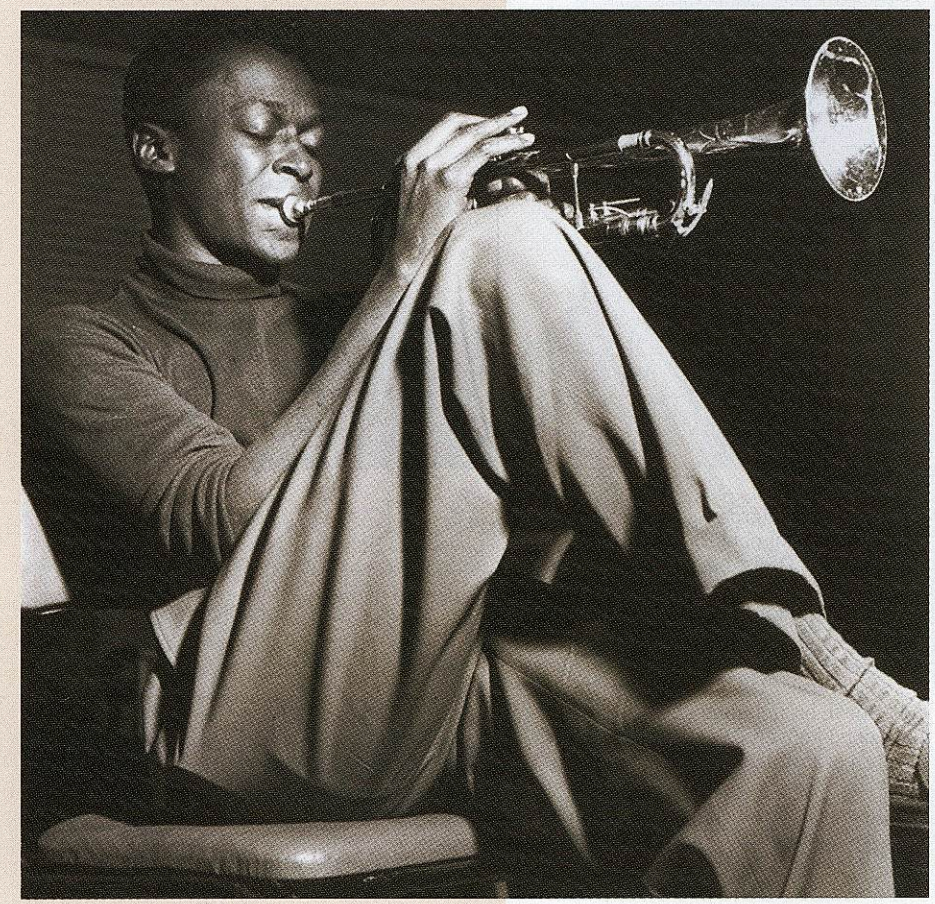

1960'lar: Miles Davis'in İkinci Büyük Beşlisi

1963 yılında, Miles Davis'le son topluluğunun üyeleri Wynton Kelly, Paul Chambers ve Jimmy Cobb ayrılmaya karar vermişti. Bunun üzerine, Davis hemen yeni bir topluluk kurdu ve George Coleman, Ron Carter, Victor Feldman ve Frank Butler ile birlikte 1963 yılının ilkbaharında bir albüm kaydetmeye başladı. İşte tam bu sırada Davis, Hancock'un *Takin' Off* albümünü dinlemiş, onun tarzından son derece etkilenmişti. Henüz 17 yaşında olan davulcu Tony Williams aracılığıyla Hancock'la tanışan Miles Davis, bu iki müzisyeni iki hafta içerisinde topluluğuna kattı ve bu yeni ritim seksiyonuyla, yarıda kalan *Seven Steps to Heaven* albümünün kaydını tamamladılar. Bu albüm de 1963 yılında iki farklı kategoride Grammy Ödülü'ne aday olmuştu. 1963 yılındaki canlı kayıt *Miles Davis in Europe* ve 1964 kaydı *My Funny Valentine* da Miles Davis'in, Grammy Ödülü'ne aday olmuş albümleri arasında yerini aldı.

Miles Davis, John Coltrane, Red Garland, Paul Chambers ve Philly Joe Jones'la birlikte oluşturduğu ilk büyük beşlisinin dağılmasından yaklaşık beş yıl sonra, yine çok iyi bir jenerasyon yakalamış, post-bop döneminin en iyi topluluklarından birini oluşturmuştu. Ritim seksiyonu son derece genç olan bu topluluk, son derece dinamik ve esnekti. George Coleman'ın yanı sıra, Sam Rivers da dönem dönem toplulukta çalıyordu. Ancak, o dönemde yine kendisi gibi genç olan Wayne Shorter'in tenor saksofonuyla ekibe katılması, ekibin daha da gelişmesine ve çok iyi bir birliktelik oluşturmasına kolaylık sağladı. Wayne Shorter, bir bakıma, Miles Davis'in Coltrane'den sonra bulduğu en yaratıcı, en özgün; hatta Miles Davis'i besteleriyle de en çok şaşırtabilen saksofoncu olmuştu.

Bu toplulukta, Hancock, Williams ve Carter, mevcut melodilerin ve armonilerin üzerine karmaşık bir ağ örerler, beklenmedik armonik ve ritmik yapılar kullanırlardı. Bebop'taki akor tabanlı yaklaşımın dışına artık tamamen çıkmışlar, Davis'in *Kind of Blue*'da başlattığı modal jazz denemelerini çok ilerletmişlerdi. Sağlam bir emprovizasyon kültürü oluşturmuşlardı ve tüm bunların yanında Miles Davis'in rahatça ve özgürce ifadelerini yansıtabilmesi için çok iyi bir altyapı sağlıyorlardı.

1968 yılına kadar, tüm ekip üyelerinin orijinal bestelerinden oluşan albümler kaydeden Miles Davis Quintet, bu dönemde *E.S.P.*, *Miles Smiles*, *Sorcerer*, *Nefertiti*, *Miles in the Sky* ve *Filles de Kilimanjaro* albümlerini yayınladı ve iki kez de Grammy Ödülü'ne aday gösterildi. Davis, bu toplulukta liderliğini gerçekten çok ilerletmişti. Ekip üyelerinin bestecilik ve yorumculuk

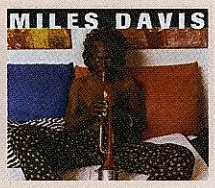

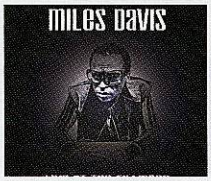

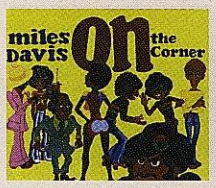

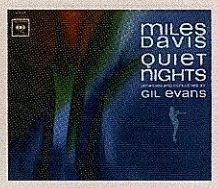

yeteneklerinin gelişmesi için onlara açık bir alan sunuyor, müziğin derinine inmeleri için onlara yol gösteriyordu.

Elektrik Açılımlar: Fusion

Miles in the Sky albümüyle birlikte topluluğun sound'u değişmeye başlamıştı; yavaş yavaş tamamen akustik bir sound'dan, daha elektronik, daha eklektik bir sound'a doğru yola çıkmaya başlamışlardı. *Filles de Kilimanjaro* albümünün son kayıtlarında Chick Corea, Herbie Hancock'ın yerine geçmiş, Dave Holland ise Ron Carter'in boşluğunu doldurmayı başarmıştı. Davis'in Hancock, Joe Zawinul ve John McLaughlin'le 1969'da kaydettiği *In a Silent Way*, dört yıldan sonra müzisyenin pop listelerine dönmesini sağlamış ve bir de En İyi Jazz Performansı dalında Grammy adaylığı kazanmıştı.

Miles Davis, *In a Silent Way*'den sonra, topluluğunun sound'unu daha da değiştirmeye başladı. Artık çok daha geniş bir müzisyen kitlesiyle çalışıyor, birbirinden farklı enstrümantasyon yöntemleri deniyor ve kaydettiği albümlerdeki eserlerinin çoğunu kendi bestelemiyordu. Davis, yeni sound'uyla kendisini yıllardır ilgiyle takip eden jazz dinleyicilerinden çok, çok daha genç olan rock dinleyicilerine hitap etmeye başlamıştı. Özellikle 1970 yılında yayınlanan *Bitches Brew* albümü, bu değişimi net olarak göstermekteydi. Her ne kadar o dönemlerde bu albümün jazz olmadığını savunan müzik yorumcuları olsa da, *Bitches Brew*, hem En İyi Jazz Aranjmanı kategorisinde Grammy Ödülü'ne aday oldu, hem de En İyi Jazz Performansı dalında Grammy'i aldı.

1970'ler ve Sonrası

1970'ler, Davis için sağlık sorunlarıyla boğuşarak geçti. 1972'de bir araba kazası geçiren müzisyen, 1975'te albüm kayıtlarını bir süreliğine tamamen bıraktı. Bu dönemin ardından ilk kaydettiği albüm, *The Man With the Horn* (1980) olmuştu. Artık, sadece bir müzisyen değil, paparazzilerin bile özel hayatıyla ilgilendiği bir popüler kültür figürüydü. Bu yıllarda turnelere ağırlık verdi ve canlı kayıtlar gerçekleştirdi. *We Want Miles* (1982), bu kayıtlar arasında en çarpıcı olanlardan biriydi ve Davis'e En İyi Entrümantal Solo Performans dalında Grammy Ödülü'nü kazandırdı. Müzisyen, ayrıca bu dönemde *Star People*, *Decoy* ve *You're Under Arrest* albümlerini de kaydetti, ancak bu albümler ciddi bir müzikal ya da finansal başarıya ulaşmadı.

30 yıl boyunca, Columbia Records ile çalışan Davis, 1986 yılında Warner Bros.'a transfer oldu ve kendisine dördüncü En İyi Jazz Performansı dalında Grammy Ödülü'nü kazandıran *Tutu* albümünü de kaydetti. Hatta, bu albümün 25. yılı olması dolayısıyla, İngiltere'nin ünlü Jazzwise dergisi, Miles Davis'le yapılan ancak şimdiye kadar hiç basılmayan bir röportajı yayınladı. Davis'in Columbia'yla kaydettiği bir sonraki albümü olan *Aura*'yla (1984) ise müzisyen, beşinci En İyi Enstrümantal Solo Jazz Performansı kategorisinde Grammy Ödülü'nü kazandı.

Miles Davis'in kariyerindeki en çarpıcı gelişmelerden biri, 1991 yılında Quincy Jones tarafından yönetilen bir orkestraya katılarak Montreux Jazz Festivali'nde, lamıyla jazz dünyasındaki birçok yeniliğe öncülük eden, çok özel bir müzisyen, çok özel bir insandı. Hatta, ölümünün ardından, rap sanatçısı Easy Mo Bee ile birlikte kaydettiği son stüdyo albümü *Doo-Bop* da 1992 yılında yayınlandı ve bu albümde yer alan *Fantasy* parçası, En İyi Enstrümantal Solo Jazz Performansı dalında Grammy'e aday oldu. 1993 yılında yayınlanan *Miles & Quincy Live at Montreux* ise, Davis'in yedinci ve son Grammy Ödülüydü.

Son Birkaç Söz

Miles Davis, hayatı boyunca, jazz'ı hep yeniden yaratmaya çalıştı ve 20. yüzyılda modern jazz'ın gidişatını en çok etkileyen toplulukları kurdu, müzisyenleri yetiştirdi. Bebop'tan post-bop'a geçişte, cool jazz'ın, modal jazz'ın ve fusionun oluşumunda başrolü üstlendi. Bir zamanlar sadece belli bir kitlenin dinlediği, belli bir zümreye ait olduğuna inanılan bu müzik türünü, elinden geldiği kadar toplumun geneline anlatmak, daha da popüler bir hale getirmek için uğraştı. Konserlerinde konuşmuyor, hatta zaman zaman karanlıkta, arkası seyircilere dönük bir şekilde, bir ayağı wah-wah pedalında, beyaz takım elbiseler içinde çalıyor; bu tavrıyla bile insanlarda bir merak uyandırıyordu.

Yarattığı tüm bu imajın ötesinde, her zaman için, insanın duygularına hitap eden, teknik açıdan patlamalar yaratmasa da, melodik açıdan çok büyük bir derinliğe sahip olan sololar çaldı, besteler yaptı. Miles Davis, belki de jazz tarihindeki

Bu yıllarda, sound'unun değişmesiyle birlikte fusion fikrini jazz dünyasına yerleştiren Davis, artık eskisi kadar aktif değildi; o, liderlik görevini üstleniyor, hem müzik üretimi, hem de performans açısından kendisiyle birlikte çalan genç müzisyenleri ön plana koyuyordu. Bu dönemde *A Tribute to Jack Johnson*, *Live-Evil*, *On the Corner* ve *In Concert* albümlerini kaydetti. Bu albümlerde yer alan müzisyenler de daha sonra Davis'ten aldıkları ilhamlarla, dönemin en önemli fusion gruplarını kurdular ve yönettiler: Chick Corea, Return to Forever'ı kurdu; Wayne Shorter ve Joe Zawinul Weather Report'u McLaughlin ve Billy Cobham ise Mahavishnu Orchestra'da liderlik yaptılar.

kendisi için 1950'lerde Gil Evans tarafından yazılan aranjmanları çalması oldu. Halbuki Miles Davis, bu zamana kadar kariyerinde hiçbir zaman geçmişe bakmamıştı. Bir anlamda, son zamanlarında, geçmişteki iyi dostluklarını, güzel zamanlarını, başarılarını, başarısızlıklarını; kısacası, müzik dolu, jazz dolu bir hayatı yad etmesi, bir anlamda şükranlarını sunmasıydı bu konser. Çünkü sadece birkaç ay sonra aramızdan ayrıldı Miles Davis.

65 yıllık hayatı boyunca, hem kişiliği, hem de müziği hep müzik çevrelerinde bir takım ihtilaflar yaratan, sürekli olarak kendinden söz ettiren ve gerçek angelmiş geçmiş en büyük mentordu. Miles Davis okulundan yetişen müzisyenler, hem bugün jazz dünyasındaki en büyük yenilikleri gerçekleştiriyorlar, hem de onun eklektik, yeniliklere sürekli açık olan geleneğini sürdürmeye devam ediyorlar.

Jazz'ın yine toplumdan uzaklaştığı, teorik komplekslığin yoğunlaştığı, müziğin en saf halinden uzaklaşılmaya başlandığı günümüzde, Miles Davis'i hatırlamak, onun jazz adına yaptıklarını düşünmek, bizlere müziğin derinlerine inmemiz, karmaşıklaştırmak değil, basitleştirmemiz, müziğin ruhunu bulmaya çalışmamız gerektiğini gösterecektir...

Jazz için Tuhaf Bir Yer

Sevin Okyay
sevino@gmail.com

Haliç Tersanesi 9 Temmuz Cumartesi akşamı, üç heyecan verici grubunu müziğiyle yeniden can bulacak: Tonbruket, Love Trio ve Arto, Soulbop ile Medeski, Martin & Wood.

Haliç Tersanesi, jazz için tuhaf bir yer olarak, festivalin tam ortasını bir gün geçe, aynı adlı gösteriye mekân olacak. Nereden nereye? 1455'te Fatih Sultan Mehmet tarafından, gemilerini karadan geçirdiği yerdekurulan Tersane, bir vakittir işlevini yitirdi ve sanat etkinliklerini ağırlıyor. Doğrusu, daha önceden epeyce uzun bir süreyi harap ve tamamen boş halde geçirdiğini düşünürsek, kötü bir kader de sayılmaz.

Geçen yıl, İstanbul 2010 Avrupa Kültür Başkenti etkinlikleri çerçevesinde aynı mekânda, adlarını Herman Hesse'nin "Bozkırkurdu" (1927) adlı romanından alan Belçikalı DAAU Die Anarchistische Abendunterhaltung / Anarşist Akşam Eğlencesi grubu bir konser vermişti. Üstelik de 2010 Avrupa Kültür Başkentleri ortak projesi Geçici Kentler ile işbirliği ve İDO'nun katkılarıyla düzenlenen bu (bedava) konser, tersane havuzlarından birine yerleştirilen yüzer sahnede gerçekleşmişti. Muhtelif bacak-diz-ayak sorunlarımdan biri yüzünden gidememiştim, aklım kalmıştı.

Bu seferki konser yüzer sahnede değil, Tersane'nin kendisinde. Jazz Festivali Direktör Yardımcısı Harun İzer'e göre, mekânın ıssızlığı, sınai özelliği ve konumu, Haliç Tersanesi'ne sahiden de garip bir hava veriyormuş. Doğrusu bu da beklentimize bambaşka bir çeşni katıyor. Etkinliğimizin adı A Strange Place For Jazz" / Jazz İçin Farklı Bir Yer. 9 Temmuz akşamı burada çalacak üç grup ile, o gruplardan ikisine eşlik edecek konuk müzisyenler heyecanımızı büsbütün arttırıyor.

Aslında çoğunu farklı zamanlar ve yerlerden hatırlıyorum. Gecenin ilk grubu Tonbruket'in kurucusu Dan Berglund'unki, insanın içini nafile bir kaybın verdiği hüzünle dolduran bir anı. Babylon'da, sahnenin arkasındaydık. Üç yıl önce gencecik yaşta ölen seçkin müzisyen, iyi insan Esbjörn Svensson da oradaydı. e.s.t.'nin basçısı Dan bana, "Strange Place for Snow" adlı albümlerinin adının nereden geldiğini anlatıyordu. Saunadaymışlar, nedense girdiklerinden farklı bir noktadan dışarı çıkmışlar ve kendilerini karların arasında bulmuşlar. Zaten Esbjörn ile Dan de tanışmalarının ardından ilk kez (bir İsveç geleneği olarak) gene saunada sohbet etmişler.

Times gazetesinin "On Yılın Grubu" dediği, çoğuna göre Avrupa'nın en iyi triolarından, 'jazz'ı yeniden icat eden' e.s.t. böyle başladı işte. Kendilerini hep eşit elemanlardan oluşan bir grup olarak gördüler. Dan'in bası, Magnus'un davulu ve Esbjörn'ün piyanosu, dünya jazz severlerine unutulmaz dinletiler, albümler sundu. Çok umutlu olduğumuz bu gece de adını e.s.t. albümü "Strange Place for Snow"dan alıyor.

Tonbruket

Ancak Dan bu kez bize daha farklı bir müzik sunacak, onun köklerine daha yakın bir müzik. Dan Berglund dışında, gitarda Johan Lindström, piyanoda Martin Hederos ve davulda Andreas Werliin'in yer aldığı Tonbruket, 'alternatif ve akustik rock etkileri taşıyan' bir müzik çalıyor. Adını gruptan alan ilk albümleri "Tonbruket"in ardından ikinci albümleri "Dig It To the End"i çıkardılar. **İki yıl önce grubu kuran Berglund küçük yaştan beri folk, pop ve rock'la büyümüş bir müzisyen. Gitardan basa, oradan da kontrabasa geçmiş. Stokholm'a gelip Esbjörn ile tanışmadan önce düğünler ile cenazeler, TV programları ve dinletiler gibi pek çok yerde çalmıştı.** Esbjörn'ün ölümünden epey sonra yeniden müzik yapmanın sevincine kavuştu. "e.s.t. tarihimin bir parçası, müziğimi, bestelerimi şimdi de etkiliyor," diyor. "Onun içindeydim, o benim içimdeydi, hep benimle olacak – tıpkı hard rock tarihimin hep benimle olduğu gibi."

Bill Evans - Randy Brecker

"Jazz İçin Tuhaf Bir yer" gecesinin ikinci grubu, İlhan Erşahin's "Love Trio". New York gibi zor bir şehirde yıllardır mesleğini sürdüren, bununla da kalmayıp "Nublu" sayesinde jazz'ın önünü de açan, farklı bir müzik yapmak isteyenlere olanak sağlayan, yeni projeler geliştiren Erşahin'i, çocuk denecek genç yaşından beri tanıyoruz. O da neredeyse elimizde büyüyen jazz'cılardan biri, şimdi boyunca çocuğu var, o başka. Artık evi olan New York'taki başarısında da, Nublu'yu sadece bir "mekân" değil, aynı zamanda bir "düşünce tarzı" olarak gormesi büyük bir rol oynadı.

İsveç/Türk karışımı müzisyen, müziğinde Ortadoğu etkilerinin baskınlığından söz etmiştir hep. Jazz'ı elektronikle harmanlayan Wax Poetic'ini de severdik ama basta Jesse Murphy, vurmalı çalgılarda artık iyice aşina olduğumuz Kenny Wollesen'la tamamlanan Love Trio'nun iyi bir modern jazz grubu olduğunu düşünüyoruz. Onları bu yakınlarda iki kere dinledik. Cemal Reşit Rey'de Trio Erşahin'in yanısıra kontrbasta Juini Booth ve davulda Nasheet Waits'den oluşuyordu. Kendilerine de Eddie Henderson eşlik ediyordu. Sonra Babylon'daki o müthiş 'İlhan Erşahin's Love Trio Featuring Arto Tunçboyacıyan" gecesi geldi. Onun ardından Arto'nun Aya İrini'deki AVEA konserinde büyük bir müzisyenle, ağabeyi saydığı Ara Dinkjian'la çalışını da izledik. İkisi Arto'nun, uçak kazasında ölen ağabeyi Onno için söylediği şarkıları aynı adlı albümde (1998) toplamışlardı.

Onno'nun, kardeşinin hayatı ve müziğinde büyük etkisi vardır, onun müzisyen olarak kendisini geliştirmesinde etkin olmuş kişidir. A.B.D.'ye gitmeden önce Türkiye'de ve Avrupa'da kendini ispatlamış bir müzisyen olan Arto'nun hayatının temeltaşı hep müzik olmuştur. Onun için en büyük değeri taşıyan şeyleri: sevgi, saygı ve gerçeği, müziğiyle ifade etmeye çalışır. 1981'de A.B.D.'ye gittiğinden beri, dünyanın her yanında kendi müziğini ('avangard folk') çalıyor, inandığı müzisyenlerle birlikte çalışıyor. Bunlardan biri, onu Aya İrini'de birlikte dinlediğimizAra Dinkjian. İkisi, "Tears of Dignity"yi yaptılar, Night Ark grubunu kurup dört albüm kaydettiler. Arto aynı zamanda, Walking Fish grubunun da üyesi olduğu gibi, Ermeni ve Anadolu geleneksel müziğine dayanan grubu The Armenian Navy Band'le de çalışıyor. Kendisine Chet Baker, Jim Pepper, Dino Saluzzi, Al Di Meola, Mike Mainieri, Joe Zawinul ve Oregon kayıtlarında rastlayabilirsiniz. Zawinul'un buraya son gelişinde de bize harika bir konser sunmuşlardı. Tersane'de de daha azını beklemiyoruz, doğrusu.

Jazz İçin Tuhaf Bir Yer gecesinin kapanışını ise bünyesinde Bill Evans (tenor ve soprano saksofon) ve Randy Brecker'ı (trompet ve vokaller) da barındıran Soulbop topluluğu ile kısa denecek süre önce Salon'da izlediğimiz eşsiz Medeski, Martin & Wood yapacak. Şu sıralarda John Scofield'in onları keşfettiği albümü "A Go Go" yeniden çıktığına göre, o günden bugüne nelerin değiştiğini kendiniz mukayese edebilirsiniz.

Aslında onları da tek tek hatırlıyorum. Bill Evans'ı önce albümleriyle tanımıştık. ("Nasıl yani, hangi Bill Evans?" şaşkınlıklarının ardından), sonra da JC'Sde rastladık, sahnede 'live' olarak çalarken ve o albümleri bizzat satarken gördük. Çok iyi bir gruptular, ayrıca set arasında hepsi albümlerini satıp imzaladı. Evans'ın üç albümünü alıp NTV Radyo'da güzel bir program yaptım. Soulbop'taki bir diğer aşina müzisyen ise, kısa denecek bir süre önce kaybettiğimiz iyi bir saksofoncunun ağabeyi olan Randal "Randy" Brecker. Randy Brecker (her ne kadar küçük kardeşini jazz'cı değerlendirmesinde bir üst sıraya koyma eğilimi göstersek de) beğendiğimiz bir müzisyendir. Buraya ilk geldiğinde yakışıklılığıyla da dikkati çekmiş, hanımların beğendiği jazz'cılar sınıfına girmişti ki, en baskın örneği gençliğinde Jan Garbarek'tir. Bu ilgiyle neden ilgilenmediği de, o sıralar evli olduğu Brezilyalı piyanist/vokalist, fotoğrafçıların pek sevdiği "görsel malzeme"lerden Eliane Elias buraya geldiğinde anlaşılmıştı. Piyanoya başlamış bir küçük kızları vardı, yere-göğe koyamıyorlardı. 1984'teki dünya turnelerinin ardından "Amanda" diye bir albüm de çıkardılar. Elias'ın yeni albümü "Light My Fire"ın (Mayıs 31, 2011'de çıkacaktı) konuk müzisyenleri arasında, Gilberto Gil ile birlikte Randy Brecker da var. Ama Eliane Elias yıllardır, İş Sanat'taki kon-

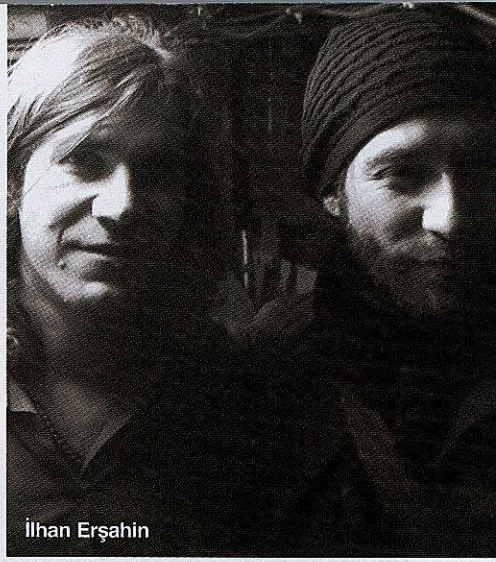
İlhan Erşahin

serde de izlediğimiz büyük basçı Mark Johnson ile çalışıyor ve onunla evli. Birkaç ortak albümleri de var. Johnson, aynı zamanda piyanist Bill Evans'ın son iki yılında onun triosunun üçte birini oluşturmuştu. Randy Brecker ise artık, stili kardeşi Michael'ın çalış stilini çok hatırlatan İtalyan tenor saksofoncu Ada Rovatti ile evli.

Gelelim, yıllardır peşinden koştuğum, bütün albümlerine sahip olduğum Medeski, Martin & Wood'a. Onların adını ilk kez, yukarıda bahsi geçen "John Scofield A Go Go" münasebetiyle, Scofield'den duymuştum (bu arada, âlemin bütün jazz'cıları buralara gelirken, çok sevdiğim, sevenlerinin de çok olduğuna inandığım John Scofield'i neden yıllardır dinleyemediğimizi merak ediyorum). Parliament Jazz Festivali'nin son yılında, İzmir'deydik. Konserden önce miydi, sonra mı, hatırlamıyorum, sahne arkasında yeni çıkacak albümünü göstermiş ve "Zıpkın gibi üç Amerikalı çocuk keşfettim," demişti. Kim olduklarını sordum, "Medeski, Martin ve Wood"muş.

Bir müddet sonra 'John Scofield A Go Go' buralara geldi. Aldık, dinledik ki, gerçekten pek enfes olmuş. Bir tanıtımında, 'büyük gitarist Scofield'in bu albüm için neo-funk sahnesinin bir numaralı 'groove' ustaları Billy Martin, John Medeski ve Chris Wood ile bir araya' **geldiğinden** söz ediliyordu. Bu albümü dinledikten sonra, "zıpkın gibi üç Amerikalı çocuk"u yakından izledim. Bir-iki albümlerini buldum, asıl internetten satın alınıyormuş ama, onu beceremedim. Gene de, Medeski (klavyeli çalgılar), Martin (davul ve vurmaçalgılar) ve Wood (bas) bir festivale katılmak için (Akbank'tı sanırım) İstanbul'a geldiklerinde imzalatmak için götürdüğüm albüm sayısı, onları da şaşırtacak kadar çoktu. Oysa böyle şeylere de hiç cesaret edemem, demek gözüm dönmüş. **Bir de söyleşi yaptık.**

Acayip bir konserdi. Dinleyiciyi müziklerine katmada, onlara harekete geçirmede (düpedüz, dans edesiniz istiyorlar) MMW'ye denk tek bir topluluk tanıdım. O da, ikinci Bilsak Jazz Festivali için Türkiye'ye gelen genç İngiliz 'big band'i Loose Tubes'dur. Ne kadar mesafe aldıklarını saptamada kulaklarınıza inanamıyorsanız eğer, bir sonraki albümlerinin kapağına da bir göz atabilirsiniz. 26 Eylül, 2006'da çıkan "Outlouder"ın kapağında şöyle yazıyordu: Medeski Scofield Martin & Wood. Gerçi Scofield'i az buçuk tanıyan biri olarak, bunu o teklif ettiyse şaşırmam ama, MMW'nin bugün müzik dünyasının en etkin gruplarından biri olduğu da bir gerçek. Salon'daki konserlerini iki gece doldurmuş olanlar, bunun birinci elden tanığıdır.

Eray Aytimur
erayaytimur@yahoo.com

Doğruluk ve cesaret dile geldiğinde

Dianne Reeves

Sözcükler ve dil meseleleri ile aram çoğunlukla iyi olduğu halde İngilizce öğrenmeye ilk başladığım zamanlarda 'truth' ve 'reality' sözcüklerini birbirinden ayırmakta oldukça zorlanmıştım. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, boşlukları doğruluk ve gerçeklik ile kusursuzca dolduramıyor, yüzde 50 hata payının çelmesine her seferinde en az bir kere takılıyordum. Oysa ne 'truth' ne de 'reality' idi problem, bu kavramları anadilimde ve kafamda netleştirememiş olmamdan kaynaklanan bir sıkıntım vardı muhtemelen. Tabii sonradan sonraya parçalar yerine oturdu. Doğruluk, yanlışlık, gerçeklik, sahtelik vs. gibi kavramlar hayatla beraber kendilerini öğretti.

Gün dönüp dolaştığında 18.İstanbul Jazz Festivali'nde 'Sing The Truth!' başlığını gördüğümden beri ise zihnimde 'truth' ve 'reality' ile verdiğim imtihan canlandı, fakat 25 yıl öncesinin acemiliği ile değil, büyük heyecanla beklediğim bir konser artık devreye girmişti... Şahane üç kadın, çok olağan 'star' egolarını bir kenara bırakıp başka şahane kadınların şarkılarını söylemek üzere bir sahneyi paylaşacaklardı.
Anjelique Kidjo, Dianne Reeves ve Lizz Wright'dan söz ediyorum. Ve bir o kadar Miriam Makeba, Abbey Lincoln, Odetta, Bill Holiday, Aretha Franklin, Joan Armatrading ve Lauryn Hill'den...

Nina Simone'un anısını onun repertuvarında yaşatmak üzere 2004'te JVC Jazz Festivali kapsamında Carnegie Hall'da tohumları serpilen 'Sing The Truth!' projesi farklı müzikal geleneklerden besleniyor. Ve biz İstanbul'daki festivalciler için de çok yeni değil, zira 2008 yılında Dee Dee Bridgewater, Stacey Kent ve Raul Midón'un katılımıyla Seepetçiler Kasrı'nda yine tadından yenmez bir konser izlemiştik. İşte bu sefer de 12 Temmuz Salı akşamı saat 21.00'de Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi'nde gerçekleştirilecek 'Sing The Truth!' konserinde jazz, folk, R&B, gospel ve blues dünyasına doğru uzun ve derin bir yolculuk deneyimleyeceğiz. Haydi o zaman; insanlığın belleği ve vicdanı müzik aracılığı ile dile gelmeden önce sahnede parlayacak Afro-Amerikan sitarelerimize bir göz atalım:

Anjelique Kidjo

Lizz Wright kilise müziği ile başlayan kariyerini öykülerle süslü parçalarıyla sürdürüyor. Popüler müzikler dinlemesi uzun süre yasak olan Wright bir gece 'Amazing Grace'i blues formatında söyleyince üzerindeki yasaktan sıçramayı başarmış. Gospel'dan jazz'a geçişini, jazz'da eşdeğer kutsiyeti bulmasıyla açıklıyor. Bir de çok güzel yemek yapıyor. Tescilli bir aşçı.
Benin vatandaşı Angélique Kidjo'nun tam ismi 'birazcık' uzun, Angélique Kpasseloko Hinto Hounsinou Kandjo Manta Zogbin Kidjo. Afrika'nın önde gelen kadın hakları savunucularından biri. Farklı kültürlerden beslenen müzikal doğrultusu ile günümüzün divaları arasında yer alıyor ve sahne hakimiyetiyle uluslararası organizasyonların en aranan yıldızlarından. Kendisine Aretha Franklin, Jimi Hendrix, Miriam Makeba gibi kerterizler alıp farklı dillerde şarkı söyleyebiliyor. Şimdiye dek Branford Marsalis, Peter Gabriel, Bono, Carlos Santana, Herbie Hancock ve Cassandra Wilson gibi isimlerle çalışmış. Kendi halinde bir Grammy'si ve bu ödül için altı adaylığı var.

Dianne Reeves ise bir Blue Note sanatçısı. Grammy ödülünü üst üste üç kere almayı başaran tek kadın jazz vokalisti. Türkiye'deki hayran kitlesi de say say bitmiyor, çünkü bol konser veriyor. Nisan ayında Carnegie Hall'in kuruluşunun 120 yılı için yapılan konserde de Billie Holiday klasiği olan 'Don't Explain' seslendirerek zirvedeki yerini sağlamlaştırdı.11 yaşındayken amcasının yönlendirmesiyle jazz vokalistleri ile tanışmaya başlayan Dianne Reeves bugünün Ella'sı olarak yoluna eklenen başarılarla devam ediyor.

Buralara kadar gelmişken Wright, Kidjo ve Reeves'den önce biz analım, sahnede yâd edilecek olan müthiş kadınları. Kısa süre önce yaşama veda eden 'Mamma Afrika' lakaplı Miriam Makeba, Güney Afrikalı sivil haklar eylemcisi. Irk ayrımına karşı çıktığı ve Nelson Mandela'ya destek verdiği için tehlikeli ilan edilerek vatandaşlıktan çıkarılmış ve Güney Afrika'ya ancak 30 yıl sonra dönebilmiş çok mühim bir şarkıcı.
Billie Holiday'in halefi olarak gösterilen Abbey Lincoln ise kıtasının en güçlü seslerinden biri olarak siyahların ezilmesine karşı koyan ve savaş karşıtı şarkılar söyleyen biri. Bireysel olanından ziyade eşitlik, kardeşlik ve hakların aşkıyla söylediği şarkıların yanında oyunculuk, pedagogluk ve yazarlık yaptı. Odetta namlı Odetta Holmes da bu isimlerden geri kalmıyor. Şarkıcı, aktris, gitarist ve insan hakları savunucusu olarak Bob Dylan, Joan Baez, Mavis Staples ve Janis Joplin gibi isimlere aralıksız ilham verdi.

Jazz divası Billie Holiday'in yanı sıra Lauryn Hill, Tracey Chapman ve Aretha Franklin gibi Afro-Amerikan kadın şarkıcı geleneğinin önde gelen isimlerinin parçalarını da seslendirecek olan Wright, Kidjo ve Reeves bu arada orijinal parçalarını da es geçmeyecek, hatırlatmış olayım.İple çektiğimiz konserde gitarda Romero Lubambo, basta James Genus, piyanoda Geri Allen ve davullarda projenin müzik direktörlüğünü de üstlenen Terri Lyne Carrington'ı izleyeceğiz. Doğru ya da gerçek, bu saatten sonra her ne ise... Bunlarla yüzleşmekten korkmayanlar ile 'Sing The Truth!'ta buluşmak dileğiyle...

Lizz Wright

Ülkem Özsezen
ulkemplm@yahoo.com

Jamie Cullum Büyüdü

Pop ve Rock türlerini kendine has bir tarzda Jazz ile birleştirebilen benzerine ender rastlanan bir piyanist / şarkıcı Jamie Cullum. Mayıs ayında gerçekleşen Robert De Niro'nun jüri başkanı olarak yer aldığı Cannes Film Festivali'nin açılış konserinde `Newyork Newyork` ve `Empire State Of Mind`ı inanılmaz yorumladı. Samimi enerjisini her zaman dinleyiciye yansıtabilen Cullum, 18. İstanbul Jazz Festivali'nin konuğu olarak 6 Temmuz'da SantralİstanbulKıyı Amfi'de sahne alacak.

Jamie Cullum bir çok piyanist/vokalist'den farklı özellikleriyle ayrılıyor. Çok iyi bir piyano tuşesine ve nefis bir sese sahip olan Cullum'un bu iki özelliği müzikalitesinin her zaman üst düzey olmasının garantisi. Bunlara yorum yeteneği, armoni ve dönem bilgisi eklenince ortaya müthiş bir müzisyen çıkıyor. Cullum bir "Crossover" müzisyen. Rock, pop parçalarını jazz müziği ile ustalıkla harmanlıyor. Ortaya tamamen kendi yarattığı özgün bir tarz çıkıyor. Örneğin kimi zaman Singing in the Rain'in melodisi ile giriyor Rihanna'nın Umbrella parçası ile performansını bitiriyor; kimi zaman da, kendi bestesi Get Your Way ile girişi yapıp Michael Jackson'ın Thriller'ını kuyuklu piyanonun üstünde şarkı söyleyerek sonlandırıyor. Albümlerinde parçalarını özenle aranje ediyor fakat, konserlerinde parçaları rahatlıkla değişik stillerde yorumluyor. Piyanonun içindeki telleri çekerek çalıyor, piyanonun ahşap aksamından yararlanarak ritimler üretiyor. Hatta kimi zaman sahnede gitar ve davul bile çalıyor.

Miles Davis'den Tom Waits'e kadar uzanan esin kaynakları Cullum'un geçen zaman içerisinde adaptasyon alanını belirliyor. Yani Jamie Cullum belirli bir dönemde çakılı kalmış bir müzisyen değil. Onda eski ve yeniyi aynı anda duyuyorsunuz. 1950 ve 2010 tarihleri birbirine karışıyor, Gene Kelly ve Rihanna hayalinizde dans etmeye başlıyor, Cullum söylerken zamanla ilgili duygusal bir tecrübe yaşıyorsunuz.

İngiltere doğumlu Cullum İngiliz aksanına sahip, dağınık saçlı haşarı bir çocuk edasıyla şarkılarını söylüyor. Bazen "Beatboxing" ve hip-hop tarzında hareketler yapıyor. Loop machine kullanıyor. Avustralya'da keşfettiği, "Stomp Box" adı verilen ve sadece piyanistin ayaklarıyla tempo tutmasının sesini yükselten (bir amplifier) ağaç orijinli küçük bir blok da Cullum konserlerinin küçük bir ayrıntısı.

Cullum'u üne kavuşturan en önemli etkenlerden biri de besteleri. En büyük esin kaynağı olarak nitelendirdiği kardeşi Ben Cullum ile yazdığı Mind Trick ve Photograph en güzel bestelerinden. Jazz festivalinde de bu popüler olmuş parçalarına yer vereceğini umuyorum.

Jamie Cullum'un 2010 yılında Candid Etiketi ile piyasaya sunulan Jamie Cullum and Friends Compilation Albüm'de prodüktör Alan Bates, Cullum ve sürekli birlikte çalıştığı Trio'sunun ilk yılları hakkında şöyle diyor:

"Jamie Cullum Candid ile anlaştığı zaman sadece 20 yaşındaydı. Ona bunun iyi bir yaş olduğunu, ben aksini söyleyene kadar bu yaşta kalması gerektiğini söyledim – Tanıtımı için en iyisi buydu!"

Onu ilk dinlediğim zaman, müziğinde zamanı ve boşluğu hissedişine ve jazz standartlarını yaşından büyük bir olgunlukla icra edişine hayran kaldım. Parçaların sözlerinin içine o kadar rahat bir şekilde nüfuz ediyordu ki ister istemez jazz'ın en ünlü yıldızlarını onda rahatlıkla duyabiliyordunuz. I can't get started ve Wee Small Hours'u söylediği zaman karşımda çok iyi yerlere gelebilecek bir genç adam olduğunu anladım.

O zamanlar Jamie uzun zamandır beraber çaldığı, Bas'ta Geoff Gascoyne ve davulda Sebastian de Krom'dan oluşan Trio'su ile çeşitli kulüplerde çalıyordu. Bu trio, Candid'le kaydettiği ilk albümde çalan ve onu çok kısa sürede dünya çapında üne kavuşturacak olan trio idi. Geoff ve Sebastian'ın müziğe olan katkıları çok fazlaydı – yıllar boyunca da bu üç müzisyen aralarında çok sıkı bir bağ kurdular. Sebastian'ın yenilikçi perküsyon bilinci ve Gascoyne'nin her türden müziğe hemen adapte olabilmesi sayesinde Cullum'un inanılmaz yeteneği ortaya çıktı. Salena Jones'un eski kulübünde ilk sahne alışlarını ve birkaç yıl sonra tamamen dolu Cafe de Paris konserini hatırlıyorum. Royal Albert Hall'deki konserinde ise insanlar sahne önüne atlayıp dans etmeye başlamışlardı!"

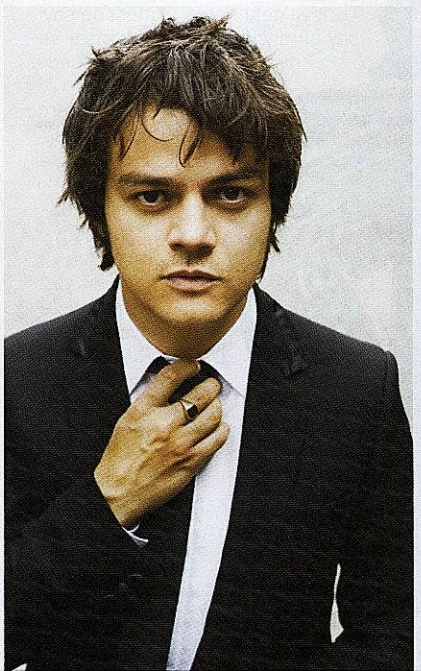

Cullum'un 6 albümü var. Pointless Nostalgic/2002, Twentysomething/2004, Catching Tales/2005, Live At Ronnie Scott's/2006, In the Mind of Jamie Cullum/2007 ve en son piyasaya sunduğu The Pursuit/2010. Albümlerde ki prodüksiyon kalitesi çok çok iyi. Bilindiği gibi İngiliz ses mühendisleri rock ve pop albümlerini kaydetmekte uzmanlar. Jamie'yi kaydederken de zorlanmamışlar. Rock tınısı olan parçalar rock gibi, jazz'a yakın parçaların sound'u da bu tarz müziğe mükemmel oturuyor.

Tabii single'lar ve film müziklerinin de önemli bir yeri var. Clint Eastwood'un en beğendiği şarkıcılardan biri olan Cullum, Eastwood'un hem yönetip hem oynadığı Gran Torino filminde Eastwood ile birlikte yazdığı Gran Torino isimli besteyi "End Credit's" akarken müthiş dramatik yorumluyor.

Jamie Cullum 18. İstanbul Jazz Festivali kapsamında 6 Temmuz akşamı SantralİstanbulKıyıAmfi'de sahne alacak. Birçok hayranının bu konser için biletlerini çok önceden aldığına eminim. O akşam ben de konserde olacağım. Orada görüşmek üzere. İyi Festivaller!

Sezgi Olgaç
sezgi.olgac@gmail.com

Onca yıldır çılgınlar gibi bekleyenlere Paul Simon ilk kez İstanbul'da

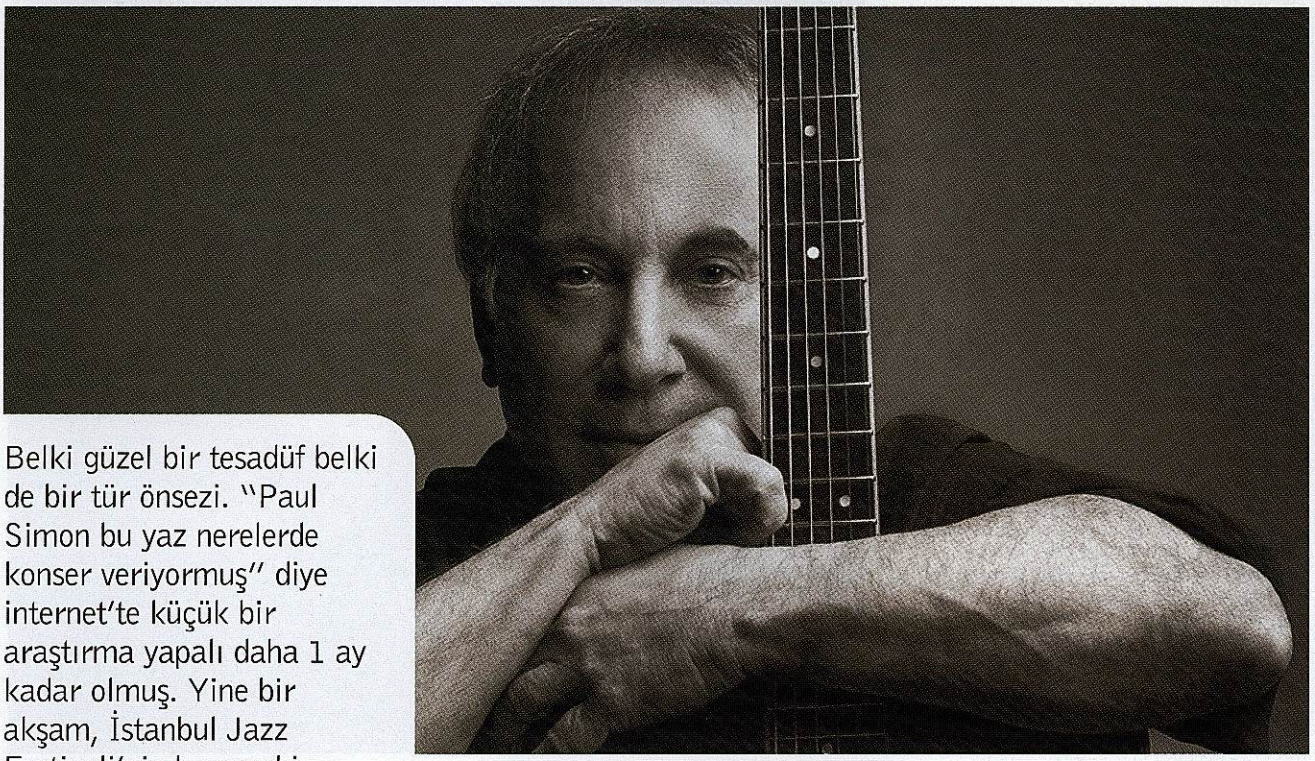

Belki güzel bir tesadüf belki de bir tür önsezi. "Paul Simon bu yaz nerelerde konser veriyormuş" diye internet'te küçük bir araştırma yapalı daha 1 ay kadar olmuş. Yine bir akşam, İstanbul Jazz Festivali'nin bu seneki programını öğrenmek için Internet'e giriyorum. Sayfa açıldığında, Herbie Hancock, Wayne Shorter ve Marcus Miller'lı "Tribute to Miles" projesini, arkasından Jamie Cullum, Dianne Reeves ve Lizz Wright gibi isimleri görüyorum. Tam bu gördüklerime sevinecekken o sırada başka bir isim gözüme çarpıyor. İsmin hemen altında "İlk defa İstanbul'da" diye de küçük bir başlık var. İlk kez mi geliyor, buraya mı geliyor, bir kez daha bakarsam ancak öyle inanacağım. Evet. Ta kendisi. Paul Simon, gerçekten de İstanbul'a geliyor.

Paul Simon, bu yıl Nisan ayında, uzun bir aradan sonra 12. solo albümü So Beautiful Or So What'ı piyasaya çıkardı. İyi ki de çıkarmış. Şimdi de albümünün tanıtım turnesi kapsamında İstanbul'a geliyor. Üstelik bu albüm, son 20 yıldır yaptığı en iyi albüm olarak nitelendiriliyor. Gerçekten çok şanslıyız.

Paul Simon'ı bilen bilir, ama yine de biraz geriye dönüp yolunun nerelerden geçtiğini hatırlamakta fayda var. Yarım asırlık kariyerine onlarca albüm ve ödül sığdıran Paul Simon, Beatles ve Bob Dylan gibi kült isimlerin dünyayı peşinden sürüklediği bir dönemde, kendini Simon&Garfunkel grubunun "esas adam"ı olarak tanıttı. Garfunkel'la yolunu ayırdıktan sonra ise 40 yıllık göz kamaştıran bir solo kariyere imza atarak dünyanın parmakla gösterdiği biri haline geldi.

13 Ekim 1941'de Newark'ta ilkokul öğretmeni bir annenin ve müzisyen bir babanın oğlu olarak dünyaya gelen Paul Simon'ın müzik kariyeri 12 yaşında, aynı ilkokulda öğrenci olan (ve kendisinden sadece 3 hafta sonra dünyaya gelmiş) Art Garfunkel'la tanışmasıyla başlar. Garfunkel o sıralarda civardaki en güzel sesli çocuklardan biridir. Onun sesini dinledikçe şarkı söylemeye özenen Simon ise anne babasının 13. doğum gününde ilk gitarını hediye etmesinin ardından şarkı yazmadaki hünerlerini sergilemekte gecikmez.

Müziğe duydukları tutkuyla arkadaşlıkları giderek güçlenen ikili, 15 yaşında kurdukları grupları **Tom&Jerry** ile **Hey Schoolgirl** isimli bir single çıkarır, daha çocuk yaşta başarının tadını alırlar. Ancak bu başarıdan sonra, çok kez tekrarlanacak bir senaryonun ilk provası gerçekleşir. Tom ve Jerry yolları ayırır.

Sakin geçen bir dönemin ardından 1964 yılında yeniden bir araya gelen grup, bu kez adını Simon&Garfunkel olarak değiştirir ve Columbia Records'tan çıkan **Wednesday Morning, 3AM** albümüyle müziğe dönüş yapar. Albümün çok fazla ilgi toplamaması ve yaşanan yeni fikir ayrılıkları nedeniyle İngiltere'ye taşınan Simon, sadece İngiltere'de yayınlanan **The Paul Simon Songbook** albümünü çıkarır. O sıralarda prodüktörleri Tom Wilson, daha önce Wednesday Morning, 3AM albümünde yer almasına rağmen ilgi görmeyen **Sounds of Silence** isimli şarkıları üzerinde çalışmaktadır. Daha önce akustik olarak kaydedilen şarkı, bu kez elektrik gitar, bas ve davulun olduğu bir düzenlemeyle yeniden piyasaya sürülünce beklenen patlama gerçekleşir. Bu başarı grubu yeniden bir araya getirdiği gibi yıldızlarının da parlamasını sağlar.

Simon&Garfunkel bu parlak dönemde Mike Nichols'ın yönettiği **The Graduate** filminin müziklerine imza atarak ünlerini daha da artırır. Sırasıyla çıkardıkları **Sounds of Silence**; **Parsley, Sage, Rosemary and Thyme**

ve **Bookends** isimli albümler ayrı ayrı başarı yakalar. Albümlerden The Sound of Silence, I Am A Rock, Kathy's Song, Homeward Bound gibi birçok şarkı Simon&Garfunkel klâsikleri arasına girerken Bookends albümünde yer alan Mrs. Robinson ile 1968 Grammy Ödülleri'nde "yılın şarkısı" ve "yılın pop performansı" ödüllerini kazanırlar. Ancak asıl başarı, 1970 tarihli **Bridge Over Troubled Water** albümü ile gelir. Bu kez sadece Amerika'da değil, dünya çapında birçok ülkede bir numaraya ulaşan albüm 1971 yılında gruba 6 Grammy Ödülü getirir. Albümdeki Bridge Over Troubled Water, Cecilia, The Boxer ve Everly Brothers'a ait Bye Bye Love gibi şarkılar, haftalar boyunca listelerde kalır.

Bu büyük başarıdan sonra 1972 yılında yaşanan yeni bir tartışma, grubun yeniden (son kez) yollarını ayırmasına ve Paul Simon'ın solo kariyerinin başlamasına neden olur. Simon 1975 tarihli solo albümü **Still Crazy After All These Years** ile "yılın albümü" Grammy'sini bu kez tek başına kazanırken, albüme adını veren Still Crazy After All These Years, 50 Ways To Leave Your Lover, I Do It For Your Love gibi şarkılar da solo kariyerinin ilk klâsikleri olurlar.

Bir süre müzikten uzaklaşarak önce Woody Allen'ın Annie Hall filminde rol alan, daha sonra One-Trick Pony isimli bir film çeken Simon, sinemada umduğu başarıyı yakalayamaz. 1981 yılında, bağlarını hiçbir zaman koparmadığı Art Garfunkel ile yeniden bir araya gelerek New York'ta 500.000'den fazla insanın katıldığı unutulmaz **Central Park Konseri**'ni gerçekleştirirler.

1983'te tekrar solo kariyerine odaklanan Simon, 6. albümü **Hearts and Bones**'u çıkarsa da beklediği ilgiyi göremez. 1985'te, müzikal yeteneklerini kaybettiğini düşündüğü, hayal kırıklığıyla dolu bir dönemde, bir gün arabasını sürerken dinlediği kaset, kariyerinin tüm gidişatını değiştirecektir. Dinlediği şarkı, Boyoyo Boys'un enstrümantal bir albümünde yer alan **Gumboots** şarkısıdır. Bu sıra dışı müzik onu birden içine çeker ve şarkının üzerine söz yazmaya girişir. Böylece daha sonra Güney Afrika'ya giderek oradaki müzisyenlerle birlikte kaydedeceği, Amerikan folk müziğini Afrika ritmleriyle bir araya getiren **Graceland** albümünün ilk tohumları atılmış olur. Dünya çapında büyük bir başarıya ulaşan, 3 Grammy kazanan albüm, Simon'ı 45 yaşında yeniden popüler müziğin en önemli isimlerinden biri haline getirir. Rolling Stone dergisi tarafından seçilen 80'li yılların en iyi 100 albümü arasında beşinci sırada bulunan Graceland, dünyanın gözünü Güney Afrika müziğine çevirmesine neden olduğu gibi, daha sonra Afrika müziğinden etkilenecek birçok yeni akıma da öncülük etmiş olur.

Bu albümü, 1990 yılında çıkardığı, Brezilya müziğinden izler taşıyan **Rhythm of the Saints** albümünün başarısı izler. 1991 yılında yine New York Central Park'ta gerçekleşen ve 750.000'den fazla izleyicinin katıldığı solo konseri, kendi sözleriyle kariyerinin en unutulmaz anlarından biri olarak hafızasındaki yerini alır. 1994'te Capeman adlı bir Broadway müzikaline imza attıktan sonra, bu müzikal için yaptığı besteleri **Songs from the Capeman** adıyla albümleştirir. Solo kariyerini, 2000 tarihli **You're the One** ve 2006 tarihli **Surprise** albümleriyle sürdüren Simon, zaman zaman da Garfunkel'la bir araya gelerek farklı senelerde dünya turneleri gerçekleştirir.

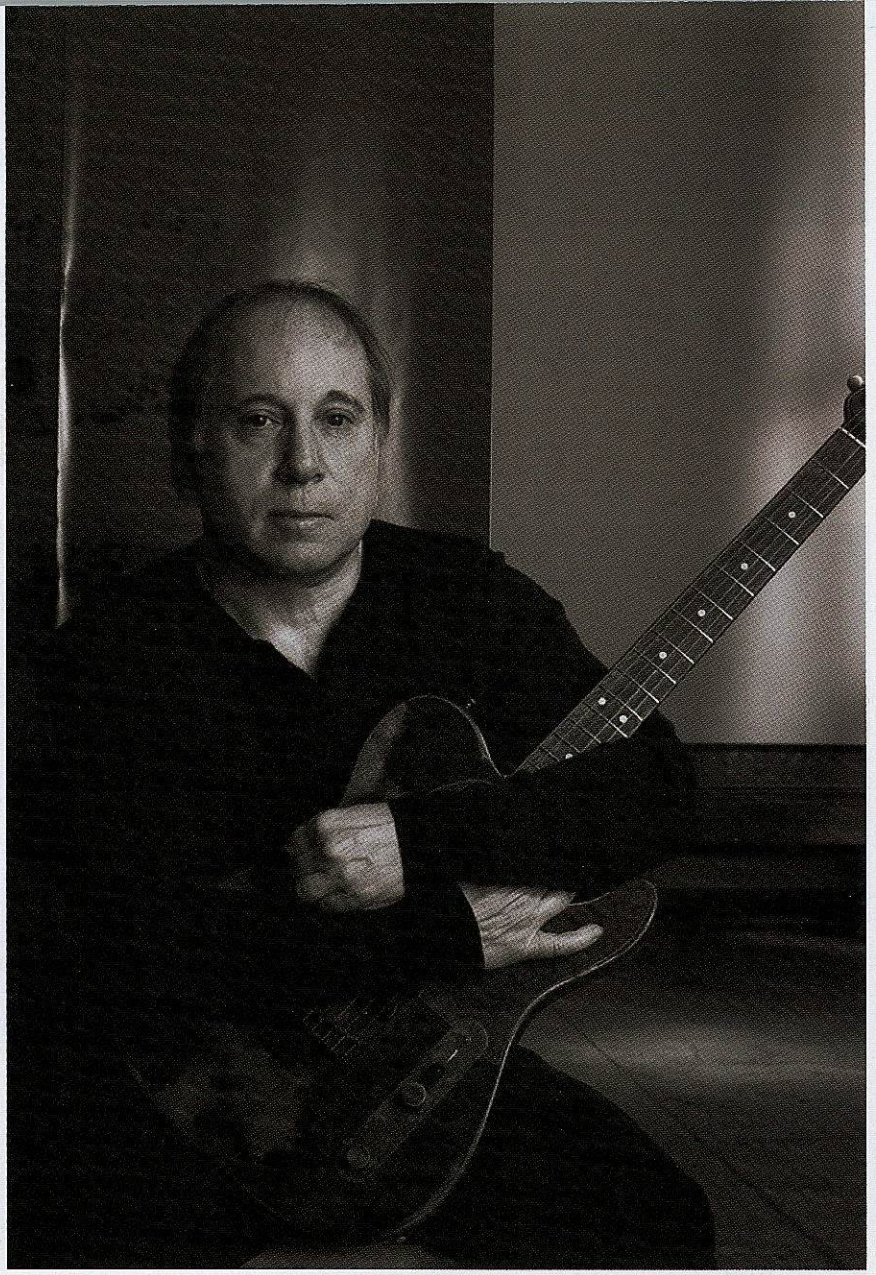

Bu yıl Nisan ayında solo kariyerinin 12. albümü **So Beautiful Or So What**'ı çıkaran Simon, 11 şarkıdan oluşan albümünü tüm kariyerinin bir özeti olarak tanımlıyor. Afrika müziğinin yanı sıra Hint müziğinden de izler taşıyan albümde tabla, kora, angklung, dobro gibi enstrümanlar kullanılmış. Simon bu kez şarkı sözlerinde hayatı, tanrıyı ve ölümden sonra yaşamın varlığını sorgulamış olsa da şarkılar insanı büyük bir huzur ve mutluluk duygusu ile baş başa bırakıyor.

Bu yılki turnede Avrupa'nın birçok ülkesinde sahne alacak olan Paul Simon, konserlerinde hem Simon&Garfunkel repertuarından hem de solo albümlerinden şarkılara yer veriyor, hatta birkaç cover bile yapıyor. Turnede Simon'a, uzun zamandır birlikte çalıştığı isimlerden oluşan 8 kişilik bir grup eşlik ediyor. Bu sene Montreux Jazz Festivali ve North Sea Jazz Festival'inde de konser verecek olan Paul Simon, 18. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali kapsamında Türkiye'deki ilk konserini gerçekleştiriyor.

Paul Simon'ı özel yapan şey, şarkılarına gösterdiği özen, şarkı sözlerinin her birini neredeyse şiir gibi dokuması ve her birinde ayrı bir hikâye anlatması. Simon&Garfunkel döneminde elde ettiği başarılarla yetinmeyip yoluna tek başına devam ederken daima yeni fikirlerin, farklı seslerin peşinden gitmesi ve müzikal penceresini daima genişletmesi. Bir de konuşurken ya da şarkılarını söylerken yüzünde oluşan filozofça, bilge ifadesi.

Tabii bir de önümüzdeki Ekim ayında 70 yaşına ve kariyerinin 40. yılına giriyor olduğu gerçeği var. Oysa Simon'ın gerek son albümündeki şarkılarda gerekse yakın zamanda verdiği performanslarındaki sesi, karakterinden ve gücünden hiçbir şey kaybetmemiş. Sesin, kaynağını insanın bedeninden çok ruhundan aldığına inanan biri olarak sırf hiç yaşlanmayan sesi yüzündenher ne kadar yakında dönem şarkılarında ölüm ve hayat gibi kavramları sorgulasa da- Paul Simon'ın ölümsüzlüğe kavuştuğunu düşünüyorum.

19 Temmuz akşamı Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi'ndeki koltuklarımıza oturup 50 küsür yıllık Paul Simon külliyatından en yeni, en eski, en neşeli, en hüzünlü şarkıları dinleyeceğiz. Her birimiz, yıldızlı gökyüzünün altında en sevdiğimiz şarkısını söylemesini sabırla bekleyeceğiz. Öyle ya da böyle sanıyorum hepimizin istediği olacak. Üstelik hep onun sıcak, samimi sesinden, sanki en yakın arkadaşımızdan dinler gibi dinlediğimiz o şarkıyı, bu kez biz de söyleyeceğiz. Bu geceyi 'onca yıldır deliler gibi' bekleyen herkesle 19 Temmuz'da görüşmek üzere.

Sami Kısaoğlu
sami.kisaoglu@gmail.com

İstanbul'da Bir Soul Rüzgarı: Joss Stone

18. İstanbul Jazz Festivali'nin programı açıklandığı vakit iki farklı müziksever cephesinde iki farklı sevinç yaşandı. Bir tarafta festivalin popüler müzikler kontejanından programına dahil etmiş olduğu isimlere sevinenler diğer tarafta ise yılların jazz ustalarını ve dünya müziğinin farklı kulvarlarında top koşturan isimleri görmenin heyacanı ile artık gün saymaya başlayan müzikseverler. Bu seneki festivalin kapanış konserini gerçekleştirecek olan Joss Stone da kuşkusuz festivalin en çok merakla beklenen isimleri arasında. Henüz genç yaşına rağmen (geçtiğimiz Nisan'da yirmidördüne merhaba dedi) festivalin en şöhretli isimlerinden biri olan Stone 2005 yılında üç dalda aday olduğu Grammy Ödülünü bu tarihden iki yıl sonra aldığı zaman henüz yirmi yaşındaydı.

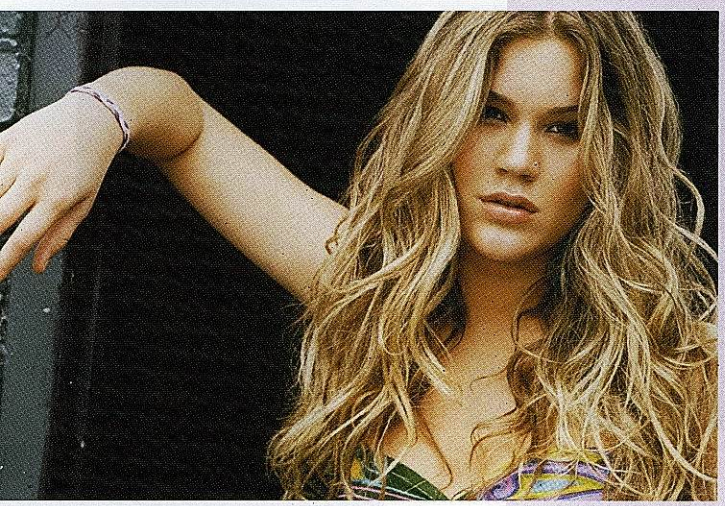

Şu sıralar yoğun bir Avrupa turnesinde olan Stone, Amerikalı bağımsız plak firması Surfdog Records etiketiyle yayınlanacak olan beşinci stüdyo albümü ***LP1*** için gün sayıyor. 28 Temmuz Perşembe, saat 21:00'de, Avrupa turnesi kapsamında Santralistanbul Kıyı Amfisine konuk olacak olan bu genç hanım İngiltere'nin son yıllarda çıkarmış olduğu soul ve R&B kulvarının en başarılı isimlerinden biri. Soul'un yeni kraliçesi olarak anılan Joss Stone'un başarı hikayesi 2000'lerde görmeye alışkının olduğumuz diğer başarı hikayeleri ile benzerlikler gösteriyor: Her ne kadar 16 yaşındayken okulu bırakmak zorunda kalsa da henüz 14 yaşındayken İngiltere'deki bir yetenek yarışmasında keşfedilir ve Stone için bu yarışma belkide bir rüyanın başlangıcı olur. Bir röportajında o günleri "sanki ucebelerin yer aldığı bir gösteride yer alıyordum" diye hatırlayan genç müzisyen çok değil bu yarışmadan 3 yıl sonra platin plak ödülleri alan iki albümü The Soul Sessions and Mind ve Body & Soul ile ilk Grammy adaylıklarını da kazanır. Amerika'daki başarılarının yanısıra kendi memleketi İngilitere'de de önemli işler gerçekleştiren Stone, 2003 tarihli The Soul Sessions albümüyle İngiltere'nin en saygın müzik ödülü olarak kabul edilen Mercury'ye "Yılın Albümü" kategorisinde aday olur. Bunca başarının müzikal kariyer anlamında olduğu kadar ekonomik anlamda da bir dönüşü olur Stone'a: Genç yıldız 19 yaşında Sunday Times'ın zengin insanlar listesinde yer alan en genç kadın olur. Kariyerindeki başarılara paralel olarak para muslukları açılmıştır artık sanatçı için ve gerisi gelir: 22 yaşında İngiliz müzik devi EMI ile 7.5 milyon pound karşılığında masaya oturan Stone 2000'lerin ilk beş yılında artık rüzgarı iyice arkasına almıştır. Bunca başarıyı James Brown, Robbie Williams, Tom Jones, Rod Stewart, Jeff Beck gibi her biri kendi alanında önemli başarılara imza atmış olan isimlerle aynı sahneyi paylaşmış olduğu konserler ve projeler takip eder.

Turne ve albüm çalışmalarının arasında bir yandan da sinema ve televizyon perojelerinde boy gösteren sanatçı 2006-2008 yılları arasında 2 sinema filminde ve 2009-2010 yılları arasında Tudors dizisinin farklı bölümlerinde yer alır. 2007 yılına tarihlenen üçüncü albümü *Introducing Joss Stone* sanatçının kariyerinde ayrı bir dönüm noktasını oluşturur. Avrupa'da ve Amerika'daki pop müzik listelerine ilk sıralardan giriş yapan albüm İngiltere, Amerika ve Avrupa'da platin plak alır. Aynı yıl kariyerinde bir ilki daha gerçekleştiren Stone orijinali ilk kez Kaliforniyalı soul, blues ve funk topluluğu olan Sly and the Family Stone tarafından yorumlanmış olan Family Affair parçasına John Legend ve Van Hunt ile birlikte getirmiş olduğu yorum ile."En iyi Duo ve Grup Vokal R&B Performansı" dalında Grammy heykelciğine uzanır.

Zenci gırtlağını andıran sesi ve şarklılarını yorumlayış tarzı ile "geleceğin Aretha Franklin'i" olarak gösterilen Stone'un dördüncü albümü olan Colour Me Free! müzik marketlerdeki yerini aldığında tarihler 20 Ekim 2009'u gösterir. Liste başarıları bakımından bir önceki albüm kadar başarılı olamayan çalışma aynı zamanda sanatçının EMI ile o dönemde sürmekte olan anlaşmazlığının iyice gün yüzüne çıktığı albüm olur. Albümlerinde çok daha özgür olmak isteyen ve stüdyonun dayatmalarından bunalan Stone o dönemde EMI'dan ayrılmak istese de bu isteği gerçekleştirebilmek için birkaç yıl daha beklemesi gerekir.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

TEMMUZ AYI PROGRAMI

Sibel Köse Quartet
01 Temmuz 2011 Cuma
Sibel Köse (vo),
Kürşad Deniz (p),
Erdal Akyol (b),
Ferit Odman (d).

İSTANBUL CAZ FESTİVALİ / TÜNEL ŞENLİĞİ
Spiral Quartet
02 Temmuz 2011 C.tesi
Philippe Poussard (ss, aflt),
Bruno Angelini (p),
François Charles Delacombe (b),
Christian Lété (d).

Sibel Köse Quartet

Meltem Ege Band
Meltem Ege (vo),
Önder Focan (g),
Kağan Yıldız (b),
Ferit Odman (d).

Yılmaz & Tırpan & Hafızoğlu Trio
04 Temmuz 2011 P.tesi
Tuluğ Tırpan (p),
Alper Yılmaz (b),
Ediz Hafızoğlu (d).

Kent Mete New Trio
05 Temmuz 2011 Salı
Kent Mete (p),
Baran Say (b),
Barlas Kızıltöz (perc).

Lloyd Chisholm Quartet
06 Temmuz 2011 Çarşamba
Lloyd Chisholm (tp),
Önder Focan (g),
Ahmet Türkmenoğlu (b),
Ferit Odman (d).

Tamer Temel Quartet
07 Temmuz 2011 Perşembe
Tamer Temel (ts),
Kürşad Deniz (p),
Eytül Biçer (g),
Ahmet Türkmenoğlu (b),
Ediz Hafızoğlu (d).

Yahya Dai Quartet
08 Temmuz 2011 Cuma
Yahya Dai (ts, EWI),
Ercüment Orkut (keyb),
Kağan Yıldız (b),
Ediz Hafızoğlu (d).

Kürşad Deniz & Önder Focan & Kağan Yıldız Trio
09 Temmuz 2011 C.tesi
Kürşad Deniz (p),
Önder Focan (g),
Kağan Yıldız (b).

Cenk Erdoğan Trio
11 Temmuz 2011 P.tesi
Cenk Erdoğan (g),
Cemil Tatlıpınar (b),
Korhan Ogan (d).

Cem Tuncer Trio
12 Temmuz 2011 Salı
Hakan Çimenot (tb),
Cem Tuncer (g),
Efecan Tuncer (b).

Kürşad Deniz Trio
13 Temmuz 2011 Çarşamba
Kürşad Deniz (p),
Kağan Yıldız (b),
Berke Özgümüş (d).

Bora Çeliker Quartet
14 Temmuz 2011 Perşembe
Bora Çeliker (g, vo),
Mehmet Kütükçüoğlu (ts),
Kağan Yıldız (b),
Ateş Tezer (d).

Serkan Çakıt Quintet
15 Temmuz 2011 Cuma
Serkan Çakıt (vo),
Kürşad Deniz (p),
Barış Arslan (g),
Kağan Yıldız (b),
Berke Özgümüş (d).

Başak Yavuz Quartet
16 Temmuz 2011 C.tesi
Başak Yavuz (vo),
Evrim Demirel (p),
Baran Say (b),
Erdem Göymen (d).

Eytül Biçer Quartet
18 Temmuz 2011 P.tesi
Eytül Biçer (g),
Tamer Temel (ts),
Volkan Topakoğlu (b),
Cem Aksel (d).

Spooky
19 Temmuz 2011 Salı
Koray Üsgülen (keyb),
Uluç Büyükbeşe (g),
Dünyacan Yılmaz (b),
Alpar Lu (d).

İSTANBUL CAZ FESTİVALİ / TÜNEL ŞENLİĞİ
Spiral Quartet

Eylül Biçer Quartet

Ülkem Özsezen's Newbury Quartet
20 Temmuz 2011 Çarşamba
Ülkem Özsezen (p, keyb),
Eren Gümrükçüoğlu (g),
Alper Yılmaz (b),
Ekin Cengizkan (d).

Ceren Koçak
21 Temmuz 2011 Perşembe
Ceren Koçak (vo),
Kürşad Deniz (p),
Volkan Topakoğlu (b),
Berke Özgümüş (d).

İpek Dinç Group
22 Temmuz 2011 Cuma
İpek Dinç (vo),
Kürşad Deniz (p),
Önder Focan (g),
Volkan Topakoğlu (b),
Berke Özgümüş (d).

Önder Focan & Kağan Yıldız ve Konukları ile Kapanış Jam
23 Temmuz 2011 C.tesi
Önder Focan (g),
Kağan Yıldız (b).

İpek Dinç Group

Erdinç Aktuğ
erdinc.aktug@acd.org.tr

Ankara Caz Derneği'nden Haberler...

15. Uluslararası Jazz Festivalinin Teması: Cazın Nabzı

Ankara Caz Derneği ve LEO Organizasyonun birlikte düzenlediği Ankara Jazz Festivali bu yıl 15 yaşında. 2012 yılının Şubat ayında düzenlenecek festivalin bu yıl teması **Cazın Nabzı**. Jazz'ın kalbinin attığı enstrümanların tümünü içerecek festivalde hem Türkiye'den hem de yurtdışından ritim ustaları bir araya gelecek.
Başvurular Başladı...
Jazz müziğinin nabız atışlarını temsilen davul ve perküsyon ağırlıklı projeler ile ritm ustalarının albüm projelerinin katılımı bekleniyor. Her yıl temaya uygun projelere dengeli bir şekilde yer vermeyi ilke edinen festivale gelen başvurular Kasım ayına dek değerlendirerek festival programı oluşturulacak. Bursiyerlerimizi Seçtik
Ankara Caz Derneği oldukça başarılı geçen 14. festivalin ardından bir misyonunu daha gerçekleştirmenin gurunu taşıyor. Yurt dışında jazz müziği öğrenimi gören öğrencilere burs sağlayan dernek, bu yıl da kendi dallarında başarılı iki öğrenciye bir yıllık ödenek tahsis etti. Ülkemiz jazz müziğinin önemli değerlerinden olmaya aday iki öğrencimizi kısaca sizlere tanıtmak isteriz..

Burcu Güleç: 1986 yılında Ankara'da doğdu. İlköğretim ve liseyi Ankara ODTÜ Koleji'nde tamamladı. Müzikle amatör olarak 6 yaşında ilgilenmeye başladı ve **ODTÜ Geliştirme Vakfı İlkokulu** bünyesinde yapılan resitallerde ilk sahne performansını 9 yaşında gerçekleştirdi. 1998 yılında yan flüt çalmaya başladı. 2003 yılında farklı tarzlarda amatör müzik çalışmaları yaptı. 2007 yılında, ünlü bir firmanın sponsorluğunda İstanbul'da yapılan ses yarışmasında birincilik kazandı. 2008 yılında, Türk Silahlı Kuvvetleri **Türk Armoni Yıldızları** (TÜRKAY) **Caz Orkestrası** ile çeşitli konserler verdi, **12. Uluslararası Ankara Jazz Festivali**'nde de sahne aldı.
2009 yılının Kasım ayında **Berklee College of Music**'in açtığı sınavda başarılı olarak kısmi bursla kabul edildi. 2011 Subat ayında **Jazz Revelation Records** bünyesinde her yıl seçkin Berklee öğrencileriyle yapılan albüm projesinde ilk vokalist olma başarısını yakalayarak yakın zamanda piyasaya sürülecek olan **Octave** albümünde yer aldı. **Berklee Performance Center**'da bir çok performans sergileyen Güleç, **Bobby McFerrin**, **Simon Shaheen** ve **Jeannette Lovetri** gibi ünlü isimlerle çalıştı. Berklee College of Music çapında Türk Müziğini en iyi şekilde temsil etmeye çalışan sanatçı halen ABD de öğrenimine devam ediyor.
O. Ozan Çelikel: 1980 yılında Ankara da doğdu. Müzik eğitimine Ankara Radyosu Çoksesli Korosu sanatçısı olan babası **N.Tekin Çelikel** ve müzik öğretmeni olan annesi **Güler Çelikel**'den aldığı derslerle başladı. Daha sonra TRT Ankara Radyosu Çocuk Korosu ile birçok konsere katıldı. Çelikel 1991 yılında Hacettepe Üniversitesi Ankara Devlet Konservatuvarı'nın açtığı sınavı kazanarak Trombon Bölümü'ne kabul edildi.

1994 yılından itibaren Truva, Ordu, Akşehir Uluslararası Festivallerine katıldı. İzmir de solist **Branimir Slokar** ile çalıştı. **Erden Bilgen**'in öncülüğünü yaptığı **Fanfar** ve **Ankara Bakır Beşlisi** gruplarında çaldı. 1997 yılında Gençlik Senfoni Orkestrası eşliğinde C.S.O. konser salonunda **Jos. Ser. Alschausky**'nin Trombon için konçertosunun Türkiye de ilk seslendirilişini gerçekleştirdi.
Çanakkale'de kurulan Gençlik Senfoni Orkestrası'nda 1.Trombon çalıp Besteci ve Şef **Betin Güneş** ile çalıştı. Yurt içindeki Orkestralarda misafir sanatçı olarak görev yaptı. Bilkent Senfoni Orkestrasıyla **Fazıl Say**'ın Nazım Hikmet Orotoryosu'nda çaldı ve kayıtlarında bulundu.
Ankara Trombone Quartet'in kuruluşunda yer alıp grupla yurt içinde ve yurt dışında bir çok konser verdi.
Karlsruhe Staatskapelle'nin solo trombon sanatçısı **Prof. Ünal Solak** ile çalışmalar yaptı. Ozan Çelikel 2009 yılının Mart ayında Hollanda-Rotterdam'da Avrupa Trombon Festivaline **Probells Trombon Trio** ile katıldı ve **Codarts School** Jazz Trombon hocası **Ilja Reingoud** ile çalışma fırsatı buldu.
Halen Antalya Devlet Opera ve Balesi orkestrasında trombon sanatçılığı görevine ek olarak 2011 yılında kabul edildiği **Codarts Rotterdam Jazz Academy**'de Ankara Caz Derneği bursunun da desteği ile öğrenimini sürdürüyor.
Ankara Caz Derneği yüklenmiş olduğu misyonları jazz severler ve sanatı destekleyen kuruluşlarla sürdürmeye devam ediyor. Dernek'e üye olabilir, çalışmalarımızı destekleyebilir, arşivimizden yararlanabilirsiniz.

Çeşme Marina'nın müzik, yemek ve keyif mekanı Monk'ta yaz, Havana Salsa ile başlıyor!

19 Mayıs Perşembe akşamı Havana Salsa grubunun sıcak ritimleriyle sezonu açan Monk by Babylon; manzarası, yenilenen menüsü ve konser programıyla bu yaz da Çeşme'nin en önemli lokasyonlarından biri olmaya aday.

Işıl Kılkış
isil@pozitif-ist.com

Della Miles

19 Mayıs Perşembe akşamı Havana Salsa grubunun sıcak ritimleriyle sezonu açan Monk by Babylon; manzarası, yenilenen menüsü ve konser programıyla bu yaz da Çeşme'nin en önemli lokasyonlarından biri olmaya aday.

Monk, yeni sezonda da aynı renkli çizgisini korumaya devam edecek. Çeşme Marina gecelerine eşlik edecek farklı canlı müzik performansları ve sofistike menüsüyle, Monk'un tek vaadi *keyifli bir yaz gecesi*. Monk by Babylon, bu sezon yine sevenlerine dolu dolu bir konser programı hazırlıyor. Babylon İstanbul'da sene başında 2 kez sahne alan, güçlü yorumu ve etkileyici sesiyle geçen sezon unutulmaz konserlere imza atan Della Miles, Latin müzik denince akla ilk gelen isimlerden Ayhan Sicimoğlu, ritim ustası Burhan Öçal, Monk'un vazgeçilmezi İlhan Erşahin ve geçen sene Blues Festival'deki başarılı performansı üzerine tekrardan Türkiye'yi ziyaret edecek olan New Orleans'lı müzisyen Mitch Woods ve orkestrası bu sezon Monk'ta sahne alacak isimlerden sadece bir kaçı.

Monk by Babylon
www.monk.com.tr

Della Miles 1-2 Temmuz
Soul / Rhythm & Blues

Della Miles, jazz müzisyeni babasının Miles Davis ve Ella Fitzgerald plaklarını dinleyerek büyüdü. Kendi müzikal seçimlerini yapma zamanı geldiğinde de, tercihini Michael Jackson'dan yana kullandı. "Mrs. Jackson" olmakla ilgili gençlik hayalleri kurarken, bir anda kendisini Michael Jackson'ın sahneye koyduğu "Sisterella" müzikalinde başrol oynarken bulması, onun için de sürpriz oldu. Della Miles'ın CV'sinde ayrıca efsanevi Stevie Wonder ile çalışmak, Marla Glen ile Avrupa turnesine çıkmak ve Millennium Turnesi'nde Whitney Houston'a vokal yapmak gibi altı çizilecek kariyer notları var. Çoğunluğunu kendi yazdığı şarkıların oluşturduğu ilk albümü Simple Days (2008) ile farklı müzik türlerini bir araya getirip, hepsinin altından kalakabileceğini ispatlayan ve albümünü "Müziğe saygı duruşu ve onun insan ruhunu besleyen yönünü ön plana çıkartan bir çalışma" olarak tanımlayan Della Miles, "Hope - The Obama Musical Story" adlı müzikalde Michelle Obama rolünde sahneye çıktı. Della Miles, geçen seneki ses getiren Monk performanslarından sonar yoğun istek üzerine 2011 yaz sezonunda da Monk by Babylon sahnesine bolca konuk olacak.

Ayhan Sicimoğlu 7, 8, 9 Temmuz
Latin

Türkçe sözlüklerde perküsyon kelimesinin karşılığında Ayhan Sicimoğlu yazıyor. Bir zamanlar Afrikalı bir davulcu ona "Ritm yoksa zaman yoktur. Zaman yoksa zaten hiçbir şey yoktur" demiş. Ve aslında Ayhan Sicimoğlu'nun hayatın temposunu, perküsyon vuruşlarıyla bir tutmaya dayanan yaşam felsefesini iki cümlede özetlemiş. 2006 yılında Doublemoon etiketiyle çıkan ve ünlü DJ Claude Challe'in "muhteşem bir Latin füzyon" olarak yorumladığı "Friends & Family" albümüyle Küba müziğini geniş kitlelere sevdiren Ayhan Sicimoğlu, çoğunluğunu bu albümde kendisine eşlik eden yol arkadaşlarının oluşturduğu bir müzisyen karması ile birlikte, Latin müziğin en güzel örneklerini Ege akşamlarına taşıyor. Bu yaz, Monk by Babylon'da...

Havana Salsa 3, 4, 5, 6, 10, 11 Temmuz
Latin

Geçen sene Çeşme gece ve akşamüstlerinin favorisi, Kübalı grup Havana Salsa ile yaz akşamlarının tadı Monk by Babylon'da çıkmaya devam ediyor. Salsa, Bolero, Cha Cha Cha, Bachata, Son Montuno gibi Küba ve Latin Müziği'nden oluşan sıcak repertuvarlarıyla Havana Salsa'nın ateşli latin ritmleri bu yaz da Monk by Babylon'da.

Emir Ersoy 12, 13, 14, 15, 16 Temmuz
Latin-Jazz

Küçük yaştan beri Latin müziğiyle iç içe olan Emir Ersoy'un profesyonel müzik hayatı 1997 yılında başladı. 2001 yılında "Cuban-ist" adlı Latin-jazz grubuyla çıkış yakalayan Emir Ersoy, bir çok Türk Pop müzisyeni ve grubuyla da sahne çalışmalarına aralıksız devam etti. 2009 yılında, solo kariyerine ağırlık veren sanatçının çıkış albümü "Cuban Portrait" piyasaya sürüldü. Bu albüm Türkiye'de yayınlanmış ilk yerli Latin-Jazz albümüydü. Emir Ersoy'a performansında Metin Ersoy da eşlik ediyor olacak. Emir Ersoy, bu yaz Latin-Jazz tutkunları için Monk by Babylon'da.

İlhan Erşahin Group
Jazz

New York basını tarafından "küresel bir müzik kaşifi" olarak tanımlanan saksofon ustası İlhan Ersahin, 8 yıldır New York'taki kulübü Nublu'da farklı müzikal buluşmalara ev sahipliği yapıyor. Bugüne kadar Wax Poetic, Brazilian Girls, Forro in the Dark, Kudu, Nublu Orchestra, Love Trio, I Led 3 lives gibi projeler, İlhan Erşahin keşifleri olarak, hep oradan çıktı. Trip-hop, jazz, electronica, lounge, reggae, hip-hop, samba ve house gibi türler arası gezintiler yapmayı adeta alışkanlık edinen İlhan Erşahin, yeni sürprizleriyle bu yazı bir süreliğine Monk by Babylon'da geçirecek. Sevenlerine duyurulur.

Mitch Woods 19, 20, 21, 22, 23 Temmuz
Blues

1951 yılında Brooklyn'de doğan Mitch Woods, 11 yaşında piyano çalmaya başladı. Asıl eğitimi klasik müzik ve jazz ağırlıklı olan sanatçı, gençlik döneminde bu alanda farklı gruplar kurarak sahne ve müzik ile olan ilişkisini pekiştirdi. Bunu izleyen yıllarda San Francisco'ya yerleşip, müzik hayatına orada devam eden müzisyen, bu şehirdeki müzikal akımlardan da etkilenerek yepyeni bir grup kurma kararı aldı ve yoluna "Mitch Woods & His Rocket 88s" olarak devam etmeye başladı. 1984 yılında yayınlanan ilk albümleri "Steady Date"in birçok otoriteden olumlu eleştiriler almasıyla beraber grup hızlı bir yükselişe geçti ve turne programını hızlandırdı. O dönemden bugüne kadar turne ve albüm çalışmalarına hız kesmeden devam eden, müziklerinde 40 ve 50'li yılların New Orleans Blues akımından oldukça ilham alan müzisyen, geçtiğimiz sene 21. Blues Festival'inde tüm Türkiye'yi de dolaşarak tüm Blues severlerin kalbini kazandı. Şimdi Mitch Woods ve takım arkadaşları Monk by Babylon'da, bu sefer Çeşme Marina'nın muhteşem ortamında blues'un en hareketli, dans ettiren melodileriyle müzikseverlerin karşısında olacak.

İlhan Erşahin ve Burhan Öcal

Türkiye'nin en sevilen iki müzisyeni, Monk by Babylon sahnesinde buluşuyor. İlhan Erşahin ve Burhan Öcal müzikseverlerin hafızalarına kazınacak farklı bir konser serisi için birarada. Vurmalı çalgılar virtüözü ve darbuka ustası Burhan Öcal, ülkenin önemli bestecilerinden biri olarak sinema oyuncusu kimliğiyle de Türkiye'deki çağdaş kültür ve müzik dünyasına yön verenlerden biri. Sahnede ona eşlik eden diğer isim ise, New York basını tarafından "küresel bir müzik kaşifi" olarak tanımlanan saksofon ustası İlhan Erşahin... Monk'ta gerçekleşecek bu sıradışı buluşmayı kaçırmayın.

Tamirane'de Yaz...

Ceyda Kalafatcıoğlu
ceyda@tamirane.com

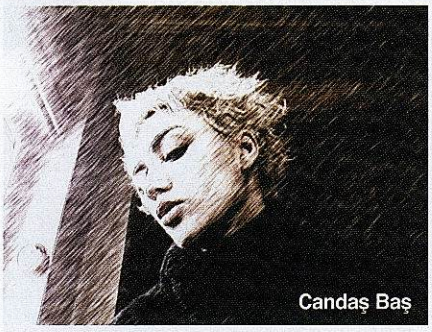
Candaş Baş

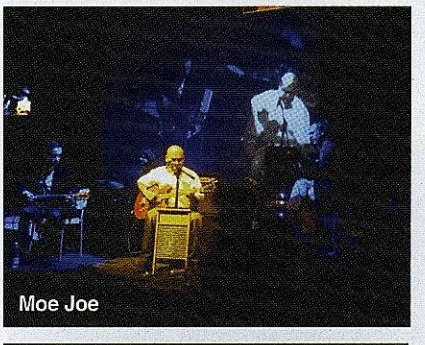
Moe Joe

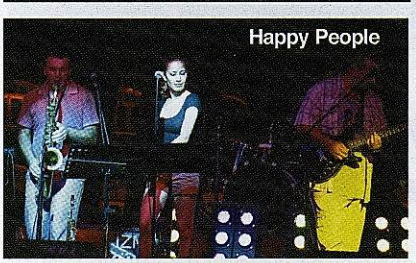
Happy People

Dolunay Obruk

9 Temmuz Cumartesi
"Morning Indie Sessions"
Candaş Baş a.k.a Cosmicloud
Tamirane, 2011'de yepyeni bir etkinlik serisi başlattı. "Morning Indie Sessions"larda İstanbul'un alternatif, bağımsız ve güncel müzik yapan DJ ve grupları her Cumartesi gündüz saatlerinde performans sergiliyorlar. Soul, Funk, Disco ve Nu-disco'dan oluşan DJ seti ile Candaş Baş a.k.a Cosmicloud ilk kez "Morning Indie Sessions" kapsamında Tamirane'de.
15:00

10 Temmuz Pazar
"Morning Jazz Sessions"
Moe Joe
1994'ten bu yana onlarca festival ve ilk albümü "Chicago Istanbul Mainline"dan sonra çıktığı Türkiye turnelerinde Blues severlerle buluşan Moe Joe, 1930'lardan 60'lara uzanan geleneksel Gospel ve Blues repertuarı ile keyifli bir performans sunuyor. Vokal, elektrik gitar, washboard, armonika ve kazooda Sarp Keskiner, elektrik gitarda Feramerz Ayadi, basgitarda Vefa Karatay ve davulda Ergin Özler'de.
myspace.com/moejoeistanbul
15:00

James Holden (UK)Kode9 + The Spaceape (UK)Deniz Kurtel (TR)Luke Abbott (UK)Egyptrixx (CAN)Demdike Stare (UK)James Holden (UK)Kode9 + The Spaceape (UK)Deniz Kurtel (TR)Luke Abbott (UK)Egyptrixx (CAN)Demdike Stare (UK)

16 Temmuz Cumartesi
"Morning Indie Sessions"
Soul Sendikası
3 yılı aşkın bir süredir Vintage Soul, Funk, R&B ve Gospel gibi müzik türlerinden örnekler sunan Soul Sendikası, çeşitli Türk radyo kanallarında haftalık olarak yayınlanıyor. Uzun süredir

Soul Sendikası

İstanbul'da yaşayan Soul Sendikası'nın kurucuları Ansel Mullins (ABD) ve Dirk Vermeiren (Belçika), Cumartesi günü arşivlerini Tamirane için deşiyor.
15:00

17 Temmuz Pazar
"Morning Jazz Sessions"
Kaan Mete Quartet
Manouche Jazz tesirli Kaan Mete Quartet, Django Reinhardt ve kendi bestelerinden oluşan repertuarı ile "Morning Jazz Sessions"da. Gitar ve vokalde Kaan Mete, klarnette Gürtuğ Gök, basgitarda Özgür Salıcı ve davulda Korhan Oğan.
15:00

23 Temmuz Cumartesi
"Morning Jazz Sessions"
Çağıl Kaya Happy People
2009 yılında Çağıl Kaya, Tamer Temel ve Yalım Akın'ın tarafından kurulan Happy People, R&B ve Jazz arasında gidip gelen repertuarlarıyla Tamirane'de. Rh Factor'den Erykah Badu'ya, Michael Jackson'dan Kenny Garret'a kadar uzanan geniş bir repertuara sahip grup, vokalde Çağıl Kaya, saksafonda Tamer Temel, gitar ve vokalde Yalım Akın, basgitarda Gökhan Cebecioğlu, klavyede Semih Önyer ve davulda Cengiz Tural'dan oluşuyor. Çağıl Kaya Happy People sun.day.sky festivali kapsamında yer alan Morning Jazz Sessions ile Tamirane'de.
myspace.com/cagilkaya
15:00

24 Temmuz Pazar
"Morning Jazz Sessions"
Funk-tet
Funk-tet, enstrümanlarında kendi kişisel sesi olan dört önemli müzisyenden oluşuyor. Jazz-Funk stilinde parçalardan ve Jazz standartlarından oluşan repertuarıyla Funk-tet, trombonda Emre Kayhan, gitarda Cem Tuncer, kontrbasta Baran Say ve davulda Ediz Hafızoğlu ile sun.day.sky festivali kapsamında yer alan Morning Jazz Sessions'da.
myspace.com/emrekayhan
myspace.com/mcemtuncer
myspace.com/edizhafizoglu
15:00

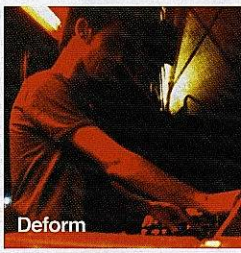
Deform

James Holden (UK)Kode9 + The Spaceape (UK)Deniz Kurtel (TR)Luke Abbott (UK)Egyptrixx (CAN)Demdike Stare (UK)James Holden (UK)Kode9 + The Spaceape (UK)Deniz Kurtel (TR)Luke Abbott (UK)Egyptrixx (CAN)Demdike Stare (UK)

30 Temmuz Cumartesi
"Morning Indie Sessions"
Deform-E
Tamirane, 2011'de yepyeni bir etkinlik serisi başlattı. "Morning Indie Sessions"larda İstanbul'un alternatif, bağımsız ve güncel müzik yapan DJ ve grupları her Cumartesi gündüz saatlerinde performans sergiliyorlar.
"Black Music" olarak adlandırılan müzik türünün Türkiye'deki en önemli temsilcilerinden olan Deform-E'nin DJ seti Black Music ve Northern Soul gibi müzik türlerinde gezinen müzikalitesi yüksek bir performans.
15:00

Funktet Emre

Kaan Mete

31 Temmuz Pazar
"Morning Jazz Sessions"
Dolunay Obruk Quartet
Vokalde Dolunay Obruk, saksafonda Yahya Dai, basgitarda Ahmet Türkmenoğlu, ve klavyede Ercüment Orkut'tan oluşan quartet, Jazz standartlarına kendine özgü yaklaşımıyla Pazar günlerinin keyfi "Morning Jazz Sessions" kapsamında Tamirane'de sahne alıyor.
myspace.com/dolunayobruk
15:00

Emra İşlek
photo@emraislek.com

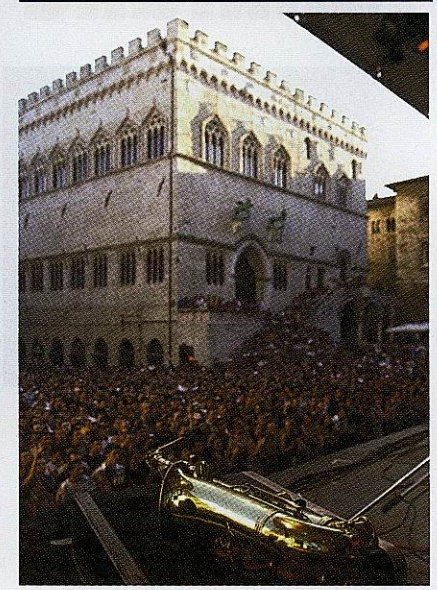

Yaz, Jazz Keyfi...

...ama nerede? Öncelikle İstanbul tabi ki... ayrıntıları zaten çoktan biliyorsunuz... Ancak İstanbul'un dışında seçenekler arayan ya da halihazırda yurt dışında olacaklar için bir kaç festival alternatifi seçtim. Bu festivallerin en büyük özelliği, dünyanın en prestijli jazz festivalleri arasında yer almaları... Bazıları yarım yüzyıldır, jazz'a sadık programlama çizgilerinden ödün vermeden, jazz'a sahip çıkmakta.

Jazz Á Vienne (28 Haziran – 13 Temmuz)
Vienne – Fransa
Fransa'nın Lyon kentine 20 dakika uzaklıktaki Vienne şehrinde gerçekleşen festival, yıllardır Avrupa'nın en iyi 10 jazz festivali arasında seçilmekte. Antik bir Roma kenti olan bu güzel şehir, ufak bir Roma tadında, Panteonu ve Piazzası ve Katedraliyle... Festival'in ana konserleri Antik Roma Tiyatrosunda gerçekleşmekte. Jazz a Vienne'e katılmak hem seyirci, hem de sanatçılar için çok özel. Festivalin hergününün bir teması var. Crooner jazz (Tom Jones, Matt Dusk), Blues (Robert Randolph, Susan Tedeschi & Derek Trucks Band), Soul (Raphael Saddiq), Miles'i Anma Gecesi (Wallace Rooney, Herbie Hancock-Wayne Shorter-Marcus Miller), Piyano gecesi (Ahmad Jamal, Hiromi), Chick Corea'nın Return to Forever, Dave Holland Quintet, Funk (Bootsy Collins, Larry Graham ve Brooklyn Funky Essentials)
Jamie Cullum. Festivalin geleneksel kapanış gecesi ise sabaha kadar devam edecek. Gece boyunca Gilberto Gil, Al Jarreu, Trombone Shorty ve Samuel Torres başta olmak üzere bir çok sanatçı sabahın ilk ışıklarına kadar antic tiyatroda sahne alacak.
www.jazzavienne.com

Umbria Jazz 2011 (8 -17 Temmuz)
Perugia – İtalya
1973 yılında beri, Perugia'da gerçekleşen festival, bugüne kadar kendini ziyarete gelen hiçbir jazz severi hayal kırıklığına uğratmadı, Bu yıl da uğratmayacak. Bu yazın beni en çok heyecanlandıran isimlerinin başında **Prince** gelmekte. Jazz'la Prince'i bağdaştırmamı kınayanlarınız olabilir, ama işin gerçeği, bugün hayranlık duyduğumuz Amerikalı jazz sanatçılarının çoğunun ilham kaynağıdır. Perugia, Bir Ortaçağ şehri... Bu Ortaçağ şehrine, her yıl dünyanın en özel jazz'cıları biraraya gelmekte... Bu yılın en özelleri arasında, Prince, Anat Cohen, Dee Alexander, Herbie Hancock-Wayne Shorter-Marcus Miller'ın Miles Konseri, Ahmad Jamal, Hiromi, Branford Marsalis, Stefano di Battista, Santana, Liza Minelli, Gilberti Gil, Sergio Mendes, B.B. King, Trombone Shorty, Michel Camilo ve Chucho Valdes. Saydığım bu büyük isimlerin dışında, kentin tarihsel merkezinde halka açık onlarca konser her gün öğlen 12'de başlamakta ve sabahın ilk ışıklarına kadar devam etmekte... Hayatta en az bir kez gidilmeli bu festival, eğer jazz, tarih, mimari, kahve, çikolata, truffle, şarap hayranıysanız. J www.umbriajazz.com

Jazz Á Juan
Antibes Jazz Festivali (14 – 24 Temmuz)
Juan-Les-Pins, Fransa
Bu yıl 51. yılına imza atacak olan festivalin programı ağız sulandıracak cinsten. Bu yılın anılan ismi **Miles Davis**. Ölümünün 20. Yılında konserler, fotoğraflar ve konuşmalarla anılacak. Miles'in en sevdiği festivallerden olan Juan, sanatçıyı en özel şekilde anmaya hazırlanıyor. Miles'ın en favori günbatımının eşliğinde... Keith Jarrett Trio; Herbie Hancock-Wayne Shorter-Marcus Miller'dan oluşan Bitches Brew All-Stars, James Hunter, B.B. King, Robert Randolph, Carlos Santana, Curtis Stigers, Jamie Cullum, Raphael Saadiq, Ben L'Oncle Soul & Imany, Raul Midon & Richard Bona Quartet, Gilberto Gil, Manu Katche. Festival Craig Adams'ın sahne aldığı Gospel Gecesi ile son erecek. Festivali özel yapan sadece programı değil, aynı zamanda yeri ve mekanı, festivalin komünite ruhu...Jazz'a gerçekten değer veren insanların her yıl biraraya geldiği bir jazz toplantısı...
www.jazzajuan.com

Sevim Yolaçtı
sevjazz@gmail.com

Fotolar: Maurice Robertson

Jazz kenti Hartford'da "Monday Night Jazz"

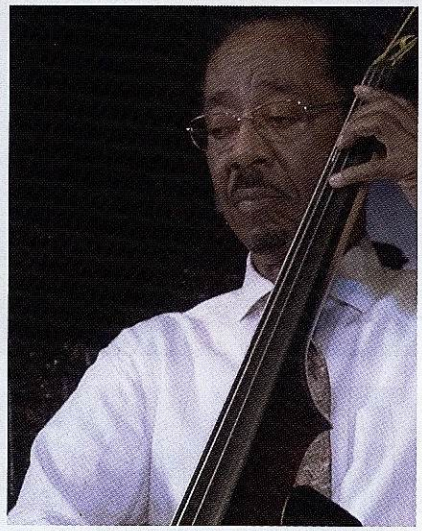

Dünyadaki açıkhava jazz konserlerinin öncüsü olarak nitelenen "Hartford Monday Night Jazz" festivali bu yıl ilk kez bir Türk jazz müzisyenini konuk ediyor.

Festival Connecticut Eyaletinin başkenti Hartford'da 1967'den bu yana dünyaca ünlü jazz müzisyenleri ve gelecek vadeden yerel müzisyenleri dinleyicilerle buluşturuyor.

Charles Mingus'tan Cannonball Adderley, Horace Silver ve Bill Evans'a jazz dünyasının birçok efsane ismini ağırlayan festival, 1999 yılında Amerikan Kongresi tarafından New England Hazinesi olarak tanınmış. Festivalin kurucusu ünlü jazz bascısı ve eğitimci Paul Brown 1960'lı yılların karışık ve şiddet içeren ortamına müzikle bir parça barış getirmek amacıyla acıkhava konserleri düzenlediğini ve bunun zaman içinde 10 binlerce kişinin izlediği büyük bir jazz festivaline dönüştüğünü söyledi.

Müzisyen bir aileden gelen Brown Hartford'a yerleşmeden önce NY sahnelerinde Frank Sinatra'dan Nat Adderley'a birçok müziyenle çalmış. O tarihlerde New York'taki müzisyenler'in pazartesi geceleri genelde boş olmasından ötürü bu günün seçimini uygun bulduğunu söyleyen Brown, Hartford'ın New York ve Boston'a oldukça yakın olmasından ötürü jazz müzisyenlerın sıkça uğradığı bir şehir olduğunu ve şehrin hareketli müzik sahnesinin geçmişte Charlie Parker'dan Miles Davis'e birçok efsane müzisyeni ağırladığını belirtti. Brown'ın 40 yıl boyunca sürdürdüğü görevi 2008 yılında Hartford Jazz Derneği devralmış.

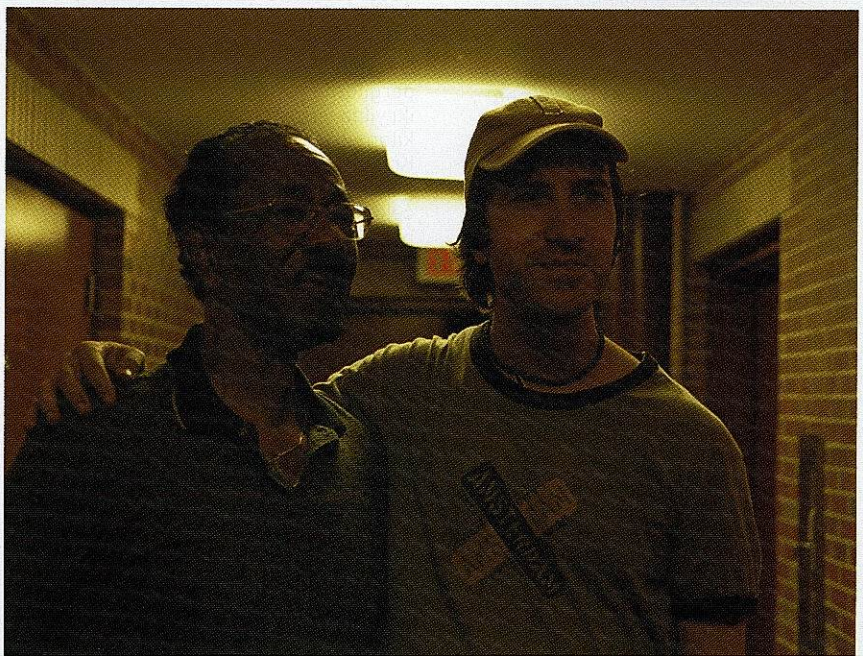

Derneğin sözcüsü Radyo DJ'i ve jazz fotoğrafçısı Maurice D. Robertson, şehrin 50'li yıllara uzanan güçlü bir jazz geleneğine sahip olduğunu ve dernek olarak bu mirası geleceğe taşımaya devam edeceklerini ifade etti. Robertson, yanısıra jazz efsanesi Jackie Mclean'in kurduğu ve yaşamı süresince eğitmenlik yaptığı Artist Collective ve Hartford Üniversitesi'nden mezun olan genç ve yetenekli müzisyenlerle şehrin müzikal kimliğinin beslendiğine dikkat çekti.

Festivalin 44'üncü yaşını kutladığı bu yıl yükselen Türk gitaristi Sinan Bakır 18 Temmuz tarihinde Hollandalı kadın trompetçi Saskia Laroo'ya da yer verdiği yeni 5'lisi ile sahne alacak. Müzikseverler konserleri canlı olarak www.wwuh.org adresi üzerinden dinleyebilirler.

Batu Akyol
bakyol@gmail.com

"Cazın Nabzı" Sergisi'nden...

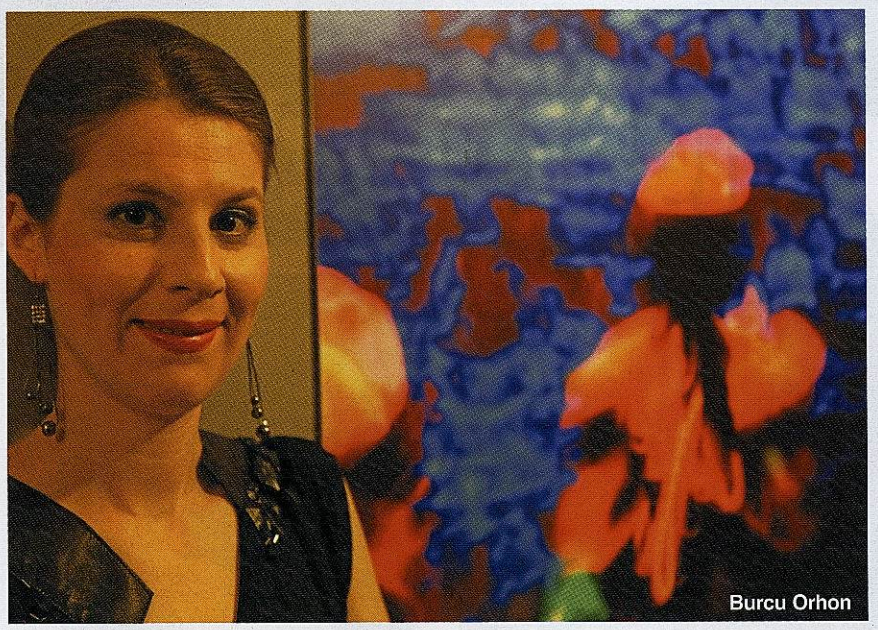
Burcu Orhon

Burcu Orhon'un jazz müziğinin nabız atışlarını hissettiren Cazın Nabzı / Pulse of Jazz adlı sergisi Yapı Kredi Kültür Merkezi'nde sergilendi. 6-29 Mayıs 2011 tarihleri arasında ziyaretçilere açık olan sergi, sanatseverleri jazz fotoğraflarına dair daha önce hiç yaşamadıkları bir tecrübeye davet ediyordu...

2009 ve 2010 yılında İstanbul'daki çeşitli jazz performanslarından anları bir araya getiren bu çalışmalar, iki sanat dalının uyumlu bir birlikteliğini sunuyor. Burcu Orhon'un fotoğraf makinesi ile bir yağlıboya ressamının tuvalinin başında çalışırcasına ürettiği eserler, yaratmış oldukları görsel dünya ile izleyenleri klasik anlamdaki jazz görüntülerinin çok ötesine geçen bir görsellik ile buluşturuyordu.

Burcu Orhon'un eserleri, jazz müziğinin temel öğeleri olarak kabul edilen çok ritimlilik, doğaçlama ve armoniden izler taşımanın yanı sıra jazz'ın vazgeçilmez iki unsuru özgürlük ve özgünlüğün görsel anlamda birer yansımasını sunuyordu. Sahnedeki enstrümanların, müzisyenlerin ve söz konusu jazz performansının diğer bileşenlerinin müthiş bir renklilik içinde yeni anlamlara kapı araladığı fotoğraflar kimi zaman Sahra Çölü'ndeki bir kum fırtınası sahnesini kimi zaman ise alev alev yanmakta olan bir evi anımsatıyordu.

"Cazın Nabzı" sergisi için yazmış olduğu metinde müzikolog Sami Kısaoğlu söz konusu fotoğraflar ile jazz müziği arasındaki ilişkiyi aşağıdaki sözler ile yorumluyor:

"Pulse of Jazz serisindeki fotoğraflarda trompet, kontrbas, kornet gibi enstrümanların yanı sıra bizzat sahnedeki müzisyenlerinde kendi fiziksel görüntülerini terk ederek, fotoğrafçı tarafından oluşturulan görsel dünyaya dâhil edilir. Söz konusu fotoğraflara bakan her bireyin kendi görsel ve kültürel kodları doğrultusunda farklı okumalar yaparak farklı sonuçlara ulaşması olası bir durumdur. Pulse of Jazz serisinde baktığımız her fotoğraf müziğin o anlık görüntüsünü yansıtmanın ötesine geçerek, her birey için farklı görsel dünyalar oluşturabilecek derecede bir çeşitlilik içerir. Sahnedeki müziğin ve müzisyenlerin anlık görüntülerinin fotoğraflandığı bu görüntülerde, Sahra Çölü'ndeki bir kum fırtınası sahnesini ya da alev alev yanmakta olan bir evi görmek de son derece olasıdır. Kaydedilen fotografik gerçeklikten yola çıkılarak yeni görüntülerin ve yeni anlamların oluşturulması Pulse of Jazz serisinde gördüğümüz fotoğrafların en önemli özelliklerinden birini oluşturur."

Burcu Orhon

1980 yılında İstanbul'da dünyaya gelen Burcu Orhon, Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi (MSGSÜ) , Moda Tasarımı Bölümü'nde okuduğu dönemde fotoğrafla ilgilenmeye başladı. MSGSÜ'nün Fotoğraf Kulübü'nde fotoğraf çalışmalarına başlayan Orhon, mezuniyeti sonrasında Yıldız Teknik Üniversitesi (YTÜ) , Sanat ve Tasarım Fakültesi, Fotoğraf ve Video Programı'nda eğitimine devam etti. 2004 yılında, YTÜ'deki eğitimi sırasında Dolmabahçe G-Mall'da Sanat ve Tasarım Fakültesi bünyesinde gerçekleştirilen, Art-a Kalan sergisine hazırladığı enstalasyon çalışması ve fotoğrafları ile katılan Orhon, 2007 yılında Fotoğraf ve Video Programı'ndan bölüm ikincisi olarak mezun oldu. Bu dönemi takip eden üç yıl içinde Avusturya, Belçika, Fransa, Hollanda, İspanya, İsviçre, İtalya ve Lihtenştayn'da gezi fotoğrafları çeken sanatçı aynı dönemde sahne fotoğrafçılığı üzerine de çalışarak; tiyatro, dans ve müzik performanslarından fotoğraflar çekti. Çalışmalarında özellikle müzisyen portreleri üzerine yoğunlaşan Orhon'un çekmiş olduğu fotoğraflar Andante, Babylon Dergi, Jazz, Art Unlimited gibi dergilerde yayınlandı. Geride bıraktığımız iki yılda yirmici yüzyıl müziğinin kilometre taşı isimlerini (Arvo Pärt, Krzysztof Penderecki, Philip Glass, vb.) görüntüleme fırsatı bulan Orhon'un çekmiş olduğu Philip Glass portrelerinden biri, sanatçının kendisi tarafından Schoenberg/Glass albümü için seçildi ve bu fotoğraf albümde yer alan tek Philip Glass görseli oldu. Fotoğraf çalışmalarının yanı sıra kolaj çalışmalarıyla da uğraşmakta Orhon'un 2009 yılında yapmış olduğu "Who am I? " isimli çalışması, popüler psikoloji ve sanat alanında yayın yapmakta olan bir derginin kapağında yer aldı. Son yıllarda özellikle soyut caz fotoğrafları ve kavramsal fotoğraf projeleri üzerine çalışmakta olan Orhon, İstanbul'da yaşamaktadır.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Koç Müzesinde "Görünmez Müzisyenler" vardı...

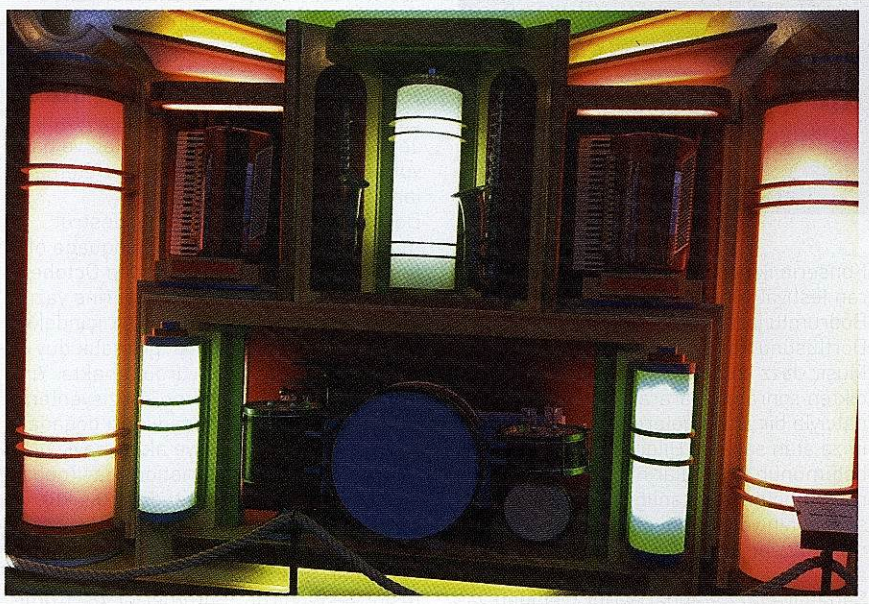

Çocukluk döneminde tanıştığımız oyuncaklar, türlü sesler çıkartarak çalışan otomatik veya yarı otomatik buluşlar ve onların çoğumuz üzerindeki süregelen büyüleyici etkisi yadsınamaz bir gerçektir. İşte bu duygu, tüm dünya ustalarını kendi gereksinim veya özlemleri doğrultusunda yerçekiminden mekaniğe, hava basıncından hidrolik ve elektriğe kadar tüm bilim alanlarının üstesinden gelmeye teşvik etmiştir.

Müzisyen veya becerikli zenaatçı... Bu ustaların her biri üstün yetenekli birer mucitti. Tümünün ortak amacı halkı eğlendirmek, kralı mutlu etmek veya bir topluluğa iyi vakit geçirtmek yoluyla kendi alanlarında zafer kazanmaktı. Ortaya çıkardıkları sıradışı aletlerden çıkan sesler müziğe dönüştüğünde ise dinleyenleri büyüleyici bir düş ve masal ülkesine götürüyorlardı.

Sergilenen makineler, Avrupa ve Kuzey Amerika ülkelerindeki özel koleksiyonlardan derlenmiş. İçerdiği zengin çeşitlilik "Görünmez Müzisyenler" koleksiyonunu tüm dünyada eşsiz kılmış. Ayrıca her çalgı kusursuz biçimde çalışır durumdaydı. Serginin teması "Mekanik Müzik Tarihinde Bir Gezinti" olarak belirlenmiş.

Mekanik müzik aletlerinden oluşan "Görünmez Müzisyenler" koleksiyonu izleyenleri, sanatçılarının yaratıcı ve çok keyifli dünyalarını paylaşmaya, çalgıların ürettiği ilginç müziğin zevkine varmaya ve sergiledikleri hüner ve güzelliklerle birlikte içerdikleri mekanik sırları keşfe çağırıyordu.

Koç Müzesi'ndeki bu sergi 25 Şubat 2011'de sergilenmeye başladı. En son uzatıldığını da duydum ama 29 Mayıs 2011 tarihinde bitecekti. Belçika'dan getirtilen bu eşsiz koleksiyonun sergisini ben 2 kere gezdim. Umarım aranızda da görenler olmuştur.

Bodrum'dan Jazz Esintileri...
Bodrum II.Karsanat Jazz Festivali

Gülderen Erdoğmuş
gulderene@hotmail.com

Bodrum Karya Kültür ve Sanat Derneği'nin (Karsanat) bu yıl Atatürk'ü Anma Spor ve Gençlik Bayramı kapsamında, 19-20-21 Mayıs 2011'de Bodrum Marina Yacht Club'ın açık sahnesinde gerçekleştirdiği Bodrum II.Karsanat Jazz Festivali, jazz severlerin yoğun katılımı ile gerçekleşti. Dernek Yönetim kurulu üyelerinin ve organizasyon sorumlusu Rezan Şebin'in özverili çalışmaları neticesinde, üç gün süren jazz maratonu'nda yerli ve yabancı üç grup ve ondört sanatçı konuk oldu.

Festivalin açılış konseri öncesi dernek başkanı ve festivalin sanat yönetmeni Gülderen Erdoğmuş, evrensel bir etkinlik olan jazz festivali ile Bodrum'un turizm de yer aldığı önemli konumunu kültür ve sanat yolu ile daha ileriye götürmenin hedefleri arasında olduğunu belirttikten sonra, festivale destek veren sponsorlara teşekkür belgelerini sundu. Bodrum Belediyesi adına teşekkür belgesini almak üzere sahneye davet edilen Hülya Kocadon, Karsanat'ı Bodrum'da üç yıldır gerçekleştirdikleri kültür etkinlikleri adına teşekkür ederken, gelecekte de desteklerin sürmesi gerektiğini ve özellikle Bodrumlu işadamları ve firmaların elele verip Bodrum için yapılan bu etkinliklere sahip çıkmalarını istedi.
Festivalin açılış konseri konukları Önder Focan & Meltem Ege Quintet standartlar ve Önder Focan'ın besteleri ile seyircileri büyüledi.Meltem Ege'nin sesi kadar sahnesi ve sanatseverlerle kurduğu sıcak köprü, unutulmayacak olan konsere damgasını vurdu.

Ünlü sanatçı Şenova Ülker trompet soloları ile gecenin diğer yıldızıydı. Jazz'ın duayenlerinden Önder Focan, "Hodgegesism"adlı üç enstrümantal bestesinden sonra Meltem Ege'yi sahneyi davet etti. Ünlü Jazz Okulu Berklee School of Music'i üç sene gibi kısa bir sürede tamamlayan ve birincilikle bitiren ve uluslararası birçok yarışmada ödül alan sanatçı sözleri kendisi, bestesi Önder Focan'a ait "Boşver" adlı parça, Türkçe'nin prozodi doğru olduğu sürece jazz'a ne kadar yakıştığını bir daha göstermiş oldu. Konser bitiminde seyircinin yoğun ilgilisiyle defalarca sahneye davet edilen sanatçılar üç

Konserin ikinci gününü çağdaş jazz'a ayıran festival yönetimi, uluslar arası ünlü Bodrumlu jazz sanatçısı Ali Perret ve Dörtlüsünü konuk etti. Berklee School of Music Jazz kompozisyon bölümünü bitirdikten sonra uluslararası birçok ünlü sanatçıyla bir araya gelerek sayısız albüme imza atan sanatçı, Bilgi Üniversitesi Müzik bölümünün kurucularından. Aynı kurumda bölüm başkanlığı ve hocalık yapan sanatçının yetiştirdiği öğrenciler günümüzün genç jenerasyon jazz müsisyenleri arasında çoktan yerlerini aldılar bile. Sanatçıya jazz standartlarını "yeniden yapılandırdığı" (deconstructed) "Atonal Standards" adlı çalışmalarında, saksofonda Meriç Demirkol, kontrbas'da Matt Hall ve davulda Selim Selçuk kendi yorumları ile katkıda bulundular. Özellikle Meriç Demirkol'un unutulmayacak uzun soluklu soloları ve davulda Selim Selçuk'un davulu kimi zaman perküsyon olarak yorumladığı davul soloları geceye damgasını vurdu. Oldukça kısa süren konserde "Satin Doll" ve "Girl from Ipanema" gibi sevilen jazz parçaları "yeniden yapılandırılmış" farklı besteler olarak da heyecan vericiydi. Sanatçılar, seyircinin bis isteklerine cevap vermezken, konser Ali Perret'in vokalde Ebru Yazıcı'yı sahneye davet ederek "One Coin" adlı bestesiyle son buldu.

Kapanış konserinde Amerikalı ünlü sanatçı Donovan Mixon & Asena Akan Quintet yer aldı.
Latin tınılarının yoğun olduğu gecede, uluslararası jazz sanatçısı, eğitmen ve yazar Donovan Mixon'ın bestelerinin yanı sıra Latin jazz standartları ve sevilen standartlar yorumlandı.

Konuk sanatçı Donovan Mixon, dünyanın birçok önde gelen ünlü jazz sanatçısıyla kendi albümlerinin yanı sıra farklı albümler ve festivallerde yer almış. Dünyanın jazz eğitimi veren Üniversitelerinde ve Türkiye de Bilgi Üniversitesinde uzun yıllar eğitim verdikten sonra, halen sanat yaşamını Chicago'da sürdürmekte.
Grupta yer alan diğer sanatçılar; vokalde Asena Akan genç jenerasyon jazz vokalistlerimizden. İstanbul Üniversitesi Şan bölümünü bitirdikten sonra, jazz'a olan eğilimi ile yolları Aydın-Randy Esen ve Donovan Mixon ile kesişmiş ve beste-yorum-doğaçlama gibi alanlarda farklı çalışmalarda bulunmuş. Fransız piyanist Jef Giansily, kontrbasta Matt Hall ve davulda Ferit Odman grubun diğer elemanlarıydı.
Donovan Mixon ilk üç parçayı enstrümantal bestelerine ayırdı. "Language of the Emotions" adlı albümünden October, pişmanlık (regret) duygusu üzerine yazılmış bir bestesi. Özellikle müzik içindeki yükselme ve ani düşüşler pişmalık duygusundaki dualiteyide vurgulamakta. Yine aynı albümden "Giachomo"müzisyenlerin salt müzik yaparken yaşadıkları doğadaki mucizevi tınıyı dinleyiciye aktarmayı vurguluyor". Afternoon Variations" asimetrik bir jazz valsinden, tonalitede değişiklik ve varyasyonla farklı bir sonuca götürüyor. Sonraki bölümde sahne alan Asena Akan ilk iki parçada Donovan Mixon'ın iki bestesini seslendirdi. "Summer of 78" Cumination albümünden. "It's been good" sanatçının iki ay önce kaybettiği eski eşi ve oğlunun annesi için yazdığı son bestesi. Melodik yapısı soruya cevap arayan hüzünlü temasıyla, yaşam ve sonrasını anlatıyor. Gecenin sürprizi Asena Akan'ın dernek başkanı Gülderen Erdoğmuş'u sahneye davet etmesi oldu. Opera sanatçısı olan Erdoğmuş, George Gershwin'in "Porgy and Bess" operasından "Summertime" adlı parçayı kendi jazz versiyonu ve scatleriyle yorumladı ve müzik eşliğinde sanatçılara teşekkür etti. Dakikalarca süren alkışlarla sahneden ayrılamayan grup, üç bis parçasıyla jazz severleri müziğe doyurdu.
Giriş ücreti alınmayan festival, ana sponsorlar: Bodrum Belediyesi, Ortakent Belediyesi, Marina Yacht Club, Seçkin Konaklar, Cafe Cafen, Akustik Travel; Ulaşım sponsorları THY – Bellapina, Grup sponsorları Bodrum Özel Ada Polikliniği (Açılış Konseri), Sirene Golf Club (Ali Perret ve Dörtlüsü), BODTO, Üç Rüzgar Ltd.(Donovan Mixon&Asena Akan Quintet) ve Karya Kültür ve Sanat Derneğinin değerli katkıları ile gerçekleşti.

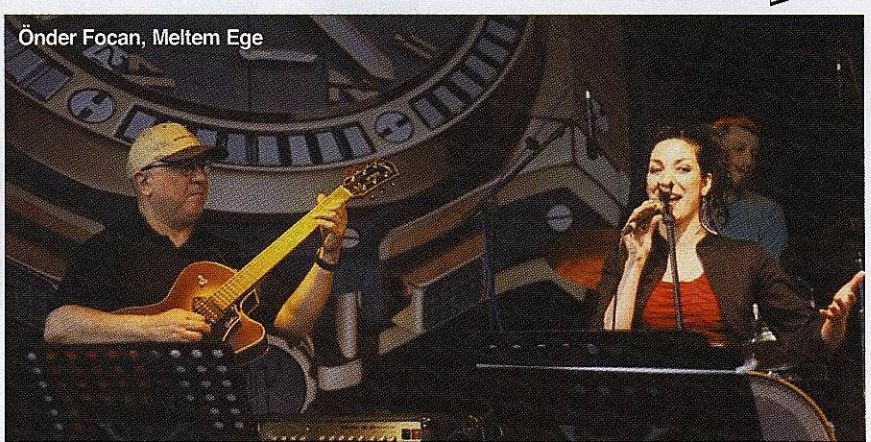
Önder Focan, Meltem Ege

Füsun Levet
jazzforever23@gmail.com

Gittim, gördüm, dinledim...

The Kandinsky Effect Trio

20.ci yüzyılın ilk yarısı sanat açısından son derece zengin geçmişti. Jazz'ın ise bu zenginlik içindeki önemini çok iyi biliyoruz. Sonraları yaşanan savaş durumu ve sonu hep "izm"le biten sosyalizm, enternasyonalizm, liberalizm gibi hareketler ve kadın hakları v.s derken jazz'ın özgür ve totaliter her idareye direnişi, dolayısıyla demokrasiyle iç içe olduğunda gelişebilen bir müzik olduğunu gözlüyoruz.
Jazz, ekonomik ve kültürel ve hatta o devirde askeri olanaklarla Avrupa'ya geldi. Doğum yerinin Avrupa olmaması nedeniyle Amerika'dan farklı olarak küçük bir zümre tarafından benimsendi. Bu küçük zümre, model aldıkları Amerikalıları davet ederek, orkestralar kurarak jazz kültürünün Fransa ve Avrupa'da yayılmasına ön ayak oldular. Özellikle Fransızlar, bazı tarihlere önem verir ve yüzyıl kutlamaları yaparlar. 2008'de Stephane Grappelli ve 2010'da Django Reinhardt'la olduğu gibi... 2011'de ise **Charles Delaunay** yılı olacak. 2012'de Hugues Panassié yılı onu takib edecek. Jazz'ın Fransa ve Avrupa'daki kurucusu bu iki büyük isim her ne kadar düşünce ve fikir açısından aykırı düşseler de, jazz'a yaptıkları hizmet paha biçilemez bir değerdedir. Delauney, ayrıca Jazz Hot'un kurucusudur. 1935-1980 yılları arasında bu dergiye hayat vermiştir. Hot Club de France ile birlikte organize ettikleri festival ve konserlere Benny Carter, Coleman Hawkins ve daha nicelerini davet ederek yapılan stüdyo kayıtları ve daha sonraları çıkardıkları albümle 1936 yılında "diskografi" kavramını getirmiştir. 1937 yılında ise ilk jazz labelini "Swing en 1937" adı altında yaratmıştır. Hayatını jazz'a adamış olan Delauney'in bütün eseri 70 yıldır süregelmekte ve dolayısıyla müzisyenlere de otonomi sağlamaları konusunda yol gösterici olmaktadır.

Nisan ayından itibaren büyük bir hareket başladı. Nedenine gelince meşhur bahar yağmurları hiç olmadı ve birdenbire yaz geldi. Kuraklık başladı dendi. İşte o sıcak havalarda Gilberto Gil'i dinledim. Caetano Veloso ve Tom Zé ile birlikte Tropicalia yani neosürrealist akımının öncüleri oldular. 2003-2008 yılları arasında kültür bakanı olan Gil, politikanın ne de birkaç kez geçirdiği ses telleri ameliyatından zerre kadar etkilenmemiş sesiyle değişik ritmler ve gitarist oğlu Bem ve kemancı Jaques Morelenbaum eşliğinde çok keyifli bir gece geçirtti. 68 yaşındaki Gil gençlik yıllarındaki enerjisiyle hep böyle devam edecek sanki.

Banlieues Bleues kapsamında, Daniel Yvinec Jazz Orkestrası, Billie Holiday'i anma konserinde Broadway in Satin repertuarını icra ederken, John Greaves ve Sandra Nikake çok ilginç bir vokal düosuna giriştiler. "Shut Up And Dance" ise iki küçük konçerto devamı olarak Bianca Li'nin koreografisiyle devam etti.

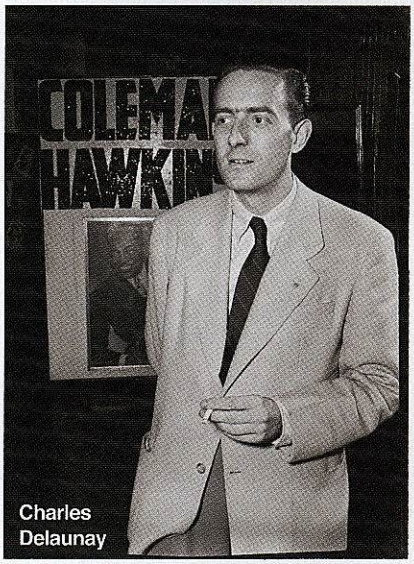

Charles Delaunay

New Morning'de uzun bir süredir dinleyemediğim gitarist Nguyen Le "Songs of Freedom" isimli yeni albümüyle 1970'lerin pop, reggae ve rock parçalarının klasiklerini jazz'a uyarlıyor. Her zamanki gibi yaratıcı özelliğini devam ettiriyor.

Duc de Lombard jazz kulübü yapı olarak çok değişti. Zaten işin içine yemek yeme durumları v.s girince ben zaten son derece rahatsız olduğumdan programlarda çok seçici oluyorum. Ama bu sefer biraz da meraktan **The Kandinsky Effect Trio**'yu dinledim. Kendilerini post modern bir grup olarak tanıtan (Gael Petrina bas elektrik, Gautier Garrigue davul, WarrenWalker saksofonda) üçlüyü dinlerken sanki alelacele bir araya gelmişler gibi bir hisse kapıldım. Bu kompozisyonlarda da çok belirgindi. "Pariste bir Amerikalı" konumunda olan Warren Walker ise renkli ve sıcaktı yorumuyla oysa ki...

Son 10 yılın en yetenekli piyanistlerinden biri olan **Eric Legnini** grubuyla Sunsetteydi. New York'ta Richie Beirach ile bir süre çalışan Eric, aslen Belçikalı olmasına karşın Paris'te yaşamayı tercih etti. Kendisine Stefano di Battista, Flavio Boltro, Stephane Belmondo gibi isimler eşlik etmekte. Legnini de iyi piyanistin her özelliği var. Bu yıl dinlediğim en iyi konserlerden biri oldu.

Django 100, Reinhardt'ın 100.cü yılında kurulmuş bir topluluk. Kimler yok ki: Boulou ve Elios Ferre kardeşler, Louis Visberg, Tchavolo Schmidt, Louis Reinhardt, Ninin Garcia, Stochelo Rosenberg ve daha bir çokları... Manuş gitarının bütün ağır topları bir aradaydı.

Agathe Iracema, bascı babası tarafından Brezilyalı. Diğer yarısı ise Fransız. 20 yaşında olmasına rağmen sahne hakimiyeti ve müzikal açıdan son derece yetenekli. Şarkı söylemeye başlamadan önce konservatuarda kontrbas dersleri almaya başlıyor, 8 yaşında. Fakat bir süre sonra bırakmak zorunda kalıyor. Normal öğrenimine devam ettiği sürede müziğe olan tutkusu bütün hızıyla devam ediyor.14 yaşında Sheila Jordan'la tanışıyor. Onun da yönlendirmesiyle şarkı söylemeye başlıyor. Brezilya ezgilerinin yanı sıra jazz standartlarını da öğreniyor. 16 yaşında kendi kuarteti ile profesyonel müzik hayatı başlıyor. Aslında 4 yaşında babası ile sahne aldığında klaket bile yapmış. "Jazz nedir sizin için" diye sorduğumda bana "Onunla büyüdüm, jazz'ın kendine özel kodları var. Anlatımı doğaçlama nedeniyle son derece zengin. Sevgiyle onu öğrenmek, yaşamak ve anlamak gerekli" yanıtını verdi. Projelerini sorduğumda ise, etüdlerinin yanı sıra müzik yaşamına devam edeceğini ve çalışmasının meyvelerini göreceğimizi belirtti. Ben onun bu tutku ile çok iyi bir şarkıcı olma yolunda olduğunu biliyorum.

Bugün New York'tan çok özel bir konuğum geliyor. **Kim Parker**. Chan Parker'ın kızı. Uzun yıllar Paris'te yaşadı. Piyanoda Alain Jean Marie, basta Jean Philippe Viret, davulda Simon Goubert ile yıllarca şarkı söyledi. Alain Jean Marie'nin favori şarkıcısı. 23 Haziranda piyanoda Alain Jean Marie, basta Kağan Yıldız ve davulda Ferit Odman eşliğinde Antalya'da dinleyeceğiz onları.

Gelecek sayıdaki yazımda size Kim Parker'ı anlatacağım.

Mayıs ayı sonunda Türkiye'ye göçüm başlıyor. O nedenle programları yakından takib ediyorum. Hiç tanımadığım ilk defa dinlediğim gruplar var. Ayrıca elektronik müziğe birdenbire çok yer verildiğini gözlüyorum. Dinlerken çok sıkıldığım icraatlar var. Çoğu kez konser dönüşü kendime gelebilmek için albümlerimden birini dinlediğim oluyor. İlle de yaratıcı! olmak gereğini duyuyorlar ama sonuç hiç de iç açıcı olmuyor. Kimbilir belki sizler de böyle durumlar yaşadınız...

Sonbaharda buluşmak üzere...

Isben Önen
isben.onen@gmail.com

Fritz Pauer ve Johannes Strasser

İki ustayla bir öğleden sonra...

"Sanırım bir kere daha tarihe geçtik..." Yeni yılı on dört gün geçe, akşam saatlerinde Viyana'dan yarım saat uzaklıktaki Gattendorf'dan ayrılırken Fritz bunları düşünüyordu. Bu kısa tümce bir bütün olarak, söylendiği an ve yer düşünüldüğünde, coşkudan çok, anlamlı bir hüzün içeriyordu. Belki de şöyle söylemeli: kesinlikten çok, havada asılı kalan bir duruma denk düşüyordu ve dönüş yolu boyunca usumu kurcaladı. Aşırı düzenli ve sakin bir istasyon, boş bir park yerinden yokuş aşağı inilerek varılan bir alt geçit; soluk griyle tanımlı çatısız bir zemin; parlak, mora çalan, mavi durak levhası, kırmızı tren ve bulutsuz kış göğünde bir batık güneş... Geçen zaman, yinelenen eylemler, yalnızlık, beklentiler, umutlar, belirsizlikler, aksilikler ve tedirginlikler; akşam vakti bir iç boşlukla dış boşluğun yan yanalığının huzursuzluğu demekti. Bu kadar karamsarlıktan sonra neyse ki bahar ve ardından da yaz geldi, geriye bir sonraki sonbahar ve kış aylarında cebimden çıkarmak üzere bir şeyler kaldı, yani anlayacağınız ikramiye devretti. İlk yazımdan bu yana, fark etmişsinizdir, sürekli "geriye kalan şey"lerle uğraşıp duruyorum, onlarla nerede karşılaşılabileceğini, karşılaşılınca ne yapılabileceğini merak ediyorum. Bakın bu kez de büyük bir ustaya göre bir karşılaşmadan geriye ne kalmış1:

Kadeş Savaşı

Asi ırmağının bir yakasında Muvattali
Ayakta, askerleri arasında,
Durmuş bakıyordu kıpırdamadan.
Irmağın öbür yakasında Firavun,
Ramses, savaş arabasına çıkmış,
Gözlerini dikmiş karşıya,
İşte bütün bildiğimiz bu.
Gerçi tarih uzun uzun anlatır,
Ama bu bakışma kalır, kalsa kalsa.

Johannes ile tarihi Südbahnhof, yani güney garının bir zamanlar durduğu alanda buluştuk. Beraber kısa bir tren yolculuğu yapacak, sonra Fritz bizi karşılayacak ve arabayla evine götürecekti. Biz yola çıkmadan, henüz trenin kalkmasını beklerken bir parantez açmakta yarar var. Südbahnhof Viyana'daki iki büyük gardan biriydi2, diğeri ise Westbahnhof yani batı garıdır. İkincisini belki önceki yazıdan hatırlarsınız, Axel Ben Webster'i orada karşılamıştı. Südbahnhof, 1960'ların başında mimar Heinrich Hrdlicka tarafından tasarlanan son derece sade bir yapıydı ve yıkıldığı 2010 yılına kadar milyonlarca yolcuda anılar bırakmıştı. Avusturya'ya çalışmaya gelen emekçiler, yeni bir yaşama burada başlamış, bir zamanlar İstanbul'a giden ve günler süren otobüsler buranın hemen yanı başından kalkmış, güneye sıcak ülkelere güneşi görmeye gitmek isteyenler için ilk durak burası olmuş ve ben bir mimarlık öğrencisiyken buradan Venedik'e gitmiştim... Yolcularla beraber zaman da akıp gitti ve 2010 yılında yıkım kararı alındı; tabii ki pek çok mimarlık tarihçisi, mimar, kent planlamacı ayağa kalktı, tartışmalar yaşandı ama olan oldu. Gazetede çıkan yazılardan birinde şuna benzer bir şey hatırlıyorum: "Yapıda her detay öylesine iyi düşünülmüş ve her nokta o kadar iyi tasarlanmış ki, bazen mimarın tüm inşaat süresince orada gecelemiş olabileceğini düşünüyorum." Gerçekten görmeye değer bir yapıydı ama anlayacağınız bazen de geriye neyin kalacağına bireylerin dışındakiler karar veriyor. Yıkım işi o kadar hızlı oldu sanki bir *gece-konmuş* gibi bir *gece-uçtu*. Aslına bakarsanız Hrdlicka'nın yapısı da oradaki ilk gar değildi, çok daha önceleri 1874 yılında üçgen alınlıkları, yivli kolonlarıyla bir Yunan tapınağına öykünen başka bir Südbahnhof vardı. İkinci dünya savaşını hasarsız atlatmanın sevincini yaşayamadan 1945 yılında o da yıkılmıştı.Şimdilerde bu alan ülkenin en büyük kentsel dönüşüm projesine ve dolayısıyla da inşaat alanına ev sahipliği yapıyor: yeni bir gar; konutlar; ofis, ticaret ve spor alanları; eğitim yapıları ile yaklaşık otuz bin kişilik bir kent-içinde-kent projesi...

Kapa parantez.

Trenin hareket etmesini beklerken acaba yol boyu, söyleşide soracağım tüm soruları tüketmeden, tüm incileri ortaya sermeden, neler konuşulabilirdi? İnsan usu, yapısı gereği bazen gündelik gidiş içinde kendiliğinden çözülebilecek durumları sıkıntı verici çıkmazlara vardırabiliyor.3 İşte o gün de aynen böyle oldu, kusursuz Almanca'mla(!) benden biraz, ondan biraz derken yol, bu soruyu ikinci kez düşünemeden bitti. Konuştuklarımız arasında en ilginç olanı Johannes'in konserlere çıkmaya başladığı dönemden bu yana nelerin değiştiğini konuşurken vardığımız, "mainstream" kavramının, ne kadar güdümlü olduğu ve değişen paradigmalarla birlikte nasıl şekil değiştirdiğiydi. Trenden inmek üzere kalktığımıza: "Heyecanlansan iyi olur, arabayı Fritz'in kullanıyor!" dedi. Sanırım daha önceleri, Fritz henüz yollara yeni alışıyorken, şoförlüğüyle de epey ses getirmişti.4 Karşılaştığımızda, usunu kurcalayan bir şey olduğu belliydi, oldukça sakin bir merhaba dedikten sonra ben de ne olduğunu öğrendim. Anlaşılan yeni albümleri "The Essence of Silence"ın tanıtımı için Chico Freeman ile çıkacakları Avrupa turnesi öncesi bir takım ufak sorunlar vardı, yol boyu arabada bunlar konuşuldu. Eve vardık, üst katta Fritz'in çok sevdiği yeni Fazioli kuyruklu piyanosunun durduğu odasına çıktık, odanın açıldığı teras sonu olmayan bir düzlüğe bakıyordu. Bu kadar "son"suzluk içinde konuşmaya nereden başlamalıydı? Tam bu anda, gündelik anlık gelişmeler yine kurgulananın önüne geçmeyi başardı ve yazının en başındaki o "anlamlı hüzün"e ilişkin bir konuşma şekillendi, Fritz Joe Zawinul'un bir Anadolu ziyaretinde çok yetenekli vurmalı çalgılar ustalarıyla tanıştığını ve onlardan çok etkilendiğini söyledi. Ben de bunun üzerine o toprakların çok yetenekli, insanı yerinden hoplatacak bir sürü sanatçıyı sakladığını ekleyince, yanıt... bildiniz: küresel pazar. Bu "sel"in sanat ve sanatçılar üzerindeki yıkıcı etkisi: "Johann Strauss, Mozart, Beethoven ve Louis Armstrong... bu kadar! Gerisi ise..."

Yaşamının neredeyse tamamına yakınını jazz müziğine adayan, besteci, eğitimci, usta müzisyen, alçakgönüllü, duyarlı, derin insan Fritz Pauer... Art Farmer'dan Dexter Gordon'a, Joe Zawinul'dan Johnny Griffin'e, Fatty George'dan Benny Golson'a, Pony Poindexter'dan Friedrich Gulda'ya, Hans Koller'den Heath kardeşlere neredeyse birlikte müzik yapmadığı kimsenin kalmadığı bu jazz çınarına ilk sormak istediğim beş yaşında piyanoyla başlayan ve sonra keman, gitar ve klarinet de çaldıktan sonra on altı yaşında jazz piyanisti olmaya karar vermesiyle devam eden süreçte çevresinde olup bitenlerin nasıl bir etkisi olduğuydu. "Babam ve bir kuzenim, daha doğrusu ağırlıklı olarak ailenin erkek bireyleri jazz müziğine karşı büyük bir heyecan duyuyordu. 1943'te doğduğum düşünülürse on beş on altı yaşlarımda, hala savaş sonrası yıllarıydı... Arkadaşlarım da jazz'a çok ilgi duyuyordu, hatta içlerinden birinin anne ve babasının çok geniş bir jazz plağı biriktirisi vardı ve jazz müziğine tutkundular. Bende ilk izleri bırakan "Boogie Woggie" olmuştu tabii ki. Hemen belirtmek gerek, o günlerde popüler müzik çalan radyolarda, Amerikan standartları ve swing gibi çok iyi şeyler dinlemek mümkündü. Beni heyecanlandıran

1 M.C., Anday, Toplu Şiirleri I, s.279, Adam Yayınları, 2002.
2 Diğeri ise Westbahnhof yani batı garıdır. Belki önceki yazıdan hatırlarsınız, Axel Ben Webster'i orada karşılamıştı.
3 Kant'a saygılar!
4 Merak edenler için: şimdilerde kusursuz.

şeylerden biri de bu tür müziğin uyandırdığı heyecandı. Jazz müziğinin de daha o dönemlerde böyle bir coşkusu vardı."

Peki acaba o zamanlarda Viyana'da jazz yapan insanlarla karşılaşmak olağan bir durum muydu? "Hayır, pek öyle söylenemez. Aslında, her şeyde olduğu gibi, bir grup insandı bunlar ve önemli olan bu topluluğu bulmaktı. O zamanlar tabii daha kolaydı çünkü Lionel Hampton, Benny Goodman ya da Louis Armstrong'un yaptıklarını daha sonraları örneğin Miles Davis ya da Herbie Hancock'la karşılaştırırsak popüler müziğe daha yakın olduğu söylenebilirdi." Dolayısıyla Fritz, o dönemdeki insanların çoğunluğu için dans edebildikleri sürece, müziğin pop ya da jazz olmasının çok bir şey değiştirmediğini düşünüyor.5 Onun dahil olduğu arkadaş grubu içinse durum sadece danstan ve keyif almaktan ibaret değildi. Değişik yerlerde bir araya gelip bazen bir şişe şarap eşliğinde dinleme etkinlikleri yapıyorlardı. Hatta eğer olur da buluştukları yerde bir piyano varsa o zaman toplanma, dinlenenlerin anında denendiği "jam session"lara dönüşüyordu. Dolayısıyla bu, jazz müziğinin nasıl yapılabileceği üzerine düşünmek, onu yeniden üretmek ve daha çok içine girmek demekti. Her şey böylece şekillenmeye başlamıştı. Thelonious Sphere Monk, Red Garland, Bud Powell ve Bobby Timmons onda ilk etkileri bırakanlar arasındaydı. Gruplarıyla beraber Fats Domino da çalıyorlardı.

Fritz jazz'ın içine dalmış, derinlere doğru yol alırken, konservatuar'daki hocası da Chopin Mazurkaların üstesinden çok iyi geldiğini ama o "Ram-pah-Tam-pah-Tam duygusunu" veremediğinden dem vurmaktaydı: "Benim için artık müzik demek jazz demekti, Bobby Timmons demekti, altı sekizlik bir zaman anlayışı demekti, blues demekti. Aslına bakılırsa ilk zamanlar tüm o Strauss, Viyana müziği kulaklarımı rahatsız ediyordu, zaten o müzikle büyümüştüm ve kulaklarımda jazz dışında hiçbir müziğin yeri yoktu. Şimdi ise her şey daha farklı, yaşamım da daha rahat. Her türe açığım, örneğin bu aralar Mozart sonatlara çalışıyorum." Bilirsiniz yerkürenin hemen hemen her ülkesinde bir klasik (senfonik) müzik jazz müziği çatışması vardır. Birbirlerinden çok beslenmiş olmalarına rağmen arada soğuk rüzgarlar eser. Örneğin konservatuarda klasik müzik öğrencileri olur da bir gün bir yerde jazz müzik dinleyip, aslında çalmak istediği müziğin o olduğunu düşünürse ve hani olur da bir yerlerde profesörlerinden biri tarafından yakalanırsa, bu o öğrencinin okuldan uzaklaştırma almasına kadar varacak ciddi sorunlar doğurur. Söyleşiye giderken, günün anısına ve biraz da bizim ustalarımızı tanıtmak adına Fritz'e armağan etmek için Tuna Ötenel'in L'Ecume de Vian albümünü, ki hiçbir yerde bulunamadığı için (yapımcılara yüksek sesle duyurulur!) bendeki tek kopyayı götürmüştüm.6 Benzer bir durum Tuna Ağabey'in de başına gelmişti ve yanıtı bile bile bir sorayım dedim acaba burada da böyle şeyler olmuş mu diye? Hem Fritz hem de Johannes benzer anılar anlattılar. Hatta müzik akademisinde böylesine bir "suç"u işleyen öğrencinin okuldan atılmasının önünü açan bir yönetmelik bile varmış ama neyse ki hiç uygulanmamış.

Bu soru bizi başka bir yere yönlendirdi: müziği değerlendirme ölçütleri... Henüz konservatuarda klarinet öğrencisiyken profesörü, Viyana jazz sahnesinin ağır toplarından klarnetçi Fatty George'un7 çok yumuşak bir kamış kullandığını ve aslında iyi bir müzisyen olmadığını söylemiş. Fritz "Onun orkestrasında [daha sonraki yıllarda] çalmak benim için bir okul gibiydi." dediği George için yapılan bu yorumun öğrenciler arasında başlattığı tartışmayı hala anımsıyordu. Bu yorumun hatası ona göre bir müzik türü için geçerli olan ölçütleri, bunların geçerli olmadığı bir başka türü değerlendirmek ve yargılara varmak için kullanılmasıydı: "Gereken ölçütleri bulmak için, tıpkı klasik müzikte olduğu gibi, jazz müziği tarihine bakmanız gerekir." Burada ölçüt ve değer kavramları arasında bir ölçek ayrımı yapmak yerinde olacak. Bana sorarsanız insana ait tüm yaratıları üst bir ölçekte birbirine yakın, hatta çoğu zaman aynı değerler bütünüyle sorgulamak olası. Bu değerlerin şekillenmesini sağlayan, insanı insan yapan ve milyonlarca yıldır, dallanarak, budaklanarak ve dönüştürülerek süregelen bir iç dünya ve bu iç dünyayla eş zamanlı olarak biriken ve aktarılarak çoğalan bir deneyimler bütünüdür. Ölçütler ise daha çok örneğin bir "genre" içinde, yapılma biçimine ilişkin kabullerdir. Bunu neden söylemek istedim? Çünkü klasik ve jazz müziği değerlendirirken ortaya çıkan ayrım, farklı değerlerden değil farklı ölçütlerden dolayı olur. Fritz'in verdiği örneği şimdi rahatlıkla aktarabilirim: "Bir kişi Liszt ya da Chopin Etüd çaldığı zaman kimse bunun mükemmel olup olmadığını tartışmaz, ama örneğin Count Basie üç dakika boyunca yalnız iki nota çaldığında 'Bu ne böyle yahu?' ya da 'Bu adam piyano çalabiliyor mu?' gibi sorulara neden olabilir." Aslına bakarsanız, belki de artık çağdaş müzik demek, sınırların bulanıklaştığı bir ölçütler bileşkesi demektir. Bu derin tartışmadan sonra, Johannes'e dönmenin sanırım tam zamanı...

Saksofoncu Hans Koller adına verilen ödüllerden 2005 yılında "sideman of the year"ı kazanan usta kontrbasçı Johannes Strasser'le Jazzeit dergisinin yaptığı söyleşi şu tümceyle başlıyor: "Çağdaş jazz'ı tercih etmesine rağmen her türde olağanüstü rahat, asla abartıya kaçmayan, geleneğe sıkı sıkıya bağlı ama tutsağı değil."8 Birkaç sözcükle devam etmek gerekirse "Duyarlı ve alçak gönüllü kişiliğini müziğe aktarmayı çok iyi bilen" değerli bir usta. İlk kez Benny Golson ile çalan Fritz Pauer Üçlüsü'yle Jazzland'de dinlediğim ve sonrasında da bir metro istasyonunda karşılaşıp tanıştığım bu "koca adam"ın öyküsü nasıldı acaba? "Ben görece geç, on yedi yaşımda kontrbas çalmaya başladım. Daha önceleri gitar, daha da önceleri ise yaşadığım kasabada, bu tür yerlerde yaygın olan bakır üflemeliler bandosunda trombon ve tuba çaldım. Yetiştiğim Yukarı Avusturya'da müzik okulunda klasik gitar dersleri aldım. Ancak şunu hemen söylemeliyim ki ilk jazz eğitimimi radyodan dinleyerek aldım; ben bir 'FM' adamıyım. O zamanlar harika programlar oluyordu9 ve aslında Fritz'i radyodan tanıyorum diyebiliriz çünkü ben daha çocukken o çoktan profesyonel bir müzisyendi. Özetlersek biraz müzik eğitimi olan ve jazz müziğini radyodan dinleyerek sevmiş ve bu işi yapmaya karar vermiştim." Johannes yine Jazzeit söyleşisinde basçı olmaya bu radyo programlarından birinde Hans Koller'e eşlik eden Oscar Pettiford'u dinledikten sonra karar verdiğini söylemiş.

Günler geçip giderken, Johannes çeşitli gruplarla çalmaya başlar ve bir konser sonrası dinleyenlerden biri yanına gelip geçişleri çok iyi becerdiğini ve kontrbas çalması gerektiğini söyler. Bu bir kontrbasçı, saz yapım ustasıdır ve ona ilk kontrbasını ilerde parası olunca ödemesi kolaylığı tanıyarak verecek kişidir de. Tek koşulu bir sonraki Pazartesi müzik okuluna gelip çalışmalara başlamasıdır. Bütün tek koşullar böyle olsa, dünyanın daha güzel bir yer olacağı kesin! O da kabul edip önce

5 Ona göre pek çok alanda olduğu gibi jazz için de en önemli kırılma ya da yol ayrımlarından biri J. F. Kennedy'nin öldürülmesi olacaktı. Ondan sonra bütün bu dansli ve tantanalı ortam, yerini daha öncekilere hiç benzemeyen bir içe dönüş ve durulma dönemine bırakacaktı.

6 Aradan altı ay geçtikten sonra, Fritz Pauer beşlisini dinlemeye Jazzland'e gittiğimde bana şunları söyledi: "Senin bana verdiğin o adam, Tuna muhteşem!... Gerçekten harika bir albüm, çok teşekkürler." Sonra da beşlinin son albümünü onun için imzalayıp altına da "Hayranın" diye not düştü.

7 Franz George Pressler (1927-1982 Viyana). Önceleri 1952'de Insbruck'da ve 1958'de Viyana'da açtığı Jazz-Casino ve son olarak da 1958'de yine Viyana'daki Fatty's Saloon adlı kulüpleri bu kentlerin ilk jazz kulüplerindendi. 1977'den sonra ise ulusal televizyonda Fatty Live adlı bir program yapmıştı. Fritz bir konser sonrası geldikleri Saloon'da, Art Blakey ve Freddie Hubbard'ın sabaha kadar çaldıkları "jam session"ı anımsıyor. Fritz "Ona çok şey borçluyum" dediği kontrbasçı Hans Rettenbacher'la George'la çalışırken tanışmıştı. O dönemlerde Ade Bar, Marietta Bar gibi jazz müziği dinlenebilecek oldukça hareketli başka yerler de vardı, ama tüm bu öyküleri şimdilik bir kent ve jazz tarihi yazısına bırakarak kaldığım yerden devam edeyim.

8 Jazzeit, ss. 62-63, 2005.

9 Sayıları çok az olan jazz programlarının en önemlisi önceleri haftada üç, daha sonra ise bir yayınlanan, Walter R. Lagner'in hazırlayıp sunduğu "Vocal Instrumental International" ve hala devam eden "01-Jazznacht" programıydı. Lagner 1960'lardan başlayarak uzun yıllar jazz müziğin ülkede daha geniş kitlelere yayılması için büyük çaba harcadı. Sadece Radyo programlarıyla değil, çevirdiği biyografilerle de yazılı jazz tarihine katkı koydu. Yeri gelmişken, açılış müziğini artık ezbere bildiğim, on yedi yıldır sürdürdüğü "Şu Jazz Dedikleri" ile birkaç kuşağı jazzla tanıştıran ve yayını bir jazz aşısı kampanyasına dönüştüren Ali Sönmez'e saygı ve sevgiler gönderiyorum. Johannes, yine Jazzeit'a verdiği söyleşide Avusturya jazzı için önemi olan bir diğer kişiden söz ediyor: Erich Kleinschuster. Tromboncu ve profesör olan Kleinschuster 1985'te Karintia ve 1969'da ise Pauer ile birlikte Viyana Konservatuarı'ndan jazz bölümlerini kurdu. Ayrıca 1981'de dağılana kadar kendi kurduğu ORF-Bigband'in yöneticiliğini yaptı. (ORF, Avusturya'nın TRT'si)

müzik okulunu bitirir, ardından yine bu gizemli kişinin söylediklerine kulak verir ve Salzburg'daki Mozarteum'un sınavlarını kazanarak konservatuara girer. Bir yandan klasik kontrbas eğitimi görürken, jazz'a duyduğu tutkunun onun başına dertler açıp açmadığını merak ettim. "Oraya girdiğim zaman, jazz müzisyeni olmaya karar vermiştim ama pek çok şeyi öğrenmem gerektiğini ve bunun da sıkıntılı bir süreç olacağını biliyordum. Tabii bir süre sonra o aşağı yukarı majör, minör gamlardan, diyatonik etütlerden sıkılmaya başlamıştım. Daha hızlı ilerlemek, on iki ton etütler çalışmak, daha soyut şeylerle uğraşmak, daha özgür olmak ve doğaçlama yetilerimi geliştirmek istiyordum. Bunları söyleyince profesörüm bana kendisinin de bu tür müziği ikinci dünya savaşından sonra çaldığını ancak tek gerçeğin Mozart olduğunu, benim peşinde olduğum şeyin ise bir hata olacağını söyledi." Neyse ki o, hem bildiğini yaptı1 hem de konservatuarı bitirdi ve sonrasında Viyana'ya yerleşti. "Onunla çalışmak derin bir müzik eğitimi almak anlamına geliyordu" dediği hocaların hocası Ludwig Streicher'le devam ederken, bir yandan da sürekli jazz çaldı, çalıştı. Yirmi beş yaşını sürdüğü günlerden birinde Joris Dudli'den1 bir telefon geldi. Biliyorsunuz bu telefonlar jazz müziğinin gidişatını değiştirmiştir: kimi zaman hastalanan bir müzisyenin yerine birisi aranıyordur ve yeni gelen öyle bir gelir ki geldiği gibi kalır; bazen bir plak yapımcısı bir grup liderini arar ve kendisinden sonra hiçbir şeyin aynı olamayacağı bir albüm ortaya çıkar; ya da 1984'te olduğu gibi bir ustanın sizi dinlemek istediği haberi gelir. Usta, Viyana'ya yerleşmiş olan Art Farmer'dır. Farmer beşlisinden ve konuklarım üzerindeki etkisinden söz etmeden önce biraz Fritz Pauer'la devam edelim...

Fritz konuyu kendi belirledi: Joe Zawinul. Ustalığı ve duyarlılığı ile onda çok etkiler bırakmış olan Zawinul için "kendine özgü bir sesi vardı ve çok zor bir şeyi başarıyordu. Yapısı gereği özgün bir ses elde etmenin büyük ustalık gerektirdiği piyanodan arı bir jazz tonu elde edebiliyordu. Art Tatum gibi, çınlayan çok özel bir tondu bu ve inanılmaz bir ses hayal gücü vardı." Zawinul'dan söze girmek benim de işime geldi çünkü konuyu 1966 yılında düzenlenen Viyana Uluslararası Jazz Yarışması'na getirmek istiyordum. O yıllar Berlin'de yaşayan Pauer'in yaşamı gelen bir haberle bir dönüm noktasına vardı. Haber sahibi Gulda, haber de uluslar arası bir yarışmaydı. Yalnız ortada iki seçenek vardı: ya eşlikçi müzisyen olarak çalacak ve para kazanacaktı ya da yarışmacı olarak katılacak ve riske girecekti. 1964 yılında Berlin'e yerleşen ve buradaki hareketli jazz sahnesinin vazgeçilmez bir parçası olan Fritz, yolculuğu bile karşılayamayacak durumda olmasına rağmen, ikinci seçeneği seçerek Viyana'ya döndü. Gulda ondan aynı zamanda kendi orkestrası için bir parça bestelemesini istedi ve beste-düzenleme dalında da yarışmaya katılması için onu destekledi. Bu dalda ödül alamadı ama bestecilik yaşamı da böylece başlamış oldu. Zawinul, Farmer, Cannonball Adderley, Ron Carter, J.J. Johnson gibi isimlerin jüride yer aldığı yarışma tüm sazlarda ve ayrıca belirttiğim gibi beste-düzenleme dallarında da yapılıyordu. Peki yarışmada kimler vardı? Jan Hammer, Joachim Kühn, Thomas Stanko, Miroslav Vitous, Klaus Weiss, Franco Ambrosetti, Eddie Daniels, Randy ve Michael Brecker, Claudio Roditi, Irene Schweitzer, Enrico Rava... Fritz'i etkileyen şeylerden birisi Randy ve Michael Brecker kardeşlerin inanılmaz çalışma temposu olmuştu: "Herkesin çalışması için bir prova odası vardı, Brecker'lar saatlerce o odadan çıkmıyordu, sırayla içlerinden biri piyanoya geçiyor diğerine eşlik ediyordu, gerçekten inanılmazdı. "Free Jazz"cılar prova yaparken ise kimse sırayla piyanoya geçmiyordu çünkü herkes aynı anda çaliyordu!" Free Jazz çalan hiçbir müzisyenin ödül alamamış olmasını üzülerek anımsıyor. Riskler alarak geldiği Viyana'da piyano dalında birincisi oldu ve kazananların beraber çaldıkları büyük bir konserle yarışma sona erdi.1 Böylece on altı yaşında jazz piyanisti olmayı kafasına koymuş olan Fritz Pauer için de bunu sağlam adımlarla gerçekleştireceği uzun bir yol görünmüş oldu.

Gelelim Farmer'in Pauer ve Strasser için önemine... Fritz'in Art Farmer'la ilk karşılaşması Viyana'da değil, usta trompetçinin "Sing Me Softly of the Blues" albümünü Pete la Roca ve Steve Kuhn ile birlikte kaydetmek için geldiği Berlin'de oldu. Doug's Nightclub'a gelen Farmer'la çaldı. Ayrıca Gulda da ilginç bir şekilde sadece Amerikalılardan oluşan Avrupa Jazz Orkestrası için Farmer'ı seçmişti. "Böylece Viyana'ya gelen Farmer, gönlünü kaptırıp bir süre burada kaldı.1 Ben de konservatuardaki jazz bölümünü kurmak için buraya gelmiştim ve ORF-Bigband'de birlikte çalıyorduk. Farmer'ın varlığı yetiyordu, konuşmaya gerek yoktu ve çok düzenliydi. Herkesin "lead-sheet"lerini hazırlamış olurdu, sayardı ve çalmaya başlardık. Müthiş bir repertuarı ve kendine özgü bir tonu vardı. Çok karmaşık teorik tartışmalara da gerek kalmıyordu, çünkü hepimiz ne yapacağımızı biliyorduk. Ben jazz'daki son yaklaşımları ve gelişimleri yakından takip ediyordum, kitaplar almış ve çalışmıştım. Dolayısıyla yaptığımız şeylere zaten yabancı değildim ve onun da ne yapmaya çalıştığını duyabiliyordum. Öğretmeye çok istekli biri değildi, yanınıza oturur ve size ne yapılacağını söylerdi... Bir yandan da düşünürseniz, zaten aradığınız yanıt belli: oturup daha çok çalışarak her şeyi kendiniz de bulabilirdiniz." Johannes de Farmer için "Neredeyse hiç konuşmaması ya da bazen sadece yüksek bir sesle örneğin 'Basın sesini arttır!' demesi bana ilk zamanlarda çok garip gelmişti. Ama kayıtları dinleyince müziğin zaten gidilecek yolu size gösterdiğini ve konuşmaya gerek olmadığını anlıyordunuz. Müziğiyle sahnede ve hatta sadece varlığıyla inanılmaz bir ortam yaratabiliyordu. Belki biraz aşırı duyarlılık olarak algılanacak ama bana örneğin Jazzland'de çaldığımız bir hafta boyunca her akşam seçtiği parçaları o an ki duruma göre belirliyormuş gibi geliyordu: dinleyiciler arasındakiler, orkestranın kendini nasıl duyumsadığı... benim için büyülü bir şeydi."

Farmer beşlisinin müzik hayatı boyunca ekipte yer alan Pauer ve Strasser, daha sonra da sayısız konserde aynı sahneyi

paylaştı: Fritz Pauer öncülüğündeki üçlüyle aralarında Benny Golson, Sheila Jordan, Chico Freeman, James Moody, Cornelia Giese ve daha pek çok müzisyenle; Pauer beşlisi (Daniel Nösig, Andy Middleton, Stasser ve Dudli); Apollon yaylı çalgılar dörtlüsü... Bir yandan da Strasser ülkenin hemen hemen tüm önemli isimleriyle beraber çaldı; Peter Ponger ve Fred Fritz ile soyut ve çoğu serbest doğaçlamaya dayanan çağdaş eserler çaldığı çalışmalar yaptı; daha sonraları bir dönem Vienna Art Orchestra'ya katıldı ve bir süre orkestranın kontrbas grubu liderliğini üstlendi; bestecilik ve hocalık yaptı. Zaten uzun uzun anlattığım Pauer ise jazz adına yapılabilecek ne varsa hepsini fazlasıyla yaptı, albümler, öğrenciler derken, besteler ve Bebop'tan Free Jazz'a durmadan jazz, jazz, jazz çaldı. Daha sonbahar gelmedi ama şu yazının başında cebime koyduğum hüznü çıkarmam gerekiyor. Yalnız Avusturya jazz'ı için değil aynı zamanda Fritz ve Johannes'in özel ve müzik yaşamında da önemli yeri olan bir müzisyenin adını anmam gerekiyor: 2000 yılında çok genç yaşta aramızdan ayrılan besteci ve jazz şarkıcısı Cornelia "Conny" Giese'nin...1 Johannes'in öncülüğünde Giese'nin anısına, jazz müziğine sahne arkasından sahneye, emek veren ve desteğe gereksim duyan herkesin başvurabileceği, onun adını taşıyan bir fon oluşturulmuş.
Söyleşinin sonunda, taşları tam anlamıyla yerine oturtmak için, Avusturya'daki jazz ortamının dünyanın geriye kalanıyla nasıl bir etkileşim içinde olduğunu sordum. Yanıt aslında Fritz'in müziğe ve müzik aracılığıyla dünyayla kurduğu ilişkiye dair önemli ipuçları içeriyordu. Dünya'yı birbirlerinden ayrı düşünülemeyecek parçalardan oluşan bir bütün olarak görüp, sesleri de sürekli hareket halinde olan, oradan oraya yolculuk yapan bir süreklilik olarak görüyordu. Bu akış içinde müzisyenler de ellerinden gelenin en iyisini yapma çabası içindeki duyarlı insanlardı. "Jeff Ballard'la Graz'da bir işlek için buluşmuştuk. Bir an ona şöyle bir şey söyleyiverdim: tarihte bir ara New York'ta aynı anda Monk, Evans ve Tristano vardı. Aynı malzemeyi kullanmalarına rağmen tamamen özgün olabiliyorlardı. Şimdi kim bilir neler neler oluyordur, bir sürü değiş-tokuş..." Oysa Jeff çalmak için artık çok fazla dışarı çıkmadığını söyleyerek onu şaşırtmıştı. "Bu yanıt bana önemli olan şeyin aslında kendi hayal gücümüz olduğunu tekrar düşündürttü. Sanırım günümüzde bütün bu kayıt edilebilirlikle beraber her şey biraz daha bireyselleşti."

Johannes ile beraber trene bindik, tren hareket ettiğinde Fritz çoktan gitmişti. Yol, kontrbas üzerine merak ettiğim her şeyi bir ustadan dinlemek anlamına gelecekti.

10 Alan Braskin ile işbirliği ve ilk ciddi sahne çalışmaları.
11 Fritz Pauer üçlüsünün davulcusu Joris'i, onunla son albümü üzerine yaptığım söyleşiden hatırlayacaksınız.
12 Daniels'in bestesi bir minor blues kaydını bu orkestradan dinlemek hala olası..
13 Daha önceki yazıda Farmer, Axel'e göre Viyana'ya ilk olarak başka bir nedenden dolayı gelmişti. Ah tarih, ah!
14 Birlikte sayısız kez sahneyi paylaştıkları Giese, Fritz'in üvey kızı ve Johannes'in de hayat arkadaşıydı.

Emrâ İşlek
photo@emraislek.com

New Orleans Jazz Festivali

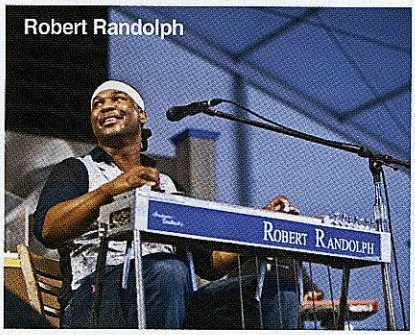
Robert Randolph

Nisan ayı, New Orleans müzik ve kültürüne aşık olan benim ve binlerce sanat tutkununun dört gözle beklediği bir ay... Sadece Jazz tutkunlarını değil, Lousiana Müzik kültürünün tamamına ilgi duyan insanları kendine çeken bir şehir New Orleans... Bu yıl 42.si düzenlenen bu festivale, dünyanın dört bir yanından 400 bine yakın müziksever geldi. Hava özellikle daha güzeldi; ne yağmur, ne çamur. Bundan önceki yıllarda, festivalin en az 2-3 günü dizlerimize kadar suda kaldığımız için bu yılki hava bahse değerdi. Katı geçen kışın ardından, New Orleans'a has Creole mutfağından çıkma leziz yemekler ve New Orleans notaları ilaç gibi geldi.

Festival, New Orleans Jazzfest adı taşısa da, jazz'dan çok daha fazlasını içeriyor. Gerçi program, geleneksel jazz tutkunlarını her yıl biraz daha fazla hayal kırıklığına uğratsa da; jazz şehrinde olmanın beraberinde getirdiği ayrıcalıklar sayesinde, jazz tutkunlarını tekrar tekrar New Orleans'a çekmeyi başarıyor. Festival 12 sahnede, saat sabah 11.00'de başlayıp, akşam 19.00'a kadar devam etmekte. Ama bu sadece resmi festival. Günün terini ve çamurunu yıkayıp, çabucak yemek yedikten sonra da şehrin dört bir yanına dağılmış büyüklü, küçüklü yüzlerce canlı müzik programları başlıyor, sabahın ilk ışıklarına kadar... Yani tam bir müzik keyfi... Uykusuz ama hedonistik müzik geceleri...

Festivalin aklıma ilk gelen jazz isimleri Ahmad Jamal, Alan Touissant, Anat Cohen, Nicholas Payton, Sonny Rollins, Terrence Blanchard, Maceo Parker, Donald Harrison, Dr. John, Herlin Riley, Kidd Jordan, Jeremy Davenport, John Boutte, Russell Malone, Rebirth Brass Band, Dirty Dozen Brass Band, Ron Carter ve Mulgrew Miller'den oluşan Golden Striker Trio, Christan Scott, Ellis Marsalis, Maurice Brown ve Stefon Harris ve daha bir çok jazz ismi... Festivalin büyük isimlerinin yanı sıra, New Orleans'ın büyük yerel isimlerden benim favorilerim, yakında 100 yaşına basacak olan trompetçi Lionel Forbes,

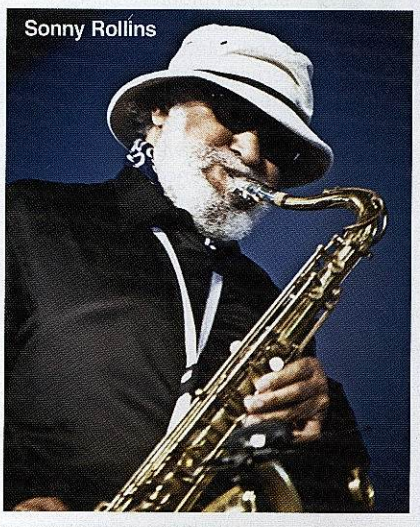
Sonny Rollins

Rebirth Brass

Maurice Brown

blues şarkıcısı Luther King ve Grammy ödüllü Soul şarkıcısı Irma Thomas, efsanevi blues sanatçısı Deacon John, Mardi Gras Yerlilerinin özel gösterileri, ve festivalin dışında da şehrin her köşesini kaplayan diğer sokak müzisyenleri, 'Ah keşke bir şekilde bizim ülkemize de gelip hünerlerini sergileseler denen türden sokak müzisyenleri'...

Hiçbir jazz müzisyeni jazz ve blues'u birbirinden ayırmaz. Zaten, Grammy ödüllü piyanist PineTop Perkins'in dediği gibi 'Eğer blues'u sevmiyorsanız, ruhunuz da bir boşluk var demektir.'... ve de ne güzel söylemiş. Ben, her yıl olduğu gibi; ismi parlamış olsun, ya da gölge de kalmış, farket etmez, blues sanatçılarını dinlemek için Blues Çadırı'nı hiç ihmal etmedim. Walter 'Wolfman' Washington'lı Joe Krown Trio, Charmaine Neville, Robert Randolph, Henry Butler, Keb Mo, Sonny Landreth, Henry Gray, Robert Cray, Arlo Guthrie, Greg Allman gibi isimlerle blues severler coştu.

Bu yıl festivalin en anlamlı sahnesi, Haiti Kültür ve Müziğine adanan sahneydi. Ülke, hala en son yaşadığı depremden yaralarını kapamaya çalışıyorken, festivalin ülkenin sanatına sahip çıkması çok özel bir anlam taşıyordu. Haitili müziyenlerin ve dansçıların sanatlarını paylaştığı sahneye; Wyclef Jean, Tabou Combo, RAM, Boukman Eksperyans, Emeline Michel, Djakout # 1, DJA-Rara ve Ti-Coca & Wanga Neges çıktı. Kıpır kıpırdı... İnsanlarının güzelliği, sanatlarına yansımıştı.

Bir festival böyle geldi geçti. Benim ütopik dünyama kalsa, her günü New Orleans jazz festivali ilan ederdim. Maalesef bir yıl daha bekleyeceğiz. Ancak New Orleans'ın tadına bakabilmek için gelecek yılı beklemek gerekmiyor; hatta dünyanın öteki ucuna da gitmek gerekmiyor. Wwoz radyosuna bağlanmanız yeterli, ben zaten hiç ayrılmıyorum. Keyifli bir jazz yazı, herkese...
http://www.wwoz.org/

Tayfun Avdan
tayfun.avdan@gmail.com

İsveç'te Jazz Eğitimi

Jazz Dergisi müptelaları arasında özellikle müzisyenler ve müzisyen olmayı hedefleyenler için faydalı olabileceğini düşündüğüm ufak makaleler ile İsveç'ten sizlere ulaşmayı istiyorum. Bu amaç çerçevesinde İsveç'te jazz eğitimi veren ve uluslararası öğrencileri de kabul eden bazı okulları, sonrakı sayılar için de İsveç'teki özellikle jazz musizyenlerinin kayıtlarını yaptığı önemli kayıt stüdyolarını, müzisyen ya da seyirci olarak katılmayı düşünebileceğiniz önemli jazz festivallerini ve kulüplerini sizlere tanıtmayı istiyorum. Jazz eğitimi veren okulları tanıtmaya başlamadan önce, İsveç'teki jazz atmosferini birkaç başlıkta konuşmak faydalı olabilir çünkü İsveç, Avrupa'da, müzisyen yetiştiren ülkelerin arasında en önemli iki üç ülkeden biri.

İsveçlilerin haklı olarak övünerek anlattıkları, "föreningen", sivil toplum örgütlerinin kültür sanat hayatına etkileri çok belirgin. Yaklaşık 9.5 milyonluk nüfusun 2 milyonu bu sosyal kulüplerde aktif olarak yer alıyor. Bununla birlikte yerel yönetimler, "kommun"ler, özellikle çocukların müzik eğitimine, özellikle jazz müziği eğitimine, başlamaları konusunda oldukça teşvik ediciler. Örneğin yaklaşık 126 bin kişinin yaşadığı Linköping'de kommun'un desteklediği içinde 30 ayrı stüdyonun bulunduğu bir bina müzisyenler için çok ucuz bir müzik prova ve buluşma ortamı. Bunun yanında birçok eğitim merkezi çok aktif olarak çalışıyor. Bunların sonucu olarak İsveç'te profesyonel müzisyen olmayan ama en az bir enstrüman çalabilen geniş bir kitle bulabilirsiniz.
Finansal olarak devlet tarafından desteklenen güçlü ve aktif sosyal kulüplere sahip üniversiteli öğrencilerin kendi işlettikleri jazz kulüpleri önemli jazz konserlerine sahne oluyor. Üniversitelerdeki etkinlikler bu kulüpler sayesinde tüm sene boyunca çok etkin ve renkli oluyor. Mayıs ayında katıldığım ufak bir üniversite festivalinde öğrencilerin oluşturduğu beş ayrı brass-band topluluğu izledim. Jazz festivalleri sadece büyük şehirlerde değil hemen her şehirde ya da ilçede sene boyunca yapılır ve katılım oldukça yüksektir. En önemlisi yeni müzisyenler ve gruplar radyo ve televizyonlarda özellikle lanse ediliyorlar. Bu yüzden düşük nüfusuna rağmen çok sayıda müzisyenin iyi jazz grupları kurduğu bir ülke İsveç.

Tüm bunlar burada müzik eğitimi sırasında nasıl bir atmosfer bulacağınıza dair ipuçları verebilir diye düşündüm. Bu yazı için birkaç önemli üniversitede verilen jazz eğitimi programlarından bahsetmek istiyorum.

Stockholm'de bulunan KMH (Kungl. Musikhögskolan) lisans düzeyinde exchange öğrenciler için dönemlik İngilizce ders sağlayabiliyor ama programların eğitim dili İsveçce. Ancak KMH yüksek lisans düzeyinde İngilizce eğitim veren "Nomazz" (Nordic Masters in Jazz) master programı yurt dışından gelecek öğrencilere açık. Program dört ayrı İskandinav (İsveç, Norveç, Danimarka ve Finlandiya) müzik akademisinin ortaklığı ile yürütülüyor. Bu sayede öğrenciler her bir sömestr, Århus, Stockholm, Helsinki and Trondheim olmak üzere dört ayrı şehirde eğitim görüyorlar. Programa öğrenciler ciddi bir audition ile seçiliyor. Diyebilirim ki programa kabul oldukça yüksek seviye performans kabiliyeti gerektiriyor. Öğrencilerinin performans kayıtlarını internet sitesinde bulabileceğiniz linklerden dinleyebilirsiniz. Böylelikle eğitim sonuçları ile ilgili biraz fikir sahibi olabilirsiniz. Daha detaylı bilgi için akademinin http://www.kmh.se/nordic-master-in-jazz ve http://www.nomazz.net/ adreslerini inceleyebilirsiniz.
İsveç'in öğrenci şehri olarak bilinen Lund ve bir diğer güney şehri Malmö'de bulunan Lund Üniversitesi'ne bağlı "The Malmö Academy of Music" jazz eğitimi almayı düşünenler için bir başka iyi adres. Okulun özellikle yurt dışından gelen öğrenciler için gerek bir senelik programlar gerekse master düzeyinde çok fazla programa sahip. Okulun lisans düzeyinde 1 senelik " ***Advanced Course in Interpretation for Foreign Students" programı*** Western Art Music or Jazz/ improvisation konularında eğitim veriyor. Master düzeyinde verdiği eğitimlerden bazıları vokal çalışmaları, jazz emprovizasyon, film müziği, kompozisyon, piyano, doublebas, davul ve gitar". Eğitimcilerin isimlerini ve daha ayrıntılı bilgi için http://www.mhm.lu.se/our-academy web sitelerini ziyaret etmenizi tavsiye ederim.

University of Gothenburg bir başka sahil şehri ve önemli üniversitelerden bir tanesi. Üniversitenin "Academy of Music and Drama" enstitüsünde çok önemli programlar yabancı öğrencilere de açık. Bu programların en önemlilerinden "Jazz Improvisation" 120 kredilik bir master programı. Programın içeriğinde jazz müziğine ilişkin geniş bir persfektif oluşturmak istemişler. Bu yüzden jazz standartlarından, laptop elektronik deneyimlere kadar geniş bir çeşitlilikte deneyim kazandırmayı istiyorlar. Bu programın önemli bir bölümünü solo enstrümandaki üstünlüğünüzü artırmayı hedefliyor. Bunun için diğer müzisyenlerle yapılacak performans çalışmalarına önem veriyorlar. Programın diğer iki önemli bölümü de teori ve özellikle seçilecek bir alanda derinlemesine bir eğitimi ve performansı içeriyor. Bölüme kabul öncesinde bir sınav olduğunu unutmayın. Ayrıca daha genel bir bölüm olarak "müzik teori" master programına da sahipler. Diğer merak ettikleriniz için http://www.hsm.gu.se/utbildning/masterutbildningar web adresini inceleyebilir, iletişime geçebilirsiniz.

İsveç'te üniversite başvuruları https://www.studera.nu/ isimli tek adres üzerinden yürütülüyor. Bu yüzden başvuru bilgileri ve bölüme kabul için özel şartları yukarıda verdiğim üniversitelerin kendi sitelerinden kontrol edebilirsiniz ama başvuruyu mutlaka bu adres üzerinden yapmanız gerekecek. Bir de unutmayın ki İsveç'te bu sene getirilen bir kurala göre Avrupa Birliği dışından gelen öğrenciler için ücret uygulaması başlatıldı. Ücretleri de üniversite web adreslerinden öğrenebilirsiniz. İsveç'te tüm eğitim alanında grup çalışmalarına özellikle önem veriliyor. Diğer müzisyenlerle tanışmanız ortak birşeyler üretmeniz kolay hatta bazen zorunlu olacaktır. Ben önemli bulduğum eğitimleri ve üniversiteleri yazmaya çalıştım, umarım ilginizi çekebilecek bir program bulabilirsiniz.

Ray Bryant

Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

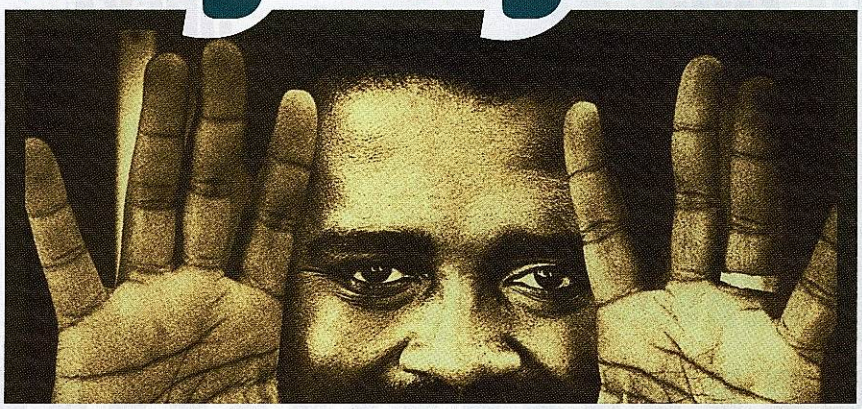

Uzun süren bir hastalığın ardından 2 Haziran 2011 tarihinde 79 yaşında yaşama veda eden piyanist ve besteci Ray Bryant, özellikle 1950'li yıllarda ticari başarı elde ettikten sonra mainstream jazz'ın önde gelen müzisyenlerinden biri olarak kabul görmüştür.

Raphael Homer Bryant, 24 Aralık 1931'de Philadelphia'da musikişinas bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Annesi piyano, ağabeyi Tommy kontrbas, erkek kardeşi Len davul çalıyorlardı. Ablası Vera Eubanks, gospel müziği yorumlayan bir orgcuydu. Yeğenleri tromboncu Robin, gitarist Kevin ve trompetçi Duane Eubanks kardeşlerin her biri günümüzün tanınmış müzisyenleri arasında yer almaktadırlar.

Ray Bryant, 6 yaşında piyano dersleri almaya başladı. Kilisede piyano, okul bandosunda ise kontrbas ve tuba çalmaktaydı. "Blues, gospel ve diğer birçok türü içeren jazz müziğinin büyüklüğü beni her zaman cezbetmiştir." demişti. İlk jazz kaydını henüz 14 yaşında iken Jimmy Johnson orkestrası ile birlikte gerçekleştirdi. Bu kayıtta abisi Tom'un yanı sıra iki çok genç yerel saksofoncu da yer almaktaydı: John Coltrane ve Benny Golson. Kısa bir süre içinde Tommy ve Ray, Philadelphia'nın modernist müzik sahnesindeki yerlerini almaya başladılar.

Bryant, profesyonel müzik kariyerine Mickey Collins orkestrası ile başladı. Daha sonra Tiny Grimes'ın Rocking Highlanders topluluğuna katıldı. 19 yaşında Syracuse şehrine bir seneliğine gitti. Çoğunlukla solo piyano çaldığı bu döneminde, çocukluğundan beri gelen Teddy Wilson ve Art Tatum etkilerinden sıyrılıp imzası haline gelecek blues ve gospel dolu uslubunu benimsemeye başladı.

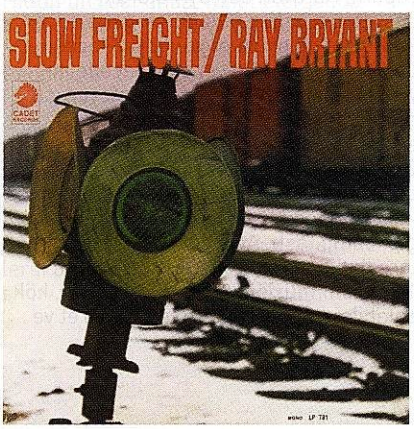

1953 yılında Philadelphia'nın en ünlü jazz kulübü olan Blue Note'un düzenli piyanisti oldu. Kulübe gelen Charlie Parker, Lester Young, Sonny Rollins ve Miles Davis gibi yıldızlar Bryant'a kariyerine New York'ta devam etmesinin daha doğru olacağını söylediler. Bunun üzerine soluğu New York'ta alan Bryant, Blue Note ve Prestige plak şirketleri için aralarında Davis ve Rollins'in de olduğu müzisyenlere eşlik etti.

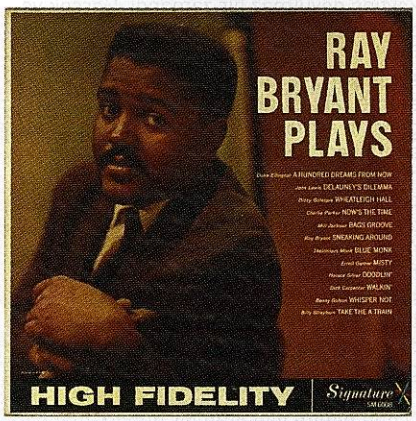

1950'lerin son yıllarında 2 farklı jazz nesli arasında köprü olmayı başardı: Öğleden sonraları Metropole Cafe'de jazz'ın babaları saksofoncu Coleman Hawkins ve trompetçi Roy Eldridge'e eşlik ederken, geceleri çağdaşları Benny Golson ve trompetçi Donald Byrd ile Five Spot'ta hard bop, vakit buldukça da Philadelphia'nın Billy Kretchmer kulübünde Dixieland de çalmaktaydı.

Şarkıcı Carmen McRae'ye 2 yıl boyunca eşlik eden Bryant kısa süreliğine Dizzy Gillespie ve davulcu Jo Jones'un topluluklarında da çaldı. Ünlü emprezaryo John Hammond'un tavsiyesine uyarak sonunda kendi triosunu kurdu. Triosuyla yaptığı kayıtlarda Cubano Chant, Little Susie ve The Madison Time gibi özgün bestelerine de yer verdi ve ticari başarı elde etti. 1967 yılında Ode to Billie Joe parçasına getirdiği yorum ile müzik listelerinin yukarılarına çıkmayı başardı. Trio, duo veya solo olarak çalmayı tercih eden Ray Bryant, gitarist Russel Malone ile birçok festivalde yer aldı.

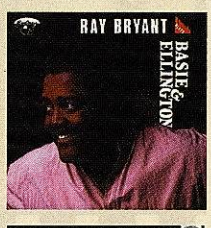

DİSKOGRAFİ:

1955: Meet Betty Carter and Ray Bryant
1958: Alone with the Blues (Prestige)
1959: Now's the Time with Tommy Bryant, Oliver Jackson
1960: Con Alma with A'nt Idy Harper, Arthur Harper, Bill Lee, Mickey Roker
1964: Cold Turkey with Ben Riley, Jimmy Rowser
1964: Ray Bryant Soul
1964: Soul with Sonny Brown, Tommy Bryant, Walter Perkins
1966: Gotta Travel On with Walter Booker, Clark Terry, Freddie Waits
1967: The Ray Bryant Touch with Rudy Collins, Jimmy Rowser
1967: Take a Bryant Step
1968: Up Above the Rock
1972: Alone at Montreux
1975: Hot Turkey with Panama Francis, Major Holley
1976: Here's Ray Bryant with George Duvivier, Grady Tate
1978: All Blues with Sam Jones, Grady Tate
1980: Potpourri with Mickey Roker, Jimmy Rowser
1987: Ray Bryant Trio Today with Rufus Reid, Freddie Waits
1987: Plays Basie & Ellington
1989: All Mine...And Yours with Winard Harper, Rufus Reid
1999: Ray Bryant Meets Ray Brown
2000: Ray Bryant : Somewhere in France
2001: North of the Border with Harry Anderson, Winard Harper
2007: Plays the Complete Little Susie

Kaan Çağlayangöl
kaancaglayangol@hotmail.com

ÖZEL DOSYA

Geçmiş Zaman Olur ki Hayali Cihan Değer; Erol Büyükburç

Gazete arşivlerini karıştırırken karşımda bir haber; "Erol Büyükburç, İsmet Sıral Orkestrası ile birlikte sahne almaya başladı". Tarih: 1952. Bu bilgiye sahip olduğum zaman tek düşüncem Erol Büyükburç'la mutlaka bu dönemi ve kendisinin jazz söylediği yılları açıklığa kavuşturan bir röportaj yapmaktı. Amerikalıların dediği gibi "Sinatra and the jazz connection" işte benim amacım da böyle bir kavramı gün yüzüne çıkarmaktı. Erol Büyükburç 60 yıldır sahnelerde olan bir marka. 1960'lı ve 1970'li yılların Türkiye'sinde gazete arşivlerine baktığınızda Frankie Laine ile eş tutulan bir isim olduğunu göreceksiniz. Günümüzde herşey çok çabuk tüketiliyor fakat zamanın o fırtına gibi güçlü esen ve herşeyi silip süpüren rüzgarına karşı duran büyük anıtları var. Kendisinin anlattıklarının müzisyenler ve müzikle ilgilenler için çok değerli olduğunu düşünüyorum. Keyifle okumanız dileğiyle.

1951 yılından bu yana müzik yaşamınız devam ediyor. 1952 yılında okumakta olduğunuz Ticaret Lisesi'nin Taksim Belediye Gazinosu'ndaki çayında İsmet Sıral (ts, flt), Nejat Cendeli (p), Selçuk Sun (bg), Hırant Lusikyan (clt), Baba Yusuf (d)'dan oluşan "İsmet Sıral Orkestrası" eşliğinde sahneye çıktınız. Özellikle İsmet Sıral döneminizde "Jezebel" yorumunuz bugün hale adında söz ettiriyor. Bu kadar önemli müzisyenlerin yer aldığı bir orkestra ile yaşadığınız bu deneyim şu anda size neler hissettiriyor?

Rahmeli İsmet Sıral'ın orkestrasının önüne çıkmadan öncede Florya Kampında amatör arkadaşlarla kurduğumuz bir orkestramız vardı. Bu arkadaşlarla sahne alışkanlığımızı yavaş yavaş geliştiriyorduk. Fakat rahmetli İsmet Sıral Orkestrası ile şarkı söylemek keyfine doyulmaz bir zamandı. Gerçek ve büyük müzisyenlerin tuşesinin ne kadar farklı ve güzel olduğunun farkına varmak ayrıcalığını yaşadım. O güne kadar amatörce yaklaşımların yanında böylesine gelişkin armonilerin, müzikalitenin içinde adeta kendimden geçtim. Bu orkestranın her elemanı dünya çapında improvize yapabilme seviyesine gelmiş swing ve doğaçlama şerbetini içmiş büyük müzisyenlerdi. Bir de hiç unutamadığım nokta da bu çaydaki ticaret liseli arkadaşlarımın bu programımın sonunda beni büyük bir tezahuratla dakikalarca omuzlarında Taksim Belediye salonunda gezdirmeleri olmuştur.

O gün benim için altın bir gündü. Asıl can alıcı nokta ise tekrar oturduğum masama rahmetli üstad İsmet Sıral'ın teşrif etmesidir. Çok şaşırmıştım, derin ve güzel bir insan olduğu yüzünden okunuyordu. Kendisiyle çalışmam hususunda görüşmek istediğini bunun için de benden ev adresimi rica etmişti. Bu teklif piyangoda en büyük ikramiye vursa beni bu kadar mutlu etmezdi. Bir kaç gün içinde rahmetli üstad İsmet Sıral, Fatih Mutemet sokakta ki evimize teşrif etmişlerdi. Mutluluğum ve heyecanım doruklardaydı. Bu bir yaz işi teklifiydi, okul tatilinde Caddebostan Gazinosu'nda bu muhteşem orkestrayla birlikte olacaktım. Sahne tozu yutmak nedir, orkestra şarkıcılığı disiplinleri nedir, bütün bunları işte bu süreçte öğrenecektim.

1958 yılında Cüret Işıközlü ile vokal grubu olarak jazz şarkıları söylediğinizi biliyorum. Daha sonra Kadri Ünalan, Nüceym Fener, Rüştü Kurtuluş ile bu çalışmalarınıza devam ettiniz. Vokal grubu olarak yaptığınız bu çalışma Türkiye'de bir ilk midir?

1958'de Cüret Işıközlü ile tanışıp bir vokal grubu kurmaya karar verdik. Repertuarımızı da genelde standart ballad ve swing'lerden oluşturacaktık. Kadri Ünalan (eg, vo), Nüceyim Fener (b, vo), Rüştü Kurtuluş (g, vo) olmak üzere vokal grubumuzu kurduk. Genelde Amerika'daki grupların eserlerini çalışmaya başladık. Four Freshman, Hi-Los, Four Lads, Ames Brothers, Platters, Diamonds, Everly Brothers, Four Aces, Kingston Trio'nun şarkılarından bir repertuar oluşturup inanılmaz bir disiplinle çalıştık. Galatasaray Meydanının sağındaki Karavan Kulüpte çalışmaya başladık. Kısa zamanda bu kulüp gençlerin dergahı gibi oldu. O zamanlar Arif Hanoğlu adında çok değerli, geçmişte deniz subayı olan bir menejerimiz vardı. Arif bey'le bir gün önemli bir konuşma yaptım, Karavan'dan ayrı olarak sosyetenin yoğun olduğu bir gece kulübüne de grubumuzu koyabileceğini ifade ettim. Arif Bey'in aynı gecede iki yerde program yapmamızın çok yorucu olacağını söylemesine rağmen arkadaşlarla çalışmayı tercih ettik. Olayın gelişmesi yaygınlaşması adına birde Reşat Kulüp'te programa başladık, kısa zamanda Reşat Kulüp de Karavan gibi dolup taştı. Aynı dönemde gündüzleri okul konserlerine de gidiyorduk. Türk hafif müziğinin belirginleşmesi, kök salabilmesi için inanılmaz bir gayret ve

enerji kullanıyorduk. Başarımız basınımızın ilgisini çoktan çekmişti. Bu arada vokal grubumuza enstrümantal ilaveler yapmıştık, piyanoda üstat Altan İlter, davulda Nejat Alpay, tenor saksofonda Mustafa Toroslu, alto saksofonda üstad Alaaddin Dal, grubumuzu çok güçlendirmişti.

1958'de menajer Mösyö Poldi'den Türk hafif müziğinin ilk yapıtları olacak 8 bestemi tamamlamış olduğumu, bu şarkıların da plak olabileceğini ve bana bu konuyu üstlenecek bir şirket bulmasını rica etmiştim. Kısa bir zaman sonra Mösyö Poldi bana müjdeyi getirdi. O zamanın büyük şirketi Odeon'la anlaşmayı yapmıştı. İşte Little Lucy, Kiss Me, Lover's Wish, A Promise, vs gibi sonradan çok ünlenen bestelerimdi bunlar. Hafif müziğin oluşmasında güçlü ilk adımdı bu. Sonrasında beş özelliği içeren Türkçe bestelere gelmişti sıra. Sözü, ezgisi, aranjmanı, solist ve vokali bize ait olan yapıtlardı bunlar. Gel Kaçma, Gülle Bülbül Misali, Altın Tasta Üzüm var, Gözlerime İyice Bak, Kırık Kalp, Almila, Ağlarım, Sana Muhtacım gibi daha onlarcası bunu takip etti. Bu iki devrimden sonra üçüncü devrime gelmişti sıra, o da türkülerimizi aranje etmekti, böylece Türk hafif müziğinin üç temeli atılmış olacaktı. Bunu da gerçekleştirmek üzere kolları sıvadım, Çakır Eminem, Turnalar, Kara Tren, Kapı Önünde Durdum, Kayadan İndir Beni, Mineler, Hey Onbeşli, Kızılcıklar Oldu mu?, Memberi vs. yaşamım boyunca üç yüz türküyü aranje ettik. Bu süreçte sahne kıyafetleri devrimini de gündemde tuttum. Devrimlerimi hiç yavaşlatmadım, hala onbeş konudaki devrimimin basıncı devam etmekte. Bu 'büyük devrimi' mi on beş veliahtla buluşturmaya çalışıyorum. Bundan öte Türk popunun gelişmesi ve genleşmesi için bu gerekli. Zaten zaman bunun önemini ülkeme doğal olarak açıklıyacaktır.

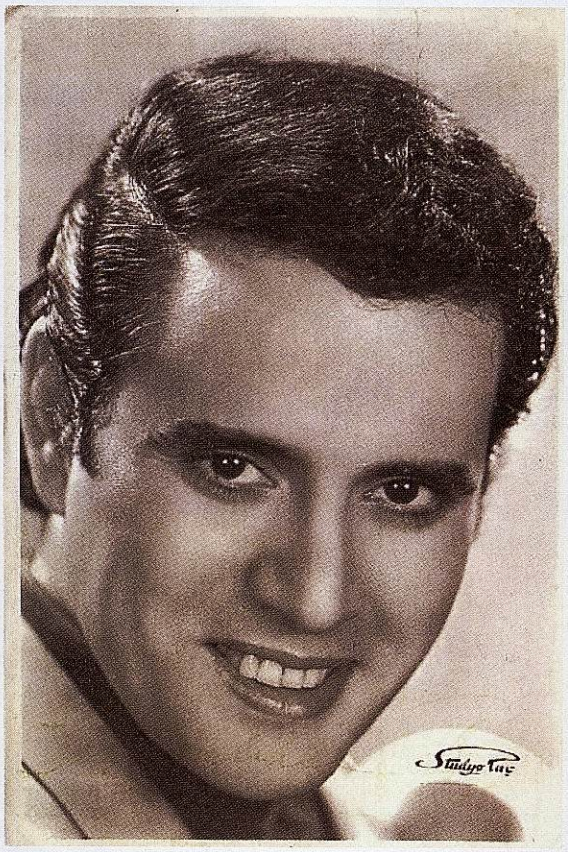

1962 yılında Şerif Yüzbaşıoğlu ile Şerif Yüzbaşıoğlu (p), Salim Ağırbaş (d), Şükrü Yüzbaşıoğlu (bg), Ersin Ünlüsoy (eg), Önder Bali (clt, s)'dan oluşan yine çok önemli isimlerin olduğu bir orkestra ile Hilton'da program yapıyordunuz. O dönem repetuarınızda ne gibi şarkılar bulunuyordu?

1962 yılında Erol Büyükburç, Şerif Yüzbaşıoğlu Orkestrası adı altında Hilton'da programlara başladık. Geceleri Hilton'un roof'unda, matinelerse lobby'de yapılıyordu. Kraliçe Süreyya'dan Maximilian Schell'le, Enrico Macias'tan, Peppino Di Capri'ye, Yıldız Kenter'den Dominico Modugno'ya, Dario Moreno'dan ülkemizin ünlü solistlerine kadar geniş bir yelpazede nice ünlülerin bizi dinlemeye geldiklerini biliyorum. Roof'un ve Lobby'nin repertuarları ayrı ayrıydı. Ayrıca roof'ta üç tür repertuar uyguluyorduk. Dinleti, dans ve show türü müziklerdi bunlar. Lobby'de daha çok dinleti ve show tarzı geçerliydi. Repertuarımızın temelini standart ballad ve swingler oluşturuyordu. Ayrıca dünyada ünlenmiş her dildeki popüler şarkıları da seslendiriyorduk. Genelde evrensel bir repertuara sahiptik.

Türkiye'de jazz müziğinin gelişimi 1950'lerden bu yana devam ediyor. 1950'li ve 1960'lı yıllarda jazz müziğinin gelişimine katkıda bulunan müzisyenler kimlerdi?

Türkiye'de jazz müziğinin öncesinde Cumhuriyetimizin ilk yıllarında tango orkestraları ve solistleri oluşmaya başlamıştı. Necip Celal Andel, Fehmi Ege, İbrahim Özgür, Nihat Esengin, Necdet Koyutürk gibi tango bestecileri, tango ve dans orkestraları oluşmuştu. Seyyan Hanım, Birsen Hanım, Celal İnce, Şecaattin Tanyerli, Mefaret Atalay, Yaşar Güvenir, Zehra Eren, İbrahim Solmaz gibi değerli dinleti dans ve tango solistleri yetişmiş kendi dönemlerine derin imzalar atmışlardı. Çocukluk ve gençlik yıllarımda bütün bu üstad ve üstadelerle tanışmak mashariyetine eriştim. Tango'yu yaşatmak adına üstat Necdet Koyutürk'ün oğlu Erdener Koyutürk tango besteciliği ve solistliği yapıyor hem de kardeşi Özdener Koyutürk'le kurmuş oldukları tango orkestrasıyla sahne alıyor, hemde kendi plak şirketinde CD'ler üretmeye çalışıyor. Ayrıca benimle de 'ustaya saygı' adı altında dört adet tango CD çalışmasını beraber solistlik yaparak tamamladık. Ben 80'li yıllarda üstat Fehmi Ege'nin oğlu Engin Ege ile yüze yakın sayıda ki muhtelif bestecilere ait tangoları TRT istanbul radyosunda ve TRT 2 televizyonunda seslendirmeye çalıştım. Tangoların tedavülden kalkmaması gerekiyor. Onun için de büyük devrimime tango çalışması olarak evrensel ve makamsal tangoları kattım. Şu anda sekiz tangomun orkestrasyonunu çaldırdım ve okudum. Erol Büyükburç külliyatı olarak bu eserler hazır durumda.

Türkiye'de jazz müziği kavramına ulaşmak için çok büyük çabalar sarfeden bir kuşak mensubu olarak benden biraz daha büyük ustalarla çok yakın temaslarım olmuştur. Bu kişilikler çeşitli kavramlarla orkestralar kurmuş ve Türkiye'de çok sesli müziğin gelişmesi adına çok ciddi çalışmalar yapmışlardır. O zamanki halkla temas zemininde orkestralar gereksinime göre repertuarlarını oluşturmuşlardır. Faruk Akel, Roberto Lorano orkestraları latin tarzı müziğe yönelmiş, Orhan Avşar Orkestrası Arjantin tangolarını icra etmeyi tercih etmiştir. Vasfi Uçaroğlu, Çetin İnöntepe, Orhan Sezener, Zekai Apaydın, Ergun Özer, Nihat Esengin, Şevket Uğurluel, Ork 6, Somer Soyata, Erol Büyükburç, Şerif Yüzbaşıoğlu, Kuyruklu Yıldızlar, Durul Gence 5, Ertan Anapa, İstanbul Gelişim Dün-Bugün-Yarın gibi orkestralar Amerikan, İspanyol, İtalyan, Fransız, Türk, Latin Amerika, İsrail, Yunan, Rus şarkılarından oluşan karma repertuar uygulamışlardır. İsmet Sıral, Erol Pekcan, Müfit Kiper, Süheyl Denizci gibi orkestralar aslında jazz'a çok eğilimli olmalarına rağmen piyasa şarkılarını da zaman zaman icra etmişlerdir. Fehmi Ege, Necdet Koyutürk, Engin Ege ve Erdener Koyutürk orkestraları birer gerçek tango orkestrasıdır.

Erdoğan Çaplı bir piyanist olarak Amerika'da bayrağımızı 'piyano paşa' olarak dalgalandırmıştır. Ayhan Yünkuş, Altan İlter, Selim Özer, Necdet Karar gibi daha nice büyük piyanistimiz bugünkü Kerem Görsev'lere kadar bu bayrağı getirmişlerdir. Bir üst sınıf anlayışı olarak Türkiye'nin böylesi müzisyenlere son derece ihtiyacı vardır. Jazz'ı toplum katmanlarında sevilir dinlenilir hale getirmek, ülke gelişimimizin altın anahtarı olacaktır.

Repetuarınızın çok geniş olduğunu biliyorum, jazz standartlarının neredeyse tamamını söylüyorsunuz. Böylesine geniş bir repetuarı oluşturmanın sırrı nedir?

Bugüne kadar dört bine yakın bir çok ekoldeki şarkıları seslendirdim. Zaten bunlar Mesam'da kayıtlı, bin küsürünü kendi bestelerim oluşturuyor. Üç yüzü aşkın türkü, iki yüzü aşkın tango, onlarca klasik türk müziği eserleri, yüzü aşkın rock şarkılar, blues, country, ballad, swing, Fransız ve İspanyol, Latin Amerika şarkıları olarak iki bini aşkın eserlerdir bunlar. Bu kadar çok esere ve yorumuna ulaşmak için özel bir çalışma geliştirdim. Bunu ilk defa bu yazımda belirtmek istiyorum. Yıllar önce evimde odalarımdan birini kalın bordo kadife perdelerle kapattım. Bu oda gündüzleri de

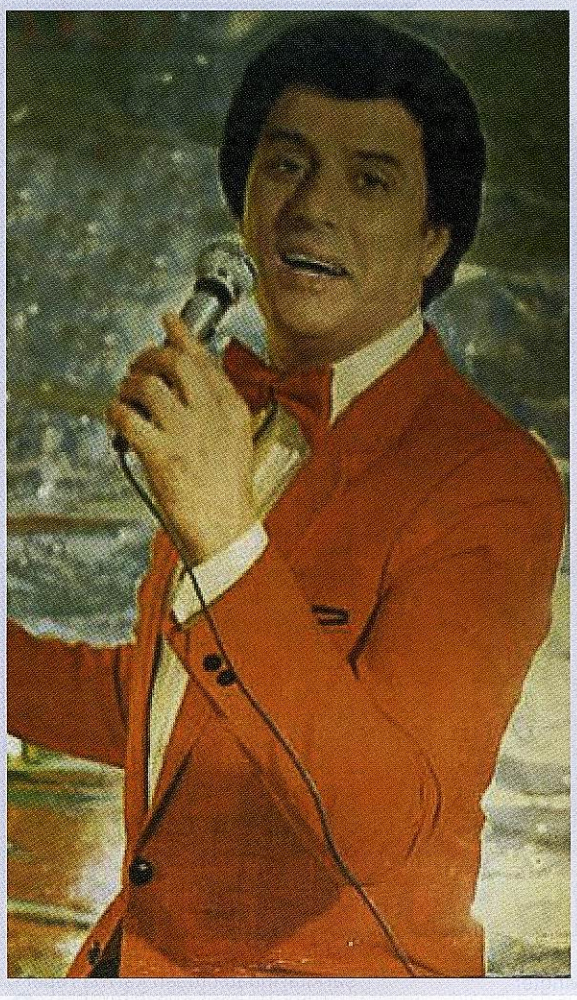

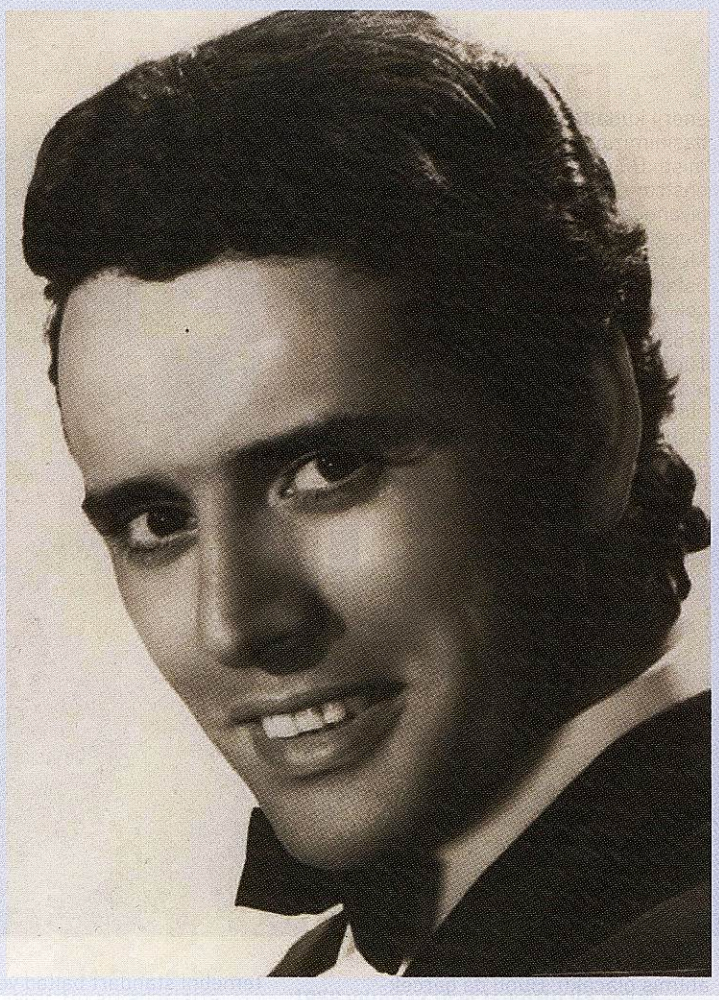

tamamen karanlık oluyordu. Büyük bir yatağa uzanıyor yattığım yerin karşı duvarına büyük flomasterlerle şarkıların yazıldığı kartonları asıyordum. Sonrasında bitişik komodinin üstündeki "Garard" pikabıma koyduğum long playleri çalmaya başlıyordum. Zihnimi temiz tutup bu şarkıları en ince ayrıntılarına kadar tekrar tekrar dinliyerek, ezberde takıldığım noktalar olursa el fenerimi yakarak duvarda asılı duran kartonlardan okuyordum. Böylece bu derin konsantrasyonla bu şarkıları tekrar tekrar dinliyordum. Yanlışsız ve aksatımlı yani swingli olarak repertuarıma alma seviyesine getiriyordum. Jazz standartlarını söylemek benim için şart olmuştu. Bütün çalıştığım gece kulüplerinin dinleyici kitlesinin çoğalmasının sebebi bu geniş repertuara sahip olmam olmuştur.

Türkiye'de popüler müziğin gelişimine katkılarınız yadsınamaz. Ayrıca ekolleşme yolundaki çabalarınız olduğunu biliyorum. Türkiye'de müziğe bu kadar geniş bir yelpazeden bakmak her sanatçıya nasip olan bir durum değildir. 1950'li yıllardan bu yana sahnede olmak enerji ve motivasyon gerektiren bir durum. Motivasyon ve enerji kaynağınız nedir acaba?

Bu günkü popüler müziğin alanı dar kalmıştır. Bu işin mutfağına hakim olanlar kendi tecimsel kaygıları yüzünden yeni ekollerin gelişmesine engel olmuşlardır. Zaten bu kişilerin bilinç düzeyi yeni ekolleri fark edip onları oluşturarak seviyede değil. Halkın sanatsal yönden gelişimi bu insanların hiç umurunda olmadı olmayacak da. Bu yüzden bende bir tutku olarak gelişen bu ekollerin ben yaşarken geliştirilip veliahtlarla buluşturulmasını sağlamaya içtenlikle çalışıyorum. Bütün engellere rağmen ismimde en ufak bir gerileme olmadı olmayacak da. Bu geniş yelpazeye hakim olmak bendeki azimle mümküm olacaktır. Tanrı müsaade ederse bu büyük devrim tamamlanacaktır. Yetiştirdiğim veliahtlar çok değerli insanlardır ülkemin insanlarından. Onları dikkatle takip etmenizi rica ediyorum.

Türkiye'de popüler müziğin gelişimine ve birçok ismin sahneye ilk defa çıkışına tanıklık etmiş birisiniz. Ülkemizde popüler müziğin yıllar geçtikçe geriye doğru gittiğini düşünüyorum. Çalgı konusunda uzmanlaşma ve saatlerce süren provalar sizin döneminizdeki müzisyenler için vazgeçilmezdi, günümüzde ise müzisyenlerin teknolojiyi biraz fazla sırtlarını dayadıkları görülüyor. Bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Hep düzenli olarak orkestrayla çalışan bir kuşaktan geliyoruz biz. Bu konu ister enstrümental ister solist eşliği olsun düzenli disiplinli aranjörlü bir çalışma ister. Partisyonsuz çalışma söz konusu değildir. Dönemimde Ümit Eroğlu, Altan İter, Şerif Yüzbaşıoğlu, Tuğrul Karataş, Metin Özülkü, Süheyl Denizci, Yılmaz Karayalım, Esin Engin, Cüret Işıközlü, Kadri Ünalan gibi daha nice aranjörlerle hep çalıştım. Zaten değerli müzisyenlerden oluşuyordu orkestra elemanlarım. Önder Bali, Neşet Ruacan, Ersin Ünlüsoy, İrfan Esentaş, Mete Yesügey, Sükan, Altan Severcan, Ümit Başaran, Atilla Özdemiroğlu, Celal Akatlar, Yurdaer Doğulu, Alaattin Dal, Temkin Işıközlü, Nejat Alpay, Hırant Lusikyan, Selim Özer gibi daha onlarcası hepsi ayrı ayrı değerli müzisyenlerdi. Zaten bir aranjmanın kendi içindeki iyileştirmeyi orkestra provaları sırasında görüyor ve düzeltiyorduk. Bu çalışmalar dinleyicinin beğeni sınırını geliştirmek için yapılıyordu. 45'lik ve longplay'lerdeki şarkıların aranjmanlarını sahnede de birebir uyguluyorduk, bu benim sabitlediğim bir yöntemdi. Böylece seyircinin plakta dinlediği aranjmanı sahnelerde de aynı şekilde uygulayıp kafasını karıştırmıyorduk. Gereksiz bir mukayeseye sebebiyet vermiyorduk. Ülkemizde bu müziğin etkisi giderek büyüyordu. Bu konunun rantı gençleri cezbetmeye başlamıştı. Gençler akın akın bu konuya katılıyordu hemen şöhrete kısa yoldan ulaşmak toplumu heyecanlandırmıştı. İlk zamanlar pop müziğini geliştirici anlamda katılımların yerini büyük kentlere hızla başlayan göç olayı müziğin alt kültüre doğru teslimiyetini başlatmıştı. Bu iş arabeskin en kötü örneklerine doğru hızla aktı. Unkapanı Çarşısı "kurtkapanı"na dönüştü kalite ve gelişimci gözlükler kayboldu gitti. Türk pop müziğinde gönül dilini besteleriyle yorumuyla alt yapılarıyla elden bırakmayan genç sanatçılar olmadı değil. Bu solist kardeşlerim piyasanın tecimsel basınçlarına yavaş yavaş yenildiler onlar da kendi özgün olma yolunu terkedip çıstaklı hemen hemen birbirinin aynı yapıtları söyleyerek açık olarak rant yolunu tercih ettiler. Dünyadaki yapıtların iz düşümünü yakalamak yerine polifonik normlarda doğru dürüst birşeyler

üretemediler. Halk anlamaz düşüncesiyle vokal boyutunu da ihmal ettiler. Bu gidişle Kerem Görsev gibi sanat eğilimini elden bırakmayan kişilikler, halkın bu konudaki duruşu ve tutumu nedeniyle az bir kitlenin onlara bağlılığıyla yetinecekler. Bu durumu aşmak için evvela Türkiye'nin polifonik anlamda geliştirilmesi gerekiyor. Benim üstünde durduğum 15 ekol polifonik menzile bir an önce varmak içindir. Son günlerde ekollerimin açılımını internete, örnek yapıtlarıyla menajerim Osman Nuri Yazıcı ile katmaya çalışıyorum.

Ulusça gelişmemizin ana ekseni bu olmalıdır. Bu ekolleri oluşturmadan klasik müzik, jazz menziline varılamayacaktır. Havanda su dövmeyi seven bir duruşumuz var. Koca medya şu Erol Büyükburç yıllardır ekollerden bahsediyor şunu bir anlayalım deme nezaketinde bulunmadı, ecüş bücüş programlarla saat doldurmaya bir kere fena alışmışlar. Ülkenin en büyük sorununu görmezden geliyoruz. Oysa ahlak, matematik, estetik, keşif dürtüsü, bütün mesleklerin disiplini ve saymakla bitmiyecek nedenlerle müzikteki bu devrimin tamamlanması gerekiyor, sürç-i lisan ettiysek affola deyip bu bölüme noktayı koyuyorum.

Swing ekolüne ait çalışmalarınız ve besteleriniz olduğunu biliyorum. Necdet Karar ile de swing çalışmalarınız olmuştu. Swing'i bir şarkıcının şarkıyı söylerken o bestenin yazılı durumunu aşması olarak değerlendiriyorsunuz. Bu konuyu biraz daha açar mısınız?

Evrensel normlardaki yorumculuğa ancak swing'le (aksatımla) varılır. Swing'li söylemezseniz ya da çalmazsanız müzikaliteniz dünyada kabule uygun görülmez. Gelmiş geçmiş onca büyük dixieland'cı, bebobcu, hard bobcu, cool jazz'cı, free modern avantgarde jazz'cı müzisyenlerin hepsi enstrümental ya da sözlü ve vokal icraatlarında hep swing, senkop, multi ritm kullanmışlardır. Bir eserin yazılı notasını swing uygulayarak aşar, normal bir ezgiyi olağanüstü anlamladırabilirsiniz.

Erol Büyükburç jazz müziğinde kimleri dinler?

Dünyadaki jazz müzisyenlerinin hemen hemen tümünü dinlerim hem de derinlikli bir şekilde. Bugün hayatta olmayan en tanınmışlardan Louis Armstrong, Duke Ellington, Lester Young, Charlie Parker, Dizzy Gillespie, Miles Davis, John Coltrane bu isimler erken jazz'ın simaları. New Orleans Jazz, Dixielandciler bunlar da ayrı bir çekmeceyi oluşturuyor. Armstrong, Sidney Bichet, Bix Beiderbecke, Buddy Bolden, Nick La Rocca, Jelly Roll Morton, Joe 'King' Oliver, Red Nicholsen bilindik olanları. Şimdi sayacağım çoğu swing'ı hayatının merkezine oturtmuş dahi insanları şu anda hiç biri hayatta değil ama hala onları dinlemekten kendimi alamıyorum. Benny Goodman, dili dışarda aptal görüntüsünün arkasında büyük bir zeka taşıyan davulcu ve vibrafoncu Lionel Hampton, bulduğu özgün orkestra sound'uyla Glenn Miller. Artie Shaw,

Tommy Dorsey, Jimmy Dorsey, Cab Calloway, Fats Waller, Charlie Christian, piyanosunun başında, orkestrası ve nefeslilerinin soundu harika olan Count Basie, büyük piyanist, aranjör, besteci Duke Ellington, Benny Carter, Lester Young önemli isimlerdir.

Modern bebop, hard bop, cool ve free jazz'cılar ayrı bir çekmece oluşturur. Amsterdam'da bir otelde ölen trompetçi Chet Baker, piyanist Dave Brubeck, Ornette Coleman, John Coltrane, latin kökenli Chick Corea hala hayatta, surdinli trompetiyle Miles Davis gibi hayatta olmayan Gil Evans, trompetinin ağzı yukarıya bakan avurtlarını şişire şişire çalan Dizzy Gillespie, Gerry Mulligan, Charles Mingus, Max Roach, Mal Waldron, henüz hayatta olan Wayne Shorter, Cecil Taylor dinlemeye doyamadıklarımdandır.

Modern, avantgarde jazz ve post-bopcularda var sırada, onların çoğu şu anda hayatta değil en bilindik olanlar; Don Byron, Paul Bley, James Carter, Steve Coleman, Abdullah İbrahim, Jan Garbarek, Keith Jarrett, Theo Jörgensmann, Wynton Marsalis, David Murray, Paul Motion, John Surman bunlardan bazılarını oluşturuyor. Bu listeler çok uzun ve de uzayıp gider, en iyisi en çok dinlediğim vokalistlere geçmeden önce enstrüman olarak akordiyon, banjo, bass, cello, flüt, gitar, klarinet, klavye piyano, org, perküsyon, multi enstrümancılar trompet ve kornet, tuba, vibrafon, violin çalanlarının içinden en sevdiklerimin isimlerini isterseniz size gönderebilirim. Gelelim solistlere, bunlar içinde en çok dinlediklerimi yazmak istiyorum yoksa mecmuanın bütünü bu röportaja yetmez.

Ernestine Anderson, Louis Armstrong, Patti Austin, Anita Baker, Josephine Baker, Tony Bennett, Cab Calloway, Betty Carter, Eva Cassidy, Ray Charles, June Christy, Rosemary Clooney, Nat King Cole, Chris Connor, Bing Crosby, Jamie Cullum, Doris Cay, Billy Eckstine, Ella Fitzgerald, Roberta Flack, Billie Holiday, Lena Horne, Etta James, Al Jarreau, Eddie Jefferson, Etta Jones, Norah Jones, Eartha Kitt, Diana Krall, Peggy Lee, Carmen mc Ree, Anita O'day, Dianne Reeves, Diane Schuur, Nina Simone, Jimmy Rushing, Frank Sinatra, Stuff Smith, Maxine Sullivan, Mel Torme, Sarah Vaughan, Dinah Washington, Ethel Waters, Leo Watson, Joe Williams, Cassandra Wilson, Nancy Wilson, Norma Winstone – özetle bizim kuşak ve öncesi müzikte en çok senkoplara, aksatıma yanı (swinge) çoklu ritim uygulamasına, doğaçlamaya ve armonisi zengin gelişkin aranjmanlara ve şarkı sözü ustalığına özgün bestelerimizde ise 'özde ulusal bizimde evrensele' hep dikkat ettik, müzikteki yeniliklerde gözden kaçırmadık. Yeni ekollerin neler olması gerektiğine henüz ulaşmış değiliz. Henüz jazz'in gelişimi için derin bir uğraş yok. Bütün Türkiye'yi ve Jazz Dergisi okurlarını sevgiyle kucaklarım. Jazz insanların kutsal buluşma ortamıdır. Hoşçakalın jazz'lı ortamlarda kalın.

Size göre jazz kulüplerinin varlığı o ülkede jazz müziğinin gelişimini ne ölçüde etkiler?

1960'lı yıllarda gece kulüpleri oluşmaya başlamıştı salt jazz uygulayan gece kulüpleri değildi bunlar. Karma müzik uygulamasıyla işlerini yürütüyorlardı. Zaman içinde salt jazz kulüpleri oluşmaya başladı. Bu arada değişik mekanlarda çalışan jazz eğilimli müzisyenler kendilerine müsade veren bazı müesseselerde gece işten sonra buluşup jam session yapıyorlardı. Böylece jazz tutkularını tatmin ediyorlardı. Böylesi gecelerin çoğuna tanık oldum ve bu olaylara da katıldım.

Tabiidir ki böylesi jazz kulüplerinin ülkemizde çoğalması bu konunun müdavimleriyle çoğalacaktır. Bu da evrensel normlardaki gelişmişliğimizin resmini oluşturacaktır.

Röportaj bittikten sonra Erol Büyükburç'un anlattıklarıyla birlikte kulaklarımda Frankie Laine tarafından meşhur edilen Jezebel şarkısı var. Ara sıra geçmişi hatırlamak iyidir, dersler çıkarılabilir, "bak bunlar da olmuş" zamanında denilebilir. Geçmişi hatırlamanın mutlaka bir faydasının olduğunu düşünüyorum. Tabii bu yazıyla birlikte Erol Pekcan, İsmet Sıral gibi aramızdan ayrılan ustaları da anmış olduk. Onlar olmasa Türkiye'de jazz müziğinin temelleri atılamazdı ve jazz müziğinin gelişimi sağlanamazdı diye düşünüyorum. Kendilerini bir defa daha saygıyla anıyorum.

Uğur Hüküm
ugur.hukum@gmail.com

ONJ: Memurlar Çetesi mi, Yaratıcılar Ordusu mu?

Paris – Dünyada eşine zor rastlanır bir girişimden doğmuş bir kamu kurumu, **"Orchestre National de Jazz (ONJ) / Ulusal Jazz Orkestrası"** geçtiğimiz 25 Ocak'ta Paris **Châtelet Tiyatrosu**'nda 25. yaşını kutladı. Öyle bir devirde yaşıyoruz ki, kamu iradesinin girdiği çok şey tu kaka ediliyor. İlle de özel mi özel! Aşırı milliyetçisi, köktendincisinden merkez sağcısı, liberal solcusuna, kör cahilinden kalburüstü seçkinine geniş bir toplumsal yelpaze, devleti (malumunuzdur, bizde malını yemeyen domuzdur UH) yalnızca sağılacak bir inek, ya da yok edilmesi zorunlu haşarat görüyor. Memurluk en çapsızların mesleği, kamu sektörü bataklık gibi algılanıyor. Halbuki bizim için kamu hizmeti, toplumun çok boyutlu yararına çalışan yaygın bir altyapının varlığı temel bir uygarlık ölçütü olduğu kadar, yarınların da tek kalıcı siyasi ve sosyal garantisi olarak beliriyor. İşte bu bakışın, hassasiyetin büyücek bir ölçekte, küçücük bir örneği: **"ONJ"**.

ONJ her canlı organizma gibi doğduğundan bu yana inişli, çıkışlı bir 25 yıl yaşadı. Tüm taraftsız ve uzman gözlemcilerin de teslim ettiği gibi, bu çeyrek asrın en azından dörtte üçü çıkışlıydı. Değişik deyişiyle ONJ yaratıcı deneyimler ve lezzetli meyveler üretti. ONJ üyeleri asla oturdukları yerden maaşlarını alan bir avuç talihli azınlık olmadı. Hiç bir zaman ayrıcalıklarını korumak için mafyalaşan, loncalaşan bir memurlar çetesine dönüşmedi. Her ekiple tazelenen, yeniden doğan, her mevsim başka renk ve rayihalarla açan çiçekler gibi var oldu. ONJ'nin başarısının temelinde baştan iyi çizilmiş bir çerçeve, karşılıklı güven, özgürce çalışma ve üretim koşullarına kamu garantisi getirilmiş olması yatıyor. Ne kıdem, ne kademe; ne barem, ne prim! Herkes aldığının karşılığını fazlasıyla verdi. Güç ve yeteneği oranında kuşkusuz...

Kısa Tarihçe

Fransa'da 1981'de Cumhurbaşkanı **François Mitterrand** ile başlayan "**Sosyalist Devir**" her attığı adımla mucizeler yaratmadı. Esnasında veya ardından bir "**Sosyalist Toplum**"a da dönüşmedi. Ancak dünyaya örnek, esin kaynağı olabilecek ve de olan bir dizi sosyal-ekonomik-kültürel reform, yapı, kurumun doğmasına ve gelişmesine önayak oldu. Sözünü etmeye yerimiz ve konumuzun elvermeyeceği bu girişimlerin çoğunun başını dönemin Kültür Bakanı **Jack Lang** çekiyordu. Etrafına her alanda yaratıcı-yapıcı insanlar toplamayı başaran Lang, örneğin **Maurice Fleuret**'yi (1932-1990) **Kültür Bakanlığı Müzik ve Dans Genel Müdürlüğüne** atadı. Fleuret yetkin bir Çağdaş Klasik müzik bestecisi olduğu kadar, müzikolog, festival organizatörü, radyo programcısı ve gazeteciydi. Sessiz ve derinden yapılmış işlerin dışında artık dünyaya mal olmuş **Müzik Bayramı** veya **Festival Musica, Paris Bastille Operası, La Villette** parkındaki **Müzik Sitesi** gibi son derece saygın ve bugün Fransa'nın yeryüzündeki halelerinden sayılan girişimler bu insanın beyin ve yüreğinden hayat buldu. Bir süre sonra **Ulusal Jazz Orkestrası** fikrini kuvveden fiile çıkartan insan da Fleuret olacaktı.

Fransa'da oldu bitti bir **Big Band** tutkusu var olmuştu. Enstrüman sayısı genelde12 ile 25 arası değişen bu tarz toplulukların günümüzde herhangi bir Amerikan stili **Big Band** veya mahalle **fanfarı** ve kent **bandosundan** farklı biçim ve içerikle yaşayabilmesi, üstelik özgün ve yenilikçi bir müzik yapabilmesi gerçekten de ciddi bir "**challenge**", iddialı olmayı gerektiriyordu. 30'lu yıllardan 60'lara kadar süren dalgalanmalar dinildikten sonra saksofoncu **François Jeanneau** (1935) 1978'de kurduğu "**Pandémonium**" isimli Big Band ile yeni dönemin öncülüğüne soyunmuştu.

ONJ farkı nedir?

Öncelikle bir **Müzik müdürü** (ki aynı zamanda orkestra şefi) yönetiminde, **özgün bir proje** temelinde ve her seferinde değişik müzisyenlerden oluşan, dönüşümlü bir toplulukla, geniş bir orkestrayla sürekli değişimi hedefleyen dinamik bir yapıdır. Müdürün özgürce seçtiği ekip ve davetlilere mali açıdan sınırlı, ancak sanatsal açıdan açık çek verilmiştir. Bütün masrafları kamu karşılayıp üstüne de makul bir burs verilecekti. Onlardan beklenen yenilikçi, araştırmacı ürünler çıkartmak ve olabildiğince genç yeteneğe ufuk açmak; kendini kanıtlamışlara da araştırma, kendilerini yenileme olanağı tanımaktır. Sanatçıları bir sürelliğine de olsa gündelik yeknasak maddi yaşam kaygılarından kurtarıp, soyutlayıp kendilerini tamamen kaliteli müziğe, yaratıcılığa vermelerini sağlamaktır. Tabii ki amaçlar arasında konserler ve albümler de vardır.

Maurice Fleuret göreve getirildiği ilk gün, 15 Şubat 1982'den itibaren sübvansiyonlar konusunda klasik müzikle diğer müzik türleri arasındaki eşitsizliği azaltmaya karar vermişti. Özellikle de, kendi ifadesiyle "***saygın müziklerin en popüleri***" Jazz ile... 1983'te **Jean Carabalona** başkanlığında bir **Jazz İçin Ulusal Danışma Komisyonu** belirlendi. Komisyonda başta müzisyenler, pedagoglar, yapımcılar, gazeteciler, mesleki örgüt ve sendikalar olmak üzere çok sayıda Jazz derneği yöneticisi yer aldı. Örneğin halen çok etkili ve dinamik bir kuruluş olan **Doğaçlama Müzikler ve Jazz Dernekleri Ulusal Kolektifi** ve bu örgütün girdiği her yerden ses getiren militan başkanı **Maurice Merle** de bu komisyonda görevlendirilmişti. Kısacası projeye inanmış, her düzeyde yetkin ve azimli insanların varlığı ONJ'yi geçerli kı ldı.

François Jeanneau Devri (1986)

Bakan Jack Lang 1985 yazında yaptığı bir basın toplantısında ulusal ve uluslararası yönelimlere sahip, kalıcılığını garanti, büyük bir Jazz Orkestrası kurulacağını duyurdu. Hemen ardından, Ağustos 85'te "**Jazz eylemcisi**" diye bilinen Carabalona, yeni dönemin en özgün öncülerinden François Jeanneau'yu ilk ONJ'yi kurmakla görevlendirdi. Jeanneau'nun ONJ'ye ilk sınavı başarıyla aşabilmesi için bir yılı vardı. Ocak 86'ya kadar orkestrayı kurması şarttı! Dört ayda müzisyenler bulunacak, orjinal bir repertuvar kotarılacak, ihtiyaç listeleri ve çalışma programları gibi boyutlar da belirlenecekti. O tarihte 50 yaşında olan değerli besteci ve yorumcu Jeanneau riski göze alarak kolları sıvadı. Kısa zamanda Fransız Jazzı'nın 20 genç elemanının yanı sıra, kadrosuna eski tüfeklerden **Jean-Louis Chautemps** (1931 doğumlu saksofon ve flütçü) ve Afro-Amerikalı **Aaron Scott**'u (1956, baterist) kattı. Jeanneau ilk olmanın tüm zaaf ve engebelerini, çağdaş Fransız klasikçisi **Claude Debussy**'den (1862-1918) esinlendiği iyimser bir formülle şöyle özetler: "***Modernliğin tüm konforuyla vahşi bir müzik keşfetmekten ötürü epeyce mutluyum.***"

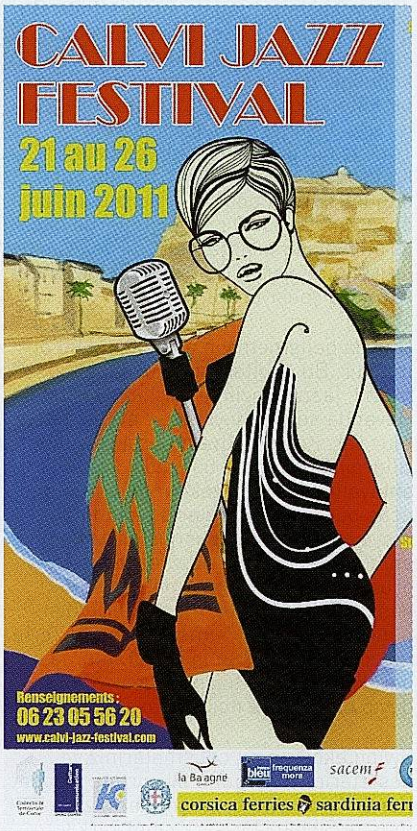

ONJ 3 Şubat 1986 akşamı pek prestijli **Champs-Elysées Tiyatrosu**'nda çok medyatik koşullarda, fevkalâde seçkin bir topluluk huzurunda (**Simon de Beauvoir, Danielle Mitterrand, Roger Hanin, Yvette Horner** ve tabii ki **Jack Lang** ve diğerleri...) sırat köprüsünden geçerek ilk sınavından, pardon, konserinden başarıyla çıkacaktır. Üç saati aşkın konserde **Gil Evans, Joachim Kühn, Larry Schneider, Martial Solal, Michel Portal** gibi isimler de sahne performansına katkıda bulunurlar. (Sıkı durun!) ONJ o yıl tam 80 konser verecektir. "***Koca orkestrayı küçük bir topluluk esnekliğinde yaşatmağa çalıştım. Big Band'de genellikle herkes kendini frenler. Bunu çok saçma buluyorum. Elimden geldiğince arkadaşlarımın bu kalıptan kurtulmalarına gayret ettim***", şeklinde konuşan François Jeanneau ONJ'yi, kimilerine göre 25 yılda kimsenin tutturamadığı bir tempo ve şevkle yürüttü. "**ONJ 86**" başlıklı albüm ONJ'nin kaydettiği 22 Cd'nin en iyilerinden biri olarak kabul edilir.

Hervé (1987-89), Barthélémy (1989-91), Badault (1991-94)

Başlangıçta oyunun kuralları **Tek Yıl** üzerinden tespit edilmişti. Siyasi irade ve kamu gücü sanatçıların dönüşümünü yüksek tutarak olası eleştiri ve memurlaşma olgularının önünü almak istemişti. Eşsiz bir özveriyle çalışan Jeanneau 21 Aralık 1986'da **Fransa Radyoevi**'nde

düzenlenen veda konserinde, "***Jazz'da su ile ateşi nasıl birleştiremezsek*** *(o evlendirmek fiilini kullanıyor)* ***araştırmayla kopukluğu*** *(devamsızlığı)* ***da bağdaştıramayız. Muhteşem bir potansiyeli kullanamamak duygusunu taşıyorum. ONJ 12 ay süresince zevkle oynadığımız bir oyuncak değildir. Ona büyümesi için zaman vermeliyiz, giyim kuşamını da sonra ona göre ayarlamalıyız***" sözleriyle ilk deneyimin derslerini özetleyecekti.

Verilmek istenen mesaj hedefine ulaşmıştı. Topluluğun tam kıvamına geldiği anda dağılması aslında herkes açısından kayıptı. Bu dersten henüz 28 yaşında ONJ'nin başına geçen piyanist **Antoine Hervé** yararlanacaktı. 2 seneye çıkartılan görev süresinde 2 de albüme, "**ONJ 87**" ve "**African Dream**" imza atacak Hervé yeni nesil Jazzcıların nöbeti devralmaya hazır olduklarını da kanıtlayacaktı. Eleştirmenler, uzman gözlemciler Hervé'nin devrindeki ONJ'yi, "***Asla devamlı tam gaz gidemese de, her an şimşek gibi fırlayabilen, mükemmelen yağlanmış ve açılmış motorlu bir Porsche***"ye benzeteceklerdi. Hervé son konserini Fransız Devrimi'nin 200. Yılı kutlamaları çerçevesinde, 1989 Temmuzu'nda Louvre Müzesi'nin Tuileries Bahçesi'nde verdikten sonra şöyle konuşuyordu: "***İki yılda acil içi acil çalışmayı öğrendim. Deneyim yoğun, zor ve yararlı oldu. Bende olmayan profesyonel bir kalite kazandım. Bir daha asla böyle bir heyecan ve duyguyu yakalayabileceğimi sanmıyorum.***"

1989 güzünde ONJ'de tacı devralan yeni Müzik müdürü besteci, gitarist **Claude Barthélémy**'ye (1956) meslekdaşları mecazi anlamda "**Kundakçı**" lakabı takmışlardı. Ateşli gitarıyla yürekler tutuşturan sanatçı ONJ'nin pek alışkın olmadığı bir tarzı deneyecekti. O tarihe kadar çoğunluğun bir akordeon eşliğinde bakır üflemelilere ağırlık veren ONJ fırtınalı, başdöndüren "modern bir atlı karınca"ya dönüşecekti. Gözlemcilere bakılırsa ONJ'nin Barthélémy dönemi faaliyetleri adeta zamana karşı bir koşuyu andırıyormuş. Sanatçı süreye aldırmaksızın şahsi gitar yorumunda olduğu gibi hızı öne çıkartmış ve de iki albüm üretmiş, "**Claire**" ve "**Jack Line**".

1991'de Müzik Müdürü koltuğuna oturan piyanist **Denis Badault** (1958) ONJ'ye bambaşka bir ruh verecek, değişik bir denge getirecekti. Badault'nun bayram/şenlik havalı **Hedonist**, hazcı stili ritmik ve açık/billur yazımlı, sevimli, hoş bir swing mekaniği yaratacaktı.

Denis Badault Müzik müdürlüğünü neredeyse 3 seneye çıkartarak tüm ONJ takımına farklı bir güven ve üretkenlik kazandıracaktı. Keyifle dinlenen, hatta dansedilen 3 albümde cabası: "**A plus tard**", "**Monk, Mingus, Ellington**" ve "**Bouquet final**".

Cugny (1994-97), Levallet (1997-2000), Damiani (2000-02)

Geldik **Gil Evans**'ın manevi oğlu diye bilinen besteci, düzenlemeci ve piyanist **Laurent Cugny**'ye (1955). Cugny 10 yıl süresince kendi Big Band'i, **Lumière**'yi yönetmiştir. ONJ onun için rüya gibi bir olanaktır. Konforlu, güvenli koşullarda, gönlünün dilediğince yapılanan bir çalışmanın değerinin Cugny'den daha iyi anlayabilecek Müdür, Şef bulmak zor olacaktır. Ulusal orkestra adeta patlayacak, bir kaç gömlek yukarı sıçrayacaktır.

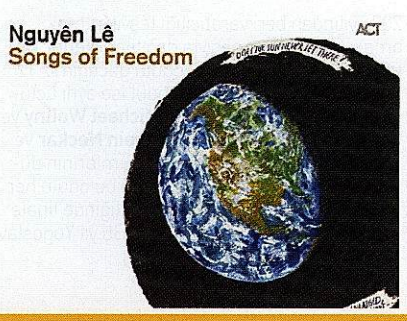

Laurent Cugny 1996'da Paris'te müzik mekanlarının **Kâbesi** niteleğimiz **Müzik Sitesi**'nde düzenlenen "**ONJ 10. Yıl**" konserine üç eski şefi de davet edip, böyle bir "alet"e sahip olmanın keyfini birlikte çıkartacaklardır. Bu güzel yılları rekor sayıda bir CD yaratısı süsleyecektir: "**Yesternow**", "**In Tempo**", "**Reminiscing**" ve anlamlı bir başlıkla "**Merci, Merci, Merci**".

"**Müzik dramaturgu**" deyimini açıkçası kontrbasçı **Didier Levallet**'ye (1944) kadar hiç duymamıştım. Üç yıllığına sorumluluğu devralan sanatçı Jazz'a bakışını şu sözlerle özetliyor: "Bu müziğin derinlerinde bir dans görmek istiyoruz. Ve biz bu danstan bir 'laf' etmek cüretini göstermesini istiyoruz. Orkestra dilinin bütünlüğü/birliği çağını anında, dolaysız yakalayan bir bağlantıyla gerçekleşebilmeli. Ve bu bağ, bağlılık Jazz'ın kaynağı ve mirasıyla olan akrabalığını alttan alta hissettiren keyifli, mutlu bir ritimle yaşanabilmeli."

Uzman gözlemcilere bakılırsa, Levallet görevini dört dörtlük bir uygunlukla, son derece tutarlı biçimde sona erdiriyor. Bu birlikten de dünyaya 3 yeni ürün gelecektir: "**ONJ Express**", "**Séquences**" ve "**Deeper Feelings**".

Çello ve kontrabas sanatçısı **Paolo Damiani** (1952) aynı zamanda mimar ve de İtalyan. ONJ'de her dönemde bir kaç tane yabancı kökenli cazcı yer alıyor. Bu neredeyse bir gelenek. Fakat Müdürlük görevinin sürpriz bir tercihle Fransız olmayan bir sanatçıya verilmesi bir ilk ve şimdilik tek örnek. Maalesef Damiani'nin atanması mesleki çevrelerde vahim bir çalkantı, protesto ve istifalara neden oluyor. Küçük Jazz dünyası karışıyor, tercihin yerindeliği sorusu alışılmışın çok ötesinde bir polemik yaratıyor.

Bir anlamda yazık oluyor. Zira Damiani, François Jeanneau'nun da el vermesiyle ONJ teknesinin yelkenlerini, "**Charméditerranéen**" projesi çerçevesinde çok farklı ufuklara açmayı başarıyor. Epeyce gence ve gözüpek, cesur sanatçıya şans tanıyor. Ne var ki bu yeni tipteki ONJ yetersiz konser vermesi, medyatik ve mesleki destek eksikliğinden tökezliyor. Damiani'nin görev süresi bir yıl kısaltılıyor. Orkestra üyeleri bu ani ve sert durumu pek kötü yaşıyorlar. ONJ tarihinin en ciddi krizine düşmüştür.

Yeniden Barthélémy (2002-05), Tortiller (2005-08) ve Yvinec (2008-11)

Adına cankurtaran mı diyelim, itfaiyeci mi bilemiyorum... ONJ, darboğazdan çıkması umuduyla (tarihte ilk ve yine şimdilik tek kez) yeniden **Claude Barthélémy**'ye emanet ediliyor. Claude usta tehlike eşiğine giren bu değerli "mücevheri" kurtarabilmek için etrafına yaş ortalaması 30'u geçmeyen genç müzisyenlerden oluşan, ama geleceği parlak bir grup topluyor.

"*Bu yeni ONJ ile Fransa'da 15 yıldır konservatuvarlarda Jazz eğitimi siyasetinin tam etkilerini görmüş olacaktım*", diyen Barthélémy iki dönem görev alınca "şef" rolünde somut bir evrime uğradığını vurguluyor. Bu gelişmeyi, "*Kendimi önceleri yalnızca elektrikli gitar çalgıcısı görürken, ilk ONJ deneyimim sayesinde Jazz müzisyenliğine terfi ettiğime inanmıştım. İkinci dönem tecrübem ise bana, bir orkestrayı Jazz'ın ötelerine götürme ve günümüz dünya müziğini gerçekten üretebilecek bir oyuncu topluluğunu yönetme yetisini kazandırdı*" sözleriyle açıklayan değerli sanatçı genç arkadaşlarıyla 2003 ve 2004'te sırasıyla "**Admirabelamour**" ve "**La fête de l'eau**" başlıklı iki ilginç albüm de yapar.

Vienna Art Orchestra'da 10 yıl geçirmiş vibrafoncu, besteci ve düzenlemeci **Franck Tortiller** 2005 Eylülü'nde ONJ müdürlüğünü üstlenirken belki de kendisinden önce hiç kimseye nasip olmamış sayı ve oranda saygın cazcılardan oluşan bir orkestra kuruyordu. Tortiller'nin ONJ'yi tasvir edişi, tanımlayışı kayda değer: "*Fazla değil bir kaç sene öncesine kadar ONJ adeta deri koltuklu bir Rolls-Royce'du. Ona bindiğimiz gibi açık-geniş, çizgileri güzelce belirlenmiş yollarda dolaşabiliyorduk. Devir değişti. Günümüz koşullarında ONJ'nin başka orkestralardan pek farkı kalmadı. Ama benim için ONJ, sanki duvarların dışına taşmış bir Villa Medicis* (Roma'da bulunan Villa Medicis, Fransa'nın en prestijli kültür kurumu Fransız Akademisi'nin Fransa dışındaki tek uzantısı. Şimdiki Kültür Bakanı Frédéric Mitterrand bakan olmazdan önce Villa Medicis'in müdürüydü). *Düşünebiliyor musunuz? Bir Jazz müzisyenleri topluluğuna -belirli bir süre için de olsa- son derece coşkulu, heyecan verici bir insani ve müzikli serüvenlerini, tasarılarını gerçekleştirme, arzularını geliştirme olanağı tanınıyor. Dolayısıyla hiç de azımsanmayacak bir ayrıcalık. Benim şansım bu orkestranın ulusal nitelikten önce yerel biçimde varolması.*"

Çıtayı bir hayli yükseklere koyan Tortiller de devrinde ONJ'yi parlak başarılara taşıyabildi. O denli ki, ekibiyle çıkarttığı iki çalışmadan birincisi "**Close to Heaven – A Tribute to Led Zeppelin**" piyasada en çok satan albümler arasına girerek kalite ve yenilik ölçütlerinin yanında bir de ticari başarıya imza attı. Grubun "**Electrique**" albümüyse ilki kadar satmasa da eleştirmenlerin favorileri arasına girdi.

Son devre gelince. Besteci, yapımcı, çok enstrümanlı ve de kontrbasçı **Daniel Yvinec** (1963) ONJ'nin başına **Sanat Yönetmeni** sıfatıyla getirilen ilk cazcı. Yvinec'in 7 albümü var. Onun da amacı bugüne kadar bilinmeyen açılımları denemek, yenilikçi müzik tarzları, değişik alanlardan sanatçılar getirmek, örneğin dansçılar veya orkestranın işleyişine farklı biçimleri uygulamak gibi. Yvinec'in sevindirici, yankı uyandırıcı çalışmaları yetkili kurum ve mercileri yönetmelikleri değiştirmeye itti. Genelde 3 yıl olarak belirlenen ONJ Yöneticiliği görevinin 3 yıl daha uzatılabileceği ilkesi kabul edildi. İlk uygulamada, her açıdan umut veren Daniel Yvinec'e 3 yıl daha olanak tanındı.

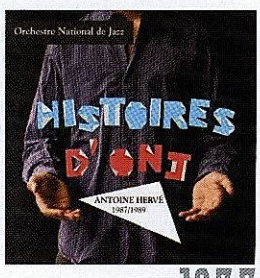

Yvinec ilk döneminin canlılık ve olumluluğunu kanıtlayan eserler üretti. Sadece birbirinden özgün iki albüm "**Around Robert Wyatt**" ve

"**Shut Up and Dance**" değil. Fransız-Alman ortak kanalı **Arte** televizyonundan geçtiğimiz 25 Ocak'ta yayınlanan 25. Yıl kutlama konser ve gösterisini izleyebilirsiniz (*). Sanatçı ana eksen seçtiği Jazz'a dans, sinema, yazın ve yayın hayatından verimli, yaratıcı çitişmeler, buluşmalar sağladı. Şu anda bu tipte, enlemesine niteleyebileceğimiz boyutları katmak, canlandırmayı başarıyla sonuçlandırmak nadir rastlanan bir durum.

Geçici Bilanço

Geride kalan 25 yılda, yerinde sayan Jazz memurlarından ziyade görevi ve olanakları doğru değerlendirmiş, yürekli Jazz militanları, "cazomanlar" gibi çalışmış, görev yapmış 9 Jazz sanatçısı 10 ONJ'yi yönettiler. ONJ hiç bir zaman cazımtrak havalar üfleyen sıradan bir dans orkestrası veya kapanın elinde kalan bir otlak olmadı. Kamunun yetkili veya yetkisiz güçleri her seferinde genç-yaşlı tüm katılımcıları kendilerini aşmaya, yaratmaya iten çerçeveyi çizdiler, gerekli olanakları verdiler, sonuçları değerlendirdiler. Ürünler belki her devirde beklenen, dilenen düzeyde olmadı. Ama yetkili makamlar, kamu temsilcileri sanatçıların başına polis, hakim, gardiyan, ya da cellat kesilmediler. Yeri gelmişken ekleyelim; ONJ resmen **Ulusal Jazz Orkestrası (İçin) Dernek (AJON)** isimli bağımsız bir dernek tarafından yönetiliyor.

Araştırabildiğim kadarıyla ne Avrupa'da, ne de dünyada benzeri olmayan bu "**Ulusal**" orkestra "**Evrensel**" bir rol oynamakta. Laboratuvar, yuva, şantiye, tezgâh... Bir kez daha bu yapılanmayı hangi temelde algılarsak algılayalım ortaya enfes bir kolektif yaratıcılık aracı ve tezgâhı çıkmış durumda. Serbest piyasa ekonomisine, neoliberal ticari anlayışlara ters düşen bir bakışla, Jazzcılar hiç bir "verimlilik" amacı gütmeden, "kâr" kaygısı duymadan, hiç bir "stil/moda" dalgasına maruz kalmadan, "patron veya üst" korkusuna kapılmadan çalışıyor, var oluyor, yerleşiyor, kök salıyor ve üretiyorlar. Eleştiriler, çelişkiler, çekişmeler yok mu? Elbette var ve olacak. ONJ bir Fransız **istisnası** olarak "**Fransız Jazz'ı**" kadar dünya jazz'ının gelişmesine katkıda bulunuyor. İyi ki varsın ONJ! Nice nice 25 yıllara...! (*) http://liveweb.arte.tv/fr/video/L_Orchestre_National_de_Jazz_au_theatre_du_Chatelet/

FESTİVALLERDEN: Parc Floral, La Defense, Calvi, Montauban, Vitoria-Gasteiz

Yaz geldi, festivaller kır çiçekleri gibi her tarafta açtı, açıldı. Başta Paris'te diyemiyeceğim, ama Paris'tekilerden başlamak zorundayım. Fransa'nın en büyük (neredeyse) bedava Jazz festivali "**Paris Jazz Festival**"i 11 Haziran Cumartesi siftahı iki piyanocu üçlüyle yaptı. Daima olduğu gibi saat 15'te sahneye çıkan ilk topluluk **Thomas Encho Trio**'nun ardından 16.**30'da Yaron Hermon Trio** cazseverlerle kucaklaştı. 31 Temmuz'de sahneyi klasik müzikçilere bırakacak son iki konser **Jean-Philippe Viret Yaylılar Dörtlüsü** ve **Antoine Hervé – "Mozart ve Gece"** gösterisi olacak. geleneksel festival programında 31 konser var. Cumartesi ve Pazar günü çifter konser öngören faaliyette her yıl olduğu gibi dünya ve Fransa'nın en tanınmış sanatçıları 1,5-2 saatlik konserler veriyorlar. **Paris Parc Floral/Çiçek Parkı**'nda gerçekleşen konserler için yalnızca parka giriş ücreti olan 5 avro ödeniyor. Bu ücret 7-25 yaş arasındakilere 2 avro. 7 yaşından küçüklere ise bedava. 2011 buluşmasının sanatçıları arasında **Andy Emler, Eddy Louiss, Tania Maria, David Murray, Omar Sosa, Trilok Gurtu** gibi sanatçı ve topluluklar yer alıyor. (www.parisjazzfestival.fr)

Avrupa'nın en büyük ticaret merkezi, **Paris'in Manhattan'ı** diye bilinen la Defense'ın tam bedava konserleriyle ünlü **La Defense Jazz Festival**'i bu satırlar yazılırken 18 Haziran'da başlıyordu. 26 Haziran'a kadar sürecek açık ve yarı açık hava konserlerinin bu seneki yıldızları arasında **Emir Kusturica &** (jazzy Rockçuları) **The No Smoking Orchestra, Hindi Zahra, Keziah Jones, Manu Katché, Patricia Bonner, Sly Johnson** gibi sanatçılar yer alıyor. (http://www.ladefense.fr/agenda/concert/la-defense-jazz-festival-2011/)

Fransa'nın güzelliklerini öve öve, mafyalarını söve söve, milliyetçilerini de döve döve bitiremedikleri Korsika adasının yaklaşık çeyrek asırlık, **24. Calvi Jazz Festival**'i adanın en eski kültürel (resmi) şenliğiymiş. 21 Haziran'da yani Müzik bayramı ve yazın ilk günü başlayacak festival ağırlıklı iki Jazz devine saygı konserleri öngörmüş. Bütün zamanların en önemli Jazz kemancısı **Stéphane Grapelli** (1908-1997) ve yine gelmiş geçmiş en büyük Jazz yorumcularından ve piaynist **Ray Charles** (1930-2004). 6 gün sürecek festivalde her akşam 18 ve 18.30'da verilecek 2 bedava konserin yanı sıra saat 23'ten sonra herkese açık Jam Session'lar da öngörülüyormuş. (www.calvi-jazz-festival.com/)

Güney Batı Fransa taşrasının sıradan fakat sevimli kentlerinden Montauban'da düzenlenen **Jazz à Montauban** festivali de bu sene 30 yaşında. Kent merkezinde 5-12 Temmuz tarihleri arasında düzenlenen şenlik geleneksel olarak kent dışına taşıp, 5 Ağustos'a kadar tüm Tarn-et-Garonne bölgesine yayılıyor. Yine her yıl bir ünlü sanatçıyı kendine hamî belirleyen 30. buluşma bu kez Jamaikalı büyük piyanist **Monty Alexander**'ı seçmiş. Özgün ve genç yoğun programda bu sene Fransız Jazzı'nın yeni kardeşleri **David** ve **Thomas Encho**, Roman Jazzı'nın 6 körpe yeteneği,**Yael Naim, Imany, Ziggy Marley** gibi dünya müziği Jazz alaşımının ilginç örnekleri ve 17 yaşında enfes **Ella** yorumlarıyla beklenmedik, ancak haklı bir üne kavuşan Kanadalı **Nikki Yanofsky** gibi taze umutlar da var. (www.jazzmontauban.com)

Montauban'dan Güney'e yola devam edin. Pirene'leri aşıp İspanya'nın **Bask** diyarına geçin. **Alava** bölgesi il merkezi Orta Çağ'dan kalma "mücevher" kent **Vitoria-Gateiz** 10-16 Temmuz tarihlerinde 34. kez dünyaca ünlü Jazzcılara ev sahipliği yapacak. Örneğin, bu sene "Üçübiryerde" **Herbie Hancock, Wayne Shorter, Marcus Miller** üçlüsünü Fransa'da kaçırmışsanız ve de **Rubén Blades, Michel Camilo, Craig Adams, Nigel Kennedy, Jamie Cullum**'ı çok farklı bir ortamda izlemeyi istiyorsanız, hele de bu isteklerinizi gerçekleştirebilmek gibi bir ayrıcalık veya lükse sahipseniz yandaki portaldan (www.jazzvitoria.com/) yeterli bilgilere ulaşabilirsiniz demektir.

MEKANLARDAN: JaViP/JaV, Citizen Jazz, Şiir/Tiyatro ve Jazz

Fransa'nın en saygın Jazz buluşmalarından "**Jazz à Vienne" (JaV)** bu sene ülkede bir ilke imza atıp, 29 Haziran-13 Temmuz arasında gerçekleşecek festivalden bir 'aperitif' mahiyetinde, önden iştah açıcı genç bir demeti "**Jazz à Vienne in Paris" (JaViP)** 1-2 ay önce Paris'in en önde gelen Jazz kulüplerinde sergiledi. **New Morning, Sunset-Sunside, Duc de Lombard** ve **Jazz Club Etoile** 9-14 Mayıs'ta **Harold Lopez Nussa, Pink Turtle, Sidony Box, Soweto Kinch** ve diğerlerini Paris'te ağırladılar. Yeri gelmişken bu seneyi **Miles Davis**'e armağan eden JaV'nin konuklarından bir kaçını ekleyelim. **Corea-Clark-White-Gambale** ve **Ponty**'li **Return To Forever, George Benson, Rhoda Scott, Sonny Rollins, Hancock-Shorter-Miller, John Scofield, Ahmad Jamal, Dave Holland, Al Jarreau, Gilberto Gil**, vs, vs... (www.jazzavienne.com)

Fransız sanal mekânlarının en başarılısı "**citizenjazz.com**" 10 yaşında. 2001 Şubatı'nda 1995'ten beri ayrı ayrı varolan **So What** ve **Le Jazz** başlıklı sitelerin birleşmesinden doğan **Citizen Jazz** şu anda Fransa'nın en çok başvurulan, en zengin jazz portalı olma özelliğine de sahip. Site 10. Yıl vesilesiyle çok sayıda yeniliği hizmete soktu veya sokmaya hazırlanıyor. Smartphone'lar için özel bir program, seçme Jazz albüm ve parçalardan oluşan özel bir kutu, gezici bir festivali: "**Citizen Jazz Tour**", çok dilli Avrupalı bir Citizen Jazz gibi tasarılar var...

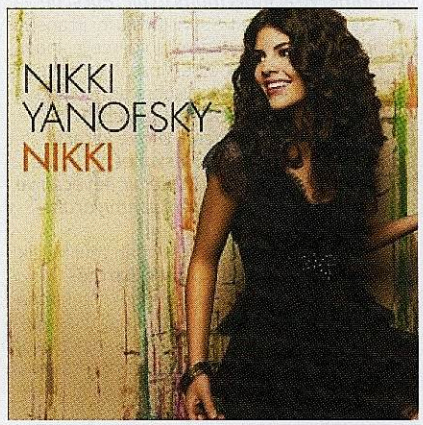

Afrıo-Amerikalı isyancı yazar-şair **LeRoi Jones**, yeni adıyla **Amiri Baraka** (1934), bir başka Amerikalı isyan çocuğu, **Free Jazz**'ın babalarından piyanist-besteci **Cecil Taylor** (1929) ile geçtiğimiz 20 Nisan'da Paris **Cité de la Musique** salonunda "**Diction & Contradiction**" başlıklı kapalı gişe bir Jazz-şiir-oyun gösterisi sunduydular. Aynı türün jazz müzikli şiir-tiyatro tarzı diyebileceğimiz bir başka örneğiyse, 5 Nisan-22 Mayıs arasında **Paris Şiir Evi**'nde Fransız saksofoncu **Alban Darch**'in yönetim, yorum ve besteleriyle, Darch üçlüsü ve şarkıcı **Jeanne Added** eşliğinde Amerikalı yazar **Edgar Allan Poe**'nun (1809-1849) "**Usher Evinin Çöküşü**" oyunu sahnelenerek gerçekleştirildi!

Oğuz Büyükberber & The Friends'in **(Önder Focan, Erdal Akyol ve Cem Aksel)** "**JazzMix in Istanbul"** çerçevesinde Aralık 2010'da **Nardis Jazz Kulüp**'te verdikleri konserden hoş bir alıntı dünyanın muhtemelen en prestijli Klasik müzik ve jazz kanalı **Mezzo**'da. Bilginize: **(http://www.dailymotion.com/video/xjbajl_oguz-buyukberber-and-friends-jazzmix-festival-d-istanbul-realisation-olivier-taieb_music)**

ÖDÜLLERDEN: Wolly, Rollins ve Jones

2006 yılından beri yaratıcılığı teşvik etmek amacı ve halkoylamasıyla dağıtılan **Neuer Deutscher Jazzpreis** büyük ödülü geçtiğimiz 12 Mart'ta **Trio [em]**'e ve özel ödül ise aynı üçlünün piyanisti Alman sanatçı **Michael Wollny**'ye verilmiş. Mannheim **IG Jazz Rhein Neckar** ve **Alter Feuerwache gGmbH** kurumlarının düzenlediği 10 bin avro değerindeki bu ödülü her yıl bir Jazz sanatçısının tek seçiciliğinde finale kalan üç gruptan biri kazanıyor. Bu yıl Yugoslav

(!) kökenli Fransız Jazz piyanisti ve besteci **Bojan Z**.'nin 12 grup arasından seçtiği 3 topluluk seyirciler önünde 40'ar dakikalık konser veriyorlar. Son kararı ise halk oylaması belirliyor.

Doğrudan Devlet Başkanı **Barack Obama**'nın verdiği ABD'nin en yüksek sanat ödülü kabul edilen **Ulusal Sanat Nişanı**'na layık görülen iki Jazz sanatçısıysa bu sene **Sonny Rollins** ve **Quincy Jones** olmuşlar.

YAYINLARDAN: Jazz News, JM/Jm, So Jazz, Réda, Petrucciani

Bu seferki Paris mektubumuzun en güzel haberi yayın hayatına katılan yeni bir süreli Jazz dergisinin varlığına ilişkin: **Jazz News**. Ancak Mayıs ayında yayınlandığını TSF radyosunda duyduğumuz bu derginin ilk sayısını hiç bir bayide bulamadık. Geçen hafta tesadüfen gördüğümüz 2. sayı sayesinde dergiyle ilişkiyi kurduk. Fakat birinci sayıya henüz ulaşamadığımız için bu derginin tanıtımı ve tüm sayılarının içeriğine dair kısa bir özeti gelecek mektubumuza bırakmağa karar verdik.

Halen Fransa'nın en iyi jazz dergisi olma avantajına sahip **JazzMagazine/ Jazzman (JM/Jm)** Nisan, Mayıs, Haziran sayıları etrafında kapak kahramanları sırasıyla Vietnam kökenli Fransız gitarist **Nguyên Lê** ve son albümü **"Songs of Freedom"**; meslekte 50, fani dünyada 70 yaşına basan İtalyan-Fransız bat **Aldo Romano** ve **Archie Shepp** babayla düet albümü **"Wo!Man"** ve **Majid Bekkas-Ramon Lopez**'den oluşan üçlüsüyle çıkarttığı 3. albümü **"Chalaba"** ile Alman piyanist **Joachim Kühn** olmuşlar. Ayrıca adı hep gölgede kalmış, 60'lı yılların bütün mücadelelerinde ön saflarda vuruşmuş Amerikalı dev bir kontrbasçı **Barre Phillips,** ölümünün 20. yılında özlem ve saygıyla anılan benzersiz saksofon yorumcusu **Stan Getz**'e saygı mahiyetindeki dosyalar**;** Jazz'da piyanonun 88 vazgeçilmez başucu albümü, yaz festivalleri seçkileri bu üç sayıyı zenginleştiren başlıklardan bir kaçı. **Jazz ve Rock ilişkileri üzerine bir inceleme;** başta **Babylon** ve **Doublemoon** yapım olmak üzere Türkiye'de nice ilklerin öncülüğünü yapan **Ahmet-Mehmet Uluğ** ve **Cem Yegül** üçlüsünün fetiş sanatçısı **Sun Ra** (Merak edenler, Türkiye'nin, İstanbul'un çok şeyler borçlu olduğu bu üç kafadara **Sun Ra** hikâyelerini sorsunlar!) veya evrensel piyano dağarcığına bir kaç tane başeser kazandırmış **Horace Silver** hakkındaki deneme yazıları JM/Jm'i cazseverler için gerçekten vazgeçilmez kılmış.

So Jazz'ın üç sayısının kapak yıldızlarıysa basçılar ailesi adeta. Nisan'dan bu yana kronolojik sırayla **"Jazz'da devrim yapan kontrbasçı Avishai Cohen"**, **"Müziği babamla yaratıyorum"**diyen bir başka kontrbas ve basçı **Kyle Eastwood** ve de **"Miles Davis'i yenileyen"** bir basçı daha, **Marcus Miller** derginin baş konukları olmuşlar. So Jazz ayrıca Nisan sayısında **Scott Lafaro**'dan **Jaco Pastorius**'a 15 sayfalık bir bas dosyası ve plak seçkileri sunmuş. Dergi aynı sayfalara, jazz dünyasının nankör davrandığını savunduğu **Charles Mingus**'e ilişkin de güzel bir eleştiri denemesi eklemiş. **Eastwood**

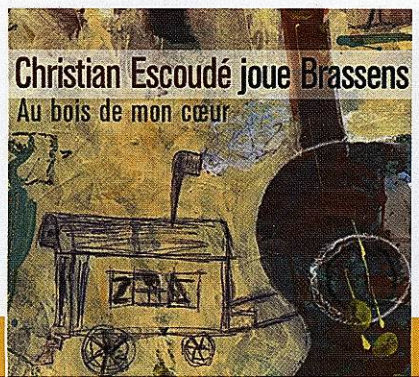

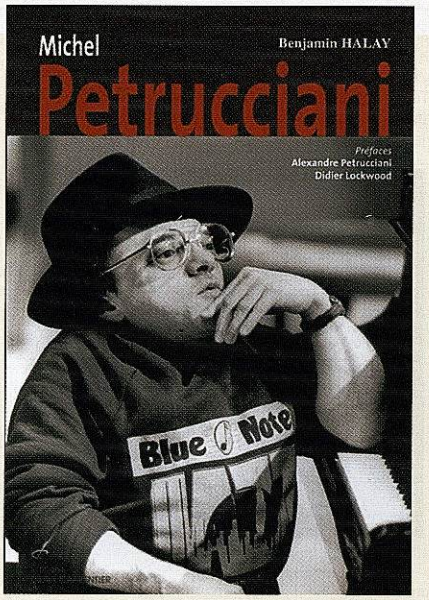

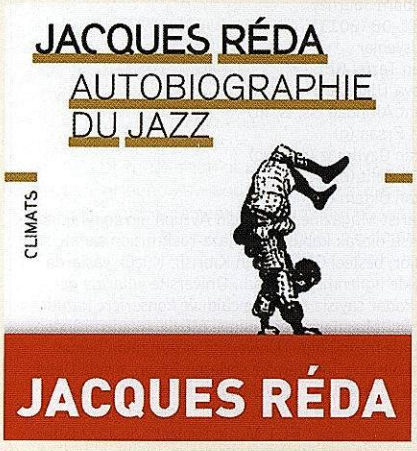

ailesi fertlerinin, baba **Clint** ve oğul **East** ile ayrı ayrı sohbetlerin yer aldığı Haziran sayısında, neredeyse doğal mantıki uzantı olarak **"Jazz ve Sinema"** dosyası da var.

Fransa'da jazz'ın vak'anüvisi kimdir diye sorulursa, akla gelecek ilk isim kuşkusuz 1929 doğumlu şair, yazar, yayıncı ve jazz güncecisi **Jacques Reda**'dır. Reda 70'in üstünde eserinin önemli bir bölümünü kapsayan jazz hakkında **"Jazz'ın Otobiyografisi"** (Eds. Climats yayınları) başlıklı yeni bir çalışma daha çıkarttı. Kişilik bu kez 150 jazz sanatçısına dair düşündüklerini yazmış. Klasiğin **Mozart**'ı varsa, jazz'ın da **Petrucciani**'si var. 1999 yılında 36 yaşında aramızdan ayrılan **Michel Petrucciani** daha çok incelenecek, konuşulacak bir Jazz piyanistiydi. 91 santim boyundaki bu dev dâhi sınırlı yıllarına inanılması zor başarılar, eserler sığdırmış bir sanatçıydı. Petrucciani'nin son 5 yılında onunla çalışan müzikolog, piyanist, müzik okulu müdürü, programcı, festival kurucusu ve yöneticisi **Bernard Halay** Petrucciani üzerine yapılmış ilk akademik diyebileceğimiz çalışmayı **"Michel Petrucciani"** (Eds. Didier Carpentier yayınları) başlıklı kitapta topladı. Fotoğraf ve belgelerle zenginleştirilmiş eser gerçekten tam bir referans.

ALBÜMLERDEN: Blesing, Le, Escoudé (Brassens)

Besteci, düzenlemeci gitarist **Alain Blesing** Fransa da bile genellikle eşi **Senem Diyici** ile anılır. Bu büyük müzik insanının özgün bestesi gitar sololardan oluşan **"Just on Six"** albümü, sanatçının şahsi 5. albümü. Besteci gitarist **Nguyên Le** jazz'ın elektriğini taşıdığı **Jimmy Hendrix**'ten sonra şimdi de **The Beatles, Janis Joplin, Led Zeppelin** ve **Stevie Wonder**'lı yaratıcılık dozu eleştirmenleri pek keyiflendiren **"Sons of Freedom"**ı yapmış. Sanatçının refakatçıları bu defa iki gözde vokalist, Koreli **Youn Sun Nah** ve Belçikalı **David Linx.**

"Au bois de mon coeur - Escoudé Joue Brassens/Escoudé Brassens Çalıyor" Fransa'nın en tanınmış besteci ve gitaristlerinden **Christian Escoudé**'nin son albümünün adı. Roman gitarist babanın 1947 doğumlu oğlu, 2011'de ölümünün 30. yılında anılan gitarist ve aykırı şair, Fransız şanson geleneğinin en büyük üç temsilcisinden biri, **Georges Brassens**'se bir armağan yapmayacak da kim yapacak? Escoudé hiç bir zaman eskimiyecek çok zevkli bir eser çıkmış ortaya. Her eve 'plakhaneye' gerek...

Son sevdiklerimizden taze ve öz bir demet**:** Amerikalı baterici **Ari Hoenig** ve **"Lines of Oppressions"** (Naive), Polonyalı piyanist **Marcin Wasilewski** ve **"Faithful"** (ECM), Danimarkalı kemancı **Line Kruse** ve **"Dream"** (Stunt), Belçikalı piyanist **Eric Legnini** ve **"The Vox"** (Discograph), Kübalı piyanist **Harold Lopez-Nussa** ve **"El Pais de las Maravillas"** (World Village) ve de **D!evrim** ile **"Hétérotopos"**u (Bu albümü ve yaratıcısını ilerde uzunca ele alacağız. UH)

ŞAPKALAR: Boujut, Camacho, Bryant, Dupree, Flanigan, Russel, Scott-Heron, Young

Bizim için yalnızca doğrudan jazz'a emek verenler değil, dolaylı ama bu müziği başka faaliyetlerle besleyen insanların da özel bir önemi vardır. Dolayısıyla ardından şapka çıkartmak gereğini hissettiğimiz kişilikler arasında 5 Ocak 1934 Küba Havana doğumlu ressam ve gravürcü **Jorge Camacho**'nun özgün bir yeri vardır. Geçtiğimiz 30 Mart'ta Paris'te yitirdiğimiz gerçeküstücülüğün son kalanlarından sanatçı resim ve desenlerinde Jazz ve Flamenko'ya verdiği önemle de tanınırdı. Tam bir cazoman olan sanatçı 1975'ten beri Paris ile Endülüs arasında yaşıyormuş. 1940 doğumlu yazar, sinema eleştirmeni, televizyon yapımcısı ve de "Cazoman" **Michel Boujut**'yü 29 Mayıs'ta Paris'te yitirdik. **"Louis Armstrong"** başlıklı deneme/araştırma kitabı yazan Boujut'nün **"Üflemek Çalmak Değildir"** romanın da Jazz'ın yeri büyüktü. Ancak ölümünden kısa bir süre önce cep kitabı olarak yayınlanan **"Jazz'a Tutkusu Aşırı Boyutlara Ulaşınca Yolu Şaşan Marie-Thérèse'in Hayatı"** isimli romanı Fransız edebiyatında jazz'a yakılmış eserler arasında en üst sıraya yükselmişti.

Bir süredir yaptığımız gibi ulaşabildiğimiz kadarıyla son 3 ayda yaşama veda eden, jazz'a bir biçimde emeği geçmiş, irili ufaklı Amerikalı sanatçıları da anmak istiyoruz: 20. yüzyılın önemli Jazz piyanistlerinden **Ray Bryant** (1931-Filadelfiya/2 Haziran 2011-New York); gitarist **Cornell Dupree** (1942 Texas/ 4 Mayıs Texas); **Four Freshmen** grubu kurucularından tanınmış Jazz vokalisti **Bob Flanigan** (1926-Greencastle/ 15 Mayıs 2011 Las Vegas); blues yorumcusu **Calvin Russel** (1948-Austin/3 Nisan Garfield); sıkı aktivist, şair , rapçi ve en büyük çağdaş Soul yorumcularından addedilen **Gil Scott-Heron** (1949-Chicago/27 Mayıs 2011 New York); trompetçi **Snooky Young** (1919-Dayton/ 4 Mayıs 2011 Newport Beach) sessiz sedasız aramızdan ayrılmışlar.

Kökenleri, geçmişi ne olursa olsun etnik, felsefi, estetik, akademik, fizik vesaire sınırların ötesine en olgunca ulaşabilen baş ve öncü müzik dalı artık Jazz. Yeryüzünün yaş-sınıf, cins-cinsiyet ve kelle kâğıdı ayrımı olmaksızın kurulabilecek tek polissiz cumhuriyeti, hükümetsiz iktidarını sanki jazz'cılar ve jazz severler kurabilirmiş gibi geliyor. Jazz'cıların düşlediği hoşgörülü ve sevecen bir dünyada, ılık, huzurlu, güzel ve bol jazz'lı yaz günleri, dakikaları geçirmeniz dileğiyle esen kalın.

Ozan Musluoğlu

40th Day
Equinox 501050 (2011)

Müzisyenler
Jeremy Pelt (tp)
JD Allen (ts)
Danny Grissett (p)
Ozan Musluoğlu (b)
Darrell Green (d)
"Coincidence" adlı albümünün ardından ikinci albümü "40th Day"i de kaydeden başarılı kontrabascı Ozan Musluoğlu ile bu sayımızın sayfaları arasında geniş röportajımızı Tunçel Gülsoy'un kaleminden okuyabilirsiniz.

Bilal Karaman

Bahane
BBS Music 0055 (2011)

Müzisyenler
Burak Bedikyan (p)
Bilal Karaman (g)
Harvie S (b)
Monika Bulanda (d)
Uzun zamandır üzerinde çalıştığı albümü piyasaya çıkaran gitarist Bilal Karaman'ın bu ilk albüm kaydında konuk müzisyenler de yer alıyor. İzzet Kızıl (perc), Humam Al Sayid (vo), Gürkan özkan (tabla), Serdar Pazarcıoğlu (keman). Sanatçı ve çalışması ile ilgili röportajmız bu sayımızda yer alıyor.

Erhan Ersin

Seslerin Peşinde
Sky Music 391 (2011)

Müzisyenler
Erhan Ersin (g)
25 yıldır akustik ve elektrik gitar çalıyor. İstanbul'da doğdu, 15 yaşında klasik gitarla tanıştı, daha sonra rock ve jazz gitarla devam etti. Etkilendiği müziği yerinde öğrenmek ve daha iyi tanımak için 19 yaşında İngiltere'ye gitti, müzik yolculuğu Almanya ve Fransa'da devam etti. Yurtdışında geçirdiği uzun yıllar boyunca jazz, bebop, big band, latin jazz, duo guitar gypsy jazz, rock, blues, funk, soul, new age gibi çeşitli müzik türleri ve gruplarıyla çalıştı. Şu anda yurt dışında ve Türkiye'de kendi müzik projeleriyle uğraşıyor. Sanatçı ve çalışması hakkında geniş röportaj bu sayımızın sayfaları arasında...

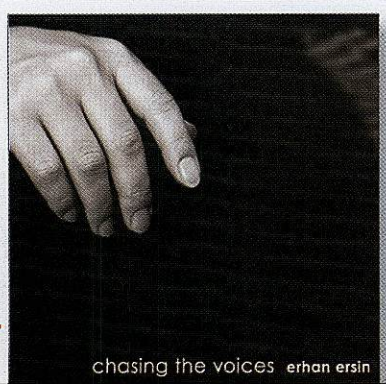

Okan Ersan

A Reborn Journey
MZKL-08 (2011)
Müzisyenler
Aycan Teztel (tb)
Şenova Ülker (tp)
Levent Altındağ (ss, ts, flt)
Okan Ersan (g)
Serkan Özyılmaz (p, keyb)
Eylem Pelit (b)
Volkan Öktem (d)
Guitarist Magazine tarafından Avrupa'nın en iyi ikinci gitaristi olarak kabul edilen jazz-rock-fusion sanatçısı, aranjör, besteci Okan Ersan Kıbrıslı. Küçük yaşlarda müzikle ilgilenmeye başladı. Üniversite yıllarına gelene kadar sayısız albümde çaldı ve konserlere katıldı. İstanbul Marmara Üniversitesi Müzik Akademisinden 1994'de mezun oldu. Üniversite yaşamından hemen sonra bir süre İngiltere'ye yerleşen Ersan, orada Della Rose Big Band/Jazz kurslarına katıldı ve daha sonra tarzını Jazz-Rock (fusion) olarak seçti. İngiltere'de yaşadığı süre içinde "EC1 Music Project" de Jazz Gitar, Armoni ve Eşlik dersleri verdi. 2003 yılında ünlü İngiliz dergisi "Guitarist Magazine" tarafından o yılın en iyi 2.gitaristi seçildi ve Birmingham'a davet edilerek adından sıkca söz ettirdi. Konuk gitarist olarak davet edildiği Kansas City Jazz Festival de sahneyi ünlü Grammy ödüllü Billy Paul ile paylaşarak kendi bestelerini çaldı ve adını Amerika'ya taşıdı. 2004 yılında Türkiye'nin çok seçkin bir kadrosuyla "To Whom it May Concern" adlı albümünü yaptı ve bir çok konserler verdi. Fusion tarzında olan bu albümde,Volkan Öktem, Eylem Pelit, Serkan Özyılmaz, Levent Altındağ, Serdar Barçın ve Şenova Ülker ile çalıştı. Sanatçının ikinci albümü olan A Reborn Journey'de İstanbul Superband ekibinden başka konuk olarak Ernie Watts (ts), Mısırlı Ahmet (darbuka), Ercan Irmak (ney), Ola Onabule (vo) yer alıyor. Miksajını Dave Weckl'ın yaptığı albümde 11 parça yer alıyor.

Yinon Muallem

Nefes / Breath
KAF 00876 (2011)

Müzisyenler
Yinon Muallem (perc)
Cenk Erdoğan (g)
Sinan Cem Eroğlu (kopuz, kaval)
Selim Koytak (ud)
Hakan Gürbüz (b)
Alper Kılıç (b)
Vincant Coupri (tabla)
Serdar Pazarcıoğlu (keman)
Sumru Ağıryürüyen (vo)
Dilek Muallem (vo)
Jan Rast Muallem (vo)
Uzun yıllardır İstanbul'da yaşayan müzisyen, besteci, söz yazarı ve eğitmen Yinon Muallem, bu dönem boyunca yaşamına ve müziğine eşlik eden Türkçe seslerden ve bir o kadar da geleneksel Yahudi müziği ve kültüründen izler taşıyan "Nefes" albümü sanatçının Türk ve Yahudi kimliklerinin temsili gibi görünüyor. 11 parçanın yer aldığı albümün mastering ve miksingini Emir Ersoy yapmış. Sanatçının bu yeni çalışması ile ilgili geniş bilgi bu sayımızda yer alıyor.

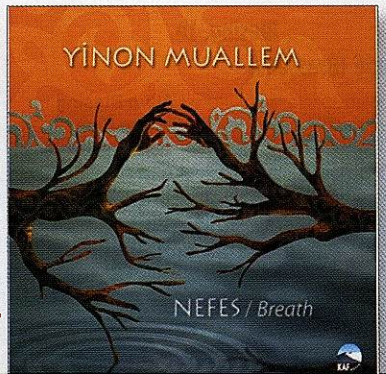

Oğuz Büyükberber & Tobias Klein

Electroacoustic Duo
Steim (2011)
Müzisyenler
Oğuz Büyükberber (clt, electronics)
Tobias Klein (bclt, electronics)
Klasik batı müziğini, Türk müziği ve jazz tınılarıyla harmanlayarak kendine has üslubunu yaratan bas klarnetçisi Oğuz Büyükberber, aynı zamanda çocukluğundan bu yana görsel sanatlarla ilgilenen çok yönlü bir sanatçı. Müzik kariyeri boyunca Kaçan Keçi, A Z, Lodos, Velvele, Turqumstances ve Trio Koan gibi projelerde çalışan ve Avrupa'da birçok festivalde yer alan sanatçının 4 solo albümü bulunuyor. 1990 yılında Amsterdam'a taşınıp, konservatuarda saksofon ve basklarinet eğitimi alan Klein ise doğaçlama müzik üzerine yoğunlaşan ancak aynı zamanda Doğu Avrupa ve Asya müzikleri hakkında da kendini geliştiren bir sanatçı. Şimdiye kadar Tobias John Zorn, Chris Speed, Benoit Delbecq ile sahne alan sanatçı, Man Bites Dog, Full Fathom Five ve Spinifex Orkestrası için şarkı besteliyor. Albüm bu iki müzisyenin duo olarak 2009 Mayısında Amsterdam'da Steim Stüdyolarında yaptıkları kayıtları içeriyor. Tolga Tüzün'ün editlediği çalışmada Büyükberber ve Klein'a ait akustik ve elektronik parçalar seslendirilmiş. Albüm piyasada satılmıyor. Ancak www.oguzbuyukberber.net ve www.tobiasklein.nl sitelerine isteğinizi bildirebilirsiniz.

Russell Malone

Triple Play
MaxJazz String Series 607 (2010)

Müzisyenler
Russell Malone (g)
David Wong (b)
Montez Coleman (d)
Russell Malone 20 yıldan uzun süredir jazz sahnelerinde etkisini koruyan bir gitarist. MAXJAZZ'dan çıkan dördüncü trio albümü "Triple Play"de aynı zamanda da dokuzuncu kez ekibinin liderliğini üstleniyor. Bu albümle hem gitaristliğini hem besteciliğini hem de grup liderliğini bir kez daha gözler önüne seriyor. Birbirinden yetkin iki müzisyen olan basta David Wong ve davulda Montez Coleman'dan oluşan ekip

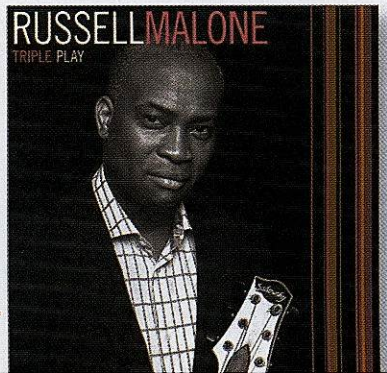

sayesinde albüm zirveye oynamaktan geri kalmıyor. Ekibin yoğun enerjisini ve kuvvetli swingini hissettiğimiz bir albüm. Sadece gitar, bas ve davuldan meydana gelen piyanosuz bir trio oluşumu, Malone'a daha önce defalarca kaydedilmiş parçaları daha yeni, farklı ve yalın bir duruşla sergileme imkanı vermiş. Bu sayede biz de gitaristin müzikal duyarlılığını derinden hisssedebilme imkanı buluyoruz.

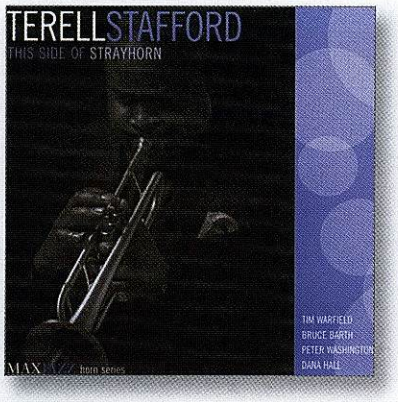

Terell Stafford

This Side of Strayhorn
MaxJazz Horn Series 408 (2011)

Müzisyenler
Terell Stafford (tp, flgh)
Tim Warfield (ss, ts)
Bruce Barth (p)
Peter Washington (b)
Dana Hall (d)
Trompetçi Terell Stafford'un 2011 çıkışlı bu albümü , Duke Ellington'ın has adamı Billy Strayhorn'un daha az bilindik ve klasikleşmiş parçalarını yakından tanımamızı sağlıyor. Dayton'daki "Strayorn'u Anma Festivali"nden esinlenerek ortaya çıkmış bu projede Stafford'un hüznün içindeki mutluluğu doğaçlayarak nasıl da ortaya çıkardığına şahit oluyoruz. Albümde Stafford'a eşlik eden müzisyenler de konusunda en az O'nun kadar yetkinler. Saksofonda Tim Warfield, piyanoda Bruce Barth, basta Peter Washington ve davulda dana Hall. Özellikle "Smada" adlı parçada Stafford'un Lee Morgan'ın bluesa yakın ve sürükleyici stiline olan hayranlığını hissetmek mümkün. "Little Brown Book" ise trompet susturucusu sayesinde sıcaklık katılmış bir parça. Yavaşça alev alan bir blues olan "Multicolored Blue" ve geriye çekerek çalınmış, baştan çıkarıcı bir orta tempo ballad olan "Lana Turner", Strayhorn'un küçük bir grup tarafından bulabileceğiniz en iyi icra edilmiş olan parçalarından sedici birkaçı.

Sean Jones

No Need For Words
MacAvenue 1057 (2011)
Müzisyenler
Sean Jones (tp)
Brian Hogans (as)
Orrin Evans (p)
Obed Calvaire (d)
Trompetçi Sean Jones'un 2011 çıkışlı bu albümü, Jones'un Post-Bop etkisideki çekici ve esnek doğaçlama tekniğini görebileceğimiz bir albüm. 2010'da Lincoln Jazz Center Orchestra'yı bıraktıktan sonra kişisel solo çalışmalarına ağırlık veren müzisyen bu albüm sayesinde hayranlarına parlak tondaki trompetini ve içten ve esnek tarzı sayesinde beste yapmadaki ustalığını kanıtlıyor. Açılış parçası olan swing "Look and See"nin yanı sıra "Olive Juice" gibi bilindik bir Latin parçası, R&B tonlamalarındaki ballad "Momma", köşeli ve funk tınılı "Touch and Go" ve Miles Davis etkileşimli albüme adını veren ballad "No Need For Words", dinleyebileceğimiz parçalardan sadece birkaçı. Albümde usta trompetçiye eşlik edenler ise yine kendi kadar parlak bir piyanist olan Orrin Evans, basçı Luques Curtis, davulcu Obed Calvaire, saksofoncu Brian Hogan, perküsyoncu Kahlil Kwame, orgcu Corey Henry ve gitarist Matt Stevens. "Ne Need For Words" kesinlikle Jones'un en iyi ufak grup albümü denebilir. Sean Jones'u Tribut To Miles projesinin trompetçisi olarak İstanbul Jazz Festivali'nde de dinleyeceğiz.

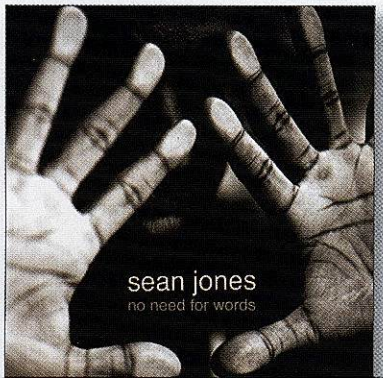

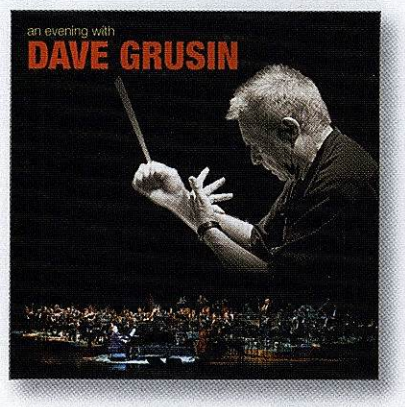

Dave Grusin

An Evening With
Heads Up 31995 (2011)

Müzisyenler
Dave Grusin (p); Jon Secada, Monica Mancini, Patti Austin (vo); Sam Petitti (g); Whan Kamnirdratana (harp); Bernstein (tb); Casey Maltese, Dana Weber, Stan Spinola (horns); Gary Burton (vib); Daniel Susnjar (d); Cliff Sutton, Jose Lacerda, Alex Appel, Sammy Figueroa (perc).
Besteci, düzenlemeci ve piyanist 75 kişilik Henry Mancini Orkestrası'nı canlı olarak bir programda yönetiyor. Sadece Mancini'nin sinema için yazılmış besteleri değil, Gershwin ve Bernstein'ın da eserleri var. Ardından bu şovun yardımcı prodüktörlüğünü Grusin'in uzun süreli iş ortakları Larry Rosen ve Phil Ramone tarafından yapılıyor. Ekipte konuk olarak bulunan vokalist Patti Austin, Jon Secada ve Monica Mancini'nin yanı sıra, enstrümantalist olarak Gary Burton, Arturo Sandoval, Nestor Torres, and Sammy Figueroa'yı bulmak mümkün. Müziğin ön planda olduğu bu albümde Grusin hem piyano çalıyor hem de grubu yönetiyor. Setin açılışını yaptıkları "Fratelli Chase"in dramatik versiyonunu "On The Golden Pond"un ana teması olan nostaljik ve daha romantik olan bu versiyonu izliyor. Bu parçanın "New Hampshite Hornpipe"la birleştirildiğini görüyoruz. Patti Austin "Makin' Whoopee"de karşımıza çıkıyor. Program Porgy&Bess'ten birkaç Medley ile devam ederken West Side Story'nin birkaç parçası da eksik kalmıyor programdan. Burton'ın tınılarını "Cool"da Secada ve Austin'in düetini ise "Somewhere"de duymak mümkün. "I Feel Pretty"de ise Torres'in güzelim flüt solosunu duyuyoruz. Bir saate yakın süren programda, dinleyiciler nostalji yaşamanın yanı sıra Grusin'in müzikal sofistikeliğine de şahit olacaklar.

Gordon Goodwin's

Big Phat Band
Telarc 32363 (2011)

Gordon Goodwin'in "Big Phat Band"i, 18 kişiden oluşan ve big band geleneğini günümüze orijinal şekilde uyarlayan bir jazz topluluğu. Goodwin'in dehası sayesinde dinleyiciler Los Angeles'ın en swing dolu muzisyenlerinden oluşan bu topluluğu dinleme şansına erişiler. Gordon'un şakacı tattaki anlam yüklü düzenlemeleri, dinleyiciyi birçok farklı tarzdan oluşan bir yolculuğa çıkarıyor: latin, blues, swing, klasik. Bu kadar farklı tarzın birleştiği bir albümde Looney Tunes'a gönderme yapıldığını bile duymak mümkün. Eğlenceli jazz parçaları "Whodunnit?", "Attack Of The Killer Tomatoes" un yanı sıra Dianne Reeves'in de konuk vokalistliğini duymak mümkün albümde. Bir Frank Sinatra klasiği olan "Too Close For Comfort"un en seksi düzenlemesini Reeves'den duymak kulaklarımızın pasını silecek gibi gözüküyor. Goodwin'in de açıkladığı gibi albümün amacı "The Rat Pack Show" ile klasikleşmiş olan jazz standartlarını dinleyiciyle bir kez daha farklı bir şekilde buluşturmak ve bu müziği aynı Frank Sinatra, Sammy Davis Jr ve Dean Martin'in yaptığı gibi müziğe eğlence unsurunu da katarak yapabilmek.

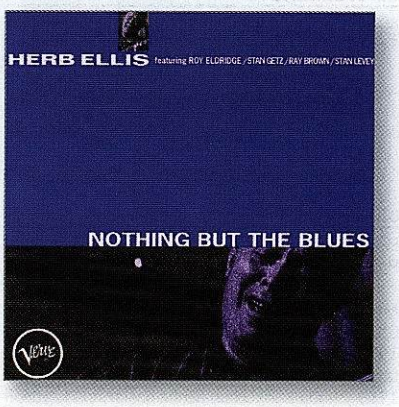

Herb Ellis

Nothing But The Blues
Poll Winners Rec. 27240 (2010)

Müzisyenler
Herb Ellis (g)
Roy Eldridge (tp)
Ray Brown (b)
Stan Levey (d)
Stan Getz (ts)
Amerikan jazz dergisi Down Beat, zaman zaman bizim de yayınladığımız yılın en iyi müzisyenlerini listeler halinde seçer. İşte bu listelerde yer alan müzisyenler için yapılmış yeniden basımlar "Poll Winners Records"adıyla piyasaya sunulmuş. Arşivciler için özellikle çok önemli olan bu kayıtlar jazz'a ilgi duyan dinleyicinin de ilgisini çekecektir. Hali hazırda önemli gitaristlerden biri olan Herb Ellis'e, 50'lerde çalıştığı Oscar Peterson'ın efsanevi grubu zarif bir ruh katmış. Ve büyük bir gruptan ziyade kişisel olarak öne çıktığı bu 1958 kayıtlı ilk albümünde müzisyenin parlak çalışını çokça duymak mümkün. Bir gövde gösterisinden çok ruha hitap eden Texas swingi dokunuşlarıyla dolu bu albümü kaçırmayın deriz.

Michel Legrand & Miles Davis

Legrand Jazz + Ascenseur pour L'echafaud
Poll Winners Rec. 27242 (2010)

Müzisyenler
#1-11;
Michel Legrand (arr, cond), Miles Davis, Art Farmer, Donald Byrd (tp), Jimmy Cleveland (tb), Herbie Mann (fl), Jerome Richardson (cl, bs), Phil Woods (as), John Coltrane, Ben Webster (ts), Eddie Costa (vib), Bill Evans, Hank Jones (p), Barry Galbraith (g), Paul Chambers (b) Osie Johnson (d)
New York'da 25 Haziran 1958'de kaydedilmiş.
#12-21:
Miles Davis (tp), Barney Wilen (ts), René Urtreger (p), Pierre Michelot (b) Kenny Clarke (d)
Paris'te, 4 & 5 Aralık 1957'de kaydedilmiş.
Bu CD Fransız besteci ve piyanist Michel Legrand'ın

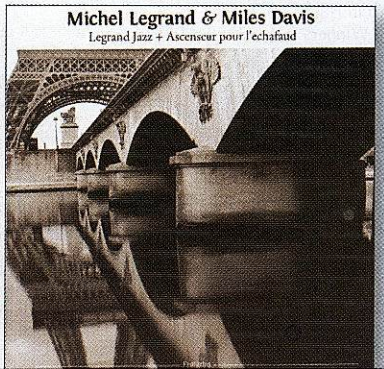

albümü "Legrand Jazz"ın tamamının yanı sıra Miles Davis ile ilk birlikteliğinden çıkmış olan unutulmaz film müziği "Ascenseur pour L'Echafaud" barındırıyor. Her iki albüm de 1958 yılında Downbeat'ten 5 yıldızla değerlendirilmiştir.

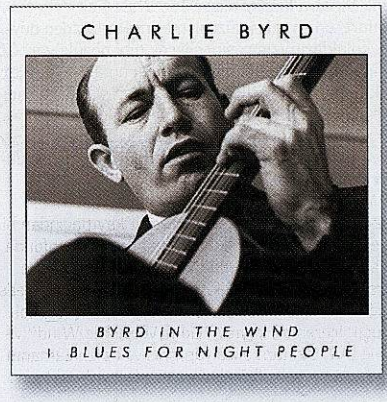

Charlie Byrd

Byrd in the Wind & Blues for Night People
Poll Winners Rec. 27248

Müzisyenler
Charlie Byrd (g)
1925 – 1999 yılları arasında yaşamış olan ABDli gitarist Charlie Byrd'in New York ve Washington'da 1959 yılında kariyerinin henüz başlarında kaydedilmiş olan 2 albümünü kapsayan bu CD'de 12 parça yer alıyor. Ampliye edilmemiş İspanyol gitarı ve eşsiz sound'u ile iyi dinleyicinin arşivinde yer alması gereken yapıtlardan...

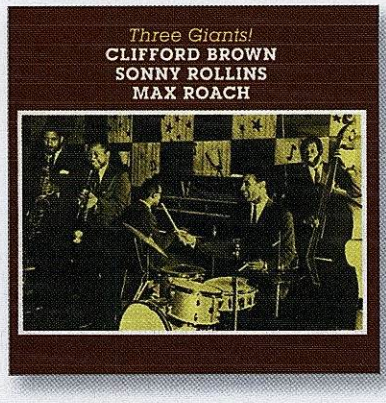

Three Giants

Clifford Brown & Sonny Rollins & Max Roach
Poll Winners Rec. 27253 (2010)

Müzisyenler
Clifford Brown (tp)
Sonny Rollins (ts)
Richie Powell (p)
Geroge Morrow (b)
Max Roach (d)
Three Giants 2 LP'in bir CD'de yer aldığı bir başka Poll Winners kaydı. Sonny Rollins'in Plus For (Prestige LP7821) ve Clifford Bown'ın ve Max Roach'ın tek stüdyo kaydı olan Basin Street'deki (EmArcy MG36070) kayıtlarını içeriyor. Bu CD'lerde en büyük özellik olarak booklet'lerine gösterilmiş özen dikkat çekiyor. Three Giants'a 16 sayfalık bir booklet hazırlanmış.

Donald Byrd

Byrd in Hand
Poll Winners Rec. 27250 (2010)

Müzisyenler
Donald Byrd (tp)
Charlie Rouse (ts)
Pepper Adams (bs)
Walter Davis, Walter Davis, Jr. (p)
Art Taylor (d)
Donald Byrd (1932) Amerikan jazz sahnesinin en önde gelen hard bop trompetçilerindendir. Parlak, melodik, zeki tonu diğerleri arasında (John Coltrane, Jackie McLean ve diğerleri) parladı. Özellikle bu 2 saksofonlu

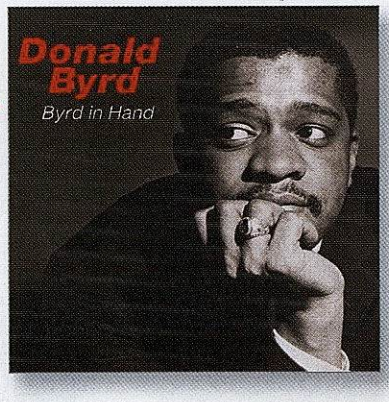

albümde; Charlie Rouse (Thelonious Monk'un sağ kolu) ve Pepper Adams (bariton) ile sanatçının kaliteli ve üstün tonunun ortaya çıktığı gözlemlenir.

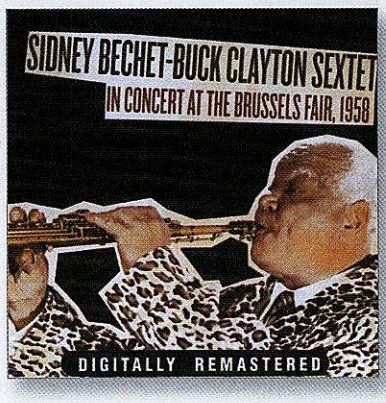

Sidney Bechet – Buck Calyton Sextet

In Concert at the Brussels Fair, 1958
Poll Winners Rec. 27238 (2010)
Müzisyenler
Sidney Bechet (ss)
Buck Clayton (tp)
Vic Dickenson (tb)
George Wein (p)
Arvell Shaw (b)
Kansas Fields (d)
Bu CD 1958 yılında Sidney Bechet'in Brüksel'deki konserinin canlı kaydının (daha önce LP olarak Columbia CL1410 olarak basılmış olan) yeniden basımıdır. Ancak bonus track'leri ile özel bir basım haline getirilmiştir. 10-17 parçalar Sidney Bechet Quartet (Sidnet Bechet (ss), Martial Solal (p), Lloyd Thomason (b), Al Levitt (d) parçaları olarak ilave edilmiştir. 9 parçada da Sarah Vaughan yer almaktadır.

Ben Webster & Art Tatum

Quartet
Poll Winners Rec. 27239 (2010)

Müzisyenler
Ben Webster (ts)
Art Tatum (p)
Red Callender (b)
Bill Douglass (d)
Art Tatum 1909-1956 yılları arasında yaşamış, 20. yüzyılın ilk yarısının en iyi piyanistlerinden biridir. Stili onu takip eden pek çok jazz piyanistini etkilemiştir. Bunlar arasında Bud Powell, Thelonious Monk, Oscar Peterson, Bill Evans, Chick Corea sayılabilir. Stili kendisini takip edecek pek çok sanatçıdan daha melodiktir. Dehası, mükemmel hassasiyeti ve zamanlamasında gizlidir ve çalışı hemen ayırt edilebilir. Sanatçıyı dinlerken sanki birden fazla piyano çalınırmış hissini alırsınız. Solo çalışmalarının yanı sıra üçlü ve dörtlü çalışmalar da yapmıştır. Bunlar içinde özellikle Ben Webster ile olanları vardır. Jazz tarihine adı altın harflerle yazılan büyük yapımcı Norman Granz, Tatum ve Webster'ı stüdyoda bir araya getirmiştir. Basta Red

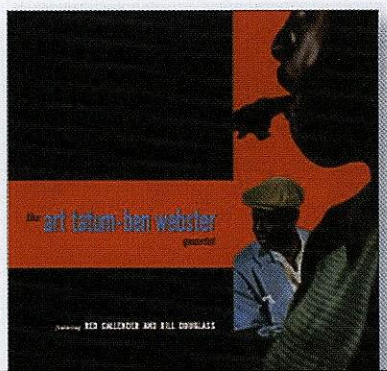

Callender ve davulda Bill Douglass bu albümde onlara eşlik eder. Albüm 11 Eylül 1956'da yayımlanır ve bu Tatum'un son çalışmasıdır. Albümden sonra aynı yıl Kasım ayında vefat eder. Albümde bonus track'ler de var. #11-14; Ben Webster – Teddy Wilson Quartet (Ben Webster (ts), Teddy Wilson (p), Ray Brown (b), Jo Jones (d). New York, 30 Mart 1954. #18; Art Tatum (solo piyano). Los Angeles, 29 Aralık 1953.

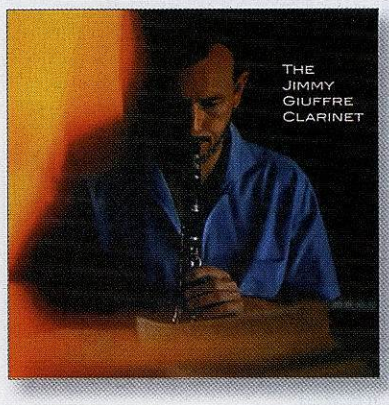

Jimmy Giuffre

Clarinet
Poll Winners Red. 27246 (2010)

Müzisyenler
Jimmy Giuffre (clt)
Jimmy Giuffre (clt); Dave Pell (ts, English horn); Bob Cooper (ts, obua); Maury Berman (bs, bassoon); Harry Edison, Shorty Rogers, Jack Sheldon (tp); Buddy Collette (flt, aclt); Bud Shank (a flt); Harry Klee (b flt, b clt); Jimmy Rowles (p); Ralph Pena (b); Stan Levey, Shelly Manne (d).
Dijital olarak yeniden düzenlenmiş ve basılmış olan bu albümün orijinalini 1984 çıkışlı plak olarak bulmak ta mümkün. Jimmy Guiffre'nin çoğunlukla alt perdelerde ve cool tonlardaki klarnetini duyabileceğimiz bir albüm daha. Guiffre "So Low"u eşliksiz solo olarak ele alıyor. "Deep Purple"da ise Jimmş Rowles'la düeti eşlik ediyor. Benny Goodman tarzı bir trio ile Oldukça serbest çalınan bir "Fascinatin' Rhythm"de sanatçıya piyanoda Jimmy Rowles ve davulda Shelley Manne eşlik ediyor. Atonal "The Side Pipers"da flüt duymak mümkün. Duygu yüklü "My Funny Valentine"da ise üflemelilere basta Rulph Pena eşlik ediyor. Solodan dokuzluya kadar farklı sayıdaki muzisyenlerin eşlik ettiği bu albümü kaçırmayın.

Stan Getz

At The Shrine
Poll Winners Rec. 27249 (2010)

Müzisyenler
#1-9
Stan Getz (ts)
Bob Brookmeyer (tb)
John Williams (p)
Bill Anthony (b)
Frank Isola, Art Mardigan (d)
Bu albümün orijinali, canlı olarak Los Angeles'taki Shrine Auditorium'unda 8 Kasım 1954 yılında kaydedilmiştir. Esnek ama sağlam bir gurubun oluşturduğu bu albüm farklı müzikal türlerin sergilendiği 10 parçadan oluşmaktadır. Zarif ve bir ağ gibi örülmüş olan ballad "Lover Man"den tutun da trombonçu Bob Brookmeyer'in birazcık dolambaçlı bestesi "Open Country"e kadar farklı jazz tınılarını duymak mümkün. Albümde Getz de Brookmeyer de ilgi çekici kontrpuanlar sayesinde müzikal üstünlüklerini gösteriyorlar. İki üflemeli arasındaki sempatik uyumu en çok ta "Flamingo"nun sonunda duyuyoruz. Burada iki müzisyenimiz derin bir muhabbete giriyorlar adeta. Kon-

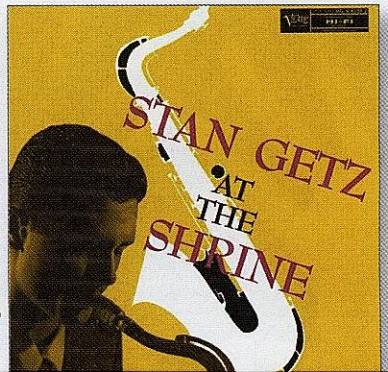

ser "It Don't Mean A Thing" ile bitiyor ve Getz bu parçayı ilk defa seslendirdiği ile ilgili bir şaka yapıyor seyirciye. Bu sayede sakin tonunu bu Ellington bestesi için bir kenara bırakıp kuvvetli bir şekilde yoluna devam ediyor. Albümde bir de ertesi geceki konserden alınan iki de bonus parçası bulmak mümkün.

John Coltrane

Complete Live in Stuttgart 1963
Domino Rec. 891205 (2010)

Müzisyenler
John Coltrane (ts, ss)
McCoy Tyner (p)
Jimmy Garrison (b)
Elvin Jones (d)
Coltrane'in 3 Kasım 1963'te Stuttgart'ta gerçekleşen konser kaydından oluşan bir albüm bu. 'Impressions' ve 'Mr. P.C.' toplamda bir saate yakın sürerken, daha önce hiçbir formatta yayınlanmadıklarını da söylemek gerekiyor. Parçalardaki uzun kapanış soloları için Coltrane'in bile kendi sınırlarını aştığını söyleyebiliriz. Geçiş dönemi olarak adlandırabileceğimiz bu döneminde müzisyenin "Free Jazz"ın en güzel örneklerini sergilediği söylenebilir. Albüme ünlü tenor saksofoncuya basta Jimmy Garrison, piyanoda McCoy Tyner ve davulda Elvin Jones eşlik ediyor.

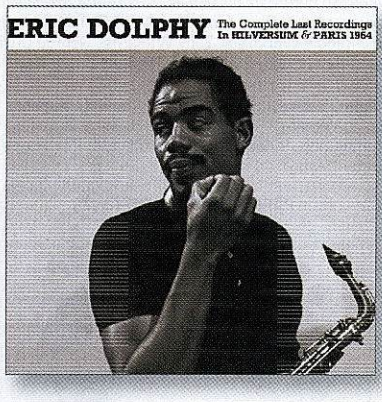

Eric Dolphy

In Hilversum & Paris 1964
Domino Rec. 891201 (2010)

Müzisyenler
Eric Dolphy (as, flt, bclt)
Domino Records etiketiyle az sayıda piyasaya çıkan bu 2 CD'den oluşan ABDli klarinetçi Eric Dolphy'nin 1964 yılında Mayıs ve Haziran ayları arasındaki Avrupa turunun kayıtlarını kapsıyor. Oldukça özenli hazırlanmış, detaylı 16 sayfalık booklet'i kritik yazılarıyla nadir fotoğrafları da içeriyor.

Bill Evans

Live in Koblenz 1979

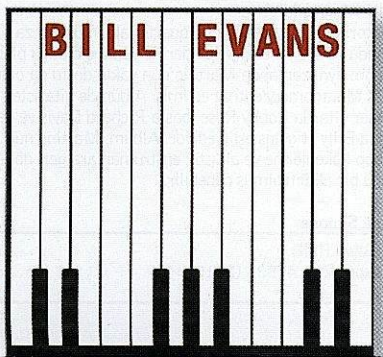

Domino Rec. 891202 (2010)
Müzisyenler
Bill Evans (p)
Joe Labarbera (d)
Bill Evans'ın 12 Eylül 1979 yılında Koblenz Almanya'da, Hans Rossbach's Jazz Club'daki kayıtlarını kapsayan 2 CD Domino Records etiketiyle piyasada.

John Coltrane Quartet

The Complete 1962 Copenhagen Concert
Domino Rec. 891200 (2010)

Müzisyenler
John Coltrane (ts)
McCoy Tyner (p)
Jimmy Garrison (b)
Elvin Jones (d)
Sanatçının 1962 yılında Kopenhag konserlerini içeren 2 CD'den oluşan sınırlı sayıda basılmış, yine çok kıymetli kayıtlar bunlar. Özellikle 1961 ve 1963 kayıtları ile karıştırılmaması gerekiyor. Booklet'ler bu konuda çok önem arzediyor. Çok özenli ve gerekli tüm detaylar içinde yer alıyor.

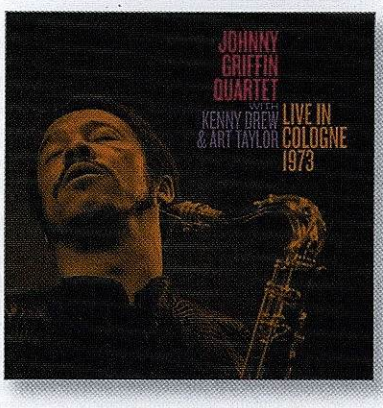

Johnny Griffin Quartet

Live in Cologne 1973 w/Kenny Drew & Art Taylor
Domino Rec. 891206 (2010)

Müzisyenler
Johnny Griffin (ts)
Kenny Drew (p)
Alby Cullaz (b)
Art Taylor (d)
Muhteşem Johnny Griffin'den daha önce hiç basılmamış bulunmaz bir canlı performans. Piyanoda Kenny Drew, basta Alby Cullaz ve davulda Art Taylor'ın eşlik ettiği quartetteki tek üflemeli Griffin'in ta kendisi. Özellikle "These Foolish Things" olmak üzere eşi bulunmaz kayıt kalitesine sahip olan bir albüm. Daha sonra birçok müzisyenin de yapacağı gibi Griffin 1963'te Avrupa'ya gidiyor ve bu sayede deniz aşırı ülkelerde de yeteneğini insanlarla buluşturuyor. Daha sonrakendi gibi Fransa'ya yerleşmiş olan Bud Powell'la da çalışmalar yapıyor. 1978'de Hollanda'ya yerleşen Griffin'in bu albümü yine Avrupa'da turlarken Cologne"da muhteşem bir ekiple gerçekletirdiği konser sırasında kaydedilmiştir.

Dave Brubeck Quartet

Live in Portalnd 1959
Domino Rec. 891204 (2010)

Müzisyenler
Dave Brubeck (p)

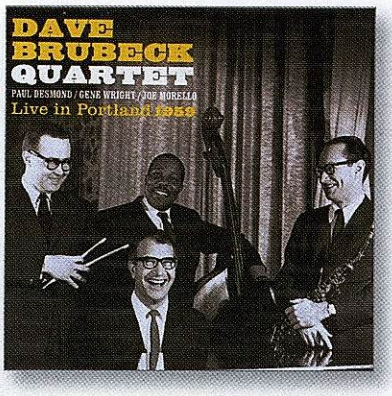

Paul Desmond (as)
Joe Morello (d)
Bu 2010 yılının basılmış en iyi canlı kayıtlarından birinde klasik Dave Brubeck Quartet'i alto saksofonda Paul Desmond, basta Gene Wright ve davulda Joe Morello ile dinliyoruz. Ekibin performansının zirvede olduğu bir kayıt denebilir. Sekiz sayfalık açıklamalı kitapçık içeren bu kayıt , "Gone With The Wind" ve "Time Out"tan tam önce yapılmış ve halen zamanın en çok satan jazz albümleri arasında sayılmaktadır.

Ornette Coleman Quartet

Reunion 1990
Domino Rec. 891203 (2010)
Müzisyenler
Ornette Coleman (as)
Don Cherry (cornet)
Charlie Haden (b)
Billy Higgins (d)
2 CD'den oluşan daha önce basılmamış ve piyasaya çıkmamış olan bu kayıtlar Modena ve parma arasında bir yer olan Geggio Emilia'da 1990 yılına ait bir konserden.

Tommy Flanagan Trio

The Complete Overseas Session
Solar Rec. 4569880 (2010)

Müzisyenler
Tommy Flanagan (p)
Wilbur Little (b)
Elvin Jones (d)
Tommy Flanagan'ın grup liderliği yaptığı ilk dönemin bütün kayıtlarını içeren bir çalışma. Piyanoda Tommy Flanagan, basta Wilbur Little ve davulda Elvin Jones gibi üç büyük yıldızdan oluşan bir bu trionun kaydı 1957'de, ekip o sırada J.J. Johnson Quartet ile Avrupa turnesindeyken İsveç'te gerçekleştirilmiş. Bonus ve parçaların alternatif versiyonlarının olduğu bu albüm swingli ve keyifli bir gün geçirmek isteyenler için birebir.

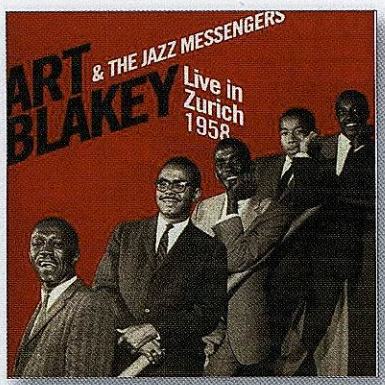

Art Blakey & Jazz Messengers

Live in Zurich 1958
Solar Rec. 4569881 (2010)

Müzisyenler
Lee Morgan (tp)
Benny Golson (ts)
Bobby Timmons (p)
Jymie Merritt (b)
Art Blakey (d)
İlk defa basılan 1958 tarihli, harika ses kalitesine sahip bir Art Blakey's Jazz Messengers kaydı daha! Hem de en iyi oluşumlarından biriyle. Trompette Lee Morgan, tenor saksofonda Benny Golson, piyanoda Bobby Timmons, basta Jymie Merritt ve davulda Art Blakey. Klasik "Moanin"in ve "I Remember Clifford"un yeni versiyonlari ile "Come Rain Or Come Shine"ın ilk canlı versiyonu. 1958 yılında "Biz modern jazz yapıyoruz" açıklamasını yapan Blakey'nin ne demek istediğini bu albümü dinledikten sonar bir kez daha anlıyoruz.

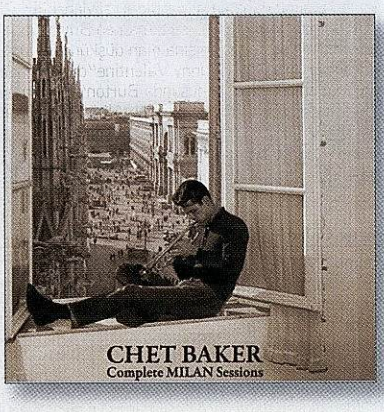

Chet Baker

Complete Milan Sessions
Solar Rec. 4569876 (2010)
Müzisyenler
Chet Baker (tp, vo)
2CD setden oluşan bu arşivlik çalışma sanatçının 1959 yılında İtalya'da yapmış olduğu kayıtları kapsıyor. 1. CD 25 Eylül 1959 yılında kaydedilmiş. Chet Baker Sextet'de yer alan sanatçılar; Glauco Masetti (as), Gianni Basso (ts) Renato Sellani (p), Franco Cerri (b), Gene Victory (d), Giulio Libani (arr).
Yine 1. CD, Chet Baker'ın 50 İtalyan müzisyenden oluşan Len Mercer's Orchestra ile vermiş olduğu konser kayıtlarını da içeriyor. Bu kayıtlarda ise; Mario Pezzotta (tb), adı bilinmeyen bir flugelhorncu, obuacı, flütcü ve arpcı ve hatta klarinetçi, Glauco Masetti (as), Gianni Bass o (ts), Fausto Papetti (bar), Giulio Libani (p, cello, arr), adları bilinmeyen 16 kemancı, 4 violacı, cello, 2 bas, Franco Cerry (b), Gene Victoryry (d). Len Mercer [aka Ezio Leoni] (arr, cond) çalmışlar. Milan, Italya'da 6 Ekim 1959'da kaydedilmiş olan CD 2 [1-4] Chet Baker Sextet ve Quartet: Glauco Masetti (as), Gianni Basso (ts), Renato Sellani (p), Franco Cerri (b), Gene Victoryry (d), Giulio Libani (arr) yer almışlar.

Yusef Lateef

Cry! – Tender
Solar Rec. 4569878 (2010)

Müzisyenler
Yusef Lateef (ts, flt)
Lonnie Hillyer (tp)
Hugh Lawson (p)
Herman Wright (b)
Frank Gant (d)
Wilbur Harden (flgh)
Ernie Farrow (b)
Oliver Jackson (d)
1959 senesinde Yusef Lateef kayıtlarında ve canlı olarak konserlerinde obua kullanmaya başladı. Bu albüm de kendisinin uzun ve değişken kariyeri için bir dönüm

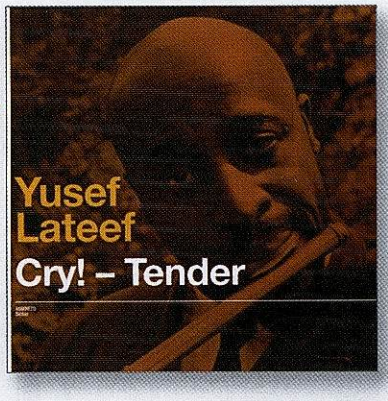

noktası diyebiliriz. Trompette Lonnie Hillyer, piyanoda Hugh Lawson, basta Herman Wrightve davulda Frank Gant'ten oluşan bu albümünde Doğu tınılarını duymak mümkün. Lateef o zamanlar çoğunluğun jazz diye adlandırdığı şeyden biraz uzaklaşırken, burada ortaya çıkardığı müziğin her şeye rağmen herkese açık ve büyüleyici olduğunu söylemeden geçemeyeceğiz. Rahatlatıcı bir dokuya sahip müziğin çok renkli bir palete sahip olduğunu duyabiliriz her parçada. Lateef için bir rota değişikliği sayılabilecek bu albümün tını, doku, bestecilik, müzisyenlik ve parça seçimleri anlamında on üzerinden on aldığını söyleyebiliriz.

Red Garland & Paul Chambers & Art Taylor Trio

Complete Studio Recordings
Solar Rec. 4569877 (2010)

Müzisyenler
Red Garland (p)
Paul Chambers (b)
Art Taylor (d)
En iyi jazz piyano triolarından birinin 5 cdlik bu albümünde piyanoda Red Garland, basta Paul Chambers ve davulda Art Taylor'ı duyuyoruz. Albüm 9 ayrı orijinal albümden oluşuyor. "Moodsville" adlı LP ilk defa bu albümde cd olarak basılıyor. Garland'ın çarpıcı çalış tekniğini bu kyıtlarda çokça duymak mümkün. Özellikle Ahmad Jamal'e hayranlığı sayesinde meydana gelen akor değişimlerini ve sofistike eşliğini gözden kaçırmaya imkan yok. 24 sayfalık açıklamalı kitapçık ve 57 parça ile toplam süresi 388 dakika olan seti büyük bir keyifle dinleyeceksiniz.

Benny Goodman & His Orchestra

The Complete Benny in Brussells
Solar Rec. 4569882 (2010)

Müzisyenler
Benny Goodman (cl)
Taft Jordan, Emmet Perry (tp)
Zoot Sims (ts)
Seldon Powell (ts)
Gene Allen (bs)
Rex Peer (tb)
Vernon Brown (tb)
Sir Roland Hanna (p)
Billy Bauer (g)

Arvell Shaw (b)
Jimmy Rushing (vo)
Ethel Ennis (vo)
Bu 3 CD'lik kayıt Brüksel Fuarı'nda 1958 senesinde gerçekleştirilmiştir. Fuarda Goodman'ın bir haftada çaldığı bütün eserler vardır. Tek set olarak ilk yayınlanışı bu albümün. Goodman'ın parıldayan tonu dışında Jimmy Rushing, Zoot Sims, Taft Jordan ve piyanist Roland Hanna'nın muhteşem eşliklerini de duymak mümkün. 16 sayfalık kitapçığı bulunan albüm 3 CD'den ve 61 parçadan oluşuyor.

Sonny Stitt & Barry Harris

The Complete Late Quartets
Jazz Now 652 (2010)
Müzisyenler
Sonny Stitt (as, ts)
Barry Harris (p)
Bu albüm Sonny Stitt ve Barry Harris'in birlikte 1975-1981 arasında yaptığı bütün quartet kayıtlarından oluşuyor. "My Buddy -Sonny Stitt Plays For Gene Ammons" (1975), "Blues For Duke" (1975), "Moonlight In Vermont" (1977), "Sonny Stitt In Style" (1981), "Sonny's Back" (1980), and "Mellow" (1975) albümü oluşturan kayıtlar. Gelmiş geçmiş en iyi bebop müzisyenlerinden olan Stitt ve Harris'in iyi bir ekip oldukları su götürmez bir gerçek. Kayıtlarda ayrıca yer alan sanatçılar; Sam Jones, Leroy Williams, Billy Higgins, Reggie Workman, Tony Williams , George Duvivier, Jimmy Cobb, Ricky Ford, Richard Davis, Roy Haynes, Jimmy Heath. Kayıtlarda ayrıca yer alan sanatçılar; Sam Jones, Leroy Williams, Billy Higgins, Reggie Workman, Tony Williams, George Duvivier, Jimmy Cobb, Ricky Ford, Richard Davis, Roy Haynes, Jimmy Heath.

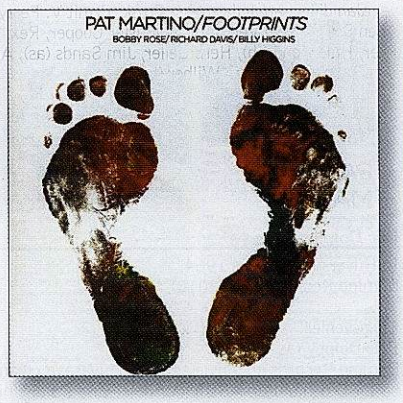

Pat Martino

Footprints
Jazz Lips 779 (2010)

Müzisyenler
Pat Martino (g)
Bobby Rose (g)
Richard Davis (b)
Billy Higgins (d)
Footprints Pat Martino'nun quartet albümü aynı zamanda da altıncı kez grup liderliği yapmış olduğu plağı. Albüm aynı zamanda Martino'nun yakın dostu da olan Wes Montgomery'e ithaf edilmiş. Albümde gitariste digger gitarda Bobby Rose, basta Richard Davis ve davulda Billy Higgins eşlik ediyor. Albüm, Martino'nun bebop kökenlerine ve akustik enstrümanlara geri döndüğü bir albüm olmuş denebilir.

Nina Simone

At Town Hall
Jackpot Rec. 47823 (2010)

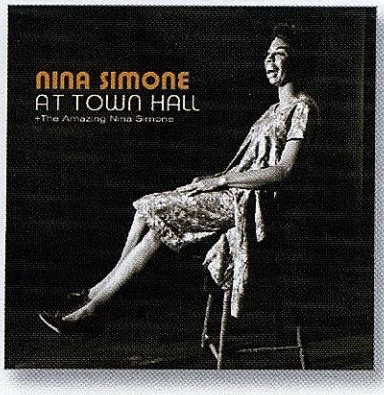

Müzisyenler
Nina Simone (vo)
Jimmy Bond (b)
Albert "Tootie" Heat (d)
Bu iki albüm, Nina Simone'un kariyerindeki en parlak senelerden biri olan 1959 yazında kaydedilmiş. Hem canlı kayıt olması hem de jazz standartlarını söyleyen bir kadın vokalist kimliği altında çıkıyor olması henüz 26 yaşında olmasına rağmen Simone'un ne kadar cesur olduğunun en büyük kanıtı. "At Town Hall" ve "The Amazing Nina Simone" kayıtlarından oluşan bu albümlerin Nina'nın kariyerinde birer mihenk taşı olduğu söylenebilir. Albümde kendisine basta Jimmy Bond ve davulda Tootie Heat'ten oluşan triosu eşlik ediyor.

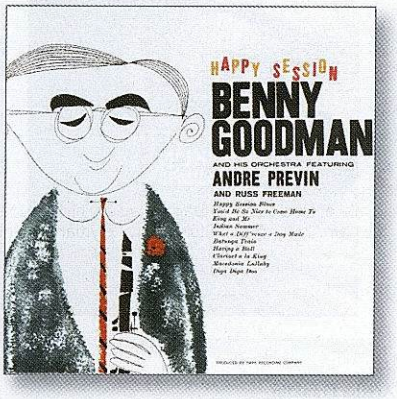

Benny Goodman

Happy Session
Essential Jazz 55472 (2010)

Müzisyenler
Benny Goodman (clt)
15 Kasım 1958'de New York'da kaydedilen albümde yer alan diğer sanatçılar; John Frosk, Ermit V. Perry, Allen Smith, Pete Ventura (tp), Buster Cooper, Rex Peer, Hale Rood (tb), Herb Geller, Jim Sands (as), Arthur "Babe" Clarke, Bob Wilber (ts), Pepper Adams (bar), Russ Freeman (p), Turk Van Lake (g), Milt Hinton (b), Shelly Manne (d). 18 Kasım 1958'de Hollywood'da kaydilen diğer kayıtlarda ise; André Previn (p), Barney Kessel (g), Leroy Vinnegar (b), Frank Capp (d). New York, 19 Kasım 1958 kayıtlarında ise; Russ Freeman (p), Turk Van Lake (g), George Duvivier (b), Shelly Manne (d) çalıyorlar. Benny Goodman'ın 1958 yılındaki Avrupa turnesi ortalığı inlaten türden bir turneydi. Yanında big bandini de getirdi ama bazı parçalarda daha küçük gruplarla çaldığını da duymak mümkün. Ekip Avrupa'da çok sıcak karşılandı ve kayıtlar gelecek nesillere bir miras niteliğinde oldu. Amerika'ya döner dönmez stüdyoya kapanan müzsiyen arka arkaya kayıtlar yapmaya başladı. İşte "Happy Sessions" bu şekilde Temmuz 1958 Ocak 1959 arasında yapılmış kayıtlardır. Kayıtlar Russ Freeman ve André Previn gibi iki farklı piyanistle gerçekleştirildi.

Ambrose Akinmusire

When the Heart Emerges Glistening
Blue Note 7061929 (2011)

Müzisyenler
Ambrose Akinmusire (tp)
Walter Smith III (ts)
Gerald Clayton (p)
Justin Brown (d)
Oktavlar arası seyahat eden 28 yaşındaki California doğumlu trompetçi Ambrose Akinmusire'yi Norveçli virtüöz Arve Henriksen'le yaptığı işlerden tanıyoruz ama bu albüm biraz farklı. Bu albüm Amerikan jazzı üzerine kurulu bir albüm. Saksofoncu Steve Coleman ve albümün prodüktörlüğünü de yapan Jason Moran'dan etkilenerek yetişmiş genç trompetçi bu albümünde uzun dönemdir arkadaşı olan tenor saksofoncu Walter Smith III, piyanist Gerald Clayton, basçı Harish Raghavan ve davulcu Justin Brown'a yer veriyor. Minimalist trompet

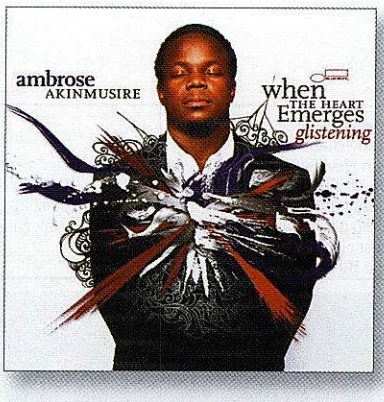

eşlikleriyle sonuna doğru giderek örülen parçalar, bu harika ekibin eseri. Akinmusire'nin tenorcu Smith'le olan müzikal uyumunu Miles Davis & Wayne Shorte'ın tınısına benzetenler bir yana bunu en çok ta "Jaya"da hissetmek mümkün. Oldukça iyi iş çıkarılmış bu albümün ardından Akinmusire'nin adını daha çok duyacakmışız gibi geliyor.

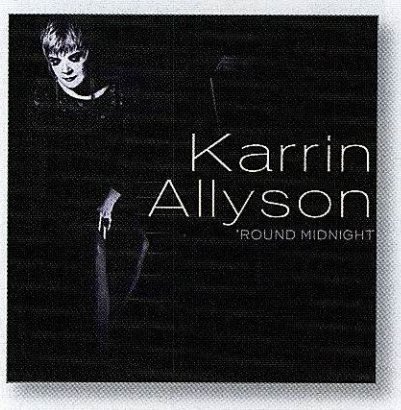

Karrin Allison

Round Midnight
Concord 32662 (2011)

Müzisyenler
Karrin Allyson (vo, p, Fender Rhodes)
Rod Fleeman (g)
Bob Sheppard (aflt, bclt, ss, ts)
Randy Weinstein (har)
Matt Wilson (d)
Karrin Allyson'ın Concord'dan çıkan bu 13. albümü "Round Midnight" jazz standartlarından oluşuyor. İlk defa Allyson bütün piyano ve klavyeleri kendi çalıyor ve kendisine gitarda Rod Fleeman, üflemelilerde Bob Sheppard, ağız mızıkasında Randy Weinstein ve davulda Matt Wilson eşlik ediyor. 11 parçalık albümdeki parçalardan bazıları şoyle: bir Bill Evans klasiği olan "Turn Out The Stars", "Sophisticated Lady," Charlie Chaplin'in "Smile"ı, Stephen Sondheim'ın "Send in the Clowns," Paul Simons'ın"April Come She Will" ve Gordon Jenkins'in "Spring Can Really Hang You Up the Most'u.

Imam Baildi

Cookbook
Capitol 762428 (2010)
Buzuki, elektro swing, Yunan kökleri, hip-hop, mambo, bir tutam Balkan müziği... Hepsini bir kasede karıştırın ve işte tam damak tadınıza uygun bir grup ve albüm: Imam Baildi – "The Imam Baildi Cookbook". 2007'de aynı adlı ilk albümlerini yayımlayan ve müziklerini "global pop" olarak tanımlayan Imam Baildi, eleştirmenler tarafından oldukça iyi eleştirilerle karşılanmıştı. Albüm sonrası Yunanistan ve Avrupa'da verdikleri 130'un üzerinde konser ve Massive Attack, Ojos De Brujo, Gogol Bordello gibi önemli grupların konserlerinde ön grup olarak sahne almalarıyla hayran kitlelerini inanılmaz bir hızla genişlettiler. 40'lı, 50'li ve 60'lı yılların Yunan müziğini remikseyen Orestis ve Lysandros Falireas kardeşler tarafından 2005 yılında kurulan Imam Baildi'nın bu özel ve keyifli çalışması piyasada!

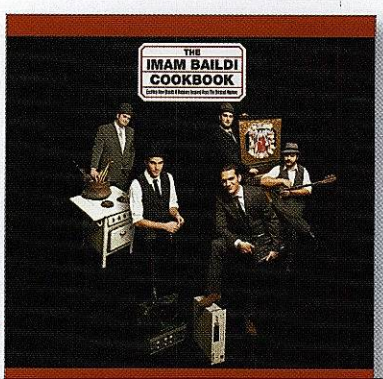

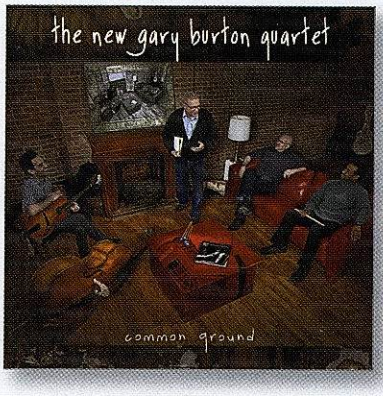

Gary Burton Quartet

Common Ground
Mack Avenue Rec. 0445 (2011)

Müzisyenler
Gary Burton (vib)
Julian Lage (g)
Scott Colley (b)
Antonio Sanchez (d)
Kariyerine ilk olarak 1967 yılında Larry Coryell, Roy Haynes ve Steve Swallow'dan oluşan bir quartetle başlayan Burton, 50 senelik müzik hayatı süresince en iyi vibrafonculardan biri olmuştur. Hem samimi bir anlatıcı hem de modern yoruma sahip bir müzisyendir. Bu yeni albümünde daha genç ve yeni dönem müzisyenler olan bas Scott Colley ve davulcu Antonio Sanchez ile çalışmayı tercih etmiştir. Bu iki müzsiyene ait "Never The Same Way" ve "Did You Get It," de ikisinin de etkilerini duymak mümkün. Kendi bestelerinin yanı sıra bu iki müzisyenin etkileşimli bir biçimde Burton'ın ruha dokunan tonunu daha da parlattıkları söylenebilir. Gitarist Julian Lage'ın katılımı ise tamamen Burton'ın gitar-vibrafon ikilisinin tınısına olan düşkünlüğünden artaya çıkmış. Ama "My Funny Valentine"da girişindeki uzun gitar solosu gitar konusunda Burton'ın ne kadar da haklı olduğunun en büyük kanıtı. Albüm Amerika'da önümüzdeki günlerde piyasaya çıkacak.

Nada

Oda
EMI 873827 (2011)

Müzisyenler
Selen Hünerli (vo, söz, müzik)
Miray Kurtuluş (vo, söz, müzik)
Tunç Çakır (d, vib, arr)
Feryin Kaya (b)
Değer Deniz (g)
Yasemin Özler (viyolonsel)
Fehtmi Alatan (tp)
Aziz Kılıç (santur)
Aynı ailede doğup büyüyen Selen Hünerli ve Miray Kurtuluş için müzik, çocukken yetişkinlerin dünyasından kaçmak için sığındıkları bir oyun alanıydı. Oyunun sınırları yoktu. Bilinmeyen, bilinenin içinde tanınmayan, görünenin içinde görünmeyen ve seslerin içindeki sessizlik onları büyüledi. Sanskritçede içsel ses ve evrenin sesi, Sırpçada umut, İspanyolcada hiçlik anlamına gelen "Nada"yı kendilerine isim olarak seçtiler. Bir yandan Nada için parçalar yaparken, diğer yandan Mira ve Norrda isimli iki farklı projede yer aldılar. Selen Hünerli 2007 yılında Norrda ile, Miray Kurtuluş ise 2008 yılında Mira ile ilk albümünü yayınladı. 2010 yılında Nada'nın "Oda" isimli ilk albümünün kayıtlarına başladılar. Albüm öncesi, albümden bir parça olan 'Gece Düştü', Almanya'da "I Love Istanbul" isimli bir toplama albümde yayımlandı. Deniz Erk tarafından yönetilen 'Alis' isimli parçaya ilk videolarını çektiler. Bu toprakların bilgeliği ile evrensel bir dünya görüşünü harmanlayan derin ve vurucu sözler, yine Sirena'nın kostümleri ve Deniz Erk'in her şarkı için tek tek tasarladığı kartlarla bütünleşerek değişik bir albüm formatında dinleyiciye Nada'nın kapılarını açıyor.

Compay Segundo

Gracias Compay
Warner Bros. 088423

Müzisyenler
Compay Segundo -Francisco Repilado(vo, g, har)
Benito Suarez (vo, g)
Julio Fernandez, Hugo Garzon (vo, mar)
Khaled (vo, synth, perc)
Omara Portuondo, Silvio Rodriguez, Pio Leyva, Basilio Repilado, Martirio, Santiago Auseron (vo)
Raimundo Amador (flamenko g)
Salvador Repilado (b)
2003'de 95 yaşında ölen Compay Segundo her ne kadar Bueno Vista Social Club ile tanınmış olsa da, aslında kariyerinin çok küçük bir kısmı sadece. The Definitive Collection müzisyenin ikinci baharındaki en önemli parçalardan bazılarını barındırıyor. Albümde kendisini ünlü kılan parçalardan 'Chan Chan'ın iki farklı versiyonu bulunuyor, 'Guantanamere' ve 'Qui Parle Francais' yorumlarında olduğu gibi.

Jehro

Paradise
Warner Bros. 742776 (2011)

Reggae, Afro beat, samba, flamenko ile zenginleştirilen sımsıcacık bir Karayip sound'u ile tanınan Jehro'nun yeni albümü "Cantina Paradise" ülkemizde de yayınlanıyor. Jehro'nun, müzisyen ve birey olarak kendi gelişimini gösterdiğini söylediği bu yeni albümün ilk single'ı ise 'Tonight Tonight' adını taşıyor. Bu çalışma, eleştirmenler tarafından "karizmatik bir world-pop müziği" olarak betimleniyor. Önceki albümü 150.000'in üzerinde satan sanatçının uzun zamandan beri merakla beklenen bu yeni albümü henüz yayımlanmadan kendinden söz ettirerek dikkatleri üzerine topladı. Dikkate değer bir söz yazarı ve besteci olan Jehro'nun özgün sesinin, ılık melodilerinin ve özenle işlenmiş şarkı sözlerinin harmanlandığı parçaları İngilizce ve İspanyolca dillerinde dinleyebileceğiniz "Cantina Paradise"ı çok seveceksiniz.

Tab Benoit

Medicine
Telarc 32823 (2011)
Müzisyenler
Tab Benoit (g)

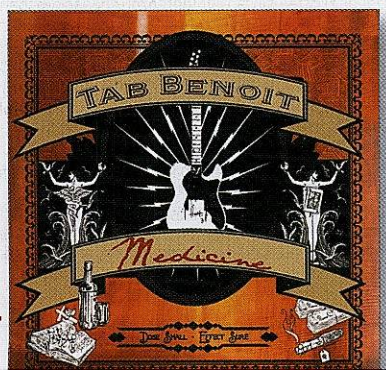

Anders Osborne (g, vo)
Brady Blade (d)
Ivan Neville (keyb)
Michael Doucet (vo)
Blues gitaristi ve vokalisti Tab Benoit'nın yedinci albümü piyasada. Benoit ve Anders Osborne ortak çalışması olan albümde 11 parça yer alıyor.

Eric Bibb

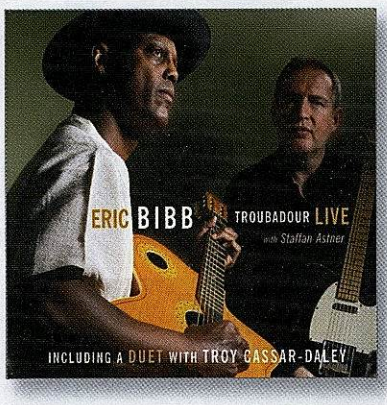

Troubadour Live
Telarc 32760 (2011)

Telarc'dan piyasada çıkan bir başka blues albümü Amerikalı şarkıcı /şarkı sözü yazarı Eric Bibb'e ait. İsveçli gitarist Staffan Astner ile birlikte kaydettiği "Troubadour Live" adından da anlaşılacağı gibi, kendisini gezgin sokak çalgıcılarına benzeten Eric Bibb'in konser kaydından oluşuyor. Aralık 2010'da İsveç'in başkenti Stockholm'e bir saat uzaklıktaki üniversite kenti Uppsala'da bulunan Katarin and All That Jazz adlı kulüpte kaydedilmiş. Daha önce birlikte çok sayıda konser verip kayıt yapan iki müzisyen, 20 yılı aşan dostluklarını bu çalışmayla belgelemiş. Bibb'in birlikte çaldığı gitarist Astner, daha önce Ray Charles, Ian Hunter, Roxette ve Celine Dion gibi ünlü isimlerle de çalışmalar yapmış bir müzisyen. 47 dakikalık konser kaydından sonra, iki parça da albüme stüdyo kaydı olarak eklenmiş: Bibb'in Avustralyalı şarkıcı/şarkı yazarı Troy Cassar-Daley ile yazıp kaydettiği "Put Your Love First" ve reggae esintili "If You Were Not My Woman".

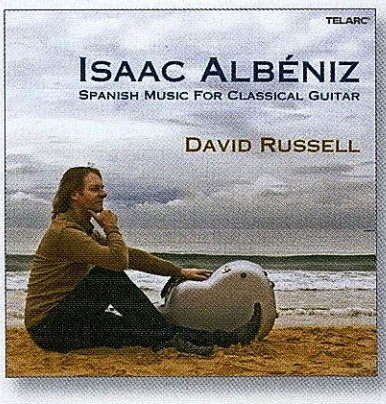

David Russell

Isaac Albeniz / Spanish Music for Classical Guitar
Telarc 32712 (2011)

David Russell, İspanyol gitar repertuarında "üstün ustalığı" ile tanındı. Isaac Albeniz repertuarına yer verdiği çalışması Telarc etiketi ile piyasaya çıktı. 2005 "En iyi enstrümantal solist" Grammy ödülünün galibi, gitarist David Russell, 16 CD yayınladı. "Albeniz'in İspanyol melodilerindeki büyüsü, geçilemezdir. Parçalarının çoğundaki gitar sound'u o kadar iyi ki, bizim aletimiz için yazılmadığını düşündürüyor" diyor sanatçı.

Fernando Lima

Pasion
EMI 631520 (2011)

Müzisyenler
Fernando Lima (tenor)
Sarah Brightman (soprano)
Fernando Lima'nın, Eylül 2007'de ülkesinde yayımlanmış olan "Pasion" adlı albümü EMI etiketiyle ülkemizde de raflardaki yerini aldı. 21 yaşındayken Londra'ya taşınan ve Barok - Rönesans müziği ve operası dalında meşhur Trinity College of Music'te doktora çalışmasında bulunan Fernando Lima, ayrıca

prestijli Monteverdi Choir'a da dahil olmuştu. 2007'de EMI ile anlaşan yetenekli sanatçı, 11 yıl Meksika'da yaşadı ve bazı sanatçılarla uzun dönem boyunca turnelere çıkarak sahne aldı. Kanada, Panama, Kolombiya, Venezuela, Şili, Arjantin, İspanya, İtalya, Fransa, Yunanistan, Almanya, Hollanda ve Avusturya gibi ülkelerde performanslar sergilemiş olan Lima, albümle aynı adı taşıyan şarkısında Sarah Brightman ile bir düet de seslendiriyor. Dikkat çekici vokaliyle geniş kitleler tarafından oldukça yüksek bir beğeniyle karşılanmış olan Fernando Lima'nın "Pasion" albümü türün meraklısı için kaçmaz...

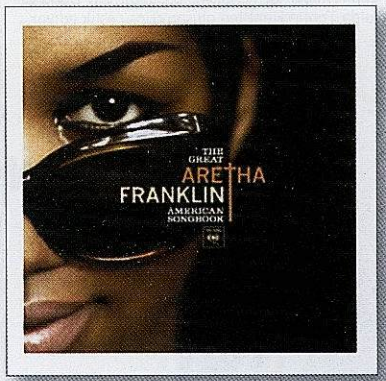

Aretha Franklin

The Great American Songbook
Sony Music 83468 (2011)

Soul müziğin kraliçesi Aretha Franklin'in My Little Brown Book, It Ain't Necessarily So, What A Diffrence A Day Made, Only The Lonely gibi en beğenilen 18 şarkısının yer aldığı bu albümde ayrıca daha önce yayınlanmayan miskleriyle "Trouble In Mind" ve "Love for Sale" dikkat çekiyor. Amerikalı ünlü yazar ve prodüktör Anthony Heilbut tarafından yazılan albüm notları ve özel fotoğraflarla 20 sayfalık kitapçık da bu albümde. Ayrıca kayıtları New York, Battery Studios'da gerçekleşen şarkıların da Mark Wilder tarafından yeniden master edilmiş versiyonları da bu albümde müzikseverleri bekliyor.

Yanni

Truth of Touch
Sony Music 51282 (2011)

Yanni kariyeri boyunca dünyanın her köşesinde müziği ile müzik severlerin kalbine dokunmayı her zaman bilen bir isim oldu. Grammy adaylığı ve aldığı birçok değerli ödül ile de başarısını kanıtlayan Yanni, müziğin kültürel farklılıklara ve sınırlamalara takılmadan herkese ulaşmasını sağladı. Sanatçı kariyerinin zirvesindeki başarısını "Truth of Touch" albümü ile perçinliyor. 25 yıllık kariyeri boyunca toplamda 35'i aşan platin ve altın plak ödülü kazanan ve aralarında yayınlandığı ilk 6 hafta içerisinde 1 milyondan fazla satan 1997 tarihli "Tribute" albümü ile 1994'te yayınlanan ve dünya çapında 7,5 milyondan fazla satılan "Live at the Acropolis" albümlerinin de olduğu birçok başarılı albüme imza atan

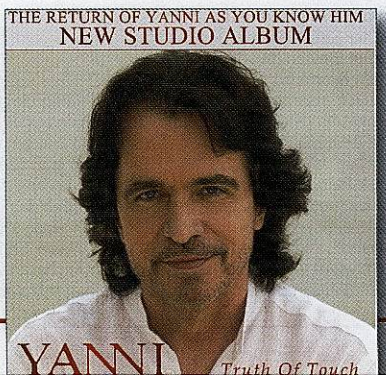

Yanni, müzik tarihinin en değerli müzisyenlerinden biri olduğunu kanıtladı. Sanatçı ayrıca 1992 yılındaki Dare to Dream ve ardından yayınlanan 1993 tarihli In My Time albümleri ile Grammy adaylıkları da kazandı. Tüm dünyanın tanıdığı değerli besteci, piyanist Yanni, Truth of Touch albümü ile hayranlarını mutlu edecek bir geri dönüş yapıyor. Albüme geri dönüş denmesinin sebebi, sanatçının 8 yıldan bu yana yayınlanan ve yeni enstrümantal içeriklerden oluşan ilk albümünü yayınlıyor olması. Truth of Touch ile yeni ve farklı bir bakış açısı ile müzikseverlerin karşısına geçen Yanni, albümün melodik içeriğinin güçlü ve akılda kalıcı olduğunu belirtirken albümün kayıt sürecinin oldukça keyifli geçtiğini de belirtiyor.

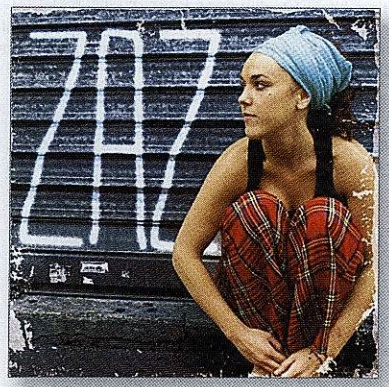

Zaz

Zaz
Sony 44732 (2010)
Ülkesi Fransa'da beğenildiği kadar Avrupa'nın diğer ülkelerinde de beğenilen Zaz, blues ve jazz etkilerini hissettiğimiz şarkılarıyla dikkatleri üzerine çekmeye devam ediyor. 2001'de "Fifty Fingers" isimli blues grubuyla şarkı söylemeye başlayan Zaz, 2010 yılında ülkesinde ve Avrupa'da "En Beğenilen Fransız Şarkıcı" ünvanının sahibi oldu. Şu günlerde ise sanatçı müzisyen kişiliğiyle ve canlı performansıyla müzik dünyası nın gündeminde kalmayı sürdürüyor. Geçtiğimiz günlerde ülkemizde yayımlanan "Zaz" albümündeki "Le Long de la Route" ile Kerredine Soltani imzalı "Je Veux" şarkılarıyla ilgi gören başarılı sanatçının "Zaz" isimli albümünde ünlü Fransız şarkıcı Raphaël Haroche imzalı 3 şarkı "Eblouie par la nuit", "Port Coton" ve "La Fée" de dikkat çekiyor. Grup duyduğumuz dedikoduya göre Akbank Jazz Festivali kapsamında da İstanbul'da konser verecek.

Azam Ali

From Night to the Edge of Day
Doublemoon 0054 (2011)

Ocak 2008'de oğlu İman'ın ABD'deki doğumu; Niyaz projesinden de tanıdığımız Azam Ali'ye İran, Irak, Filistin, Azerbaycan ve Türkiye gibi toplumsal ve politik çatışmaların bedelini en ağır şekilde çocukların ödediği Orta Doğu coğrafyasının çalkantılı bölgelerinde kendi vatanlarından çok uzaklarda doğan çocuklara (tıpkı kendi oğlu gibi) adanmış bir ninni albümü hazırlamak için kuvvetli bir esin kaynağı oldu. Azam Ali bu sofistike ve dinleyeni usul usul ama derinlerden etkileyen çalışmasında, bir yandan bu coğrafyaların ünlü müzisyenlerinin katkısını alırken, bir yandan da geleneksel ve de özgün ninnileri Orta Doğu'nun farklı dillerinde seslendirerek, yüreklere işleyen bir performans sergiliyor. 10 parçanın yer aldığı albümde ayrıca Montreal çıkışlı muhteşem Quatuor Bozzini yaylı dörtlüsü de yeralıyor. Azam Ali, ortak ve solo çalışmaların yer aldığı 10 albümü içeren 10 yılı aşkın müzik kariyerinde, günümüz dünya müzik sahnesindeki en verimli, çok yönlü ve yetenekli şarkıcılardan biri olduğunu ortaya koyuyor. Belli bir kültüre odaklanıp kalmayı reddedişi ve tek bir müzik formuna sıkışıp kalmaya yanaşmaması, dünya çapında hem takipçilerinin hem de eleştirmenlerin takdirini toplamaya devam ediyor. Azam Ali'nin sesini her türlü müzik tarzına uyarlayabilmedeki müthiş yeteneği çok çeşitli sanatçıların dikkatini çekmiştir. Azam System of a Down'dan Serj Tankian, The Crystal Method, King Crimson'dan Pat Mastellato ile Trey Gunn, Dredg ve eski Nine Inch Nails kadrosundan Chris Vrenna, Juno Reactor'den Ben Watkins, Buckethead, Steve Stevens, Mercan Dede, dünya çapında meşhur Japon topluluk Kodo, Zakir Hussain, Ömer Faruk Tekbilek ile stüdyoda ve sahnede ortak çalışmalar yapmıştır.

Klez-mez

Klez-mez
SAF Prod. (2011)

Müzisyenler
Bora Gürel (keman)
Sumru Ağıryürüyen (vo)
Özlem Gürel (viyolonsel, vo)
Yuri Ryadchenko (acc, ss)
Türkiye'nin ilk ve tek klezmer grubu Klez-mez'in ilk albümü SAF Prodüksiyon ve Tasarım etiketi ve EMI Müzik dağıtımıyla dinleyiciyle buluştu. Albüm, grubun Kadıköy'deki Gitarcafe'de verdikleri konserin canlı kaydından oluşuyor. Doğu Avrupa Yahudileri'nin müziği olan 'Klezmer', halkının göçebeliğinden ve dünya müziklerinden (Romanya, Macaristan, Polonya, Yunanistan, Türkiye) etkilenmiş, sevinç ile hüznü, acı ile mutluluğu, aşk ile kıskançlığı içinde barındıran; coşkun, enerji dolu, kıvrak, bazen de çok duygulu, acıtan ezgilerle insanı derinden etkiliyor.

Coşkun Karademir & Emirhan Kartal & Hatice D.Sevinç

Dönüş Yolu
AK Müzik 1106 (2011)
Müzisyenler
Coşkun Karademir (bağlama, cura, kopuz)
Emirhan Kartal (divan bağlama, cura)
Hatice Doğan Sevinç (kemençe, vo)
Klasik Türk müziği enstrümanlarıyla emprovizayonun da yer aldığı çok özel bir çalışma... Batı estetiğinin günümüz modern Türkiyesi üzerindeki etkisini bu çalışmada gözlemlemek mümkün. Jazz müziğinde yer alan emprovizasyonun bizdeki "taksim geleneği" ile Halk müziğindeki "açış" ile olan benzerliklerinden yola çıkarak bu çalışmanın iyi değerlendirilmesi gerektiğine inanıyoruz.

Sedef Erçetin & Maria Papapetropoulou

Metamorphosis
A.K. Müzik 1105 (2011)

Müzisyenler
Sedef Erçetin (cello)
Maria Papapetropoulou (p)
Çellist Sedef Erçetin Atala ve piyanist Maria Papapetropoulou, Ege'nin karşılıklı iki yakasından doğan dostluklarının göstergesi olarak klasik ve çağdaş bestecilerin tanınmış eserlerini bir araya getirerek romantik bir atmosfer yarattılar. İsmine 'Metamorphosis' yani dönüşüm dedikleri bu atmosferde Robert Schumann'dan Erik Satie'ye, Gabriel Faure ve Charles Gounod'dan Astor Piazzolla'ya, hatta daha da yakına, günümüzün önemli icracı-bestecilerinden Gerardo Di Giusto'ya ve Yunanistan'dan Nixos Xanthoulis'e kadar pek çok önemli ismin yapıtlarını sevgiyle seslendirdiler. Birbirini öğrenciliklerinden beri tanıyan Sedef Erçetin Atala ve Maria Papapetropoulou'nun içlerindeki romantizmin yansıması olarak gördükleri bu albüm; arkadaşlık, müziğe dair ortak düşünceler, yaşam sevgisi, tutku gibi şifre sözcüklerde ifadesini buluyor. 19. yüzyıl Almanya'sından yüzyıl sonlarına doğru Fransa'ya, 20. yüzyıl başından sonuna dek Rusya'dan Arjantin'e, Yunanistan'dan Türkiye'ye kadar her yeri dolaşan parçalarında bu sözcüklerin dokunuşunu hissediyoruz. Fakat Nixos Xanthoulis'in bu ikili için yazdığı 'Rendez-vous avec une inconnue' adlı yapıta belki ayrıca dikkat çekmek lazım, çünkü 'tanınmamış biriyle randevu' anlamına gelen bu parça, Türkiye ve Yunanistan arasındaki ilişkiyi temsil ediyor bir yönüyle. Buna paralel olarak; albümün genel yapısına yakınlığıyla tanımlanabilecek 'Metamorphosis'i 'ne mutlu, ne de hüzünlü' olarak tanımlayan Erçetin ise bu bestesi ile çok sevdiği vatanı Türkiye ile aynı derecede sevgi beslediği Yunanistan arasında yaşanan tarihi ortaya koymaya çalışıyor. Bir çok duygu, anı ve rüya ile yüklü 'Metamorphosis'in dinleyiciyi sürüklediği müzikal yolculuk artık herkese açık.

Mutant

Blues in Z
AK Müzik 1104 (2011)

Müzisyenler
Şevket Akıncı (g)
José Blasco (g)
Deniz Güngören (g)
Giray Gürkal (g)
Cansun Küçüktürk (g)
Eylül Biçer (g)
Bakış Üstün (g)
Yedi gitaristten oluşan Mutant, özgür doğaçlamadan 20inci yüzyıl minimalist akımının izdüşümlerine uzanan geniş bir yelpazede, temelde hiyerarşisizlik üzerine kurulu bir müzik yaratıyor. Söz konusu hiyerarşisizlikten hareketle hiç bir müzisyen ve enstrüman bir diğerinin önüne geçmiyor. İsmi her ne kadar 'Blues in Z' olsa da birçok farklı müzik türünü ve çağrışımı içinde barındıran bu albüm, müziği merkeze ama standardın dışına taşıyor. Kayıtları Haziran 2010'da Ergin Özler tarafından gerçekleştirilen 'Blues in Z'nin miksaj ve mastering'i Demirhan Baylan'a, kapak fotoğrafı Deniz Kader'e, tasarımı Candaş Şişman'a ait... Farklı ses ve görüntülerin peşindeki Mutant'ın yedi gitarıyla ses verdiği 'Blues in Z' herkese ulaşabilecek bir albüm...

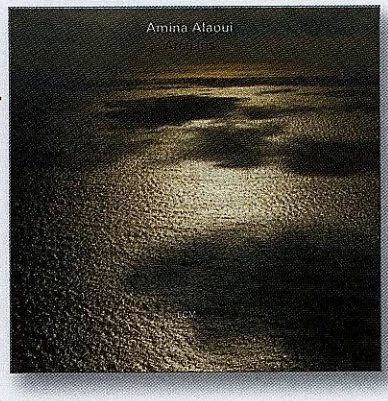

Amina Alaoui

Arco Iris
ECM 2180 (2011)
Amina Alaoui (vo, def)
Saïfallah Ben Abderrazak (keman)
Sofiane Negra (ud)
José Luis Montón (flamenco g)
Eduardo Miranda (mandolin)
Idriss Agnel (perc, g)
2008'de Jon Balk eve Jon Hassell ile yaptığı "Siwan" adlı kayıdın ardından bu albüm Fas'lı şarkıcı Amina Alaoui'nin ne kadar sınırları aşan bir tarza sahip olduğunun kanıtı. Alaoui'nin saşrı söyleme tarzını duyduğumuzda Fado'nun ya da Flamenko'nun köklerini sorgulamamıza gerek kalmıyor çünkü müziğin ulaştığı noktayı türlerin muhteşem birleşmesinde duyabiliyoruz bu albümde. Bu olağandışı ekip vokaliste çok şık bir şekilde eşlik ediyor. Bazen keman vokalin sesini parlatırken, ud, flamenko girt ve mandolin de o sesi çepeçevre sarıp sarmalıyorlar adeta. Barselona'lı gitarist José Luis Montón'un hatırı sayılır bir eşlikçiliğe sahip. Brezilya'lı mandolinci Eduardo Miranda ise yirmi yılı aşkın zamandır süren Portekiz yaşantısı sayesinde Choro ve Fado stillerini jazz ile harmanlayabilme yeteneğine sahip. Her müzisyenin kendilerine ait yeteneklerinin ve kültürlerinin beraberce güzel bir oluşum yarattığı bir güzel albüm daha.

Ozan Boz & Özgü Özman

Minor Empire
World Trip Rec. 2240 (2011)

Müzisyenler
Özgü Özman (vo)
Ozan Boz (g)
Michael Occhipinti (g)
Chris Gartner (b)
Debashis Sinha (perc)
İsmail Hakkı Fencioğlu (ud)
Didem Başar (kanun)
Selim Sesler (clt)
Sidar Demirer (saz)
Minor Empire'in ilk albümü olan 'Second Nature'e gitarist Ozan Boz'un yönetiminde usta ut sanatçısı ve besteci, yine müzik çalışmalarını Montreal'de sürdüren kanun sanatçısı Didem Başar, Toronto'dan bağlama sanatçısı Sidar Demirer, sesiyle Özgü Özman, İstanbul'dan tanınmış klarnet sanatçısı Selim Sesler'in yanı sıra, Kanada'nın gözde müzisyenleri Juno ödüllü gitarist bas gitarda ve vurmalı çalgılarda can verdi. Toronto'da yaşayan, uzun süre jazz, rock gibi değişik müzik türlerini deneyen gitarist-besteci Ozan Boz, kafasında, gönlünde biçimlendirdiği, üç yıldır da Toronto-Montreal-İstanbul üçgeninde gerçekleştirmeye çabaladığı albümü sonunda gün ışığına çıktı. Albümünde özellikle Anadolu ezgilerini Batı müziği renkleriyle birleştirmeye çalışan Ozan Boz, amacının bunları birbirinde 'erime'değil de, daha çok içinde devinimi çağrıştıran 'müziğin kavuşması' olduğunu belirtiyor. Çocukluğunu babasının görevi dolayısıyla Anadolu'nun değişik kent ve kasabaları arasında taşınmakla geçiren Ozan Boz, müziğe yaklaşımının temellerini bu göçmen yaşam biçeminin yanı sıra meraklı kişiliğine de bağlıyor. Ozan Boz, müzikle ilgili serüvenini şöyle dile getiriyor: "Çocukken etrafımda bana gitar öğretecek kimse yoktu. O şekilde kendi kendine bir şey öğrenmenin ne kadar tatmin edici bir his olduğunu keşfettim. Üniversiteye başladığımda rock düşkünü bir çocuktum, dinleyebileceğim her şeyi dinledim ve ilgim çok kısa zamanda jazz'a kaydı. Aynı zamanda Ahmet Kanneci'den gitar dersleri almaya başladım ve o şekilde teknik ve teorik bilgimi geliştirdim". Daha sonra Kanada'ya yerleşen Ozan Boz, burada Humber Kolejİ'nde jazz eğitimi almış, bu arada Michael Occhipinti ile tanışmış. Michael Occhipinti'nin müzik anlayışının kendisine değişik bir ilham verdiğine değinen Ozan Boz, kendi bestelerinden oluşturduğu 'uzatılmış çalar' (EP) albümünün de yapımcılığını Michael Occhipinti'nin gerçekleştirdiğini belirtiyor. Ozan Boz kurmuş olduğu Auxetic Pulse adlı grubuyla Toronto ve çevresinde çalıyor.

Hacı Tekbilek

Türlü
Country & Eastern 15v (2010)

Hacı Tekbilek İsveç'te yaşayan neyzenlerimizden. Aynı zamanda bendir, kabak saz ve vokalde de yer alıyor. 1974 yılından beri İsveç'te yaşayan sanatçının bu çalışması İsveçli yapımcı Bengt Berger tarafından piyasaya çıkarılmış. Albümde 11 parça var ve 27 müzisyen çalıyor. Hacı Tekbilek, Devran Baba, Mustafa Onurbaş, Yaşar Başözdeş, Muammer Başözdeş, Veysel Başözdeş, Suat Başözdeş, Ramazan Başözdeş, Erdal Kirtu, Mustafa Tanman, Serkan Böyür, Zurnacı Deniz, Fikret Sabırtaşlı, Ölcan Kuşçu, Saad Al Masri, Ziad Aslan, Robert Abda, Sinan Slewa, Ellika Frisell, Jonas Knutsson, Sigge Krantz, Per Lenner, Rafael Sida, Mats Öberg, Hakan Gedik, Eser Kurt, Bülent Ecevit albümde yer alan sanatçılar. Albüme www.countryandeastern.se sitesinden ulaşabilirsiniz.

Murat Aydemir

Trio
Kalan Müzik 9394 (2011)

Müzisyenler
Murat Aydemir (tanbur, lavta)
Volkan Hürsever (b)
Reza Samani (tombak, bendir, def)
İncesaz, Ahenk ve Neva gruplarından tanıdığımız T.C Kültür ve Turizm Bakanlığı İstanbul Devlet Klasik Türk Müziği korosu tanbur sanatçısı Murat Aydemir'in yeni albümü "Murat Aydemir Trio" Kalan Müzik'ten yayınlandı. Sanatçı, "O bir İstanbullu" dediği Türk müziğinin en köklü sazlarından biri olan tanburu geleneksel tavrında icra ederken, farklı tınılar ve melodilerle zenginleştirerek sanatseverlerin beğenisine sunuyor. "Murat Aydemir Trio"nun repertuarı geleneksel Türk müziği ezgileri ve sanatçının kendi bestelerinden oluşuyor. Kontrbas sanatçısı Volkan Hürsever'in engin jazz deneyimi de projeye ayrı bir renk katıyor. Trio, konserlerinde enstrümantal eserlerin yanı sıra, doğaçlama icralar yapan ses solistlerine de yer veriyor. Bu albümde New York'ta yaşayan harikulade sesi ve doğaçlamadaki üstün başarısıyla tanınan Ahmet Erdoğdular ve İran'ın çok tanınmış seslerinden biri olan Mahyar Shadorvan'ın seslendirdiği birer gazel yer alıyor. İranlı sanatçı Farsça okuduğu gazelle dinleyenleri ayrı bir ikilime sürüklüyor. Genç kuşağın en önemli tanbur icracılarından biri olan Aydemir'i, İncesaz grubunun yayınlanmış sekiz albümünde tanburu ve besteleriyle, Derya Türkan ile ortak çalışmaları olan "Ahenk/1 Ahenk/2" ve Salih Bilgin'le ortak çalışmaları olan "Neva/1 Neva/2" albümlerinden tanıyoruz. İlk solo albümü 2008 yılında Kalan Müzik'ten yayınlanan Murat Aydemir'in, Türk müziği makamlarını anlattığı "Makam Guide" isimli İngilizce kitabı İstanbul 2010 Kültür Başkenti ajansı tarafından yayınlandı. Sanatçı yeni triosu ile değişik kültürlerden müzisyenlerle yeni projelere imza atmak üzere çalışmalarına devam diyor.

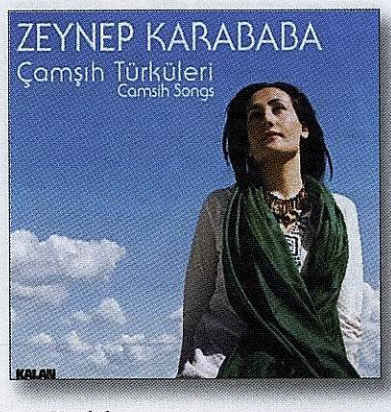

Zeynep Karababa

Çamşıh Türküleri
Kalan Müzik 9356 (2011)

Zeynep Karababa, Alevi ve Bektaşi müzik geleneğini yaşatacak yeni bir albüme imzasını attı. Kalan Müzik'in yayınladığı "Çamşıh Türküleri", solist Zeynep Karababa'nın doğduğu ve büyüdüğü topraklara duyduğu saygının bir ürünü. Çocukluğu sazla, sözle, deyişlerle; aşıklık geleneğinin canlı bir biçimde yaşandığı Sivas'ın Divriği ilçesine bağlı Çamşıhı bölgesinde geçmiş. Çamşıhı, halk ozanlarıyla tanınan ve "Çamşıhı ağzı" denilen özel bir söyleyiş tarzına da sahip bir bölge. Müzik yaşamında büyüklerinin izinde yürüyen sanatçı, Hacettepe Devlet Konservatuarı'na devam etti. 2000 yılında ilk albümü "Yaz Baharı", sekiz yıl sonra ikinci albümü "Gül Yüzlü"yü çıkaran Zeynep Karababa bu kez arayı fazla uzatmadı ve arşivlik bir çalışmaya imza attı.

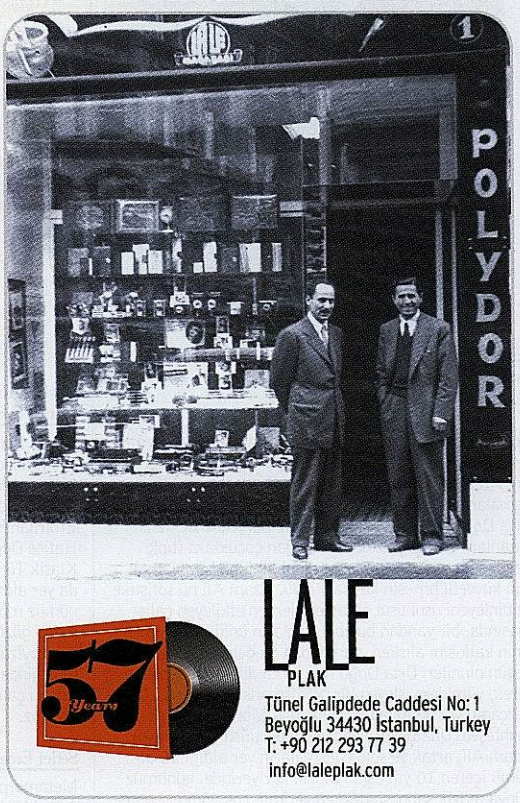

Derya Doğu
deryad@sfrkd.com - www.sfrkd.com

AKG K 830 BT

Şimdi Daha Özgürsünüz...

AKG karmaşık kablolardan kurtulmak ve daha rahat bir yaşam için Bluetooth kablosuz teknolojisini kullanarak 830BT'yi üretti.
AKG 830 BT özgür hareket etmeyi sevenler için rahat hareket etme imkanı sunar. iPod, iPhone ve diğer taşınabilir bluetooth cihazlarla tamamen uyumludur. Kulaklığın üzerinden tüm müzik kontrollerine ulaşabilirsiniz. Ses kontrolü yapabilir, gelen çağrılara cevap verip sonlandırabilir, dinlediğiniz müziği çalabilir, durdurabilir veya şarkı atlatabilirsiniz. Kendi çantasında güvenle taşıyabileceğiniz 830BT, şarj olduktan sonra 10 saat kullanılabilme özelliğine sahiptir. 3D-Axis2 katlama özelliği ile sizi yormadan ve sıkmadan rahat kullanım özelliği sunar.

Kulağınıza AKG'yi takın, özgürlüğün tadını çıkarın. Şimdi yollara düşme zamanı!
KDV dahil satış fiyatı; 294 $

Rengarenk Jbl Kulaklıklarla Yazı Karşılayın

Stil sahibi kulaklıkların ses ile buluşması... Ses sistemlerinde dünyanın en iyileri arasında yer alan JBL, yeni kulaklık serisi Roxy Reference ile hayatınıza renk katacak. Müzik sever moda tutkunlarının, genç kızların ve her rengi kullanırım diyen iddialı müzik tutkunlarının kullanacağı Roxy Reference kulaklılar Turuncu/Pembe ve Mavi/Yeşil renklerinden oluşuyor.

Üç farklı modeli bulunan Roxy Reference serisinin kulakiçi modeli Reference 230 kapalı arka dizayn özelliği sayesinde gürültüyü engelleyerek daha rahat dinleme olanağı sağlar. Reference 250 modeli ise yarı açık tasarım özelliğine sahip kulakliçi kulaklıtır. Üzerinde bulunan mikrofon sayesinde müziğinizi dinlerken telefonunuza cevap verme rahatlığını sunar. Reference 230 ve 250'yi taşıma çantası sayesinde istediğiniz her yere rahatlıkla yanınızda götürebilirsiniz. Reference 430, kulağın üzerine tamamen oturarak kulağı saran bir tasarıma sahiptir. Bu özelliği sayesinde, çevredeki gürültüyü en aza indirmeye yardımcı olur.

Hafif ve kolay taşınabilen Roxy Reference'ın rengarenk kulaklıklarıyla yaza merhaba deyin.

KDV dahil perakende satış fiyatları;
Roxy Reference 230 – 25 $
Roxy Reference 250 – 47 $
Roxy Reference 430 – 86 $

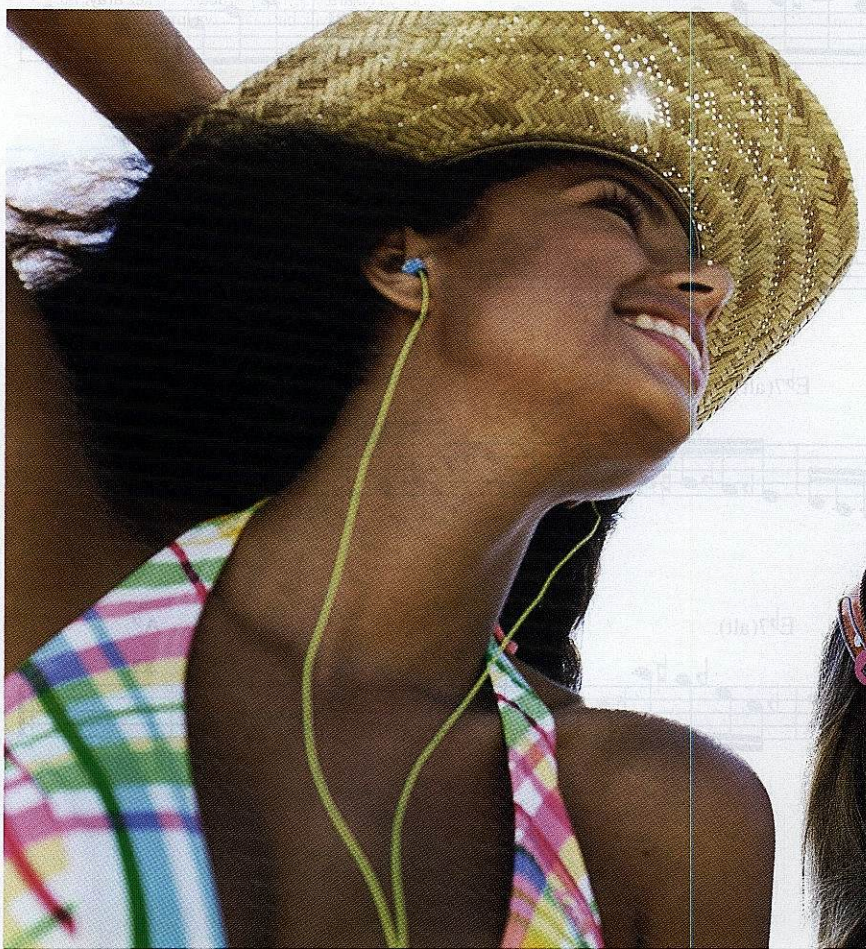

Cem Tuncer
ct@cemtuncer.com

Selam!

Bu sayıda II-V-I çalışmalarına ilave örnekler var.(alt) kısaltması, V7 akorunun alması gereken altere diziyi ifade ediyor. Dolayısıyla Eb7 (alt) dediğimiz zaman dizi
aslında Fb melodik minörün 7.derecesi üzerine kurulan dizi olmuş oluyor. Yani paratik bir şekilde yazmak gerekirse Eb- E - F#ya da(Gb) - G- A - B - C# ya da (Db) seslerinden oluşuyor. Aslında melodik minörden geldiği şekilde yazsaydık dizi şöyle olacaktı: Eb-Fb-Gb-Abb-Bbb-Cb-Db.
Derece olarak altere dizinin seslerinden bahsetmek gerekirse
1- b2- #2 -3 - #4(b5) - #5(b6) - b7 şeklinde.
Örneklerde bu alterasyonlarla melodik cümleler kurmaya çalışarak I. derece akoruna çözülüyoruz.
IIm7 akoru için düşünülen dizi Dorian dizisi. O da Ab majörün ikinci derecesi üzerine çalınan dizi ve, Bb- C- Db - Eb - F - G - Ab seslerinden oluşuyor.
Derece olarak incelendiğinde; 1 - 2 - b3 - 4 - 5 - 6 - b7 şeklinde olduğunu görüyoruz.

Herkese iyi çalışmalar diliyorum.
www.cemtuncer.com

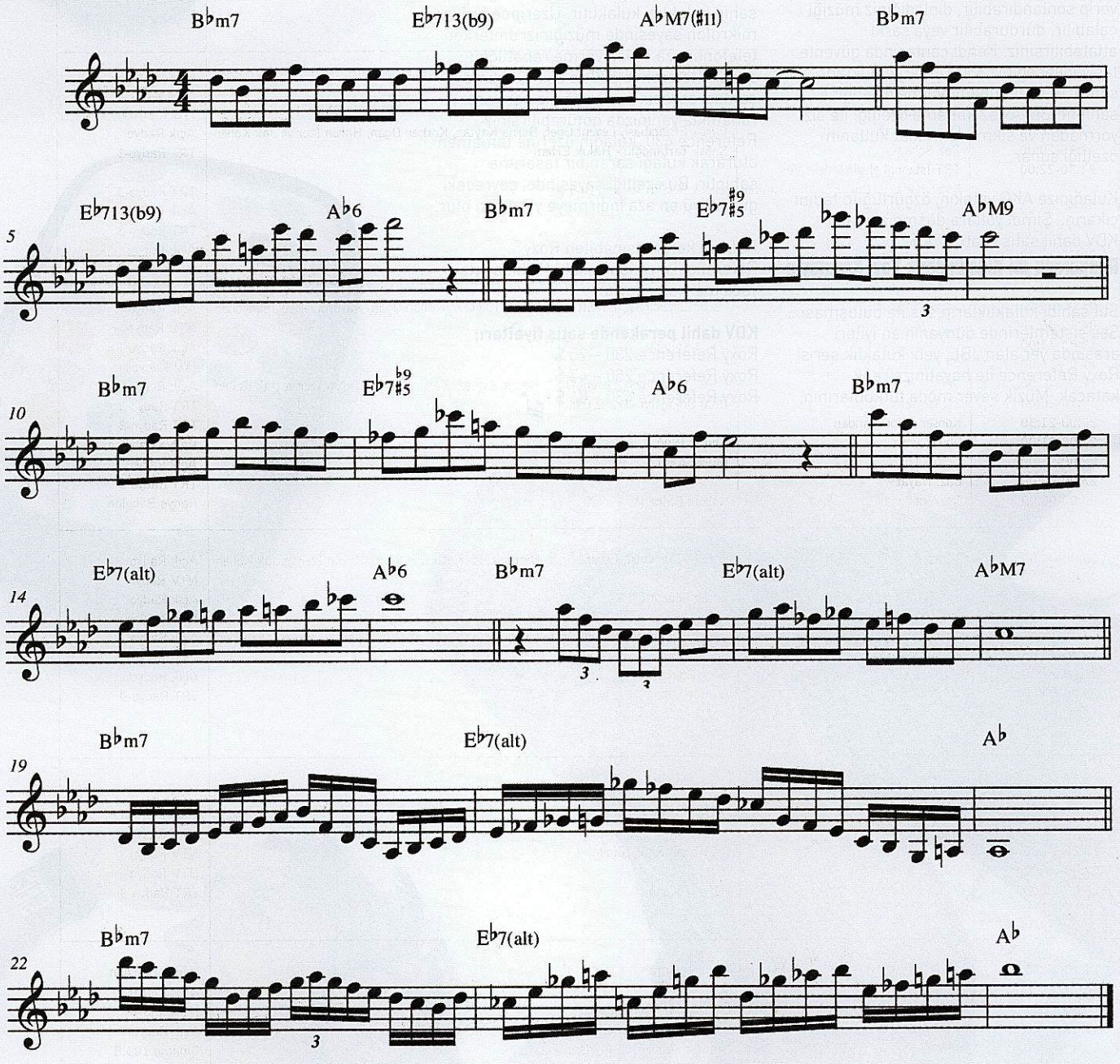

Filiz Küçük / filizkucuk@yahoo.com

	PROGRAM SAATİ	PROGRAMIN ADI	HAZIRLAYAN SUNAN	RADYO ADI
PAZARTESİ	03:00-04:00	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Faruk Eczacıbaşı, Levent Öget, Berna Kaytaz, Korhan Ogan, Harun İzer ve Jak Kohen	Açık Radyo
	04:10-06:30	Caz Müzik		NTV Radyo
	12:00-14:00	Caz Müziği		İTÜ Radyosu
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Faruk Eczacıbaşı, Levent Öget, Berna Kaytaz, Korhan Ogan, Harun İzer ve Jak Kohen	Açık Radyo
	19:00-20:00	Senkop	Bahar Dingil	TRT Radyo-3
	23:00-00:00	Caz Saati	Ozan Musluoğlu	TRT Radyo-3
SALI	03:00-04:00	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Faruk Eczacıbaşı, Levent Öget, Berna Kaytaz, Korhan Ogan, Harun İzer ve Jak Kohen	Açık Radyo
	04:10-06:30	Caz Müzik		NTV Radyo
	12:00-13:00	Şehrin Ritmi	Berna Kaytaz	Açık Radyo
	12:00-14:00	Caz Müziği		İTÜ Radyosu
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Faruk Eczacıbaşı, Levent Öget, Berna Kaytaz, Korhan Ogan, Harun İzer ve Jak Kohen	Açık Radyo
	19:10-20:00	Caz Panoraması	Ahmet Berker	TRT Radyo-3
	21:00-22:00	Funk Reaction	Recep Şencan	Radyo Babylon
	22:00-23:00	Esintiler	Seda Binbaşıgil	Açık Radyo
	22.10-23.00	Blues'un Tonları	Eyüp İblağTRT	TRT Radyo-3
	23:00-00:00	Cazda Modern Kavramlar	Murat Beşer	TRT Radyo-3
ÇARŞAMBA	03:00-04:00	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Faruk Eczacıbaşı, Levent Öget, Berna Kaytaz, Korhan Ogan, Harun İzer ve Jak Kohen	Açık Radyo
	04:10-06:30	Caz Müzik		NTV Radyo
	12:00-14:00	Caz Müziği		İTÜ Radyosu
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Faruk Eczacıbaşı, Levent Öget, Berna Kaytaz, Korhan Ogan, Harun İzer ve Jak Kohen	Açık Radyo
	19:10-20:00	Caz Sokağı	Şafak Tartanoğlu - Haluk Ertem	TRT Radyo-3
	21:30-22:00	TRT İstanbul Hafif Müzik Ve Caz Orkestrası Caner Beklim-Atakan	Caner Beklim-Atakan Ünüvar	TRT Radyo-3
	22:00-23:00	Ayın Karanlık Yüzü	Yosi Falay	Açık Radyo
	23:00-00:00	Caz Fotoğrafları	Levent Öge	TRT Radyo-3
	23:00-00:00	Caz Portreleri	Mustafa Aykın	Açık Radyo
PERŞEMBE	03:00-04:00	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Faruk Eczacıbaşı, Levent Öget, Berna Kaytaz, Korhan Ogan, Harun İzer ve Jak Kohen	Açık Radyo
	04:10-06:10	Caz Kuşağı		NTV Radyo
	12:00-13:00	Cazır Cazır	Deniz Koloğlu	Açık Radyo
	12:00-14:00	Caz Müziği		İTÜ Radyosu
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Faruk Eczacıbaşı, Levent Öget, Berna Kaytaz, Korhan Ogan, Harun İzer ve Jak Kohen	Açık Radyo
	19:10-20:00	27. Boylam	Ünal Gökaydın - Deniz Özkul	TRT Radyo-3
	20:00-21:30	Konser Salonlarından		TRT Radyo-3
	20:00-21:00	Öbür Dünya	Ahmet Uluğ	Radyo Babylon
	22:00-23:00	Üç Piston	Murat Aksu	Açık Radyo
	23:00-00:00	Caz: Hayat		TRT Radyo-3
	23:00-00:00	Caz Yumurtası	Volkan Balkan	Radyo Babylon
CUMA	03:00-04:00	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Faruk Eczacıbaşı, Levent Öget, Berna Kaytaz, Korhan Ogan, Harun İzer ve Jak Kohen	Açık Radyo
	03:10-06:00	Caz Müzik		NTV Radyo
	12:00-13:00	Caz Türbülans	Recep Şencan	Açık Radyo
	12:00-14:00	Caz Müziği		İTÜ Radyosu
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Faruk Eczacıbaşı, Levent Öget, Berna Kaytaz, Korhan Ogan, Harun İzer ve Jak Kohen	Açık Radyo
	19:00-20:00	Senkop	Bahar Dingil	TRT Radyo-3
	21:00-22:00	Aşağı Mahalle	Ümit Baykara	Açık Radyo
	23:00-00:00	Şu Caz Dedikleri	Ali Sönmez	TRT Radyo-3
CUMARTESİ	12:00-14:00	Caz Müziği		İTÜ Radyosu
	12:10-12:55	Caz ve Ötesi		NTV Radyo
	13:10-14:00	Cazın Büyüsü	Dr. Hakan Rauf Tüfekçi	NTV Radyo
	22:00-24:00	Live from Nardis		NTV Radyo
	23:00-00:00	Günümüzde Caz	Hülya Tunçağ	TRT Radyo-3
PAZAR	14:00-17:00	The Quiet Storm	Mehmet Garan	Radyo Babylon
	15:10-15:55	Caz ve Ötesi		NTV Radyo
	16:10-17:00	Cazın Büyüsü	Dr. Hakan Rauf Tüfekçi	NTV Radyo
	17:00-18.00	Öteki Caz	Şevket Akıncı - Volkan Terzioğlu - Korhan Erel - Robert Reigle	Açık Radyo
	18:00-20:00	Beyond Jazz Radio Show	Lennart Schoors & Jurriaan Persyn	Dinamo 103.8
	18:00-20:00	Lazy Sunday Afternoon	Berke Yavuz	Radyo Babylon
	19.00-20:00	Caz Bistro	Banu Şahin	Radyo ODTÜ
	20:00-22:00	Kırkanbar	Erdem Aydın - Sinan Abra	Radyo Boğaziçi
	23:00-00:00	Mavi Nota	Cengiz Işılay	TRT Radyo-3

Türkiye'nin Tek Jazz Dergisi

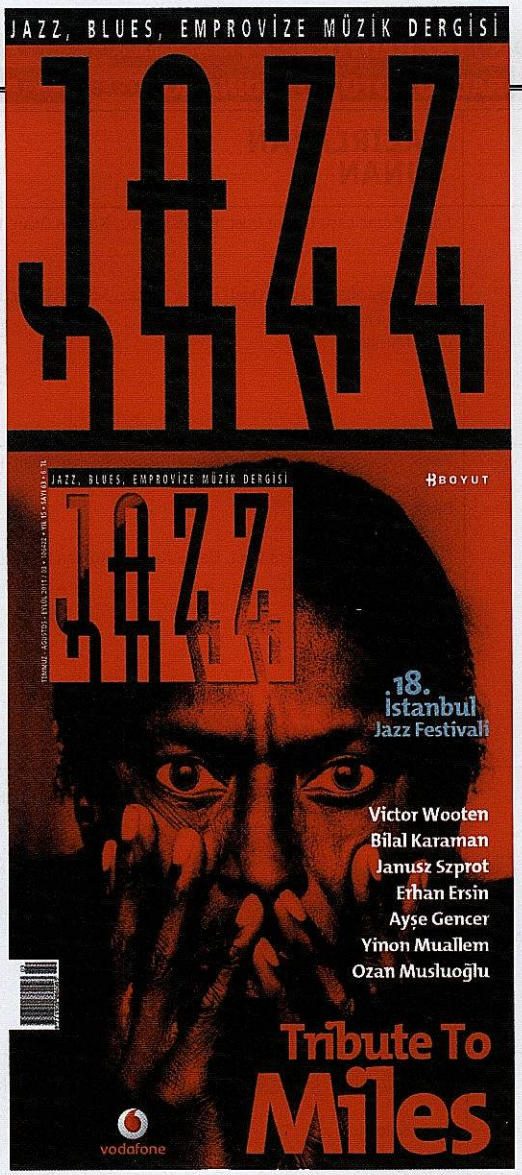

Jazz müziği, diğer müzik türlerinden farklı olarak kalıplara ve sınırlamalara kendini hapsetmemiş, özgürlükçü bir müziktir... Dinleyicisinin yaşı yoktur...

Jazz müziği ile ilgili Türkiye'de kaynak, bilgi ve belge kolay kolay, hatta hiç bulunamadığı için, bu alandaki boşluğu yine jazz müziğini ve dinleyicisini destekleyen kuruluşlarla birlikte **Jazz** dergisi kapatıyor...

ABONE FORMU

Yılda dört sayı yayınlanan **Jazz** dergisine abone olmak istiyorum.

ADI SOYADI

ADRESİ

POSTA KODU

ŞEHİR TEL FAKS

KREDİ KARTI İLE

Kredi kartı hesabıma 24 TL'yi borç kaydediniz

❑ VISA ❑ MASTERCARD ❑ EUROCARD ❑ DINERS CLUB

Kredi Kartı No: |_|_|_|_| |_|_|_|_| |_|_|_|_| |_|_|_|_|

Adı Soyadı: |_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|

Geçerlilik Tarihi: |_|_| |_|_| İMZA:

Şirket ise vergi dairesi ve no.su:.....

HAVALE İLE

Abone bedeli olan 24 TL'yi Boyut Yayıncılık A.Ş.'nin

❑ İŞ BANKASI HARBİYE ŞB. 396883 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

❑ YAPI KREDİ MASSİT ŞB. 1001177 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

❑ GARANTİ BANKASI YENİBOSNA ŞB. 6298375 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

■ Bu formu doldurduktan sonra 212.413 33 34 no'lu fax'a ya da Boyut Yayın Grubu Matbaacılar Sitesi, 1. Cad. No: 115 (Milliyet Gazetesi arkası) 34204 Bağcılar-İstanbul adresine gönderiniz. Tel.0212.413 33 33

SUBSCRIBE TO JAZZ

❑ Yes, I want to subscribe to the JAZZ

❑ One year (4 issues) 24.00 $

❑ Check enclosed

❑ Charge my ❑ VISA ❑ MASTERCARD ❑ EUROCARD ❑ DINERS CLUB

Account number: |_|_|_|_| |_|_|_|_|_|_|_|_|

Expiration Date: |_|_| |_|_|

Signature:.....

PLEASE PRINT

NAME

STREET

CITY, STATE, PROVINCE

COUNTRY, ZIP/ POSTAL CODE

■ After filling completely, please send this form to the fax number or to the address mentioned below: Adress: Boyut Yayın Grubu Matbaacılar Sitesi, 1. Cad. No: 115 (Milliyet Gazetesi arkası) 34560 Bağcılar-İstanbul Phone: +90.212.413 33 33 - Fax: +90.212.413 33 34

Ülkem Özsezen
ulkemplm@yahoo.com

BORA ÇELİKER

Bu sayımızda Körleme'nin konuğu, jazz gitaristi Bora Çeliker. Jazz standartlarına yönelmeden önce blues müziğinin birçok türünü çalışmış, aynı zamanda şarkı da söylüyor. Kendi bestelerinin yer aldığı ilk albümünün kaydını Kasım ayında bitiren Çeliker'le evinde keyifli bir Körleme yaptık.

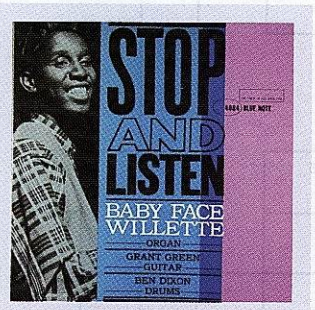

Baby Face Willette / Stop and Listen

1961/Blue Note

Jumpin' Jupiter - Willette

Baby Face Willette (org)
Grant Green (g)
Ben Dixon (d)

Bu Dynamic Duo ekibi olabilir mi? Jimmy Smith ve Wes Montgomery. Parçayı tanımıyorum. Form olarak Gospel'a benzeyen bir tarzı var parçanın. Sağlam doz bir blues var içinde. Bas'ları Hammond'da çalıyor değil mi? Jimmy Smith'i pek dinlemişliğim yok aslında. Özellikle org dinlemedim hiç. Jack McDuff var mesela. Gitarist Wes'e benzemiyor, Grant Green'e daha çok benziyor aslında ton. Birebir Grant Green ile de örtüşmüyor aslında kafamda. Kenny Burrell mi diye de düşündüm. Wes değil ama kesin. 57-59'lar gibi... Grant Green ve Kenny Burrell Blue Note'da, Wes ise Verve ile çalışıyordu o dönemler. Blue Note kaydı olabilir bu. Bir ara Joey De Francesco'nun Joey Francesco's Goodfellas isimli albümünü dinlemiştim. Frank Vignola isimli bir gitarist vardı. Joe Ascione isimli bir davulcu ile birlikte.

Grant Green.

Grant Green'miş! Baby Face Willet'i hiç duymamıştım.

Gerçekten de Jimmy Smith'e benziyor organist.Organ Trio çok fazla dinlemişliğim yok. Gitarın tarihsel rolü açısından önemli bir yerde duruyor ama nedense, senelerce Country Blues, Delta Blues, Chicago Blues tarzlarında çaldığımdan dolayı olsa gerek, jazz'a yöneldiğim zaman, şarkı formu ve beyaz şarkı yazarlarının yazdığı jazz standartları tabir edilen repertuvara yöneldim tabii. Müzisyenleri aynı parçalarda karşılaştırabilmek için biraz da. Ama bu tür, benim dikkatimden kaçmış bir grup formatı gerçekten. Bir çok gitaristin, mesela George Benson, John Abercrombie'nin ilk gig'leri hep organistlerledir. John McDuff ile mesela. Solak gitarist Bill Jennings ile kayıtları var. Popüler bir formatmış eskiden bu esasında. Az kişi olduğu için biraz da ekonomik herhalde. Basçı olmadan... Bill Stewart Trio var örneğin böyle. Kevin Hayes ile birlikte.

John Scofield / Time on My Hands

Blue Note / 1990

Stranger to the Light – Scofield

John Scofield (g)
Charlie Haden (b)
Joe Lovano (ts)
Jack DeJohnette (d)

Beste ve melodi Scofield tarzına benziyor. Joe Lovano, Bill Stewart'lı grup. Basçıyı hatırlayamadım. Scofield bu. Onlar Al Foster ile de çaldılar galiba. Çok kendine has bir tuşe ve konsepti olduğu kesin. Kimse bu kadar "Clone" çalamayacağına göre Scofield bu. Davulcu'yu çıkaramadım tam. İlk başta kontrbas gibi geldi ama elektrik bas gibi de duyuluyor bazen. Saksofonu Altissimo'da duymam gerek, çok aşağılarda şimdi. Bu çalan Bill Stewart değil. Bir yamyam enerjisi var davulcuda. Müziğin kökeninde öyle bir şey olduğu için bu enerjiyi sergileyen beyaz davulcular da var. Jim Hall, Bill Evans gibi içe dönük bir müzik değil de, dışa vurumcu müzikleri genelde zenci müzisyenlerle ilişkilendiriyorum ben. Lester Young gibi bir sürü istisna isim de var tabii. Scofield bestesi gibi duruyor. Bildiğim grup olarak Joe Lovano'lu quarteti geliyor aklıma açıkçası.

John Scofield.

Time on My Hands albümü. Peter Erskine mi çalmış?

Bu albümde Prodüktör olarak yeralıyor Erskine.

Jack DeJohnette çalmış! İşin zenci müzisyen kısmı doğruymuş!

Timuçin Şahin / Window for my Breath

Kalan Müzik / 2005

Grey – Timuçin Şahin

Timuçin Şahin (elektrik ve akustik perdesiz gitar, canlı elektronikler)
Kai Eckhardt (elektrik perdesiz bas)
Owen Hart Jr. (d)

Bu perdesiz gitar galiba. Timuçin Şahin olabilir. Hem enstrüman, hem tuşe ve ton. Bir albümünü dinlemiştim. O albümünde bir saksofoncu da vardı. Sanki parça yapısı ve çalım tarzı itibariyle Timuçin Esen gibi bu. Kai Eckhardt olabilir. Bafa idi albümün ismi. Parçaları genelde başta bir kurgu ve sonrasında daha serbest şekilli doğaçlama şeklinde ilerliyordu. Burada ise bir akor değişimleri var gibi duyuluyor. Perdesiz gitar çalan bir de Dave Fiuczynski var. Ama onun daha Punk bir tarafı var.

Timuçin Şahin.

Canlı dinleme fırsatım olmadı. Bafa albümünde çok vahşi bir saksofoncu olduğunu hatırlıyorum. Benim albümümde çalan davulcu Ted Poor da Timuçin ile İstanbul'da çalmış. Gitarda hemen tanınan bir sound'a sahip Esen.

John Abercrombie / Class Trip

ECM / 2004

Swirls - Abercrombie

John Abercrombie (g)
Joey Baron (d)
Marc Johnson (b)
Mark Feldman (keman)

Çok güzel. Bu sanırım Third Quartet olarak geçiyor. John Abercrombie'nin olması lazım. Kemancı da soyadı Feldman olan birisi olması gerek. Marc Johnson, Joey Baron olabilir ekipte. 2007'ler mi acaba? Yakın dönem John Abercrombie'ye benziyor. Parmakla çalıyor. Çok iyi geldi bu müzik bana!

Marc Johnson'ın yeraldığı Peter Erskine Trio'su da var buna benzer. Hatta Michael Brecker ile quartet olarak Village Vanguard'da video kayıtları var. TV için çekilmiş bir video sanırım. Seven Steps to Heaven'ı yazan piyanist Victor Feldman'dı galiba. Bu kemancının soyadı da Feldman olarak aklımda kalmış. Karıştırıyor da olabilirim. Sonuçta tanıdığım, takip ettiğim birisi değil enstrümanı itibarıyla. Jazz'da çok tercih edilen bir enstrüman değil. Bill Frisell'in de yeni yayınlanan albümlerinden birinde yine keman var. Richie Beirach'in Round About Monteverdi gibi klasik müzik etkileşimli albümleri var mesela. John Abercrombie her zaman severek dinlediğim birisi.

John Abercrombie.

Marc Feldman'mış kemancı. 2004 albümü. Çok güzel bir albüm gerçekten.

Körleme için çok teşekkür ederim.

Ben de teşekkür ederim.

Serdar Karabatı
skarabati@bilgi.edu.tr

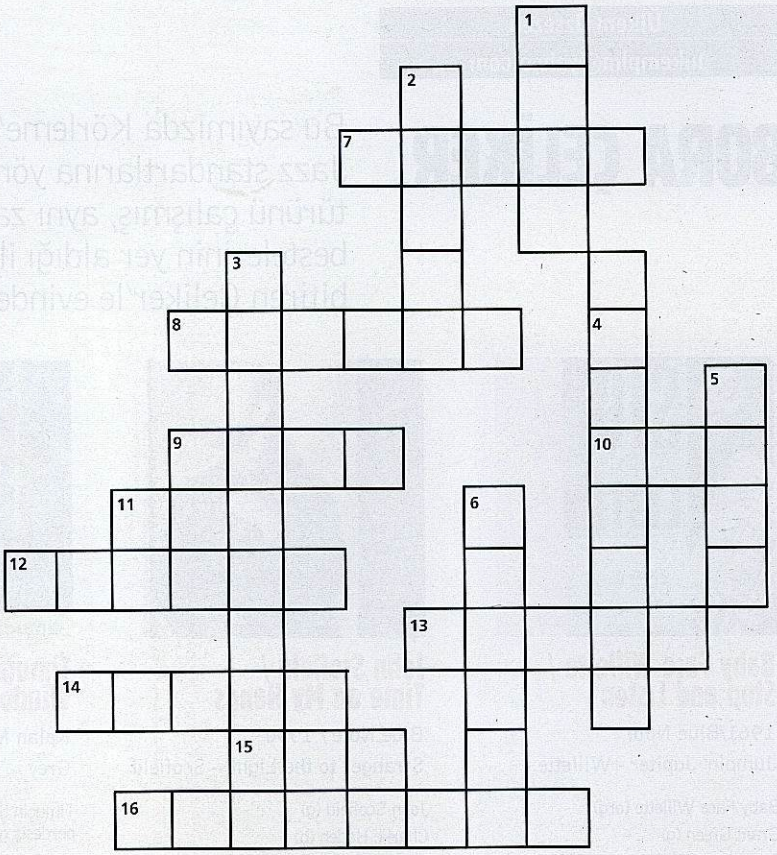

Yukarıdan aşağıya:

1.) Ünlü bir perküsyoncumuzun ismi.

2.) Bu yaz 18. İstanbul Jazz Festivali' nde sahne alacak, caz standartlarını rock ve pop ile başarılı bir tarzda buluşturabilen İngiliz piyanist / vokalistin adı.

3.) John Coltrane' in ilk solo çalışması olarak kabul edilen Blue Train albümünden bir beste.

4.) Modal Jazz'in ilk örneklerini sunan bir Miles Davis Albümü' nden 12 ölçü Blues formunda bir beste.

5.) Larry Coryell' in 1976 çıkışlı bir albümü. ------- House

6.) Hard Bop' un en ünlü piyanist / bestecisinin soyadı.

Soldan sağa:

7.) Ud' a benzeyen, bugün nadiren Barok müzik ve Türk Müziği' nde kullanılan bir enstruman.

8.) William Gottlieb' in Jazz Müziği Tarihi' ni 200' ün üzerinde fotoğraf ve portre ile anlatan ünlü kitabı. - -------- Age Of Jazz.

9.) Lakabı "Sphere" olan dahi piyanist / besteci' nin soyadı.

10.) İngilizce' de Kontrbas Arşe' si.

11.) Jazz müzisyenlerinin çok az veya hiç ön hazırlık yapmaksızın biraraya gelerek jazz standartlarını veya belirli bazı temaları doğaçlama yaparak çalması.

12.) Ralph Towner' ın kurduğu bir jazz ve dünya müziği grubu.

13.) Genellikle 12 ölçü olan bir müzik kalıbı.

14.) 1980' lerde neo-klasik akımdan etkilenmiş bir piyanist. ------- Kikoski

15.) Hammond B3, bu enstrümanın en tanınmış modelidir.

16.) Birçok jazz müzisyeninin NewYork, Soho' daki bu kulüpte canlı albüm kaydı vardır. ------- Vanguard.

Bulmacamızı doğru olarak cevaplayan aşağıda isimleri olan okurlarımız bizden CD kazanmışlardır.

Çağatay Afyon - Bostancı/İstanbul
Cihan Çolak - Muratpaşa/Antalya
Alper Tüzün- Kadıköy/İstanbul
Beren Paçacı - Eyüp/İstanbul
Hakan Özen - Kızılay/Ankara

	1	2	3	4	5	6
1	N	O	M	M	O	M
2	A	T	F	A	D	O
3	P	R	I	S	M	J
4	O	I	R	T	A	I
5	L	A	M	E	N	T
6	I	D	E	R	I	O

ÇAZGIR

Özgen Özman

Galeri İki

www.galeriiki.com.tr

KİŞİYE ÖZEL
SON MODA
ŞAPKALAR

HENÜZ GÖRMEDİĞİNİZ
KRİSTALLER

IŞIĞINIZIN
BÖYLE
BİR
GİYSİSİ
OLMASI AYRICALIKTIR

GALERİ İKİ™
AYDINLATMA ÜRÜNLERİ SAN. TİC. A.Ş.

IŞIĞIN SANATA YANSIMASI

Office : Bağdat Cd. No: 216 Koçtaş Ap. D.8 Çiftehavuzlar / Kadıköy
Merkez : Bağdat Cd. Hacı Mehmet Sk. Alioğlu Ap. 5 Selamiçeşme / Kadıköy

www.galeriiki.com.tr
T 0216 363 11 70 - 71 / 0216 356 81 65

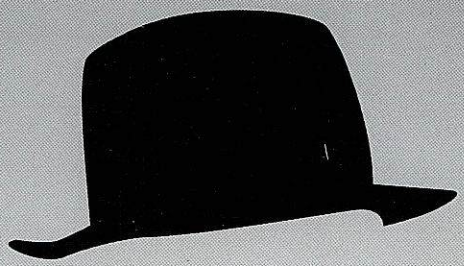

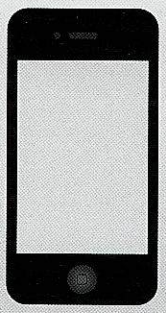

Vodafone'dan cazın yeni ikonu:

İKSV Mobil

İKSV resmi iletişim sponsoru Vodafone'un İKSV Mobil uygulamasıyla 18. İstanbul Caz Festivali ile ilgili her şey artık akıllı telefonunuzda.

2011 RESMİ İLETİŞİM SPONSORU

İKSV